C:\Users\Plazma\Desktop\304\Crispin_A_C-StarTrek_6-Cas_pro_vcerejsek.pdb

PDB Name: ST6 - Čas pro včerejšek
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.5.2004
Modification Date: 26.5.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

A. C. Crispin: Time for Yesterday

Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas:
je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat;
je čas zabíjet i čas léčit
čas bořit i čas budovat;
je čas plakat i čas smát se čas truchlit
i čas poskakovat;
je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat,
čas objímat i čas objímání zanechat;
je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat
i čas odhazovat;
je čas roztrhávat i čas sešívat, čas mlčet
i čas mluvit;
je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.

Kazatel

Prolog

ZÁSTUPCE PRO VÁLEČNÉ ZÁLEŽITOSTI CLETAS nervózně přecházel před zavřenými dveřmi vladařovy kanceláře a v botách mu čvachtala voda. Dokonce i skrze masivní kamenné zdi pevnosti slyšel tlumené dunění hromu a zběsilý hukot deště. Jeho šedý plášť nasákl vodou a zčernal. Neustále z něj odkapávala, ale Cletas si toho stěží povšiml; byl příliš unavený, příliš ustaraný, cítil se příliš bídně.
Plameny pochodní v držácích na zdi zaplápolaly v průvanu, když se otevřely dveře a vyhlédl z nich Voba, vladařův pobočník. „Můžete vstoupit," zašeptal, vcházeje do síně. „Ingev a Reydel právě dokončují svou zprávu o dostřelu, který můžeme očekávat od těch nových - jak tomu říkají? - katapultů."
Cletas pobočníka pozdravil pokynutím hlavy. Byl to malý človíček s nazrzlými vlasy a komicky bambulatým nosem. „Jakou má náladu?" zeptal se tak, aby to slyšely pouze Vobovy uši.
Šlachovitý mužíček pokrčil rameny. „Vlhko si škaredě pohrává s jeho nohou," řekl sotto voce. „Je něco pravdy na tom, co jsem zaslechl?" zeptal se vzápětí. „Velekněžka Danregu údajně předpověděla -" Cletas ho umlčel ostrým pohledem. Věděl, že i když na jeho otázku neodpoví, Voba z toho vyvodí správný závěr. Zlostí zrudlý pobočník poručil strážím, aby otevřely dveře.
Cletas vstoupil a za ním vešel i Voba. Místnost byla malá, skrovně vybavená a ve srovnání s ostatními prostorami pevnosti působila téměř útulně. Tři muži, sedící za masivním vykládaným stolem se otočili směrem k němu a Cletas pocítil, jak jeho hladem se zmítající žaludek sevřela úzkost.
„Zástupce pro válečné záležitosti Cletas žádá o audienci, pane," ohlásil Voba formálně.
„Zdá se, že by měl žádat spíše o teplé jídlo a koupel," poznamenal vladař a jeho ústa zkřivil výraz, v němž Cletas díky letitým zkušenostem rozpoznal úsměv.
„Pojďte dál, Cletasi a shoďte ten promočený plášť. Jinak mi poničíte koberec."
Cletas spěšně sundal plášť, z něhož vystupovala pára a pokynutím hlavy pozdravil velitele těžkých zbraní Ingeva i jeho zástupce Reydela. Přistoupil ke stolu a pečlivě dbal na to, aby mokrými botami nešlápl na umně tkaný modrý koberec. Pak zasalutoval, poklekl na koleno a sklonil hlavu. „Můj pane," řekl.
„Dnešní noc není příliš vhodná pro formality, Cletasi," oslovil ho Vládce vlídně a pobaveně zvedl obočí. „Posaďte se a požádejte Vobu, aby vám pomohl sundat boty. Slyšel jsem to čvachtání i skrze zavřené dveře."
Voba se pustil do zápasu s botami a vládce se otočil zpět k oběma důstojníkům. „Říkáte, že ve srovnání s experimentálním modelem můžeme očekávat přibližně dvojnásobný dostřel? A co velikost kamenů?"
„Vrhací koš je nastavitelný," odpověděl Ingev. „Nejmenší použitelné balvany jsou velké asi jako helma, ty největší mají průměr téměř půl metru. Je samozřejmé, že čím těžší kámen, tím kratší je dostřel. U nejtěžších střel, vážících více než pětadvacet kilogramů, patrně nepřesáhne 450 metrů."

„Dobrá. Zpevněte okraje cest, po nichž se budete přesunovat a zkontrolujte drenáž."
„Ano, pane," odpověděli oba důstojníci a svinuli pergameny se svými seznamy a nákresy.
„Přineste Cletasovi něco k jídlu, Vobo," vybídl vládce svého pobočníka. Cletas si přitáhl židli ke stolu a přisedl k nim.
„Budete mít dost mužů a tažných vykarů, veliteli Ingeve? Dokážete přesunout všech šest katapultů?"
Ingev, malý zavalitý muž s nohama do o, si se svým světlovlasým pobočníkem vyměnil postranní pohled. „Potřebovali bychom dalších 120 mužů, můj pane," řekl po chvilce přemítání. „Dvacet ke každému stroji."
„Výborně. Cletasi, postarejte se aby veliteli Ingevovi bylo přiděleno 120 pěšáků z vašich záložních jednotek. Většina z nich se ke svým útvarům bude moci vrátit ještě předtím, než budou nasazeny do boje, protože katapulty použijeme pouze v době, kdy nepřítel bude překračovat Redbank."
Cletasovi se sice podařilo nedat najevo svůj nesouhlas, bylo mu však jasné, že vladařovým bystrým šedým očím jeho zaváhání sotva uniklo. Jen zřídkakdy něco přehlédly.
„Podle vašeho rozkazu, pane," odpověděl škrobeně.
Ingev a Reydel vstali. „Smíme odejít, pane?"
„Ovšem," přikývl vládce a v odpověď na jejich vojenský pozdrav naznačil zasalutování. „Snažte se trochu prospat."
Když jejich kroky dozněly na chodbě, Cletas se obrátil k vladařovi s otevřeným protestem. „Sto dvacet pěšáků, můj pane! A co když se jim nepodaří včas vrátit? Pak budou moje ztráty ještě vyšší. A proč mají odejít? Aby pečovali o pár těch... těch -" zadrhl se a zmlkl. Uvědomil si, že jeho hněvivý projev hranicí s porušením subordinace. „Proč, pane?"
„Protože pár těch katapultů může podstatně zasáhnout do našeho osudu - změnit zničující porážku v pouhý mat. Na vítězství si netroufám ani pomyslet. Bylo by to čiré bláznovství, pomyslím-li na to, čemu musíme čelit."
Ve vladařově asketickém obličeji, lemovaném pečlivě sestřiženým černým plnovousem, se zračilo neústupné odhodlání. Upřeně se zahleděl na svého podřízeného. „Asyrové, Kerreni ani Danregové nikdy neviděli nic podobného tomu, co jsme tak pracně sestrojili a hrůza, kterou jejich hordy pocítí až spatří, jak z nebe padají kameny, napáchá v jejich řadách víc škody, než samotné střely."
„A jste si jist tím, že ty věci budou opravdu fungovat? Nikdy přece nebyly vyzkoušeny v bojové situaci."
„Ale ano, Cletasi. Byly vyzkoušeny. Ne zde, a ne nyní, nicméně fungovat nepochybně budou. Mýlil jsem se snad někdy předtím?"
Cletas si rezignovaně prohrábl rukou stříbrem prokvetlé vlasy a připomněl si všechny ty změny, které vladař zavedl během oněch dvaceti let, kdy pobýval v jeho službách. Nové způsoby počítání a měření a dokonce i čtení a psaní... lampy, odvodňovací systémy, vzdělávání dětí, využití vykarů nejen k tahu, ale i k jízdě, kvalitnější brnění, tavení železa namísto měkčího, tvárnějšího bronzu...
„Ne, pane, nemýlil jste se," přiznal. „Přesto." Smutně se pousmál. „Byl bych raději, kdybychom je poprvé nemuseli zkoušet v bitvě, která pro nás oba může být tou poslední. A kdybyste se nakonec přece jen zmýlil, nikdy bych si neodpustil, že jsem nedokázal vyjádřit své výhrady."
Vladařovy přísné rysy změkčil opravdový úsměv, u něj tak vzácný.
„Budu na to pamatovat." Svinul pergamenovou mapu. Jeho silné ruce s dlouhými prsty se pohybovaly s obvyklou rychlostí a obratností.
„Setkal jste se se svými špehy, nebo se cestou všichni utopili?"
„Setkali jsme se pane," odpověděl Cletas. „Situace se příliš nezměnila. Heldeon z Danreg Fordu se utábořil na severním svahu Big Snowy a dnes odpoledne se tam s ním setkali Královna války Laol a Rorgan Death-Hand. Hovořili spolu asi dvě hodiny a pak se vrátili ke svým vojákům. Můj informátor mi sdělil, že setkání bylo přerušeno, když byli objeveni tři špehové. Vyvolalo to rozličná vzájemná obviňování, pak se však uklidnili a dělili se o víno a o chléb jako nejlepší přátelé. Dokonce ani déšť nedokázal utlumit chtivost v jejich očích, když hleděli dolů na New Araen."
Na vladařově tváři zůstal obvyklý netečný výraz, ale Cletas si stačil povšimnout, že jeho mohutná ramena poklesla.
„Nemůžeme tedy doufat ani v to, že si navzájem podřežou hrdla dřív, než je podřežou nám," řekl trpce. „A pokud bude tenhle liják pokračovat, bude Moorgatská pláň tak měkká, že k vykopání našich hrobů nebudou potřebovat ani lopaty. Ostatně, dá se pochybovat, že budou mít alespoň tolik slušnosti, aby nás pohřbili."
Cletas přikývl. Věděl, že ačkoli on sám déšť neslyší, jeho vladař ano. „Jestliže nepřestane pršet, můžeme na boj zapomenout. Pěchota se nebude moci přesunovat, katapulty uváznou v bahně a kavalérie bude vypadat jako porcelánové figurky připravené k vypálení".
„K tomu, aby se dalo dobře chodit, budeme potřebovat dva slunečné dny."
„Je to tak," řekl Cletas souhlasně a ponuře se zahleděl na lákavě vonící dušené maso, které před něj postavil Voba. Nepřítomně ulomil skrojek tvrdého, načervenalého chleba a začal ho žvýkat.
„Bude-li půda tak podmáčená, budeme se muset vzdát použití jezdeckých křídel," povzdechl si. „Velitel jízdy Yarlev bude velice naříkat. Veškeré jeho úsilí přijde nazmar."
Vladař se tentokrát vyhnul lehkovážnému tónu a pozorně se zahleděl do Cletasovy tváře. „Promluvme si o vaší schůzce se špehy. Jak proběhla? Něco vás znepokojilo. Cítil jsem to hned, jakmile jsem vás spatřil."
Cletas se lehce zachvěl a připomněl si, kolikrát už vládce nějakým nepochopitelným způsobem vycítil, že mu chce něco zatajit. Občas si uvědomoval, že se tento muž od svého lidu odlišuje nejen fyzicky, nýbrž i vnitřně a vždycky ho to vyděsilo. Uvažoval nějakým zvláštním způsobem, který si Cletas neuměl nijak vysvětlit. Dokázal vnímat myšlenky a emoce, a občas i blížící se smrt.
„Už zase jsem vás zmátl, starý příteli?" otázal se vládce shovívavě. „Mrzí mne to. Ale za dobu, co se známe, jste si na to už mohl zvyknout. Tak co bude se zbytkem vašeho hlášení? Je Redbank stále ještě rozvodněný? Pronesla už velekněžka Danregu bitevní věštbu? Kdy se vydají na pochod?"
„Ne," odpověděl Cletas ztěžka. „Zatím ještě nepředpovídala. Víme, že Heldeonovi lidé - a alespoň v téhle chvíli k nim

musíme připočítat i Rorganovy Asyri a klan Kerren královny Laol - bez předpovědi boj nezahájí. Pokud jde o řeku, mé zdroje upřesňují, že ji nebudou moci překročit dříve než pozítří, spíše však až za tři dny." Nabral si lžící šťávu z masa a vládce ho upřeně pozoroval.
„Tak co se to tedy dnes stalo? Řekl bych... že i Voba něco ví.O co jde?"
Cletas ukousl obrovský kus chleba politého šťávou, žvýkal a zoufale se snažil přijít na to, jak co nejvhodněji sdělit zprávy, které přinesl. Možná, že kdyby začal hovořit nejdříve o svém plánu, nevyzněly by tak... fatálně. Polkl chléb a zapil ho řádným lokem rochabového vína. „Lady Wynn není pouze nejvyšší kněžkou ve službách Bohyně, ale také Heldeonovou dcerou."
„Tak? A co má být?"
„Je vdova. Manžela a dítě ztratila před dvěma lety při nájezdu Asyriů. Dívčí léta má už sice za sebou, ale je stále ještě ve velmi přijatelném věku, pane... říká se, že její otec si cení jejích rad výš, než rad svých kmenových náčelníků. Pokud jde o vzhled, podle hlášení je... spíše vysoké postavy, má -"
„Opakuji ještě jednou - co má být?" Vladařův hlas zazněl ostře a odměřeně a stejně nevlídný byl i pohled jeho očí. Cletase zasáhla přímo hmatatelná vlna jeho hněvu. Zarazil se.
„Vysvětlete mi, co má to vaše povídání společného s tou zatracenou věštbou!"
„Pane," začal Cletas, ale pak pohlédl do vládcových téměř bezbarvých očí a pustil z hlavy všechna předsevzetí ohledně taktického postupu. „Ode dne, kdy Lady Araen - kéž ji Bohyně uchová - prošla Poslední oponou, uplynulo už téměř dvacet let," vyhrkl. „Pokud si nepřejete uzavřít řádný manželský svazek, mohl byste snad v zájmu státu přistoupit na sňatek čistě formální. Zvažte to prosím, Veličenstvo!"
„Pokud to, co navrhujete, myslíte vážně, Cletasi, uvědomte si, že nepřijatelným způsobem porušujete subordinaci." Jeho rysy znetvořil zvláštní výraz. Ostré řezaný, hranatý obličej vypadal teď téměř nelidsky. „Jestli jsem vás snad špatně pochopil, vysvětlete, co přesně jste měl na mysli."
„Chtěl jsem říct toto, Veličenstvo: Kdyby se nám podařilo zajmout Lady Wynn ještě předtím, než pronese proroctví o nastávající bitvě, budou Danregové uvrženi do zmatku. Není vyloučeno ani to, že odmítnou zahájit boj."
Vládce překvapeně pozvedl šikmé obočí. „Hmm... tenhle návrh je daleko logičtější než většina těch, které dnes byly vysloveny v Radě. Myslíte si, že k uskutečnění takového únosu postačí malý jízdní oddíl?"
„Rád bych celé akci osobně velel, Veličenstvo," odpověděl Cletas.
„Dnes v noci," upřesnil vzápětí a pak si dodal odvahy. „Únos je pouze první částí mého plánu, pane. Až ji budeme mít zde, bylo by snad možné..." zaváhal a chvíli hledal vhodná slova, „bylo by snad možné... dohodnout se s ní. Přesvědčit ji, že aliance prostřednictvím manželství přinese prospěch oběma stranám. Unášení nevěst je zvykem mezi Danregy všeobecně rozšířeným, něčím, co akceptují, následuje-li právoplatné manželství."
Vladař náhle vyskočil a otočil se ke Cletasovi zády. Cletas však neústupně pokračoval v úvaze. „Pouto pokrevního příbuzenství a příbuzenství prostřednictvím sňatku je pro Heldeonův lid natolik posvátné, že nezvednou zbraň proti tomu, koho považují za příbuzného. Kdybyste tu ženu dokázal přesvědčit, aby se prostřednictvím státních zásnub stala vaším spojencem, není vyloučeno dokonce ani to, že se Heldeon přidá na naši stranu. Přinejmenším ale odvolá svoje vojsko, aby nemusel zvednout meč proti svému příbuznému, což by byl velký hřích."
Když Cletas domluvil, vladař začal přecházet sem a tam a jeho hněv byl čitelný při každém kroku. Nemohlo ho zamaskovat ani kulhání (památka na kopí, které před lety zasáhlo jeho levé stehno). „K tomu vás navedla Rada?" zeptal se přísně. Na tváři sice měl svůj obvyklý netečný výraz, ale pohled jeho očí způsobil, že se Cletas otřásl. Bylo mu jasné, že otevřel starou, ale stále ještě živou ránu.
„Ne, pane," odpověděl a snažil se neuhnout pohledem. „Tímto způsobem bychom mohli zachránit New Araen - a to je to jediné, na co teď myslím. Na tohle a také na to, že jste už příliš dlouho sám.
Devatenáct let..." umlkl, pomyslel na svou Maryu, na syna a dceru a pokusil se představit si život bez nich. „To je hrozně dlouhá doba."
„Kdysi jsem v naprosté samotě strávil celých sedm let. Poradím si," odpověděl Vládce úsečně. Stál s rukama založenýma za zády a prohlížel si malbu na zdi. Vytvořil ji před dvaceti lety, hned poté, když dostavěli pevnost. Jejímu tématu Cletas nikdy neporozuměl.
Hvězdy, rozevřená dlaň pod zvláštním, diskovitým předmětem... Jednou se panovníka zeptal, co malba představuje. „Je to poselství někomu, kdo se ještě nenarodil," odpověděl mu, aniž by cokoli blíže vysvětlil.
Cletas přiměl své myšlenky k návratu do současnosti. Na těch namalovaných hvězdách bylo něco zvláštního, hypnotizujícího. Nebyly to bílé světelné body, které znal z noční oblohy, nýbrž droboučké kroužky všech možných barev, zavěšené na černém pozadí jako roztroušené klenoty. Takové hvězdy nikdy v životě neviděl..
Uvažujete vůbec o mém plánu, pane? Mohl by změnit rozsudek smrti vyřknutý nad údolím Lakreo a zachránit mnohé životy. Je pro vás sňatek tak hroznou obětí? Heldeon má téměř osm tisíc vojáků. Kdybychom ho dostali na svou stranu..."
Panovník povzdychl a otočil se k němu. Únava zdaleka ne pouze tělesná pokrývala jeho rysy jako šedivý plášť.
„Dobrá, Cletasi. Slibuji, že pokud se vám dnes v noci podaří zajmout tu ženu, budu uvažovat i o druhé části vašeho plánu."
„Děkuji, pane."
„A jste si opravdu jist, že dosud nepronesla věštbu? Druhý zástupce Trebor Delmas se zmínil o tom, že nahoře na úbočí se dnes konal nějaký obřad, a že na něm promluvila i velekněžka."
Už je to tady, povzdechl si Cletas. Mělo mi být jasné, že to před ním neutajím. „Vím o tom, pane," řekl. „Skutečně promluvila. Oznámila, že obdržela sdělení, které se týká vás."
Vladař zvedl obočí, čímž dal najevo své pobavení.

„Mne? A jakou má Lady Wynn v těchhle záležitostech pověst?"
„Ještě nikdy... se nezmýlila, pane. Pokud snad ano, moji informátoři o tom nic neví," odpověděl Cletas.
„Tváříte se, jako byste přišel o svou oblíbenou honicí kočku. O co jde? Co řekla?"
Cletas pohlédl přímo do jeho unavených šedých očí.
„Pouze tehdy, když se uzdraví ten, který kulhá, když vstane nezraněn ten, jenž bude sražen smrtícím úderem, pouze tehdy nám může vítězství uniknout - jen tehdy od nás Bohyně odvrátí tvář."
Obočí tentokrát téměř zmizelo pod černými vlasy. „To snad ne," pronesl zvolna.. „Velekněžka Danregů, jejíž věštby se těší naprosté důvěře, tedy dnes předpověděla, že v nastávající bitvě zemřu."
„Ale pane -" Cletas bezmocně mávl rukou. „Možná se tentokrát zmýlila."
„Můj ctihodný otec by řekl, že je to -" zmlkl a na chvilku se zamyslel, „fascinující."
„To je vše, co k tomu můžete říct?" zasupěl Cletas rozhořčeně.
„Před chvílí jsem vám navrhl, abyste uzavřel sňatek a málem jste mne roztrhl vejpůl. Teď jste se dozvěděl, že podle proroctví nepřežijete bitvu a zdá se, že vás to ani moc nezaujalo." Rozhořčeně udeřil pěstí do stolu. „Místo abyste se k tomu nějak vyjádřil, citujete svého otce. Byl také tak studenokrevný?"
„To určitě ne," odpověděl vladař, kterého Cletasův výbuch zjevně pobavil. „Ve srovnání s vámi ostatními jsme oba spíš horkokrevní.
„Řekl bych, že naše tělesná teplota je asi tak o tři stupně vyšší."
Cletas se na něj zkoumavě zahleděl. „Tahle noc bude zřejmě plná objevů," řekl. „O svém otci jste se nikdy ani nezmínil. Žije ještě? A kde je?
Vládce se ponořil do vzpomínek. Ve tváři mu sice zůstal přísný výraz, ale pohled jeho šedých očí zjihl. „Můj otec..." pronesl zadumaně. „Neviděl jsem ho už víc, než dvacet let." Nepřítomně pootočil těžkými stříbrnými hodinkami na zápěstí. „Ještě stále mi chybí, chápete? Skoro stejně, jako Araen. Znal jsem je oba tak krátce..."
„Zemřel?" zeptal se Cletas, ačkoli mu něco ve vládcově chování napovídalo, že dostane zápornou odpověď.
„Zemřel?" Vládce ze sebe vydal jakýsi tichý zvuk. Zaznělo to téměř jako uchechtnutí. „Ne, nezemřel."
„Vypadá..." Cletas zaváhal, „podobně, jako vy?"
„Myslíte fyzicky?" Odhrnul si vlasy s uší. Nechával je záměrně růst zcela volně, aby skryly jeho nejvýraznější zvláštnost. Zkušenost ho již dříve naučila, že minimalizace rozdílů usnadňuje výkon moci. „Ano. Nesporně se podobám spíše jemu, než matce."
„Byl - je - také vládcem?"
„Ne. To se nedá říct. Když jsem ho naposledy viděl, byl zástupcem velitele a sloužil mu stejně dobře a věrně, jako sloužíte vy mně, příteli. Zažili spolu mnohá dobrodružství a o jejich hrdinských činech se vyprávějí úplné legendy."
„Jsou to velcí válečníci?"
„Jen tehdy, je-li to nezbytné. Většinu času kráčejí po mírových stezkách."
„Kéž bychom si tak mohli počínat i my, pane," řekl Cletas a myslel na to, jak by vypadal život v takové zemi. „Je nějaká naděje, že byste je mohl přivolat? Takoví bojovníci by nám teď přišli vhod."
Vladař zvolna potřásl hlavou a v očích měl stále ten nepřítomný výraz; jako by hleděl na něco krásného, co už nikdy znovu neuvidí.
„Ne, Cletasi. To, co nás od nich dělí, je víc, než pouhá vzdálenost.
Kdybys jel tryskem po všechny zbývající dny a noci svého života a po tobě tvůj syn a po něm tvá dcera, nepřiblížili by se k nim ani o vlásek. A nalézt je by bylo stejně nemožné, jako snést z oblohy plnou hrst hvězd..."
Jeho hlas dozněl do ticha. Po chvilce se napřímil a jeho hlas zazněl už daleko energičtěji. „Pojďte, Cletasi. Prohlédneme si arzenál, který nám poslat Trebor Delmas."

Kapitola první

Mlha zahalující oceán, jehož vlny omývaly úpatí vysokého útesu, byla tak hustá, že působila téměř hmatatelně; rozeklaná skaliska, na něž dorážel zpěněný příboj, přikrývala tlustá vlněná pokrývka, skrze níž sem nahoru pronikala jen chabá ozvěna mocného dunivého hlasu Pacifiku. Muž, stojící na okraji útesu, byl chvílemi zahalen do naprostého ticha, aby vzápětí zcela zřetelně slyšel truchlivé ňafání lvounů, kteří se shromáždili na vyčnívajících skaliskách a navigačních bojích.
Z ničeho nic se zrodil čerstvý vánek a začal si pohrávat s jeho černými, vlnitými vlasy. Z dlouholeté zkušenosti věděl, že tím byl nad touhle zvláštní mlhou vyřčen ortel smrti. Mlhy v San Franciscu byly sice pověstné svou vytrvalostí, ale vítr nakonec vždycky zvítězil; zahnal je nad moře, roztrhal je o pahorky a vyčistil od nich údolí.
Na chvilku pocítil lítost nad mlhou, tak bezmocnou vůči vzdušným proudům. Začínáš být morbidní, řekl si. Okamžitě s tím přestaň, nebo ztrávíš zbytek dne v depresi. A mimo to, pohlédl na svůj náramkový chronometr, přestávka na oběd skončila před deseti minutami... přijdeš pozdě.
Avšak místo toho, aby se otočil a vykročil zpět k matně se lesknoucím parabolám a věžím velitelství Flotily, stál dál bez pohnutí. K čemu je člověku vůbec dobrá hodnost, když nemůže ani jednou za čas o půl hodiny přetáhnout volno?
Nejde o to, že by snad něco namítala poručík Tastenová, jeho pobočník. Andorijka jistě ocení možnost v klidu pracovat na úkolech, jimiž ji zavalil hned zrána. Zaměstnával ji jaksepatří... nesmím zapomenout navrhnout ji na povýšení, zapsal si do paměti. Už několik let udržuje moji kancelář v takovém pořádku, že si to plně zaslouží. Je to stejně náročné, jako polní služba...
Vykročil podél pohyblivé hradby mlhy a znovu se ponořil do vzpomínek. Zaplňovaly jeho mysl pokaždé, když nebyla plně zaneprázdněna prací. Ozvěny v mlze zněly jako hlas a jeho mysl přetvářela zvuky do slov, která v posledních třech

měsících slyšel tak často.
„Jime... kdy už budu moci jít domů, synku? Nenávidím tohle místo..."
Projela jím důvěrně známá bolest. Šest měsíců ji sice dokázalo zmírnit, nicméně byla stále živá. Na vteřinu se znovu ocitl v malé prosté kapli v Riverside v Iowě. Věděl, že za chvíli bude muset uchopit nevelkou schránku, zanést ji k řadě krypt ve zdi a vložit ji do nejnovější z nich... pod desku z leštěného bronzu, oznamující, že jde o místo posledního odpočinku Winony Kirkové, jeho matky.
Polekaně s sebou trhl, když ho zasyčení dvousedadlového skimmeru vrátilo do přítomnosti, do San Franciska. Stroj se prudce snesl dolů a zastavil se půl metru nad zemí. Vyklonila se z něj mladá pilotka v hodnosti poručíka. „Admirále Kirku, máte se neprodleně dostavit k admirálu Morrowovi." Znělo to uctivě a současně naléhavě.
Kirk spěšně naskočil do malého tuponosého letounu a pilotka hned vzápětí odstartovala. Nestačil ani aktivovat své ochranné pole.
Lands End pod ním se zmenšil. Pak se vzdušné plavidlo naklonilo a zatočilo na východ. Kirk spatřil hnědooranžové věže Golden Gate Bridge vynořující se z bílé mlhy jako éterické sloupy nějaké pohádkové země.
„Co se děje, poručíku? Kam letíme?"
„Mám rozkaz, dopravit vás do hlavního stanu ústředního velitelství, pane," odpověděla s pečlivě neutrálním výrazem. „Admirál Morrow neudal žádný důvod, řekl však, že je to naléhavé."
O několik minut později přistáli na ústředním raketodromu Velitelství a Kirk ihned zamířil do Morrowovy kanceláře. Uvažoval, proč ho velitel zavolal a nějakou chvíli v duchu hodnotil plnění svých současných úkolů. Nebyl si vědom žádného problému. Ve většině z nich měl náskok a nepochybně je dokončí včas, snad kromě těch byrokratických nesmyslů, které představují trvalou hrozbu.
Zamířil do severní věže směrem k výtahům a zamračil se, když zjistil, že všechny jsou obsazené. Jeho netrpělivost ještě vzrostla, takže se musel nutit, aby ji nedal zřetelně najevo. Čekal a pohled jeho očí nesoustředěně cestoval po velkolepém panoramatu San Franciska a Zálivu. Mlha se už definitivně rozplynula a polarizované sluneční světlo proměnilo foyer v zářící div, narušený pouze na úrovni podlahy kaňkami zelených, rumělkových a kobaltově modrých rostlin.
Rychle, rychle, pomyslel si a málem znovu stiskl tlačítko. Morrow řekl, že to spěchá...
Výtah za ním cinkl, měkce, jakoby omluvně. „Patro 43, sekce 17," nahlásil Kirk, když vstoupil do skleněného projektilu.
Vystoupil v chodbě před admirálovou kanceláří. Dveře se rozestoupily a překvapený Kirk se ocitl tváří v tvář poručíkovi Thastenové. „Co se děje, poručíku?" zeptal se.
„Přinesla jsem vaše věci, admirále," odpověděla a ukázala na cestovní vak položený na koberci. „Je vám známo, kdy se vrátíte?"
Kirk se zašklebil. „Do této chvíle jsem netušil, že mám někam odejít. Až vše zjistím, dám vám vědět. Požádejte prosím velitele Arexe, aby zajistil vše nezbytné pro kapitána Ikeyovou a posádku lodi Constellation."
Otočil se k Morrowovu pobočníkovi lopotícímu se s voderem.
„Admirál Kirk už je zde, pane."
„Jděte přímo dovnitř, admirále," vyzval vzápětí Kirka, uchopil jeho cestovní vak do svých nejhornějších končetin a vstoupil do Morrowowy kanceláře spolu s ním.
Harry Morrow je už očekával a v pohledném, snědém obličeji mel zachmuřený a vážný výraz. „Otázky si nech na později, Jime," řekl.
„Jedna z našich lodí má problémy. Nemáme teď času nazbyt. Cochise je v pohotovosti. Informace obdržíš ihned, jakmile odstartujeme."
Kirk přikývl a vzal si od pobočníka svůj vak. Morrow stiskl tlačítko, stená s obrazovkou se rozestoupila a odkryla malou, dvoumístnou transportní jednotku. Nastoupili a Kirk zaslechl, jak pobočník potichu promlouvá do komunikátoru. Vzápětí už prožíval důvěrně známý pocit přemístění. Zdi se třpytivě zaleskly, pak se ustálily, zkrystalizovaly - a byli na úplně jiném místě.
První osobou, kterou spatřil když vkročil do malé transportní místnosti Cochise, byl jeho někdejší první důstojník.
„Spocku!" vykřikl a rozběhl se k němu. „Kde jste se tu vzal?"
„Dostavil jsem se na příkaz admirála Morrowa," odpověděl Spock.
„Právě jsem přiletěl."
„Vypadáte dobře," řekl Kirk. „Jak dlouho jsme se neviděli?"
„Jeden měsíc, šest dní, sedmnáct hodin, devatenáct mi -"
„Byla to jen řečnická otázka, Spocku - jak ostatně velice dobře víte," přerušil ho usmívající se Kirk. „Jsem rád, že vás opět vidím."
„Já také, Jime."
„Nerad vás vyrušuji, pánové," ozval se za Kirkovými zády Morrowův hlas, „ale bohužel nemáme času nazbyt."
„Dobře, Harry," otočil se k němu Kirk. „Rád si od tebe vyslechnu ty slíbené informace. Kam poletíme? A proč všechno to utajování?"
Morrow pokýval hlavou. „K utajení došlo proto, že jsi stále ještě James T. Kirk, miláček médií a byl bych velmi nerad, kdyby novináři něco zvětřili. Panika je to poslední, co teď můžeme potřebovat."
„Panika?" Kirkova dobrá nálada se rázem rozplynula.
Morrow opět jen přikývl. „Do místnosti určené pro brífing se jde tudy, pánové."
Když vyšli z transportní místnosti, stěží postřehnutelné vibrace lodních motorů se změnily a Kirk si uvědomil, že opustili oběžnou dráhu kolem Země na plný impulsní výkon. Morrow tedy v žádném případě nemluvil do větru, když hovořil o spěchu. Musíme už být na půl cestě k Plutu. Kam máme namířeno? Která z lodí má problémy?

Cochise patřila k průzkumným lodím první třídy typu Hermes s dvousetčlennou posádkou. Chodby, jimiž kráčeli, však byly téměř prázdné. Zřejmě zde zůstala jen nejnutnější obsluha.
Když došli na místo. Morrow aktivoval ochranu proti odposlechu o vyzval je aby se posadili. „Máme obrovský problém, pánové," začal.
„Federaci ohrožuje nějaká neznámá síla. Obávám se, že její destruktivní potenciál je prakticky neomezený. Větší, než měl Vejur, mnohem větší.
Momentálně nás nejvíc zajímá dílčí aspekt problému, spojený s Alfou Centauri B a Kismetem, kurýrní lodí Federace, která uvázla ve vzdálenosti 100000000 kilometrů od hvězdy. „Uvázla?" Kirk se naklonil dopředu a zamračil se.
„Ano. Je tam už skoro šestnáct hodin. Je bezmocná, protože její počítačový systém zcela vypadl."
Spock zvedl obočí. „Celý systém? To je naprosto... neobvyklé. A co záložní systémy? Ani ty nefungují?"
Morrow drsně přikývl. „Jde o součást toho, co se přihodilo Alfě Centauri B. Hvězda je obklopena vlnou časové akcelerace, která urychluje její stárnutí. Spaluje svou hmotu v neuvěřitelném rozsahu.
Přeměňuje vodík v hélium tak rychle, jakoby během několika minut uplynuly miliony let. Obyvatele Kentu evakuujeme na Centaurus a modlíme se, abychom to stihli dokončit, než hvězda expanduje do velikosti rudého obra a pohltí své planety. Podle některých odhadů k tomu může dojít už za dvacet hodin."
Kirk ohromeně hleděl na admirála. Systém Alfy Centauri tvoří tři hvězdy. Alfa Centauri A je žlutá hvězda velikostí a svítivostí nepatrně převyšující Slunce. Kolem ní obíhá Centaurus a čtrnáct dalších, neobývaných planet.
Alfa Centauri B, ve vzdálenosti třiceti až čtyřiceti astronomických jednotek, je její nejbližší sousedkou. Obě tyto hvězdy obíhá ve značné vzdálenosti Proxima Centauri, malý červený trpaslík. Že jde o hvězdu nejbližší Zemi, věděl Kirk ještě dříve, než se naučil číst.
Alfa A jevila známky nestability už celé stovky let, ale tyto nepatrné fluktuace byly na hvězdné škále něčím zcela běžným. O tom, že by s Alfou B byly nějaké problémy, Kirk nikdy neslyšel. Za běžných okolností by obě hvězdy měly zůstat beze změn po celé miliardy let. Alfu B obíhá šest planet. Kent, který se nejvíce podobá Zemi, byl osídlen před více než sto lety. Kirk by nedokázal spočítat kolikrát ho navštívil. Vlastnil totiž pozemek na Centauru, ležícím v sousední soustavě... údolí, které koupil už před lety a na počest svého prvního kapitána ho pojmenoval Garrowickovo údolí. S neobyčejnou jasností si vybavil svou malou chatku, hodiny klidu a míru, rybaření ve Farragutově řece.
Chvilku mu trvalo, než znovu našel hlas. „A Kismet? Je také chycen v té... vlně akcelerovaného času?"
„Ne," odpověděl Spock sebejistě. „Logika říká, že kdyby tomu tak bylo, všichni na palubě by byli okamžitě mrtvi. Zestárli by a změnili se v prach dřív, než by si stačili uvědomit, co se děje."
Harry Morrow souhlasně přikývl. „Správně. Mě to také museli vysvětlit co nejjednodušeji, Jime, tak se netvař tak nešťastně."
Kirk si připadl jako hlupák. „Ty si zřejmě myslíš, že jsem si po všech těch letech spolupráce s Vulkanci mohl na takové věci zvyknout."
„Nu - proč tedy nefungují počítače Kismetu?"
„Je to důsledek EMP," odpověděl mu velitel Flotily. „Každá masivní termonukleární reakce - ať už jde o bombu, nebo o hvězdu - vyvolává elektromagnetický impuls, který vyřadí počítače a tím i komunikaci. Buď jak bud', loď se bezmocně vznáší ve vesmíru a bude-li to trvat příliš dlouho..." pokrčil rameny a luskl prsty. Zaznělo to velmi zvláštně, jakoby osudově.
„Můžeme se k nim dostat tak blízko, abychom je mohli zachránit a přitom se vyhnout účinkům EMP?" zeptal Kirk.
„Nevím," odpověděl mu Morrow. „Komunikace není možná, protože nepracuje žádný z jejich systémů. My se ochráníme pomocí deflekčních štítů. Díky nim jsme mohli evakuovat Kent. Ale pokud jde o to dostat se k lodi tak blízko, abychom se mohli pokusit o záchranu..." zamračil se a potřásl hlavou. „Kismet byl zasažen proto, že nebyl varován a neaktivoval své štíty. Jediné, co teď můžeme dělat, je dostat se k nim co nejblíže a zjistit, co se dá dělat. Můj vědecký personál řeší problém, jak vypustit transportér, aniž bychom museli spustit štíty... ale zatím jsme na nic nepřišli."
„Nabídnu jim svoji pomoc," řekl Spock. „Jaká je naše ETA?"[ETA = Estimated Time Of Arrival = předpokládaný čas příletu (Pozn. řekl.)]
Morrowův pohledl zalétl k chronometru. „Při nadsvětelné 8 bychom tam měli být asi tak za patnáct hodin."
„To tedy budeme mít co dělat," zamumlal Kirk.
„Dozvěděli jsme se o tom teprve před hodinou. Kismet byl zasažen v okamžiku, kdy komunikoval s Kentem, ale chvíli trvalo, než jsme dostali zprávu. Jak určitě tušíte, sdělení z evakuační oblasti jsou sporadická a matoucí."
„Jaké procento obyvatel bylo do této chvíle evakuováno?"
„Podle posledního hlášení celých sedmdesát pět procent."
„Zůstává tam tedy ještě zatraceně mnoho lidí," poznamenal Kirk ponuře. „Soudím, že Centaurus nebude nijak ohrožen?" vyslovil otázku, na niž nutně potřeboval znát odpověď.
„Alfa B může pohltit, případně sežehnout i vnější plynné obří planety svého systému," řekl Spock a vrhl na svého přítele pohled svědčící o tom, že rozpoznal důvod jeho úzkosti. „Centaurus je dosti daleko a žár by ho nemel nijak zasáhnout. Pokud jde o kosmické paprsky..." obrátil se na Morrowa s tázavě zvednutým obočím.
„Stihli jsme už vytvořit štíty, které planetu ochrání," řekl admirál. „Neboj se, Jime, tvému údolí se nic zlého nestane. Pořád si ještě vzpomínám, jak jsme tam rybařili."
Kirk si oddechl. „Alespoň jedna dobrá zpráva, Harry. Dekuji."
Spock spojil prsty na rukou v gestu, které Kirk důvěrné znal 2 nespočetných brífingů, které spolu za ta léta absolvovali. Znamenalo to, že úporně přemýšlí. „Říkal jste, že jde o jeden z dílcích aspektů problému. Má ten problém nějakou spojitost se ztrátou Constellation před deseti dny?"

Kirk ztuhl a hleděl střídavě na Vulkance a na Admirála.
Morrow neochotně přikývl. „Ano, je to -" Přerušil ho signál, který se rozsvítil nad dveřmi. Odemkl je a do místnosti vpadla Tellaritka v hodnosti praporečníka. Zasalutovala a úzkostně mhouřila malinké oči. „Přišla zpráva pro vás, pane admirále. Má první stupeň priority."
Morrow uchopil kazetu, kterou mu podávala. „Děkuji, praporečníku."
Kirk sledoval, jak si admirál pročítá sdělení a bleskově si připomněl, co před chvilkou zaslechl o osudu Constellation. Jejího kapitána, Carmen Ikeyovou, znal více než deset let. Mezi veliteli mezihvězdných lodí je dnes řada žen, ale Carmen byla první. Zřetelně si vybavil její mandlové oči, nepoddajné vlasy barvy pepře a soli, bezstarostný úsměv ve výrazné tváři. Ať už se Carmen přihodilo cokoli, určitě neprodala svou kůži lacino - o to by se bez váhání vsadil s kýmkoli.
Ze zadumání ho vyrušilo Morrowovo tiché zaklení. Všiml si, že jeho široká ramena zřetelně poklesla. „O co jde, Harry?" zeptal se.
Dokonce i Spock se na svém sedadle naklonil dopředu, byť jeho výraz zůstal jako obvykle nečitelný.
Morrow potřásl hlavou. „Právě mi potvrdili, že Kismet převážel pasažéra. Doufal jsem, že se někde zdržel a není na palubě... ale bohužel loď stihl."
„Kdo je ten cestující?" zeptal se Kirk a měl pocit, že se pod ním propadá zem.
„Chtěl jsem vás tu mít všechny tři," zamumlal Morrow napůl pro sebe. „Jako tým máte vynikající pověst. Proto jsem mu nařídil, aby nastoupil do první lodi, která poletí na Zem."
„Všechny tři..." Kirk pohlédl na Spocka, který vážně přikývl.
„To znamená, že tím cestujícím je doktor Leonard McCoy."
„Bohužel ano."

Kapitola druhá

„Do prdele," řekl Kirk „To jsme tedy v pěkné bryndě."
„Nepochybně," souhlasil Spock.
Morrow neřekl nic, jen ponuře přikývl.
Rozhostilo se skličující ticho, které nakonec přerušil Spock.
„Snad byste nám teď mohl objasnit celý problém," obrátil se na Morrowa. „A také to, proč očekáváte radu právě od nás tří."
Morrow se zhluboka nadechl. „Tak za prvé - nezapomínejte, že celá záležitost podléhá nejvyššímu stupni utajení. Ani já jsem až do předvčerejška nebyl obeznámen se všemi detaily. Informace, které se vám chystám sdělit, jsou známy pouze generálnímu tajemníkovi Rady Federace a čtyřem dalším osobám, z nichž dvě se zabývají teoretickou fyzikou."
Kirk admirála pozorně sledoval a uvažoval, proč zvolil tak teatrální úvod. Znal Harryho Morrowa už pěkných pár let a věděl, že to není jeho styl. Vypadá to, jako by k tomu, aby se vyslovil, musel sbírat odvahu.
„Předčasná smrt se netýká pouze Alfy Centauri. Předpokládám, pane Spocku, že vám ve vědeckých časopisech neunikly články spekulující o náhlém vzrůstu počtu kolapsů hvězd." Pohlédl na Vulkance.
Ten přikývl. „Statistiky vypovídají, že se jejich počet během posledních dvou solárních měsíců zvýšil na desetinásobek oproti normálu. Astrofyzikové tento jev dosud nedokázali vysvětlit, je ale zřejmé, že extrapolujeme-li tento trend tak, aby zahrnoval i hvězdy desetkrát hmotnější než slunce, dojdeme k velmi zneklidňujícím závěrům."
„Chtěl jste snad říct děsivým," přerušil ho Morrow. „A to jste se v těch článcích nedočetl o příčině tohoto jevu."
Odmlčel se. „Další časové vlny?" zeptal se Kirk.
„Ano. Přitom jsme až do včerejška měli štěstí, protože žádná ze zasažených hvězd nemela obydlené planety. Teď je ovšem postižena Alfa Centauri B. Zkuste si představit co by nastalo, kdyby se něco takového stalo se Sluncem nebo 40 Eridani. Kent má 50 milionů obyvatel. Kolik obyvatel žije na Vulkanu?"
„Podle posledního sčítání sedm miliard, sedm set padesát dva tisíc."
„A na Zemi téměř dvakrát tolik." Morrow si mnul čelo, jakoby chtěl utišit bolení hlavy. „Nařídil jsem, aby při evakuaci Kentu vypomáhala každá nákladní loď, každá zábavní jachta, každé plavidlo Flotily, které bylo po ruce. Přesto jsme to dokázali jen tak tak."
„A Constellation?" zeptal se Kirk. „Co se s ní stalo?"
„Vystoupila příliš brzy z nadsvětelné," odpověděl Morrow. „Byla -"
Přerušil ho hvizd bosunu. Admirál zapnul malou obrazovku. „Zde Morrow," ohlásil se.
Komunikační důstojník byl americký domorodec středního věku. „Právě jsem obdržel kódovanou zprávu od generálního tajemníka Rady," ohlásil.
„Dekódujte ji a dejte mi to sem."
O chvilku později už četl rozšifrovanou zprávu a jeho obličej zesinal. „Neutrinové detektory zachytily známky narůstající nestability Canopusu. Tajemník chce vědět, kolik plavidel přítomných v sektoru může být použito k evakuaci."
Morrow znovu zapnul obrazovku.
„Poručíku Bucku, odpovězte, že musím ještě něco ověřit." pronesl zvolna. „Nevím, kolik soukromých jachet můžeme převzít pod naše velení. Informujte jej, že odpovím ihned, jakmile to bude možné."
Vypnul zařízení a jeho tvář byla obrazem bezmocného vzteku. „V systému Canopusu se nacházejí dvě obydlené planety. Žije tam 8 miliard lidí. Obávám se, že náš brífing bude muset počkat, dokud T'Kyře nepředám požadovanou informaci. Potřebuji, abys mi pomohl s propočty, Jime. Vy se hlaste u vědeckého týmu, Spocku."
Na několik následujících hodin musel Kirk zahnat starost o McCoye do kouta své mysli a soustředit se na obtížný úkol.

Vyhledával v letových řádech a na předepsaných trasách sektoru Canopus potenciálně dostupné lodi. V jednu chvíli ho z práce vyrušil tellaritský praporečník, který přinesl konvici kávy a talíř sendvičů.
Mechanicky je snědl a sotva si povšiml, že jsou to jeho oblíbené s kuřecím salátem. Teprve když jeho prsty bezvýsledně zapátraly po prázdném talíři, uvědomil si, že je přímo zhltl.
Vypil kávu až do dna, vděčný za její povzbuzující účinek. Když vstal, aby vyhledal další fascikl, pohlédl na chronometr a zjistil, že zde sedí už téměř pět hodin.
Po dalších dvou konvicích kávy, sonické sprše a dvacetiminutovém zdřímnutí, kdy klímal nad nekonečnými sloupci číslic, byla požadovaná analýza konečně hotova. Uložil získané údaje a kopie svých zjištění odeslal Morrowovi. Bolela ho hlava a pálily ho oči, které si neustále mnul. Měl bych si je nechat vyšetřit, pomyslel si. Vstal a protáhl se, až mu zapraskalo v zádech.
Jsem vzhůru jen čtyřiatřicet hodin, pomyslel si znechuceně. Byly doby, kdy jsem dokázal pracovat šestatřicet hodin a přesto si zachovat bojeschopnost. Poprvé za celé hodiny si vzpomněl na Kostru.
Jak se mu asi vede? Musí to být hotové peklo. Být uvězněn na malé lodi, jejíž systémy jsou mrtvé, slepé a hluché a čekat, až se hvězda začne rozpínat a všechno pohltí.
Vstupní portál se odsunul a věšet Spock. Jak si Kirk povšiml, vypadal daleko odpočatěji a čileji, než by mu příslušelo. Když spatřil Kirkův výraz, pozvedl obočí. „Jste v pořádku, admirále?"
Kirk unaveně přikývl. „Za jak dlouho dorazíme ke Kismetu?"
„Brzy budeme na dosah senzorů od jeho poslední zaznamenané polohy. Admirál Morrow řekl, že by uvítal naši pomoc na můstku. Cochise má totiž jen minimální posádku."
„Dobře. Cokoli je lepší, než poposedávat tu a trápit se."
Oba důstojníci zamířili k můstku. Průzkumná loď byla sice daleko menší než těžký křižník, ale byla konstruována velmi podobně, takže našli cestu bez sebemenších problémů. Kirk zůstal na chviličku stát, prohlédl si kapitánské křeslo, hlavní obrazovku a všechna ostatní stanoviště a zadržel výdech uspokojení nad tím, že je znovu ve vesmíru, a že zase cítí pod nohama palubu lodi.
Nemohl se cítit šťastný; vždyť Kostra je v nebezpečí tam venku.
Ale od doby, kdy naposledy opustil oběžnou dráhu Země, uplynuly už celé měsíce. Teprve teď, když jsem zase tady, cítím, jak moc mi to chybělo. Když jsem připoután k planetě, něco zde zanechávám... část své duše.
„Můžeš převzít kormidlo, Jime?" obrátil se na něj z kapitánského křesla Morrow. „Poslal jsem kormidelníka a navigátora k raketoplánu. Předpokládám, že se nám už brzy podaří lokalizovat Kismet."
„Ano, pane," odpověděl Kirk, ukázkově zasalutoval jako dychtivý praporečník a zamířil k řídícímu a navigačnímu pultu.
„Pane Spocku, postarejte se o senzory. Potřebuji nepřetržité sledování."
„Rozumím, admirále." zamumlal Spock a zaujal místo vedle vědeckého důstojníka.
„Jsme připraveni, pane Spocku?"
„Ano, pane. Ideální oběžná dráha pro senzorové sledování leží ve vzdálenosti 150 000 000 kilometrů. Budeme muset udržovat štíty, poněvadž emanace EMP i nadále trvá."
„Dobrá. Kormidelníku, čtvrtinovým impulsním kupředu. Kurs 3-4-2, hloubka 4."
Kirk musel chvíli hledat patřičné ovladače. Kéž by tu tak byl Sulu! pomyslel si toužebně. Nastavil kurs a přesunul přepínač. Cochise se pohnula a hladce nabrala rychlost. Na předních obrazovkách teď dominovala Alfa Centauri B, žlutooranžová koule o maličko menší, než slunce ze Země.
„Zachytil jsem velmi silný tok neutrin, admirále," ohlásil Spock. „K expanzi může dojít každým okamžikem."
„Zvětšete obraz. Zesilte filtry."
Alfa B se zavlnila a zvětšila, pak se obraz ustálil. Kirk nevěřícně zíral na obrazovku. Tolik slunečních skvrn jsem nikdy v životě neviděl. A ty protuberance!
„Žádná stopa po Kismetu, pane Spocku?"
„Žádná, pane admirále."
„Zvýšit rychlost na poloviční impuls, Jime. Udržuj směr."
„Provedu, pane." Kirk se ponořil do vzpomínek na dobu, kdy začínal na Farragutu jako kormidelník a jeho prsty horečně tančily po ovladačích.
Cochise se pozvolna dostávala na oběžnou dráhu kolem hvězdy. Při téhle rychlosti nám oběh potrvá celé dny, pomyslel si Kirk s úzkostí. Věděl, že si nemohou dovolit Kismet přehlédnout - druhou šanci už nedostanou. Pokud ovšem budou mít vůbec nějakou první šanci.
Elektromagnetická vlna rozvrátila spojení, takže nemohli zjistit ani to, jak pokračuje evakuace Kentu. Kirk vedl Cochise po oběžné dráze a pozorně sledoval hladinu energetických rezerv. „Udržování plné kapacity štítů odčerpává více energie, než se počítalo, admirále," oznámil asi po hodině.
„Jak dlouho ještě za těchto okolností můžeme pokračovat v pátrání?"
„Ne více, než další dvě hodiny," odpověděl Kirk. „Oznámil Kismet ve svém posledním sdělení své koordináty?
„Ano," odpověděl Morrow. „Kryjí se s místem, kde jsme vstoupili na oběžnou dráhu."
„Mezitím ovsem uběhlo téměř šestatřicet hodin, takže už bude pěkné daleko."
„Inercie," poznamenal Spock souhlasně. „Logika nám nedovoluje ignorovat fakt, že těleso pohybující se nějakou danou rychlostí má tendenci pohybovat se touto rychlostí tak dlouho, dokud nedojde k zásahu vnější síly."
Morrow si usilovně třel čelo. „Chápu, co máte na mysli... ale můžeme si dovolit vynechat tuto část pátrání a riskovat, že je mineme?"
Kirk se zhluboka nadechl. „A můžeme si dovolit ho nevynechat?"
„Jakou rychlostí se Kismet pohyboval v okamžiku setkání s vlnou EMP?" zeptal se Spock.

„Měl předat krátké sdělení na Kent," vysvětlil Morrow. „To byl důvod, proč vystoupil z nadsvětelné. Pokud kapitán Perez postupoval podle předpisů, šlo asi o tři čtvrtiny impulsního."
„Máme tedy něco, z čeho můžeme vycházet." Kirk spěšně zadal problém navigačním počítačům, překontroloval číselné údaje a nezapomněl vzít v úvahu ani vliv tlaku zesíleného slunečního větru. Vložil do počítače veškeré dostupné údaje a pak ho požádal, aby znázornil třírozměrný diagram navrženého kurzu. O chvilku později dostal odpověď.
„Už dávno jsem nic takového nedělal," obrátil se na Spocka. „Mohl byste to zkontrolovat?"
Ve svém zaujetí docela zapomněl, že zde nevelí. Spock tedy pohledem požádal Morrowa o souhlas. Kirk přenesl data na jeho panel a pak už jen napjatě čekal a snažil se nemyslet na to, že McCoyův život dost možná závisí na tom, co podniknou v nejbližších okamžicích.
„Ověřeno," oznámil po chvilce Spock a pohlédl na Kirka. „Měli by být právě tam."
„Tak dobře, Jime," řekl Morrow, když si prohlédl trasu. „Pustíme se do toho. Nadsvětelná jedna!"
Cochise pod Kirkovými prsty poskočila kupředu.
„Jsme na místě, pane," ohlásil o dvacet minut později. „Přecházím na podsvětelnou."
„Vidíte něco, Spocku?"
„Nic, admirále."
„Přejděte na standardní pátrací režim. Zpomalte na polovinu impulsního."
Kirk automaticky prováděl vyhledávací manévry a jeho úzkost rostla. Co když se zmýlil? Možná jsme je už minuli. Možná, že Kostra je teď deset tisíc kilometrů za námi, na lodi, jejíž systémy jsou vyřazeny. Možná, že právě v tuto chvíli umírá. Možná jsou už všichni mrtvi...
Uplynulo deset minut... patnáct... třicet... minula hodina.
Hodina a dvacet minut.
„Jak jsme na tom s energií, Jime?"
„Plnou kapacitu štítů můžeme udržovat už jen patnáct minut," odpověděl Kirk klidně, cítil však, jak ho zoufalství zahaluje jako rubáš. „Budeme-li dál pokračovat v pátrání, hrozí nebezpečí, že se odtud nedostaneme ani my."
Rysy snědého Morrowova obličeje nevyjadřovaly nic jiného, než porozumění a soucit. „Budeme tedy pokračovat v pátrání. Udělal jsi vše, co bylo v tvých silách. Nemusíš se tvářit tak provinile, Jime."
„Něco jsem zachytil." Ve Spockově monotónním hlasu bylo možno rozpoznat vzrušení. „Kismet?" Morrow se naklonil dopředu. „Ověřeno, admirále. Plavidlo leží přímo před námi, kurs 3.4-2."
Kirk cítil, jak ho zaplavuje vlna úlevy. Vzápětí ji vsak vystřídaly nové obavy. Nepřicházíme příliš pozdě? Jsou ještě naživu?"
Cochise se zvolna přibližovala ke kurýrní lodi, která s výjimkou nouzového osvětlení nejevila žádné známky života.
„Tak jsme je tedy našli," řekl Morrow, „ale jak jim dáme vědět, že jsme tady? Žádný z jejich komunikačních systémů nefunguje. Nemohou nás ani vidět, ani slyšet."
Vědecký důstojník Cochise, žena jménem Lisa Washingtonová, vzhlédla od svých přístrojů k přední obrazovce. „Co kdybychom někoho poslali, aby zaklepal na dveře přechodové komory?" navrhla s vážnou tváří a Kirk se navzdory své úzkosti musel pousmát představě, kterou vyvolal její návrh.
„Škoda, že to nemůžeme udělat, poručíku."
Vzápětí málem vyskočil ze sedadla. „To je ono! Zaťukáme jim na trup!"
„Cože?" otázala se zmatené a pokrčila čelo.
„Vystřelíme z fázerů těsně nad jejich příď - tak, aby to trochu zachrastilo. A budeme to opakovat v pravidelných intervalech, aby jim došlo, že jsme zde!"
Spock souhlasně přikývl a obrátil se na Morrowa. „Mělo by to fungovat, pane admirále."
„Vyzkoušíme to. Vystřel hned, jakmile budeš připraven, Jime."
„Provedu, pane." Kirk stiskl tlačítko a z fázeru číslo jedna vylétl smrtící paprsek.
Střídal krátké a dlouhé záblesky. Nejdřív opakoval „tytyty tátátá tytyty" stařičkého SOS, načež následoval „shave-and-a-haircut."[„Ohol se a ostříhej!" (Pozn. překl.)]
Pak seděli a čekali strnulí nadějí i obavami a modlili se, aby zmrzačená loď dala najevo nějaké znamení přítomnosti života. Kdybychom tak mohli na sekundu spustit štíty, zaměřit posádku a přenést je sem! Jenže to není možné. Teď je na řadě Kismet.
Proploužilo se pět minut. Deset.
„Mám to zopakovat, admirále?" zeptal se Kirk a snažil se, aby jeho hlas zněl tak, jako obvykle.
„Ano - ne!" Morrow vyskočil na nohy a nespouštěl oči z obrazovky.
„Přechodová komora se otevírá!"
Kirk mechanicky zesílil zvětšení, takže teď všichni rozeznali postavu v rozměrném skafandru vybaveném raketovým motorem. Spatřili, jak odepíná bezpečnostní lano. Pak se dveře přechodové komory znovu otevřely a objevily se další tři postavy, tentokrát v běžných skafandrech. Astronaut ve skafandru s raketovým motorkem je k sobě připoutal lanem.
Trvalo sotva deset minut a u lodi se vznášely dvě postavy v raketových skafandrech. Ke každé z nich bylo připojeno deset astronautů v obyčejných ochranných oblecích.
Připomínali jakési nepovedené perly, zavěšené v sametovém pouzdru nekonečné černi. Budou muset použit ruční řízení, uvědomil si Kirk a z hlavy vypočítat dráhu i dobu činnosti motorků, protože počítače nefungují.
„Jak je dostaneme na palubu?" zeptal se poručík Buck.
„Budou-li dostatečně blízko, použijeme raketoplán," odpověděl Morrow. „Otočíme-li Cochise tak, aby vstup do hangáru směroval od hvězdy, trup lodi odstíní EMP. Pak budeme moci spustit přední štít na dobu dostačující ke startu

a přistání raketoplánu."
Naklonil se k interkomu. „Posádce raketoplánu Onizuka. Připravte se k záchraně posádky Kismetu!"
„Rozumím, admirále. Jsme v pohotovosti."
„Spouštějí raketový pohon!" ohlásil Kirk.
Motorky naskočily, astronauti z Kismetu se vydali na cestu ke Cochise a Kirk je pozoroval se zatajeným dechem. Lano se postupně napínalo a připoutaní trosečníci se postupně vydávali na cestu.
Jako by si někdo hrál s obrovským bičem, pomyslel si Kirk. Docela jistě se to neobejde bez ztuhlých krků a bolestí v zádech.
Pozorně sledoval, jak obe řady perel, vzdálené několik kilometrů, pozvolna putují přes celou přední obrazovku. Pak konečně spatřil, jak spustili brzdící rakety.
Mají to dobře vypočítané? Dostanou se do dostatečné blízkosti? Bude je raketoplán moci vyzvednout?
„Zde paluba raketoplánu," ozvalo se z interkomu o chvilku později.
„Máme je na dosah. Navigátor Fergussonová hlásí, že můžeme startovat během minuty. Připravte se ke spuštění štítu číslo čtyři." Ozvaly se vzrušené výkřiky členů posádky shromážděných na můstku.
Kirk seděl klidně a čekal na povel spustit a pak reaktivovat štít.
Po chvíli, která se zdála být nekonečná, se ozvalo kontraalto Fergussonové. „Máme je na palubě, pane admirále. Všichni jsou v pořádku. Dveře hangáru jsou už opět zavřené. Můžete znovu zapojit deflektor číslo čtyři."
Kirk, zaměstnaný obnovováním štítu, musel projevy radosti na chvíli odložit. Pak přiskočil k Morrowovi a stiskl mu ruku. Admirálovi zářily oči. „Dokázali jsme to!"
„Díky Bohu," řekl Kirk tiše. Zaplavil ho pocit úlevy. Usmál se, když ho Morrow poplácal po rameni. „Můžeš si navrhnout vyznamenání, Jime. Nebýt tebe, nikdy bychom nevypočítali jejich polohu."
„Chtělo to jen špetku logiky ve správný okamžik." Kirkův úsměv se rozšířil bezmála od ucha k uchu. „Myslím, že ty roky na mně přece jen zanechaly nějakou stopu. Co říkáte, Spocku?"
Vulkanec stál s rukama za zády a přihlížel všeobecnému veselí.
„Dovolíte-li, admirále, rád bych se připojil k lékařskému týmu na raketoplánové palubě."
„Můžete jít oba dva," řekl Morrow. „Dejte mi vědět až bude McCoy v pořádku a pak se hlaste v brífingové místnosti. Musíme prodiskutovat spoustu věcí."
Kirk a Spock dorazili k hangáru právě ve chvíli, kdy poslední postavy ve skafandrech opouštěly za vydatné pomoci zdravotníků přeplněné vězení nákladového prostoru Onizuky. „Vidíte tu někde Kostru, Spocku?" zeptal se Kirk.
„Támhle," ukázal Vulkanec a oba důstojníci spěšně zamířili k postavě ve skafandru sedící na nákladové rampě a marně zápasící s helmou. Přistoupili k lékaři, aniž by je zahlédl a Spock spustil nouzový uvolňovací systém v zadní části helmy. Ta náhle povolila a místností se rozlehl McCoyův zlostný hlas. „Pitomý, mizerný, idiotský skafandr! Au!"
Kirk vzal doktorovi helmu z rukou a pak se ukázal svému někdejšímu prvnímu chirurgovi.
„Klid, Kostro. Dalo nám spoustu práce, než jsme tě zachránili. Nemůžeme připustit, aby ses knokautoval svou vlastní helmou."
McCoyova čelist poklesla s téměř slyšitelným cvaknutím. „Jim? Spock? Kde se tu u všech čertů... -"
V okamžiku byl na nohou a Kirk k němu přiskočil, spontánně ho objal a poplácával ho po zádech a McCoy na oplátku poplácával jeho.
Smáli se, až nemohli popadnout dech a v okamžiku, kdy hrozilo reálné nebezpečí, že se jejich smích změní v něco ještě daleko méně důstojného, je Spock přerušil ostentativním zakašláním. „Máte-li v úmyslu pokračovat, počkám na vás v brífingové místnosti."
McCoy se vyzývavě zakřenil. „Vy studenokrevný -"
„No tak, Kostro," přerušil ho spěšně Kirk a potlačil další nával smíchu.
McCoy na něj pohlédl, bojovný výraz mu zmizel z tváře a nahradil ho váhavý úsměv. „K čertu s tím. Teď bych se nemohl zlobit ani na samotného Lucifera - zvlášť když mi právě zachránil život. Jak se vám vede, Spocku?"
„Dobře, doktore," odpověděl Vulkanec a jen jeho tmavé oči prozrazovaly ulehčení a radost z toho, že zase vidí svého věčného sparringpartnera. „Jsem potěšen, že jsem vás zastihl v dobré, byť poněkud rozpustilé náladě."
„Pojď, pomůžeme ti z toho obleku," řekl Kirk. „Hrozně nerad tě popohánim po tom, co jsi prodělal, ale máme na krku stav ohrožení a admirál Morrow z neznámých důvodů požaduje naši radu."
„Proto jsem dostal rozkaz vrátit se na Zem?"
„Zřejmě ano," odpověděl Spock a společně s Kirkem mu pomohli ze skafandru. Kirk přitom krčil nos, což se McCoye nemile dotklo.
„Měl jsem tuhle dvakrát zlořečenou věc na sobě celých čtrnáct hodin," řekl nadurděně. „Vzpomínáš si na tholijský incident? Taky jsi nevoněl jako záhon růží! A vůbec - nejedl jsem víc než čtyřiadvacet hodin. Tím nechci říct, že bych v tom beztížném stavu mel nějakou velkou chuť k jídlu. Naštěstí měli v nemocnici spoustu léků proti nevolnosti. Měl jsem tolik pacientů, že jsem neměl čas dělat si nějaké starosti. Pěkné svinstvo!"
„Myslím, že se nic nestane, když se teď osprchuješ a něco sníš," řekl Kirk, když odcházeli z přeplněného hangáru.
„Nevím, co by na to řekl můj žaludek. Nic podobného jsem nezažil od základního výcviku... vznášet se jako duch a připadat si, jako by každá část těla někam padala... každá někam jinam." Otřásl se a ztěžka polkl. „Dokonce i při tom zatraceném přenosu se člověk cítí líp, než když ho vlečou na laně přes půl vesmíru. Krucinál! Doufám, že už to nebudu muset nikdy zopakovat."
„To se ti už sotva poštěstí" ujistil ho Kirk. „Letíme teď opět nadsvětelnou. Máme namířeno na Kent. Nabereme tam tolik pasažérů, kolik se jich sem vejde a pak se vrátíme na Zem."
Lékař se osprchoval a všichni tři posvačili v malé lodní kuchyni.

Pak odešli do brífingové místnosti a ohlásili se admirálu Morrowovi.
Zatím co čekali na jeho příchod, Kirk se pohodlně uvelebil ve svém sedadle, hleděl přes stůl na McCoye a Spocka a myslel na to, kolikrát už takto seděli a společně řešili komplikované problémy.
Od těch dob uplynulo už hodně vody... doufám, že to nepoznamená naši spolupráci.
Kirk neviděl svého někdejšího šéflékaře téměř rok. Ten až do včerejška totiž učil xeno-anatomii v lékařské škole Flotily na Primě vzdálené od Země spoustu parseků.
Ani se Spockem se příliš často nestřetával, i když byli oba zaměstnaní na stejné planetě. Spock pracoval jako instruktor v Akademii Flotily a věnoval svým studentům spoustu času.
„Navzdory všemu, co tě potkalo, vypadáš pořád báječně, Jime."
V McCoyových ostrých rysech se zračila únava, vrásky kolem očí a na lících se mu výrazně prohloubily, ale jeho pohled byl stejně jasný a pronikavý jako dřív.
„Díky za kompliment, Kostro. Snažil jsem se udržet se ve formě."
„A jak se daří Petrovi?"
„Docela dobře. Matčina smrt ho nejdříve pořádně sebrala, ale díky svému mládí se z toho rychle dostal. Mimochodem, Spocku," obrátil se na Vulkance. „Co vaši kadeti? Už jste je pořádně vydrezúroval?"
„Je to nikdy nekončící dřina, admirále," odpověděl Spock s vážnou tváří. „Jsou to většinou pozemšťané, a ti mají silný sklon... ovlivňovat ostatní."
McCoy se zašklebil. „Vulkanci nemají smysl pro fair play. Spock těží z toho, že jsem příliš unavený a nedokážu dát dohromady pádnou odpověď."
„Myslím, že tu nějakou dobu pobudeš, a že budeš mít dost času znovu si nabrousit jazyk."
„Asi ano," řekl lékař zamyšleně. „Zatím mi nikdo neřekl, kdy se budu moci vrátit. Moji studenti teď asi chválí Hippokrata a přinášejí mu obětiny. Plánoval jsem totiž na dnešek zkoušku. Bůh ví, kdy se k ní dostanu!"
Dveře se rozlétly a vstoupil Morrow. „Jsem rád, že jste v pořádku, doktore. Už vám vysvětlili, proč jsem vás sem zavolal?"
„Ne. Ale pochopil jsem, že se něco stalo s Alfou Centauri. Že se chystá vybouchnout, či co."
Spock už nesouhlasně potřásal hlavou. „Nechystá se vybuchnout, doktore. Ale to, co se s ní děje je pro Kent neméně nebezpečné. Velmi brzy se totiž změní v oranžového obra. Pak poněkud ochladne a stane se z ní červený obr."
„Co bude s Kentem?"
„Až se Alfa B začne rozpínat, pohltí postupné všechny své planety, nemluvě o několika plynných gigantech patřících k Alfě A."
„A co Centaurus?" zeptal se McCoy okamžitě. Žil tam totiž několik let a dodnes to bylo úředně místo jeho trvalého pobytu.
„Nic zlého mu nehrozí," ujistil ho Kirk. „Je obklopen ochranným štítem."
„Takže stačí evakuovat obyvatelstvo Kentu -" začal McCoy.
Spock znovu zavrtěl hlavou. „Nejde jen o Alfu B, doktore. Admirál Morrow nám vysvětlil, že akcelerované stárnutí se projevuje u celé řady dalších hvězd. Tento fenomén je nutno přičíst vlnám časového posunu. Ty způsobují, že hvězda v neuvěřitelně krátké době spotřebuje veškeré zásoby hydrogenia."
„Byl byste tak laskav, Spocku a vysvětlil mi to normální, srozumitelnou angličtinou? Uvědomte si, že jsem lékař a ne -"
„Astrofyzik," doplnil ho Spock, protože McCoy marně hledal správný termín. „Dobře." Založil si ruce za zády a na chvíli se zamyslel.
„Snad by bylo nejlepší začít upozorněním, že hvězdy mají omezenou délku života, stejně jako živé bytosti. Když spotřebují většinu svých zásob vodíku, začnou umírat."
„To pro mne není nic nového," zavrčel McCoy.
„Výborně," odtušil Spock nevzrušeně. „Hvězdy malé nebo střední velikosti - například vaše Slunce, nebo obě Alfy - se změní nejprve v rudé obry a pak v bílé
trpaslíky. Délka života těchto hvězd činí přibližně deset miliard let - plus minus jedna až dvě miliardy."
„Domníval jsem se, že se jedná o akutní problém," poznamenal McCoy sarkasticky. „Určitě nemusím probdít noc v obavách kvůli tomuhle."
Spock dal poprvé najevo netrpělivost, byť jen nepatrným náznakem.
„Stárnutí hvězdy, ať už přirozenému, nebo nepřirozenému, nelze nijak zabránit, doktore McCoy. Probdít noc v obavách je naprosto nelogické."
„Nech toho, Kostro," vmísil se spěšně Kirk, který zachytil jeho bojovný pohled. „Rozumíme vám, Spocku. Můžete pokračovat."
„Dobrá. Čím je hvězda hmotnější, tím kratší dobu žije. Takové masivní hvězdy vyčerpají své zásoby zhruba během deseti milionů let. Pak se začne rozpínat, stane se z ní rudý veleobr a nakonec exploduje. Vznikne supernova."
„A to se teď děje častěji, než bylo obvyklé," řekl Kirk, který si připomněl předchozí rozhovor admirála Morrowa se Spockem.
„Přesně tak, admirále. Abych byl přesnější, častější zánik se týká hvězd všech kategorií."
„A co se stane s těmi supernovami?" otázal se McCoy, kterého problém přece jen zaujal. „Rozpadnou se prostě na atomy?"
„Některé z nich ano. Změní se v oblak ionizovaného vodíku, který nazýváme nebula.[mlhovina (Pozn. překl.)] Ostatní se zhroutí do sebe. Z těch, které mají menší hmotnost vzniknou neutronové hvězdy. Nejhmotnější z nich se zhroutí do gravitačních prohlubní, z nichž nedokáže uniknout ani světlo."
„Černé díry," řekl Kirk.

„Ano. Laická veřejnost je zná pod tímto názvem." „Ale o nich přece víme už dlouho," namítl McCoy. „Spolykají sice všechno, co se dostane do jejich gravitačního pole, ale většinou jde jen o mezihvězdný plyn či prach, příležitostně i nějaký bludný asteroid. Pro planety přece nepředstavují žádnou hrozbu."
„Měl byste použít spíše minulý čas, doktore," řekl Morrow. „Prozkoumali jsme pořádný kus vesmíru a mnoho jsme jich neobjevili. Teď ovšem vznikají další... pravděpodobně velmi mnoho dalších..." zmlkl a jeho výraz byl mnohem výmluvnější, než jakákoli slova. „Před pár hodinami jsem se dozvěděl, že byl zasažen Canopus."
„I Canopus?" McCoye to evidentně rozrušilo. „Mám na Serenitě jednoho starého kamaráda."
„Flotila už zahájila evakuaci všech obyvatel systému," pokračoval Morrow. „Doufáme, že se nám podaří vystěhovat obyvatelstvo obou planet dříve, než se hvězda změní v supernovu a zhroutí se. Odhady naštěstí naznačují, že můžeme počítat s několika měsíci. Canopus je mladší než Alfa B."
Velitel Flotily povzdechl. „Ale pro Carmen Ikeyovou a posádku Constellation už bohužel nemůžeme udělat nic."
„Co se vlastně stalo, Harry?" zeptal se Kirk. „Znal jsem Carmen, jak víš."
„Já také." Morrow si protřel unavené oči. „Víme přesně, co se stalo. Proč se to stalo, se můžeme jen dohadovat. Constellation vystoupila příliš brzy z nadsvětelné a vynořila se v místě kde bývala hvězda jménem Achernar, cepheida [Proměnná hvězda, měnící jasnost (Pozn. překl.)] velmi podobná Canopusu. Bývala - nyní se na jejím místě nachází černá díra a Constellation se ocitla v jejím zajetí."
„Nemůže se nějak vysvobodit?" zeptal se McCoy.
„Ne, doktore. Z gravitačního pole černé díry se nemůže vysvobodit vůbec nic - dokonce ani světlo. Proto se jí ostatně říká ‚černá' díra."
„Loď v ní tedy beze stopy zmizela?"
Spock zaváhal. „Hovoříme-li o černých dírách, termíny čas, prostor a gravitace ztrácejí svůj běžný význam. Splývají. Pokud jde o posádku Constellation, jejich životy zhasila enormní gravitace přibližně 6,7 nanosekundy po překročení horizontu událostí - bodu, z něhož není návratu, řečeno hovorově. Nanosekunda je miliardtina sekundy, doktore," dodal, neboť si špatné vysvětlil výraz lékařova obličeje.
„Pokud byly jejich motory v chodu, mohli žít o jednu až dvě nanosekundy déle - „Zatraceně, Spocku!" zavrčel lékař vztekle. „Uvědomte si, že mluvíte o smrti lidí - rozumných bytostí."
„To, co se stalo, mne zarmoutilo stejné jako vás," odpověděl Vulkanec vyrovnaně. „Ale posádce Constellation sotva pomohu tím, že budu zvyšovat hlas, nebo dávat najevo hluboké rozrušení. Obraz lodi sice nikdy nezmizí z obrazovek našich gravitačních senzorů, ale -"
„Chcete tím říct, že Constellation stále ještě existuje?" zeptal se zmatený Kirk. „Jak ji mohou zachycovat senzory, když byla zničena?"
Spockovi unikl sotva slyšitelný povzdech. „Je obtížné podat vysvětlení, aniž bych se uchýlil k rovnicím. Prostě, pro vzdálené pozorovatele - pro nás - zůstane Constellation navždy uvězněna uvnitř horizontu událostí jako muška v jantaru."
„Cože?" zamračil se McCoy. „A proč?"
„Protože pozorovaný uplynulý čas se po jeho překročení virtuálně zastavuje. Pro naše senzory Constellation existuje a bude existovat navždy, ačkoli z hlediska kteréhokoli z členů posádky byla okamžitě zničena."
„McCoy pohlédl nevěřícně na Kirka. „Moment, Spocku. Chcete mi snad namluvit, že se Constellation nachází současně ve dvou místech? To je přece šílené! Nemožné!"
„Ne, doktore." Spock si znovu povzdechl. „Úplnější výklad by si však vyžádal čas, kterého se nám nedostává. Obávám se, že vás budu muset požádat, abyste mi prostě uvěřil."
Lékař zlostně zasupěl, ale po Kirkově varovném pohledu se utišil. „Dobrá. Věřím vám. Ale proč k tomu všemu došlo? Co způsobilo, že Constellation předčasně vystoupila z nadsvětelné?
„Přesnou odpověď neznáme," vmísil se do hovoru Morrow. „Všechno to proběhlo příliš rychle. Popravdě řečeno, nebýt toho, že celou událost pozoroval vědecký tým zkoumající černou díru, zařadili bychom ji asi jako další položku na seznam pohřešovaných lodí."
„Přesnou odpověď neznáme," opakoval Kirk. „Znamená to, že máš nějakou teorii?"
„Já ne," usmál se Morrow nevesele. „Tahle oblast matematiky je pro mne španělskou vesnicí. Vytvořila ji R't'lk z Hamalu. Podle jejího názoru došlo k předčasnému výstupu proto, že se předbíhaly palubní chronometry."
Něco takového bylo pro Kirka zcela nepřijatelné. „Spatně fungující chronometry? Ale to je naprosto nemožné! Existují přece záložní systémy, zabezpečovací zařízení, vazby na počítač! -" Nechápavě potřásl hlavou. „Hvězdolodi měří čas stardatem. Je to ta nejpřesnější časová konstanta, jaká kdy byla objevena -" odmlčel se, neboť při těchto slovech se v jeho mysli začínalo rodit porozumění.
Spock už souhlasně přikyvoval. „Chápu," řekl pomalu. „Hamalská fyzička netvrdí, že chyba byla v časoměrných zařízeních Constellation, nýbrž že palubní čas sám běžel příliš rychle.
„A co to znamená?" zeptal se McCoy.
„V první řadě to, že když loď překročila horizont událostí, byla kapitán Ikeyová i její posádka už dávno mrtvá. Zestárli a rozpadli se na atomy dřív, než se stačili podruhé nadechnout."
„Alespoň tedy nijak netrpěli," řekl Kirk, ale příliš se mu neulevilo.
„Nestačili si ani uvědomit, že se něco děje," řekl Morrow.
„Admirále Morrowe," oslovil ho Spock klidně, ale naléhavě. „Domyslím-li tuto možnost až k jejímu logickému závěru, mohu usoudit, že R't'lk považuje zrychlení času za příčinu všech předčasných úmrtí hvězd. Je tomu tak?" zeptal se a tázavě zdvihl obočí.
Morrow přikývl. „Máte mé uznání, Spocku. Trvalo mi deset minut, než jsem konečně pochopil celý dosah toho, co se

mi snažili vysvětlit. Vy jste na to přišel téměř okamžitě.
„Teď jste tomu dal," utrousil McCoy. „Jakoby už teď neměl nos pořádně nahoru."
Vulkanec tentokrát ignoroval uštěpačnou poznámku. Hranaté rysy jeho obličeje ztuhly a Kirk si stačil povšimnout, že jeho slabě nazelenalá pokožka viditelně pobledla. „To je... opravdu nanejvýš alarmující," pronesl téměř šeptem. „Bude-li jev nadále pokračovat, bude to znamenat konec..."
„Čeho?" zeptal se McCoy nechápavě.
„Všeho."
„Míníte tím..." zachytil se rukama stolu, jakoby se chtěl ujistit, že stále ještě existuje. „Chcete říct, že nastane konec světa? Proč? První černá díra byla objevena před více než dvěma sty lety a jak vidět, jsme stále ještě tady."
„O tom není sporu," odpověděl Vulkanec naoko klidně. „Jenže pokud čas i nadále poběží zrychleně, bude látka tvořící vesmír vystavena enormním tlakům. Žijeme v universu, které se rozpíná. O existenci tohoto pohybu svědčí pouze tzv. rudý posuv ve spektrech vzdálených hvězd a galaxií."
McCoy pomalu přikývl. „O tom něco vím. Ale stejně je těžké představit si to."
„Možná vám to půjde snadněji, když si jednotlivé galaxie představíte jako zrnka kmínu na těstě. Když těsto začne kynout, zrnka se jedno od druhého vzdalují. Obdobně je tomu s galaxiemi v našem universu."
„A co to má společného s předčasně umírajícími hvězdami a černými děrami?" otázal se Kirk.
„Nevíme přesně, jak bude vypadat konec vesmíru, Jime. Můžeme jen teoretizovat. Převažující většina dnešních teorií se shoduje v tom, že za několik miliard let hvězdy buď shoří na popel, nebo se zhroutí do černých děr, které předtím, než zaniknou, pohltí většinu zbývající hmoty. Zkrátka, vesmír skončí tak, jak to píše T. S. Eliot v knize The Hollow Men - ne s třeskem, nýbrž se zakňouráním."
Kirk se pokusil představit si nekonečnou prázdnotu bez hmoty, dokonce L bez atomů. Čiré nic, možná pár roztroušených, rozpadajících se protonů či elektronů. „Domníváte se tedy, že celý proces může proběhnout rychleji, takže konec nastane daleko dříve, než by k němu došlo za běžných okolností?"
„Je to možné, admirále. Nevíme rovněž jaký vliv budou mít početné nové černé díry na strukturu časoprostoru. Není vyloučeno, že dojde ke vzniku masivních trhlin - tak jako v síti natahované všemi směry. Může se stát i to, že se úplně roztrhá. Vesmír má ovšem čtyři rozměry, ne pouze dva, dodal nakonec zamyšleně.
McCoy zoufale rozhodil rukama. „Koho teď, proboha, zajímají nějaké rozměry? Znamená to snad, že zítra to všechno praskne jako mýdlová bublina?"
„Stěží, doktore," pronesl Spock více než trpělivě. Vesmír je starý přibližně patnáct miliard let. Kdyby stárl normálním tempem, existoval by ještě nejméně trilion let. Bezprostřední nebezpečí představuje jednak vyhasínání hvězd, jednak možný vznik oněch .trhlin'."
„R't'lk vypočítala, kolik času nám zbývá, abychom to zastavili," řekl Morrow a pohlédl na list papíru, který držel v ruce. „Poněvadž jev vznikl v naší vlastní galaxii, máme k dispozici přibližně devadesát dní. Pak už bude škoda nenapravitelná."
Devadesát dnů! Kirk měl nejdříve pocit, že mu srdce vyskočí z hrudi. Pak se rozbušilo těžkými, rychlými údery. Náraz adrenalinu způsobil, že se roztřásl. Obrátil se na Morrowa. „Pokud jsi nás sem pozval jen proto, abychom se dostali do obrazu, mohu ti říct, že bych raději zemřel v blažené nevědomosti." Zhluboka se nadechl, potlačil záchvat paniky, která se ho zmocňovala a usilovně se zamyslel. „Ale patrně se s tím dá přece jen něco dělat, jinak bys nás sem nevolal. A proč právě nás tři? Ve Flotile je přece spousta důstojníků."
„Logické," zamumlal Spock a Morrow mu věnoval souhlasný pohled.
„Máš pravdu, Jime. K tomu, abych zavolal vás tři, mne skutečně vedl zvláštní důvod. Objevili jsme totiž zdroj vln způsobujících zrychlení času. Nachází se v Sektoru 90.4."
„Myslíš tím Gateway? Chceš říct, že to všechno způsobil Strážce?"
Sektor 90.4 se nacházel v jedné ze starších částí Galaxie. Byl to pustý prostor, v němž se nacházelo jen pár vyhořelých černých trpaslíků a několik skalnatých planetoidů. Jediná jakž takž obyvatelná planeta (její atmosféra se skládala z kyslíku a dusíku, ale neexistoval na ní život) nesla kódové označení „Gateway".
Byla pokryta ruinami civilizace tak nepředstavitelně staré, že se o ní vědělo pramálo i po několikaletém archeologickém výzkumu.
Jedinou neporušenou strukturou (pokud se to tak dalo nazvat) byl kamenný monolit, který sám sebe nazýval „Strážcem věčnosti".
Měl schopnost vnímání a sebeuvědomování, ale nebyl živý, alespoň ne v tom smyslu, jak život chápal Kirk. Byl časovou bránou s neobyčejnými vlastnostmi. Dokázal například promítnout historii kterékoli planety, a to během několika minut. Své služby přitom nabízel zcela nezištně. Odvážlivec, který vstoupil do jeho hlavního otvoru, riskoval, že změní běh historie; bez váhání ho totiž přenesl do požadovaného světa a požadované doby.
Strážce objevila před mnoha lety Enterprise, neboť byl zdrojem zvláštních časových poruch, jež sledovala. Kirk, Spock a McCoy byli prvními lidmi, kteří využili jeho služeb. Díky tomuto „výletu" Kirka stále ještě trápívaly noční můry, po nichž už nedokázal znovu usnout.
„Obávám se, že je tomu tak, Jime," vytrhl ho ze vzpomínek Morrowův hlas. „A protože jste Strážce objevili vy, doufal jsem, že přijdete s nějakými podnětnými nápady."
„A co se s ním vlastně stalo?" zeptal se Spock.
„Nikdo si není ničím jist. Zřejmé je pouze to, že přestal reagovat na dotazy, a že se změnil charakter vln, vyvolávajících časové poruchy. Nyní je vysílá ve značně proměnlivých intervalech."
„A ty vlny způsobují zrychlení času?" zeptal se McCoy. „Proto hvězdy předčasně stárnou a vyhasínají?"
„O těchto vlnách nevíme nic víc, než jsme věděli o těch starých," odpověděl mu Morrow. „Podle mého názoru je docela

dobře možné, že Strážce po celé roky zpomaloval stárnutí hvězd a prodlužoval tak jejich život. Prostě nevíme."
„Prohlásil o sobě, že existoval již předtím, než naše slunce horce vzplálo v prostoru," pronesl Kirk zadumaně. „Věděli jsme, že má mnoho prazvláštních schopností, ale ani ve snu mne nenapadlo, že by mohl způsobit takovou pohromu. Na Gatewayi jsou přece archeologové. Dokázali z něj dostat nějakou odpověď?"
„Ne," odpověděl Morrow. „Už 174 solárních dnů neodpovídá na žádné dotazy a ignoruje veškerou snahu o komunikaci. Před dvěma měsíci jsme dokonce ztratili kontakt jak s archeologickým týmem, tak i s hlídkovou lodí - obáváme se nejhoršího."
„Pokusili jste se využít telepata?" zeptal se Spock náhle.
„Telepata?" Morrow zvedl obočí. „Ne. Něco takového nikoho ani nenapadlo. Domníváte se, že by mohl uspět? Co vás k tomu vede? Pokud je mi známo, Strážce je jakýsi neuvěřitelně pokročilý počítač, ne? Mimoto, s esperem se člověk nesetká na každém kroku."
„Spock byl členem vědeckého týmu, který zkoumal Strážce bezprostředně poté, kdy jsme ho objevili. Nikdo jiný o něm neví tolik, co on," řekl Kirk admirálovi a vrhl na Vulkance ostrý pohled.
„Vím," řekl Morrow, který nespouštěl oči ze Spockovy tváře. „Několikrát jsem četl jeho zprávu. Ale o tom, že se pokusil o prolnutí v ní není ani zmínka."
Kirk slyšel, jak se McCoy nadechl a věděl, že si stejně jako on vzpomněl na to, kdo se úspěšně mentálně spojil se Strážcem. „Spockova teorie o možnosti mentálního prolnutí se Strážcem je -" promluvil chvatně, ale Vulkanec ho přerušil zvednutím ruky, aniž by na něj pohlédl.
„Nepokusil jsem se o telepatický kontakt, admirále. Vím však, že k němu došlo."
„Existence Strážce je jedním z nejbedlivěji střežených tajemství Federace," řekl Morrow nevzrušeně. „Cítím se tedy oprávněn požádat vás, abyste onu osobu identifikoval."
„Spockův mladý příbuzný -" začal McCoy, ale Spock se k němu otočil a v očích mu pobavené zajiskřilo.
„Vážím si vaší snahy chránit mou pověst, doktore, ale tak vážná situace si nežádá nic jiného, než pravdu." Znovu pohlédl na Morrowa. „Osobou, která mentálně komunikovala se Strážcem byl můj syn Zar."
„Váš -" kdyby konferenční stůl ožil a pustil se do námořnického tance, nevypadal by Morrow tak ohromeně, napadlo Kirka. Trvalo nejméně půl minuty, než byl schopen opět promluvit. „Omlouvám se, že zasahuji do vašeho soukromí, pane Spocku, ale vaše osobní záznamy se vůbec nezmiňují..." rozpačitě se odmlčel. „Nicméně, jak jste řekl, situace je mimořádně nebezpečná. Neměl jsem ani tušení..." znovu se odmlčel.
„Buď jak buď, důležité je, že se kontakt úspěšně uskutečnil. To, co váš syn jednou dokázal, může dokázat i podruhé."
„Obávám se, že to nebude možné, admirále." Spock hovořil klidně, ale jeho tmavé oči na chvilku překryl stín. „Můj syn je už pět tisíc let mrtev."

Kapitola třetí

SPOCK POZOROVAL MORROWA snažícího se vzpamatovat z druhého, ještě většího šoku a dával si pozor, aby výraz jeho tváře nevyzradil nic z jeho pocitů. Už podruhé otevřel ústa a pak je zase zavřel, aniž by vydal sebemenší zvuk, pomyslel si pobaveně.
„Snad bych to měl vysvětlit," navrhl.
Admirál beze slova přikývl.
„Přibližně před čtrnácti roky a šesti měsíci dostala Enterprise úkol pozorovat hvězdu Beta Niobe, která se měla brzy změnit v novu a varovat obyvatele planety Sarpeidon. Když jsme se přenesli na její povrch, zjistili jsme, že se uchýlili do minulosti své planety. Nešťastnou náhodou jsem spolu s doktorem McCoyem prošel jejich časovou branou. Dostali jsme se 5 000 let nazpět... do poslední doby ledové."
Pohlédl na McCoye. Je překvapen, že o tom dokážu hovořit tak klidně. Před Kolinahrem bych to nedokázal.
Obrátil se zpět k Morrowovi. „Tam jsme se setkali se Zarabeth, ženou, která se nedopatřením ocitla v drsných podmínkách zcela sama. Já a McCoy jsme tam nemohli zůstat, zatímco pro ni představoval zpětný průchod časovou branou smrtelné nebezpečí. Museli jsme ji tam nechat."
„Byla to..."
„Zarova matka," dopověděl Spock. „O jeho existenci jsem pochopitelně neměl ani tušení - dokud jsme neprovedli analýzu prehistorických dokumentů, jejichž kopie pořídily počítače v hlavní knihovně Sarpeidonu. Zar zanechal na stěně Zarabethiny jeskyně svůj portrét. Podoba je velmi výmluvná."
„Chápu," řekl admirál. „Ale vy jste se s ním přece setkal! Jak jste to dokázal? Sarpeidon už přece neexistuje."
„Využil jsem k tomu Strážce. T'Pau mi zajistila povolení Rady. Zar se pak vrátil spolu se mnou. To se stalo před čtrnácti lety."
„Velitelství Flotily o tom nic nevědělo?"
„Admirál Komack byl o věci informován," řekl Kirk. „Seznámili jsme ho s celou tou historií hned poté, kdy skončil konflikt s Romulany a Zar odešel."
„Konflikt s Romulany?" Morrowovo ohromení stále vzrůstalo.
„Snažili se ovládnout Gateway. Spock a Zar byli hlavní příčinou jejich nezdaru."
„Nestalo se to snad tehdy, když byla zmasakrována archeologická expedice?"
„Ano," odpověděl Spock. „Myslím, že detaily padly za oběť zvýšenému utajování, k němuž došlo v důsledku incidentu."
„A Zar? Kam odešel? Byl už dospělý, ne?"
„Bylo mu tehdy osmadvacet," odpověděl Spock a vzpomínky pádily jeho myslí v sériích bleskově se střídajících

obrazů. „Po bitvě o Gateway se rozhodl pro návrat do minulosti Sarpeidonu. Historie planety svědčila o tom, že se skutečně vrátil - a on nechtěl riskovat vznik paradoxu po tom všem, co jsme podstoupili abychom neporušili integritu časového proudu."
„Chápu," řekl Morrow po chvilce ticha. „Vážím si vaší upřímnosti a otevřenosti, pane Spocku. Ubezpečuji vás, že vaší důvěry nezneužiji. Ale vraťme se zpět k našemu problému. Říkáte, že se váš syn telepaticky spojil se Strážcem? Kolikrát?"
„Jednou," odpověděl Spock.
„Dvakrát," opravil ho Kirk. Vulkanec se k němu otočil s obočím zvednutým ve výrazu překvapení. „Bylo to hned poté, kdy jím poprvé prošel," vysvětlil Kirk. „Řekl mi... že Strážce je živý, byť naprosto unikátním způsobem. Sdělil mi také, že iniciativa ke kontaktu vzešla od Strážce."
„To je fascinující," řekl Spock. „Proč jste mi o tom nikdy nic neřekl?"
„Popravdě řečeno, úplně jsem na to zapomněl. Vzpomněl jsem si až teď."
„Vy jste ho také viděl při kontaktu?" obrátil se Morrow na Spocka.
Vulkanec zaváhal. Pátral ve své paměti tak důkladně, že se na chvíli octl opět na Gateway. Cítil ostré nárazy ledového větru, slyšel jeho všudypřítomné sténání, viděl Zara v kožešinovém plášti, dotýkajícího se nepředstavitelně starého kamenného Strážce.
Viděl ho - a znovu pocítil bolest z jeho odchodu. Nepřál jsem si, abys odešel, řekl v duchu živému pamětnímu obrazu. Nechybělo mnoho a byl bych šel za tebou. Od té doby by se sotva našel den, kdy bych na tebe nemyslel a nepřál ti jen to nejlepší...
Uvědomil si, že Morrow čeká na jeho odpověď a vrátil se do skutečnosti. „Stalo se to těsně předtím, než odešel. Dotkl se monolitu a ten mu nabídl pohled na jedno z údolí Sarpeidonu - pouze ten jediný pohled, žádný jiný, což nápadně kontrastovalo s jeho běžným modus operandi. Myslím, že Zar se Strážcem mentálně komunikoval. Dal mu povel a Strážce uposlechl."
„Chápu," potřásl Morrow hlavou. „Škoda, že nám nemůže pomoci. Ale existují přece i jiní telepate -"
Obrazovka komunikátoru se rozzářila. „Jsme v dosahu kentských vysílačů, Admirále Morrowe."
„Můžeme s nimi hovořit?"
„Můžeme hovořit se skupinou, která řídí evakuaci na noční straně planety. Denní stranu blokuje EMP."
„Spojte mne s člověkem, který řídí evakuaci."
O chvilku později obrazovku zaplnila tvář postarší ženy. Spock ještě nikdy neviděl někoho, kdo by vypadal vyčerpaněji, ale její krví podlité oči hleděly na Morrowa pevné a její řeč byla jasná a srozumitelná. „Marta Hardestyová, koordinátor Planetární civilní obrany."
„Kolik osob se ještě má nalodit?"
„Už jen zbytek evakuačního týmu. Asi tak stopadesát lidí."
„Bude to jen tak tak." Morrow pohlédl na Spocka. „Jak se drží Alfa B?"
Vulkanec potřásl hlavou. „Těsně před začátkem brífingu jsem hovořil s poručíkem Washingtonovou. Informovala mne, že hvězda se už začíná rozpínat."
„Zatraceně! Kolik máme podle vás času?"
„Chybí mi údaje, pane."
Morrow se spojil s můstkem. „Poručíku, kolik času máme na to, abychom odtud dostali ty lidi?"
„Čím dříve budeme alespoň o jedinou astronomickou jednotku dál, tím budu šťastnější, admirále," odpověděla Washingtonová s výjimečnou nervozitou v hlase. „Vidím jak roste, pane."
„Zbývá nám už jen málo času," řekl Morrow Hardestyové. „Pošlete své lidi sem nahoru ve všech raketoplánech, které máte k dispozici a my budeme udržovat transportér v nepřetržitém provozu. Odešli už všichni civilisté?"
„Ne." Tvář Hardestyové nebyla ještě pochmurnějšího výrazu. „Našlo se tu 184 idiotů, kteří odmítají odejít..."
„Zatraceně! Blázni tvrdohlaví-"
„Nemůžeme proti nim použít násilí. Někteří z nich jsou staří. Ti říkají, že tak jako tak brzy zemřou. Jiní nám prostě nevěří, ať už jim říkáme cokoliv. A několik lidí prohlásilo -" potlačila nutkání hystericky se rozesmát, „že to chtějí vidět. Věřil byste tomu?"
„Dovedu si to představit," odpověděl Morrow hořce. „Nevadí, Hardestyová. Udělala jste vše, co bylo ve vašich silách. Pošlete své lidi nahoru."
O hodinu později už Cochise opouštěla oběžnou dráhu. Spock stál na můstku spolu s Kirkem, Martou Hardestyovou, Dr. McCoyem a admirálem Morrowem. Když se loď vynořila ze stínu planety, polekaně zamrkal. Alfa B se zcela viditelně zvětšovala. Dosáhla už dvojnásobku své běžné velikosti. Upřeně na ni zíral s neodbytným pocitem, že vidí zlověstné ztělesnění všeho, co se vymklo kontrole, všeho, co roste zcela nepřirozeně, bez jakéhokoliv logického účelu. Kontury hvězdy se zvětšovaly a obraz na monitorech se vlnil a chvěl.
Měla stále ještě žlutooranžovou barvu, Spock však věděl, že to dlouho nepotrvá, že vychladne ještě během rozpínání, až lehkomyslně spálí své zásoby paliva. Nakonec se z ní stane rudý obr, tak gigantický, že až za čtyři roky a čtyři měsíce dorazí jeho světlo k Zemi, ovládne oblohu v severních šířkách a bude viditelné i za dne.
„Olson zmizel," ohlásila vyrovnaným hlasem Lisa Washingtonová. Její sdělení se týkalo nejvnitrnější planety Alfy B. Zničení malého, mrtvého světa, velikostí i složením podobného Merkuru, jejich obrazovky ani nezaznamenaly. Cochise se zvolna vzdalovala od rozpínající se hvězdy, zaznamenávala celou událost a Washingtonová stoicky odříkávala jména jejich postupně umírajících planet. „Perry zmizel... Tohle byl Lang ..."
A pak, „Kent..." hlas se jí zlomil a Spock věděl, že stejně jako on i ona myslí na 184 rozumných bytostí a na všechny živé tvory sežehlé v jediném okamžiku.

Martha Hardestyová se rozvzlykala. „Můj domov... už ho nikdy neuvidím... můj domov, můj domov..."
Kirk se uklidňujícím gestem dotkl jejího ramene a stará žena se zcela zhroutila. Admirál ji držel v náručí, jemně ji poklepával po zádech a šeptal jí něco uklidňujícího. Spock, který pozoroval výraz Kirkova obličeje, si v náhlé vlně empatie uvědomil, že stařenina slova v něm oživila vzpomínky na poslední dny jeho matky Winony, na to, jak ho úzkostlivě prosila, aby ji vzal domů.
Docela přitom zapomněla, že její dům, 350 let stará farmářská usedlost, vyhořela do základů po úderu blesku. Nebýt mladého Petra Kirka, který studoval na Akademii a byl právě doma na prázdninách, byla by zahynula. Její vnuk ji bezvědomou vynesl do bezpečí. Neštěstí způsobilo šok, z něhož se nikdy nezotavila, fyzicky ani duševně. O šest měsíců později zemřela na pneumonii.
„No, myslím, že udělám lépe, když se kouknu, jestli bych nemohl nějak pomoci lékaři," přerušil Spockovo snění McCoyův hlas. „Někteří uprchlíci budou nepochybně potřebovat sedativa. Nemůžeme připustit, aby tu propukla davová hysterie."
„Na rozdíl od zbytku posádky je lékařský personál Cochise kompletní, doktore," upozornil ho Spock. „Admirál Morrow předvídal, že k něčemu takovému může dojít. Myslím, že pro vás i pro Jima bude lepší, když si důkladně odpočinete. Po návratu do Hlavního stanu to budeme všichni potřebovat."
McCoy chvilku uvažoval. „K smrti nerad to říkám, ale máte pravdu, Spocku. Půjdeme si odpočinout - ale jen v tom případě, že půjdete i vy. A nechci slyšet žádné pitomé řeči o Vulkancích a o tom, jak dlouho mohou odkládat spánek. Ujednáno?"
Vulkanec, který tohle kolo zjevně vyhrál, si mohl dovolit projev blahosklonnosti. „Dobrá doktore."
Uložili se na lehátkách ve třílůžkové kajutě, kterou sdíleli se třemi dalšími důstojníky - a to se jim ještě jako osobám pro misi zvlášť důležitým dostalo mimořádných výhod. Nevelká Cochise praskala ve švech. Uprchlíci se tísnili na chodbách a zcela zaplnili i nevelkou rekreační palubu. Před toaletami stály dlouhé řady lidí. Vzlykání, mísící se se zvukem vzdálených motorů, se stalo součástí zvukového pozadí.
Spock se rozhodl, že bude ležet jen do té doby, než Kirk a McCoy usnou a pak vstane a nabídne své služby lékařskému týmu, ale události posledních dvou dnů ho unavily více, než si myslel. Několik minut se pozvolna propadal do spánku, pak vzdal boj a s hlubokým povzdechem usnul.
Zdálo se mu, že se nachází v jakési neurčité prázdnotě táhnoucí se všemi směry až do nekonečna - a přece to nekonečno dokázal nějakým způsobem přehlédnout a věděl, že nikde není nic jiného. Žádné hvězdy, žádné planety, žádný mezihvězdný prach, žádné atomy... nic. Nic, nic, nic. Uvědomil si, že vidí to, čeho se všichni obávali - konec světa.
Nikdy předtím se necítil tak osaměle.
Něco zde přece musí být, pomyslel si a bedlivě se rozhlédl. Něco... někdo... Otočil se kolem dokola. Někdo zde přece musí být...
A skutečně tomu tak bylo. Na chvilku si myslel, že hledí do zrcadla, ale pak poznal Zara. Poznal ho, přestože vypadal o hodně starší, než když ho viděl naposled. Chvíli na sebe hleděli a pak Zar promluvil. Neozval se však žádný zvuk.
Pochopitelně, pomyslel si Spock. Jsme přece ve vakuu a ve vakuu se zvuk nemůže šířit.
„Zare," snažil se říci. „Synu -"
Ani on však ze sebe nevydal žádný zvuk.
Nemůžeme žít ve vakuu bez skafandrů, uvědomil si vzápětí. Musí to být sen.
Probudil se. Odkudsi k němu dolehl nářek některé ze zachráněných žen, plný bolesti a zoufalství. Sotva postřehnutelné vibrace motorů se změnily. Impulsní pohon, pomyslel si Vulkanec. Blížíme se k oběžné dráze Země.
„Byl jsem z toho úplně na větvi, Jime," pronesl Leonard McCoy rozčileně. Vzal si svůj drink a vrhl hněvivý pohled na sbírku starodávných zbraní zdobící zeď Kirkova friského apartmá.
„Přísahám, že pokaždé, když si už už myslím, že jsem to tomu papalášskému synkovi se špičatýma ušima spočítal, nasadí ten svůj totálně odmítavý výraz, podobně jako včera. Je to z jeho strany čirá zatvrzelost."
„Odpusť mi můj poněkud skeptický tón" řekl Kirk mírně, „ale nemyslíš si, že Spocka mohla přimět k přiznání snaha pomoci odvrátit obrovskou hrozbu, jež se nad námi všemi snáší?"
McCoy na něj vrhl vyčítavý pohled (et tu, Jime?), pak povzdechl a pokrčil rameny. „No, možná jsem trochu podrážděný, ale tomu by ses neměl divit. Chtěl jsem mu svou lží vytvořit kobereček, aby mohl přejít suchou nohou a dočkám se toho, že mi s ním podtrhne nohy."
Potřásl hlavou a v jeho modrých ocích se objevil náznak úsměvu.
„Přál bych si mít holo Morrowova obličeje. Myslím, že by se netvářil tak vykuleně, ani kdyby do konferenční místnosti po špičkách vtančili romulanský praetor s klingonským císařem oblečení v růžových baletních úborech."
Kirk nedokázal potlačit pousmání. „Pořádně ho to vzalo."
„Patrně nikdy nečetl hlášení, které jsi sepisoval s admirálem Komackem."
„A proč by ho mel číst? Velitel Flotily má jiné starosti, než procítat stará hlášení." Kirk usrkl své brandy. „Kromě toho, nejsem si jist, jestli jsem se vůbec dostal k přesnému určení Zarova vztahu ke Spockovi. Mé konstatování mohlo znít poněkud... vágně."
„Chápu."
„Nedívej se na mne jako svatoušek, Kostro. Právě ty ses nikdy nezmínil o skutečnosti, že náš ctěný Vulkanec a Zarabeth v sobě tehdy našli tak velké zalíbení. Z tvého hlášení by se každý mohl domnívat, že se nedostali dál než k potřesení rukou."
McCoy mu věnoval sardonický pohled. „Předpokládá se, že hlášení budou složena z faktů, admirále. A dokud jsme se nedozvěděli o Zarově existenci, byly to vše pouhé spekulace." Spěšně a nervózně se napil. „Konec konců, nebyl jsem

přece u toho, když... chci říct... umlkl a upřeně zíral na svůj bourbon.
Kirkovi se ho sželelo a tak milosrdně změnil téma, „Celá ta záležitost se Strážcem mi nejde do hlavy," řekl. „Máme-li věřit tomu, co nám sdělil, má za sebou nesčetná tisíciletí bezchybné práce. Proč by právě teď mělo dojít k nějakým problémům?"
„Co když se uvolnil nějaký spoj?" zeptal se McCoy odvážně.
Kirk vstal a odešel do kuchyně. „Tvůj smysl pro humor je poněkud perverzní. Už jsem ti to někdy řekl?"
„Během posledních devatenácti let mi to říkáš téměř neustále."
„Můžeme se i najíst." Admirál začal studovat menu na svém kuchyňském terminálu. „Co si dáš?"
„Pečené kuře s bramborovou kaší."
Kirkovy prsty se rozběhly po klávesnici. „Sem s tím!"
Lékař se vyšplhal na barovou stoličku a pozoroval, jak Kirk rychlými, znaleckými pohyby promíchává salát. Automat zapípal a admirál vyndal dva kouřící talíře. „Poslouž si, Kostro."
„Díky. Odsouzenec se konečně dočkal posledního kousku svého oblíbeného žvance," řekl McCoy a nabral si vrchovatou lžíci bramborové kaše.
Kirk se zamyšleně nimral ve své zelenině. „Je to celé tak nepochopitelné. Za dobu, kterou jsem strávil u Flotily jsem procestoval... nevím přesně kolik... možná desetinu procenta rozlohy známého vesmíru. Nebo jen setinu procenta? Či snad pouze miliontinu? Co je to miliontina nekonečna, Kostro? Nemám o tom žádnou představu. Jak je potom možné, že konec toho všeho mi připadá zcela reálný?"
„Chápu co máš na mysli. Já jsem se sice vždycky raději zaobíral vnitřním vesmírem, prostorem uvnitř lidského těla a na to, co se nachází mimo něj, jsem nijak moc nemyslel, ale poté, co jsem měl příležitost pozorovat Alfu B, zjišťuji, že si dovedu představit, jak se Slunce rozpíná, jak voda v San Francisco Bay vře a mění se v páru, stejně jako voda ve všech mořích a oceánech."
„Právě o tomhle se mi zdálo minulou noc," přiznal Kirk. „Kdybychom tak měli víc času!" povzdechl si McCoy a zuřivě napíchl na vidličku plátek rajčete.
Devadesát dní... opakovala se v Kirkově mysli krátká mantra. Dělo se tak už od včerejška. Devadesát dní. Jestliže nemůžeme změnit to, co se děje, zbývá přece jen dost času na cestu k výzkumné stanici, kde pracují Carol a David... myslím, že bych mu měl říct...
Spockova výpověď o Zarovi přiměla admirála k tomu, aby ještě více myslel na Davida Marcuse, svého vlastního syna. Vulkanec se nakonec přece jen setkal se svým již dospělým synem, měl příležitost poznat ho, byť pouze jen pár týdnů. Tváří v tvář nové hrozbě pocítil admirál více než kdy předtím tíži své vlastní smrtelnosti.
Vždycky jsem si myslel, že času je dost... roky, desetiletí..., ale teď... devadesát dní... Potřásl hlavou a zamračil se. To je ono, rozhodl se. Ať už to vše dopadne jakkoli, zařídím, abychom se setkali. Řeknu mu... nezáleží na tom, na čem jsme se s Carol kdysi dohodli. To už je dávno. Možná budeme moci společně strávit nějaký čas, vzájemně se poznat...
Optický signál komunikačního systému přerušil jeho myšlenky.
„Zde admirál Kirk," ohlásil se. Obrazovku zaplnila pohledná Morrowova tvář. „Jednoho jsme našli, Jime," oznámil bez jakéhokoli úvodu.
„Jednoho koho?"
„Telepata. Má široko daleko nejlepší hodnocení senzitivity, což není nic překvapujícího, poněvadž je z Mariše. Při rozhovorech s kandidáty mi pomáhal Spock."
„Kde je teď Spock?"
„Na cestě k tobě. Dokážete odstartovat už zítra?"
Kirk se znovu sklonil ke kuchyňskému automatu a začal programovat nějakou vegetariánskou pochoutku. „Na Gateway?" zeptal se.
Morrow přikývl. „Postarej se o to, aby se tam telepat dostal tak rychle, jak jen to bude možné. Ptám se ještě jednou - dokážete odstartovat už zítra?"
„Ovšem," odpověděl Kirk a pak se usmál. „Harry?" začal.
„Copak, Jime?"
„Dostanu Enterprise?"
Morrow pobaveně potřásl hlavou. „Mohl jsem si to myslet. Bude včas připravena?"
„Bude. Scotty mne ještě nikdy nezklamal."
„To ti mám dát i inženýra Scotta?" Morrow si povzdechl.
„A taky velitele Uhuru a Sulua - byl už povýšen na kapitána?"
„Pracuje se na tom."
„Řekni mu, že ho potřebuji. Určitě přijde. A kde je doktorka Chapelová?" obrátil se na McCoye.
„Na Vulkanu. Zkoumá Hefaistovu horečku."
„To je příliš daleko. A Reliant je na dlouhodobé misi, takže nemůžeme počítat ani s Čekovem. Tak alespoň Scottyho, Uhuru a Sulua, Harry. A každého, o koho požádají."
„Když vytáhnu tolik lidí z práce, kterou teď dělají, nabourám polovinu Flotily!" protestoval admirál.
Kirk se klidně pousmál.
Morrow se zamračil. „Přijdu kvůli tobě na buben," řekl. Pak se i on pousmál. „Ráčíte mít ještě nějaké další přání, ó Hrdino Flotily?"
„To by mělo být vše." odpověděl mu Kirk uhlazeně.
„A zítra odletíte?" „Můžeš se vsadit."
„Můj pobočník okamžitě naváže kontakt s posádkou."

„Řekněte jim, že se sejdeme na palubě lodi. Kostra, Spock a já se tam přeneseme hned, jakmile Spock dorazí."
„Dobrá," řekl Morrow a přerušil spojení.
Kirk se nevzrušeně vrátil ke svému nedojezenému obědu a McCoy ho užasle sledoval. „Harry Morrow si nedělal psinu, když řekl, že kvůli tobě vypukne zmatek v polovině Flotily. A to nemluvím o Akademii, která si bude muset pro své kadety najít nějaké jiné zaměstnání. Překvapuje mne, že tě neposlal k čertu."
„To nehrozí," odpověděl Kirk spokojeně s ústy plnými parmezánu.
„Potřebuje nás. Tahle mise je natolik důležitá, že by bylo chybou neposlat ty nejlepší."
Zazvonil zvonek u dveří. „To je Spock," řekl Kirk. spustil odemykací mechanismus a otřel si ústa. „Jdu si obléknout uniformu. Řekni mu, že oběd má připraven."
Dveře Kirkovy ložnice se zavřely v okamžiku, kdy Vulkanec vstoupil. „Nazdar Spocku," pozdravil ho McCoy. „Tady máte oběd," dodal a vytáhl talíř z automatu. „Jim se šel obléknout. Pak se ihned přeneseme na loď, tak neotálejte."
Spock se posadil a vzal do ruky vidličku. „Předpokládám, že na Enterprise?"
McCoy se zašklebil. „Jak jste to uhádl?"
„Vulkanci nehádají. Znám admirála - takže tohle je jediná možná odpověď."
Enterprise! Už samotný fakt, že je zase na palubě své lodi pozvedl Kirkova bojového ducha. Stal v turbovýtahu a jen stěží se ubránil nutkání pohladit stěnu. Chováš se jako praporečník, který poprvé nastupuje do služby, vyplísnil sám sebe.
Ale proč ne? Je tady sám. Nikdo ho neuvidí. Natáhl ruku a zlehka poklepal zlatozelené čalounění. „Je dobře být zase zpátky," zašeptal. „Chybělas mi." Pousmál se. Bylo to možná pošetilé, ale nedbal na to.
Turbovýtah zpomalil, zastavil se a na panelu zazářil nápis „Můstek." Enterprise byla opravena ještě před setkáním s Vejurem a nové uspořádání můstku působilo Kirkovi jisté problémy. Postrádal červené dveře a jeho nohy nedokázaly tak jako dříve automaticky určit počet kroků, které ho dovedou k velitelskému křeslu. Některé ovládací panely se nacházely na odlišných místech. Byly to pouhé maličkosti, ale vždycky mu trvalo pár minut, než se dokázal změnám přizpůsobit.
Většina posádky byla již na palubě. Jakmile vstoupil, velitel Nyota Uhura vyskočila ze svého místa a její snědé, unavené rysy ozářil přívětivý úsměv. Věděl, že po celou dobu pracovala bez odpočinku tak, aby stihla osobně dvakrát zkontrolovat veškerá komunikační zařízení. V duchu jí za to blahořečil.
Byl zde i Spock. Skláněl se nad vědeckým stanovištěm spolu s velitel-poručíkem Narahtou, vědeckým důstojníkem z Horty.
„Je zde Sulu?" zeptal se Kirk rozhlížející se kolem sebe.
„Právě se přenesl na palubu i se svými podřízenými," odpověděl mu Spock.
Kirk klesl do velitelského křesla a zavolal do inženýrského oddělení. „Zde admirál Kirk. Jste tam, pane Scotte?"
„Pořád, sire," ozvalo se důvěrně známé Scottovo ráčkování.
„Za jak dlouho budete připraveni k odletu?"
„Právě jsem ukončil kontrolu systémů, sire. Budeme připraveni, kdykoli to budete potřebovat."
„Vím, že se na vás mohu spolehnout, Scotty. Vyrazíme hned, jakmile bude náš pasažér přenesen na palubu."
„Dobrá, pane."
„Velitel transportu hlásí, že pasažér už je zde," ohlásila Uhura. „Doktor McCoy ho doprovodí do jeho kajuty."
Dveře na můstek za Kirkovými zády se otevřely a o chviličku později vešel velitel Sulu. Zastavil se, zasalutoval a pak se usmál na svého velícího důstojníka. Na Kirkův pokyn vklouzl do křesla, které předtím spěšně opustil mladší důstojník.
„Máme volno, admirále," oznámil, když se na jeho panelu rozsvítilo zelené světlo.
„Připravte se k opuštění doku, pane Sulu," zavelel Kirk. „Spojte mne prosím s admirálem Morrowem," obrátil se k Uhuře.
„Můžete mluvit, pane."
„Odlétáme, Harry. Kéž to tu všechno drží pohromadě!"
„Přeji hodně štěstí tobě i tvé posádce, Jime. Budeme vám držet palce."
„Neuškodila by ani nějaká ta modlitba," zamumlal Kirk, když Uhura ukončila transmisi.
Enterprise pozvolna a opatrně proplouvala jeskyňovitými útrobami doku. Pak se otevřela vrata a byli volní, na dočasné oběžné dráze.
„Dole" pod nimi se otáčela Země. Nad azurově modrými vodami Pacifiku zářila bílá oblaka, daleko vpravo bylo vidět zelenohnědou masu Severní Ameriky.
„Poručíku s'Bysh," obrátil se Kirk k navigátorce se zelenou pletí, „vypočtěte kurs a optimální rychlost k sektoru 90.4."
„Ano, pane."
Kirk se rozhlížel po můstku a v duchu si přehrával „celoposádkovou" řeč, kterou hodlal pronést ihned, jakmile budou na cestě.
Sotva si však stačil připomenout to nejdůležitější, Orioňanka se od své konzoly otočila k němu a ohlásila, že kurs je vypočítán a uložen.
„Pane Sulu, připravte se ke startu dle daného kursu."
„Ano, pane." Sulovy dlouhé prsty se vzápětí bez zaváhání a s naprostou jistotou roztančily po navigačním panelu.
Kirk ho chvíli pozoroval. „Jsem rád, že jste se rozhodl připojit se k nám, pane Sulu. Před pár dny jsem se snažil zvládnout tuhle choulostivou práci a byl bych dal nevím co za vaše dovednosti."
Kormidelník se snažil o zcela nečitelný výraz, ale jeho tmavé mandlové oči se zatřpytily. „Smím se ve vší úctě otázat, zda vaše loď úspěšně dosáhla zamýšleného cíle?"
Kirk se rozesmál.

„Náhodou se mi to podařilo, Hikaru, ale až po několika chybných obratech. Jsme připraveni?"
„Kurs je nastaven, pane." „Odstartujte, veliteli. Impulsní pohon." „Provedu, pane!" Suluův hlas prozrazoval vzrušení a Kirk přesně věděl, co v té chvíli prožívá.
Kormidelník zvýšil rychlost na plnou impulsní. Obraz hvězd před nimi se náhle rozmazal a Slunce zmizelo. Během několika minut se již blížili k plynovým gigantům.
Kirk pozoroval Saturn, pomalu ustupující do černočerné temnoty a stiskl tlačítko celolodního interkomu. „Hovoří k vám -" málem by byl řekl kapitán, ale včas se opravil, „velitel lodi, admirál Kirk. Dovolte mi, abych nejdříve pogratuloval všem členům posádky za rychlou a kvalitní práci, kterou odvedli při přípravě Enterprise na misi v hlubokém vesmíru. Nemohu vám teď objasnit detaily našeho úkolu - řeknu vám jen to, že je životně důležitý pro bezpečnost Federace. Jsem přesvědčen, že i nadále budete odvádět stoprocentní výkon." Na chvilku se odmlčel a pak si uvědomil, že kromě poděkování už nemá co říci. „Děkuji vám. Konec."
Znovu se pohodlně opřel a pohlédl na obrazovku. Nebylo na ní vidět nic kromě nespočetných hvězd, zářících barvami všech odstínů. Taková krása, pomyslel si. Znovu jsem se vrátil domů.
Přistihl se, že už po sté uvažuje nad tím, proč vůbec přijal povýšení, které z něj učinilo administrátora připoutaného k planetě a k úřednickému stolu. Ano věděl, že Flotila potřebuje na vysoké velitelské funkce kompetentní odborníky a svého času mu takové rozhodnutí připadlo jako povinnost. V poslední době však stále častěji uvažoval, zda jeho povinností není spíše dělat to, co umí nejlépe, totiž velet vesmírné lodi. Zkoumat. Řešit problémy. Odvracet hrozby. Kéž bychom si dokázali poradit s touhle, pomyslel si a cítil, jak se v něm znovu ozývá strach. Ani ta nejvyšší rychlost, jíž je Enterprise schopna, nemusí tentokrát stačit. Devadesát dní... Kdybych tak přišel na něco, co by mi tak či onak umožnilo zůstat na palubě i po skončení téhle mise! Jestliže se celé universum řítí do záhuby, vím kde chci prožít své poslední měsíce či roky - tady, ve vesmíru. Existuje způsob, jak si vydobýt tuto svobodu? Dokáže přesvědčit Morrowa, aby ho odvelel zpět do služby?
Mohu kdykoli provést něco, co je přiměje, aby mne vrátili do nižšího postavení, pomyslel si. Neuposlechnout rozkaz nebo - AWOL. [Abandon Without Leave = odchod bez povolení. Obdoba „nepovoleného opuštění posádky". (Pozn. překl.)]
Kysele se usmál. To bude, panečku, den!
„Blížíme se k oběžné dráze Pluta, admirále," ohlásil Sulu.
Kirk zavolal do strojovny. „Scotty, jsme připraveni přejít na nadsvětelnou?
„Kdykoli, admirále."
„Díky, pane Scotte. Kupředu, warp faktor sedm, pane Sulu."
Enterprise se na zlomek sekundy zachvěla a pak se vymrštila do nekonečna. Kirk vnímal změnu celým tělem. Hvězdy se rozmazaly, pak zmizely a zanechaly mu v očích jen třpytivě lesklé, duhově zbarvené paobrazy.
Vstal. „Převezměte velení, pane Sulu. Budu v kabině pro VIP [= Very Important Person = důležitá osoba. (Pozn. překl.)]. Pojďme přivítat našeho hosta, pane Spocku." Zamířil k turbovýtahu, jehož dveře byly zcela napravo a připomněl si dny, kdy z můstku existoval jen jediný východ. Každý z nich toho nejednou litoval. Nové uspořádání bylo neporovnatelně lepší.
Červené dveře mu přesto stále chyběly.
Spock se k němu během pár vteřin připojil a Kirk označil místo určení. Dveře se zavřely. „Za deset dní dorazíme ke Gatewayi" řekl Vulkanec.
Kirk souhlasně přikývl. „Jenže do té doby si Scotty nepochybně vyrve všechny vlasy. Nepřetržité křižování při vysoké rychlosti dá jeho milovaným mašinám pořádně zabrat." Úst jeho někdejšího prvního důstojníka se dotkl téměř nerozpoznatelný náznak úsměvu.
„Pamatuji se na to dobře."
„Já také," řekl Kirk." Chybělo mi to, Spocku. A vám?"
Vulkanec na něj zpříma pohlédl. „Občas, Jime. Ale vážím si i své současné práce. Učit mladé přináší jisté uspokojení."
„Souhlasím s vámi. Přál bych si věnovat tomu více svého času. Harry mi stále slibuje, že budu brzy moci učit alespoň na půl úvazku, ale pokaždé, když si začnu dělat plány, vyskytne se nějaký průšvih, který mi v tom zabrání." Lítostivě si povzdechl.
Vulkancovo obočí se zvedlo. „Víte přece, jak vysoko jsou hodnoceny vaše zkušenosti, Jime. Dosud se vám nikdo ani nevyrovnal, natož aby vás předčil. Kadeti se toho od vás mohou spoustu naučit."
„A když budu učit, uvidíme se daleko častěji," usmál se Kirk.
Turbovýtah zpomalil, pak zastavil a oba důstojníci vystoupili.
„Než navštívíme našeho hosta, povězte mi něco o Marišanech, Spocku. O planetě samotné mám jakési znalosti, ale o jejích obyvatelích vím jen velmi málo."
„Marišané jsou dvojnožci, obývající planetu, která se nachází nedaleko sektoru Procyonu. Jejich civilizace je netechnologická. Jsou to mírní býložravci, postrádající jakoukoli agresivitu. Federace je objevila před necelými dvaceti lety. Byla to pro ně šťastná událost, poněvadž jejich populace se rozrostla natolik, že před hladověním je mohla zachránit pouze striktní kontrola reprodukce. Na planetu byly dopraveny odborné týmy z Vulkanu, aby je naučily bilogickým zpětnovazebním technikám."
„Setkal jste se s nějakým Marišanem?"
„Ne. Cestují jen velmi zřídka. D'berahan je výjimkou. Zajímalo by mne, jaký má motiv."
„Co o nich ještě víte?"
„Jsou to noční tvorové a nemají ani uši, ani žádné jiné sluchové orgány. Zdá se, že místo toho se u nich vyvinula telepatie jako nástroj přežití. V jejich světě se totiž hojně vyskytují dravci. Současný výzkum naznačuje, že se u nich

nejdříve objevila telepatie a teprve potom inteligence, což je poněkud neobvyklé. U většiny známých telepatických druhů se nejdříve vyvinula inteligence."
„A jejich telepatické schopnosti jsou mimořádně silné," poznamenal Kirk.
„Ano. Jsou natolik silné, že u nich nikdy nedošlo ke vzniku nějaké formy mluveného nebo psaného jazyka. Pokud jde o jejich fyzický zjev, jsou malí a srstnatí. Jsou trojpohlavní: samičí pohlavní orgány produkují vejce, samčí spermie. Třetím pohlavím jsou nositelé. Nositel přijímá oplodněné vejce, živí je až do porodu a v prvních měsících života je kojí. Pak se mladý jedinec stává součástí tlupy a pečují o něj všichni její členové.
Dospívají velmi rychle a žijí poměrně krátce - patnáct let od narození do smrti.
„To je opravdu málo," řekl Kirk. „A jakého pohlaví je D'berahan?"
„Není mi známo, Jime. Pohlavní orgány Marišanů jsou ukryty v kapse poblíž břicha. Zjištění, že u nás existují pouze dvě pohlaví, je údajně velmi pobavilo. Všichni Marišané, s nimiž Federace navázala kontakt, byli dle jejich vlastního sdělení samičího pohlaví. Předpokládám tedy, že nejinak tomu bude i v případě D'berahan."
„Nejspíš máte pravdu. Je to tedy ona."
Kirk se zastavil před oddělením VIP" a natáhl ruku, aby stiskl tlačítko interkomu, ale pohyb už nedokončil.
V jeho mysli se totiž ozval „hlas".
(Vstupte, oba jste vítáni.)
Kirk bez jakýchkoli potíží porozuměl neverbálním pojmům naplňujícím jeho mysl mírnou a jaksi srstnatou přívětivostí.
Dveře se rozevřely, Kirk vstoupil a zamžoural. Osvětlení v kabině bylo totiž o poznání tlumenější, než bylo v lodi běžné. Doktor McCoy seděl na gauči a vedle něj se krčilo drobné stvoření. Když oba důstojníci vstoupili, bytůstka slezla dolů a předvedla se v plné výšce. Vršek její hlavy sahal těsně nad Kirkův opasek.
Vzdáleně připomínala malého klokana. Rovnováhu udržovala pomocí ocasu a dvou silných zadních nohou. Přední končetiny vyrůstaly z téměř neexistujících ramen. Neměla na sobě žádný oděv. Krátká, jakoby plyšová srst zelené a hnědé barvy přecházela na břiše a na obličeji do světle hnědé. Měla úzkou hlavu, jejíž čelo se výrazně tyčilo nad tupým čenichem.
„Dovolte mi, abych vám představit pány Jamese T. Kirka a Spocka, madam," pronesl McCoy, jehož georgijsky zdlouhavá řeč i šarm „jižanského" gentlemana ze starých časů zářily v plném lesku. „Pánově, jméno této dámy je D'berahan a pochází z Mariše."
„Těší mne," řekl Kirk a Spock stojící po jeho pravici po vulkansku zasalutoval a zamumlal pozdrav ve svém rodném jazyku. Samozřejmě, uvědomil si Kirk. Komunikuje-li člověk s bytostí, která má tak výjimečné telepatické schopnosti, je řeč něčím téměř nepatřičným.
Neobratně se pokusil vyjádřit svůj pozdrav čistě mentálně, aniž by ho verbalizoval, ale vzápětí znovu pocítil onu srstnatou přívětivost.
(Můžete klidně mluvit, admirále, vím, že je to pro vás pohodlnější. Rozumím pozdravu předanému vaším běžným způsobem. Ti, kteří usilují o dobro Veškerenstva společně, se vždycky dohodnou.)
Kirk souhlasně přikývl a povšiml si, že Spock učinil totéž. Copak mu asi sdělila? Totéž co mně? Nebo něco jiného?
Marišanka graciézně mávla „rukou" směrem k židlím. Pohyb byl rychlý, takže Kirk ani nestačil spočítat kolik má prstů.
(Udělejte si pohodlí a odpočívejte. Řekněte mi něco víc o nebezpečí, které nás všechny ohrožuje.)
Kirk pohlédl na Spocka. „Jste náš vědecký expert. Předávám vám ‚slovo'."
Vulkanec přikývl. Chvíli hleděl do Marišančiných velikých očí, pak zlehka položil ruku na její čelo. O pár vteřin později kontakt přerušil a D'berahan se otočila zpět ke Kirkovi.
(Díky) - před Kirkovým vnitřním zrakem se na chviličku objevily Spockovy chmurné rysy - (už všechno chápu. Buďte ubezpečeni, že se budu ze všech sil snažit o kontakt s) - myslí mu probleskl baňatý tvar Strážce věčnosti - (tak, aby harmonie/trvání požehnaného Veškerenstva mohly být zachovány až do svého přirozeného ukončení. Ale po pravdě řečeno, moje končetiny se třesou nutkáním utéci, kdykoli pomyslím na to, že můj neúspěch může způsobit všeobecnou katastrofu.)
„Řekla jste, že se ‚budete snažit ze všech sil'. Víc po vás nemůže nikdo chtít," řekl Kirk, na něhož její upřímnost silně zapůsobila.
„A musím přiznat, že i já mám občas nutkání utéci," dodal.
„Stejně jako všichni ostatní," připojil se vážně Spock.
Během cesty k sektoru 90.4 měl Spock nějaký volný čas a za normálních okolností by ho strávil při osamělé meditaci ve své kabině, ale tentokrát se rozhodl pro návštěvy u D'berahan.
Velmi si Marišanku oblíbil. Shledal, že je to jemné, senzitivní stvoření se smyslem pro humor. Její náboženská víra ve "Veškerenstvo" mu připomínala vulkanskou filosofii NOME. Nejlepší ze všeho bylo, že od něj nevyžadovala emoce, tak jak to často činili lidé. Věděl, že ho přijímá takového, jaký je.
D'berahan přinášel přátelský vztah se Spockem snad ještě větší prospěch. Vulkanec byl jediným důstojníkem na palubě, který měl telepatické schopnosti. Pouze s ním mohla volně rozprávět o svém poslání.
Jak si Spock téměř okamžitě povšiml, telepatický kontakt byl pro její duševní zdraví naprosto nepostradatelný. Vysvětlila, že Marišané jsou velmi společenské bytosti a každou hodinu bdění (a podstatnou část spánku) věnují telepatické interakci. Duševní samota byla pro D'berahan téměř stejně těžko snesitelná, jako pobyt na lodi plné bytostí bez telepatických schopností, z nichž většina nebyla schopna „odstínit" své myšlenky.
Dozvěděl se rovněž něco z její osobní historie. D'berahan bylo osm let a na rozdíl od svých spíše izolacionisticky zaměřených soukmenovců měla nekonvenční povahu se sklonem vyhledávat dobrodružství.
To ostatně vysvětlovalo její přítomnost na Zemi. Navštěvovala tam universitu, studovala literaturu, drama a výtvarné umění. Navzdory tomu, že Marišané nemají psaný jazyk, D'berahan mela v úmyslu zaznamenat některé z jejich

telepaticky vyprávěných legend a obrazů tak, aby i bytosti bez telepatických schopností mohly číst, vidět a ocenit výtvarné umění a mýty jejího národa.
(Stále se ještě učím vydestilovat z myšlenek slova), řekla mu (a rovněž metodu jak je zaznamenat pomocí vašich elektronických strojů) - ve Vulkancově mysli se na zlomek sekundy objevil obraz terminálu počítače. (Použiji slov a znaků, abych alespoň přibližně vylíčila) - zaváhala a hledala vhodný výraz - (naše „mentální hry", "mentální tance" a „mentální malby".)
Těší mne, že se to dozvídám, odpověděl jí Spock. Ty, které jste mi ukázala jsou skutečně krásné a stojí za uchování.
(Jen jestli budu schopna dostát svým předsevzetím. V očích svého lidu mám pouze velmi chabé umělecké nadání), sdělila D'berahan.
Nesouhlasím s takovým hodnocením, odpověděl. Možná bude nějakou dobu trvat, než se vám dostane uznání na vaší rodné planetě. To se průkopníkům v umění občas stává. Ale pokud je to, co jsem měl možnost shlédnout, reprezentativní, Federace jisté vaši práci záhy ocení.
(Je od vás laskavé, že mi to říkáte) - v její mentální projekci se objevilo ještě více přívětivého tepla, telepatického ekvivalentu úsměvu - (doufám, že nezklamu vaši důvěru.)
Během svých návštěv se Spock dozvěděl, že D'berahan ve skutečnosti není samice, nýbrž nositel. Ale hovoříte o sobě v ženském rodě, „řekl" jí. Jaký je přesný výraz ve vašem jazyce?
(Myšlence/pojmu/slovu jste porozuměl zcela správně) přišla pobavená odpověď. (My Marišané máme pojem, označující všechna tři pohlaví... „dárce života". Váš univerzální tlumočník ho přeložil jako „ona". Používáme ho tedy všichni... samci, samice i nositelé. Nejsme snad všichni dárci života?)
Dojista, odpověděl Spock. Takhle jsem o tom nikdy předtím neuvažoval.
(A co vy, příteli? Vy nejste dárcem života?)
Spock si náhle vybavil Zara, tak jak ho zahlédl v noci ve snu a věděl, že Marišanka s ním sdílí jeho obraz. Ano, jsem, odpověděl.
Neviděl jsem však svého syna již dlouhá léta. Odděluje nás - chtěl říci smrt, ale pak z nějakých důvodů, které se nepokusil analyzovat řekl místo toho - čas, stejně jako prostor.
(Nicméně), odpověděla mu Marišanka (v nezměrnosti Veškerenstva jste navždycky jeho otcem.)
Shledávám, že tato myšlenka je neobyčejně utěšující, řekl jí Spock vážně. Jste moudrá D'berahan.
(Ale nejsem logická, jak jste mi už mnohokrát řekl) - její sdělení mělo mírně škádlivý nádech. (Existuje snad nějaká moudrost za logikou a mimo logiku?)
Jsou chvíle, kdy jsem ochoten tomu věřit, přiznal Vulkanec. Ale doktoru McCoyovi to prosím neříkejte. Připomínal by mi to až do smrti.
„Vstupujeme do sektoru 90.4, pane admirále!" ohlásil Sulu.
Jsme zde. Kirk se zhluboka nadechl. Včera večer popíjel saurskou brandy spolu se Spockem a McCoyem a uzavřel mír s celým vesmírem.
Chvílemi povídali, ale většinou jen mlčky seděli. Znali se tak dlouho, že slova by byla v takové chvíli zbytečná.
Kirk si povšiml, že ho Vulkanec pozoruje a čeká na jeho znamení.
„Připravte se na plný senzorický monitoring, pane Spocku."
„Jsem připraven, admirále," odpověděl Spock a otočil se ke svému panelu. Velitel Uhura seděla po jeho pravici a ryjhahxký poručík po levici. Jejich úkolem bylo sledovat nově instalované pomocné senzory, které dodatečně zvýší běžný dosah.
„Kormidelníku, přejděte na podsvětelnou."
Barvy hvězdné duhy se rozmazaly, rozběhly a pak potemněly do inkoustové černi běžného časoprostoru. Každý na palubě pocítil přenos do podsvětelné rychlosti, neboť tělo na něj reagovalo jakýmsi nepřirozeným záškubem.
Všude kolem nich se nacházel sektor 90.4 tmící se zbytky vyhaslých či vybuchlých hvězd. Jakmile se ocitli uvnitř, spatřili, že zbytky hvězdného plynu slabě září. Na pozadí normálně zářících hvězd se však systém zvenčí jevil jako tmavá kaňka.
„Časová vlna!" vykřikla Uhura. „Směr 4-3-6, hloubka 2-8!"
„Úhybný kurs, pane Sulu!"
Enterprise změnila kurs tak rychle, že její vnitřní gravitační systémy reagovaly s půlsekundovým zpožděním. Všechno se na chvíli zakymácelo, ale vzápětí už bylo vše v pořádku. Kirk stiskl tlačítko svého bezpečnostního zařízení. Vzápětí ucítil, jak pole stisklo jeho trup, zatímco jeho stehna sevřely svorky. Asi jsme to zvládli, pomyslel si omámeně. Jsme pořád ještě naživu.
„Můžete nám poskytnout schéma, které by zobrazovalo vlny, pane Spocku? S'Bysh a panu Suluovi by to usnadnilo práci se stanovením kurzu."
„To bude obtížné, pane admirále," odpověděl Spock zamyšleně a dokonce i v jeho klidném, nevzrušeném tonu bylo patrno napětí. „Rozdělují se vzápětí poté, co došlo k jejich emisi... a v některých místech se dokonce překrývají."
„Čím dál lépe. Dobrá, pokuste se udělat vše, co bude ve vašich silách. Potřebujeme nějaké vodítko, nemůžeme je jednoduše přeskočit. Mohli bychom vlétnout přímo do nějaké další."
Spock programoval tak rychle, že neměl čas odpovědět. Kirk čekal, dokud se požadované údaje neobjevily na konzolách navigátora a kormidelníka. „Nu? Můžeme se pustit dál?"
„Ano, ale od navigátora a kormidelníka to bude vyžadovat přímo chirurgickou přesnost."
„Poručíku s'Bysh? Pane Sulu?"
„Pokračuji v činnosti, pane admirále," odpověděl Sulu roztržitě.
Kirk se naklonil dopředu a na navigační konzole spatřil svítící schéma zobrazující časové poruchy fialovou barvou.

Seskupovaly se kolem malé červené koule Gateway jako kobry kolem svého hnízda.
Četná místa, na nichž se překrývaly, zářila žlutě. Kirkovi vyschlo v krku. „S'Bysh, Sulu, jestli se vám podaří dostat nás skrze tenhle labyrint..." zmlkl, protože nenalezl žádnou dostatečné velkou odměnu či pobídku, „Budu moc rád," dodal prostě.
„Vynasnažím se, pane admirále," pronesla s'Bysh svým měkkým, hrdelním hlasem. Sulu ani nevzhlédl od svého panelu a pouze krátkým přikývnutím dal svému velícímu důstojníkovi najevo, že jeho vyjádření vyslechl. Čas se nekonečně vlekl, zatímco se vznášeli, vyčkávali a monitorovali časové vlny.
Konečně se kormidelník otočil. „Kurs zakreslen a vložen, sire."
„Výborně. Připravte se k provedení."
„Pane Scotte, čeká nás divoká jízda."
„Dobrá, admirále. Mý mašiny vás nenechají ve štychu."
„Kupředu, pane Sulu."
Enterprise pomalu získávala rychlost, dokud nedosáhla poloviční impulsní. Těžký křižník se houpal dozadu a dopředu, nahoru i dolů a poslušně následoval divoký kurz skrze hrozbu, kterou ani neviděli. Suluovy prsty prováděly okamžité korekce a změny kurzu a Kirk zapomínal dýchat.
„Časová vlna přímo před námi, 7-6-9, hloubka 4!" zaječela voder s'Bysh.
Suluovy prsty byly na místě a zářící zelená kapka Enterprise na schématu proplula nad rozčeřeným fialovým prstencem, počítačovým zobrazením časové vlny.
Admirál si zhluboka oddechl teprve když uplynulo dalších deset vteřin. Byli stále ještě zde a jejich vzdálenost od malé červené koule se stále zmenšovala. Minuty se vlekly a on prostě jen seděl, pociťoval bezmocnost a přál si, aby mohl něco dělat. A pak, když už jeho uniforma byla lepkavá potem a srdce unavené strachem vyvolaným bušením, právě v okamžiku, kdy si myslel, že už to nevydrží ani minutu, trápení skončilo. Červená koule už nebyla malá - a na hlavní obrazovce se objevila i její planeta.
„Dokázali jsme to," zamumlal Sulu udiveně. „Hej, dokázali jsme to!"
„Ano," řekl Kirk. „Blahopřeji všem za dobře odvedenou práci. Zakreslila jste přímo ďábelský kurs, poručíku.
S'Bysh odhodila z čela černé kadeře, zvlhlé potem a vděčně se usmála. „Děkuji, pane admirále."
„Nedá se to vyjádřit slovy, Sulu," obrátil se ke kormidelníkovi. „Jsem přesvědčen, že to, co jste dnes předvedl, by nezvládl nikdo jiný v celé Galaxii."
Sulu se bez velkého úspěchu snažil uchovat náležitě skromný výraz.
„Pane Spocku, jsme zde v bezpečí?" obrátil se Kirk na Vulkance.
„Dokud budeme viset na této straně planety, zůstaneme pod trajektorií vln. Pokud se ovšem trajektorie změní...," dodal nevzrušeně.
„Dokážeme se přiblížit na dosah k našemu cíli?" „Mohli bychom se dostat dolů raketoplánem. Na povrchu bych pokračoval v monitorování pomocí trikordéru propojeného s palubními počítači."
„Veliteli Uhuro. Můžete zavolat archeologickou expedici? Máte nějakou odpověď z El Nathu?"
Po několika minutách marného úsilí potřásla hlavou. „Na všech frekvencích je ticho, sire. Žádná odpověď."
„Co vaše senzory, Spocku?"
„Nezaznamenaly přítomnost žádných forem života, admirále.
„Myslím, že to není nic překvapujícího," povzdychl si Kirk. „Tak už dvě lodi..." V duchu se otřásl a stiskl tlačítko interkomu. „Přejímáte velení, pane Scotte. Jestliže o nás hodinu neuslyšíte, předpokládejte že došlo k nejhoršímu a odleťte. Rozuměl jste?"
„Ano, admirále," odpověděl rezignovaně Scotty. „Hodně štěstí!"

Kapitola čtvrtá

BLUDNÉ VICHRY GATEWAYE OTŘÁSALY A ZMÍTALY raketoplánem. Spock křižoval ne více než sto metrů nad zpřeházenými šedobílými ruinami, které pokrývaly celý povrch tohoto malého, prastarého světa.
Během letu nikdo nemluvil, ale Vulkanec vnímal podvědomé mentální mumlání, které přicházelo od D'Berahan - snad šlo o jakýsi telepatický ekvivalent nervózního přecházení.
Po posledním nárazu stálého větru se s nimi Spock konečně strmě snesl do relativně klidné vrstvy ovzduší a přistál v místě, které kdysi mohlo být nádvořím nebo ulicí. Pilotoval přitom téměř automaticky, neboť si netroufal spustit oči ze senzorů.
Od Strážce je dělilo pouze 137 metrů a ačkoli mu přístroje sdělovaly, že toto místo leží mimo směr šíření časových vln, bylo jasné, že při chůzi do něj budou muset vstoupit. Pokud dojde k výronu vlny, na únik jim nezbude čas...
Zamračil se a seřídil trikordér.
„Musíme spěchat," řekl ostatním, když vylezli z letounu. Jeho pohled padl na na D'berahan, která se pohybovala svým navyklým způsobem - napůl poskakovala, napůl se batolila.
„Když dovolíte, D'berahan..." nabídl Marišance mentální obraz.
(Jistě. Tyhle nohy nejsou navyklé chodit po hromadách kamenů.)
Spock se sklonil a zvedl drobnou mimozemšťanku. Vzal ji do náručí, jako by nesl dítě a pracně hledal cestu souvislou vrstvou balvanů. Pohlédl na místo, kde stával tábor archeologů. Nezbylo po něm ani stopy.
Rozpadl se v nicotu, když ho zasáhla první časová vlna, to je logické, pomyslel si. Vzpomněl si na neformální koncert, který tu kdysi uspořádal a pocítil příval zármutku. Zdá se, že samotná Gateway je vůči účinkům vln imunní. Rád bych věděl proč. Tahle planeta i ruiny, které ji pokrývají, mají v sobě něco unikátního. Jestli všechno dobře dopadne, musím

se na to zeptat Strážce...
Kirk a McCoy ho následovali a všichni tři chvílemi spíše lezli, než šli, protože rozpadající se balvany jim ujížděly pod nohama.
Čím více se blížili ke kamennému monolitu, tím zachovalejší byly ruiny. Museli obcházet rozpadající se zdi a vyhýbat se napůl zříceným sloupům. Obloha nad jejich hlavami zůstávala černá a hvězdnatá tak jako po celá tisíciletí a mezi opuštěnými balvany sténal stále týž vítr.
Spock zaznamenal jakýsi zvláštní pohyb na své hrudi. Pohlédl dolů a spatřil, jak se pod břišním kožichem Marišanky objevila jakási boule. Hned na to se objevila a vzápětí zmizela další. D'berahan! Spockův mentální hlas byl ekvivalentem zasténání. Vy jste těhotná?
(Ovšem. Jsem přece nositel. Nemusíte se znepokojovat) ozval se v jeho vědomí, klidný „hlas" Marišanky. (Myslete, příteli. Hrozba již čelíme, je příliš velká. Nemůžeme připustit, aby naše individuální zájmy ovlivňovaly to, co děláme.)
Měla jste nám to říct, zaprotestoval.
(Proč? Doktor McCoy má na darování života velmi podivné názory... vidí je skoro jako nemoc. Zakázal by mi udělat to, co je mou povinností. Mimoto, během těhotenství dosahuje mentální senzitivita vrcholu. Je to přirozené a pochopitelné, poněvadž je to v zájmu nenarozeného dítěte. Naděje na úspěch je tedy větší, než za jiných okolností.)
Ale - (Kromě toho, na návrat je už teď stejně pozdě.)
Chtě nechtě musel uznat, že její argumenty jsou logické.
Došli až ke Strážci a Spock ji postavil na zem, hned vedle ohromného kamenného kolosu, takže se zdála být ještě daleko menší a zranitelnější než obvykle.
(Má jméno, kterým bych ho mohla oslovit?)
„Říká si Strážce věčnosti," odpověděl jí McCoy.
Požádala je, aby o krok ustoupili.
(To stačí. A teď, prosím, nerušte moji koncentraci.)
Otočila se k monolitu, zavřela oči a náhle zmizela ze Spockovy mysli. Pohlédl na Kirka a McCoye a vyčetl z jejich výrazu úzkost.
Ani on nedokázal zachovat svůj obvyklý vnitřní klid.
Postupně začal vnímat silné telepatické volání. Nebylo určeno jemu, zachycoval je tedy pouze okrajově. Kirk a McCoy evidentně nevnímali nic, ale ve
Spockovi vyvolávala už pouhá síla výzvy úctu. Volání neustávalo.
Byl svědkem toho, jak se D'berahan celou svou bytostí soustředila na to, aby zachytila mentální emanace Strážce, vystopovala je, následovala je nesmírným prázdným prostorem... a uspěla! Stačil zachytit pocit triumfu, když se jich dotkla.
Vzápětí ztuhla a krátce ale pronikavé vykřikla. (Byl to první zvuk, který ze sebe vydala za celou dobu, co se s ní znal.)
Její obrovské oči se otevřely dokořán. Byl to však nevidomý pohled.
Přiskočil k ní a viděl i cítil její agónii - jak fyzickou, tak mentální. „Doktore!" vykřikl.
McCoy už k nim běžel.
D'berahan se zhroutila přímo na místě, kde předtím stála. Spock a McCoy ji tak tak stačili zachytit, jinak by si při svém pádu na kamenitou zem rozbila hlavu.
„Co se stalo?" Kirk se nahnul přes Spocka a McCoye, kteří opatrně položili Marišanku na zem.
McCoy zapnul analyzátor.
„Srdeční arytmie! Zatracená práce!" Začal se přehrabovat ve své příruční lékařské brašně.
Spock sevřel svými prsty péřovitou chocholku na její lebce. D'berahan?
Její vědomí bylo jen jiskřičkou hasnoucí v přívalu temnoty, světlem svíčky stojící v hurikánu. Spock za ním vyslal svoji mysl a ztratil kontakt se svým okolím, se svým vlastním tělem. Připadal si, jakoby byl ve vesmíru. Bez jakékoli kontroly se řítil temnotou plnou obrazů a podob, které mu byly naprosto cizí. Na chvíli si vzpomněl na svou cestu Vejurem.
Ale Vejur byl jen sterilní stroj, prostý všech vášní, s výjimkou naprogramovaného nutkání polykat data. D'berahan byla bytostí plnou života s osobitými sklony a se smyslem pro humor. Vědomí toho, že umírá, plnilo Vulkance žalem, ale zároveň i ocelově pevným odhodláním zachránit ji. Vrhl se za ní a nasadil veškerou sílu své vůle.
Ačkoli jeho vědomí už neodpovídalo na vnější podněty, jeho uši automaticky sledovaly a zachycovaly rozhovor dvou ustaraných hlasů:
„Mohu ti nějak pomoci, Kostro?"
„Drž jí ruce. Má snahu svinout se do klubíčka. Musím jí dát trochu cordrazinu."
„Neublíží jí to? Má přece jiný organismus."
„Umírání by jí ublížilo trochu víc. Tak." Ozvalo se zasyčení hypa.
„Studoval jsem fyziologii Marišanů od chvíle, kdy jsem se dozvěděl, že ji budeme mít na palubě. Mohl bys mi trochu důvěřovat, Jime!"
„Promiň, Kostro."
Spock mezitím dohánět droboučkou jiskřičku. Zvýšil svou rychlost a nedbal na cizí obrazy útočící na jeho mysl. Míhaly se před ním tváře Marišanů, podoby světa, který nikdy nenavštívil. Neslyšel naprosto žádný zvuk, zato telepatické „hlasy" v tak obrovském počtu, že se spojily do jednoho jediného mentálního nářku.
„Podle všeho se částečné stabilizuje, Jime."
„Spock se pokouší o prolnutí."
„Musíme sledovat i jeho. Jestli D'berahan zemře, mohla by ho odvléci s sebou."
„Neměli bychom je od sebe oddělit?"

„Nevím, Jime. Možná se mu podaří zachránit ji."
Spock zachytil třpytivou jiskřičku života a pronikl do ní svým vědomím. Na jemnosti nezbýval čas.
D'berahan! Tady je Spock. Použijte mou sílu ke znovunabytí vědomí! Spojte se se mnou!
Neozvala se žádná odpověď.
Teprve v té chvíli si Spock uvědomil příčinu jejího okamžitého a hrozivého zhroucení. I když mu byla D'berahanina mysl cizí, nebylo to ničím ve srovnání s mentálním chaosem, který ho nyní obklopil.
Škubl sebou, jakoby byl zasažen silným elektrickým proudem.
Strážce. Zavalila ho prastará, mocná síla všeobsahujícího vědomí časové entity.
Byl ve spojení s mentalitou, vedle níž se veškeré poznání a logika Vejuru zdála být něčím zcela infantilním. Nicméně, toto uvědomování, které bylo v podstatě od základů umělé, nepostrádalo emoce. Strážce miloval, hladověl, byl osamělý - a Spock pocítil, že ve srovnání s ním byl vždycky tou nejšťastnější ze všech bytostí.
V jeho mysli se formovala slova/pojmy.
SČÍTÁNÍ... HLEDÁNÍ... TOUŽENÍ. VYPLNIT PRIMÁRNÍ PROGRAM. ALE KDE? TAK MNOHÁ UNIVERSA... NEKONEČNO. NEKONEČNÁ SMYČKA? JISTĚŽE NE... ALE... SAMOTA. SČÍTÁNÍ... HLEDÁNÍ...
Intenzita tohoto sdělení málem zahnala Spockovu mysl na ústup. Pochopil, proč se D'berahan zhroutila. Malá mimozemšťanka se vystavila plné intenzitě tragických pocitů tohoto hledajícího, trpícího super-vědomí, zachytila ji v daleko vyšší míře než on, disponující slabšími telepatickými schopnostmi.
S námahou odpoutal pozornost od Strážce a začal pátrat po Marišance. Musí tady být - nebo byla její nepatrná jiskřička pohlcena? Zmizela navždy?
„Tohle není dobré, Jime. Teď začíná mít nepravidelný tep i Spock."
„Zatraceně, Kostro, když je neoddělíme, zemře i on! Musíme ho dostat od ní!"
„Jestliže to uděláme, D'berahan zemře."
„Zemře tak jako tak. Já - my - nemůžeme ztratit Spocka!"
„Má svalové křeče, Jime. Nemohu... ho... odtáhnout!"
„Pusť mne, Kostro, zkusím to. Kdepak. To bychom mu museli zlomit prsty".
D'berahan? Spock se „rozhlížel" kolem sebe a podruhé v životě pociťoval zoufalství.
NEMOHU OPOMÍJET SEKUNDÁRNÍ PROGRAM. LZE USKUTEČNIT MNOŽSTVÍ TAKOVÝCH CEST. DOVOLTE Ml BÝT VAŠÍ BRANOU. AKTIVUJI SEKUNDÁRNÍ PERIFERÁLNÍ INTELIGENCI ZA ÚČELEM OBNOVENÍ TEMPORÁLNÍ FUNKCE.
D'berahan? Zavolal ještě jednou a náhle si uvědomil, že pravděpodobně definitivně a navždy zmizela a že jemu samotnému hrozí velké nebezpečí.
Ale v okamžiku, kdy se chystal k návratu, zachytil náznak její přítomnosti.
D'berahan!
Neozvala se žádná konkrétní odpověď, ale Spock věděl, že to, co zbývá z její mysli, je zde s ním. Letěl a „vlekl" D'berahan s sebou.
„Počkej chvilku, Jime! Jeho tep se vyrovnává a zesiluje."
„A co Marišanka?"
„Není mrtvá - ale nejsem si jist, je-li skutečně živá."
„Katatonie?"
„Něco podobného. Potřeboval bych se podívat na mozkové vlny."
Spock se vrátit do svého těla jako plavec, který se vynořil pořádnou chvíli poté, kdy mu v plicích došel veškerý vzduch. Zhluboka se nadechoval a škubalo mu ve svalech. Hrozilo nebezpečí, že ho temnota znovu pohltí. Nebýt Kirkovy pomocné paže, byl by se úplně zhroutil. „Spocku! Co je s vámi?"
Vulkanec zavřel oči, soustředil se na zpomalení dechu a ovládnutí svalů. „Jsem... v pořádku." S viditelnou bolestí se posadil, pak ovládl svou slabost a Kirk ho mohl pustit.
„Co D'berahan ?"
„Je stále ještě naživu," řekl McCoy ponuře, „tedy alespoň fyzicky. Mentálně... nevím."
Spock se s námahou postavil na nohy. D'berahan byla bezvládná, oči měla zavřené, ale její hruď se zvedala a klesala. Vulkanec se jí váhavě dotkl, nerozpoznal však nic víc, než nezřetelnou ozvěnu její mentální přítomnosti. „Její mysl nedokázala čelit intenzitě Strážcova telepatického sdělení. Já sám jsem neměl dost síly, abych ji přivedl zpět."
„Zotaví se?" zeptal se Kirk úzkostlivě.
„Nevím," odpověděl Spock.
„Nemám ani tušení," přiznal McCoy. „Mohu udělat jen to, že jí zajistím veškerou dostupnou podpůrnou léčbu. Může se z toho dostat sama. Bude lépe, když ji odneseme do raketoplánu." Sehnul se, aby ji zvedl. Když se dotkl se jejího těla, zarazil se.
„Další záchvat?" Kirk poklekl na kolena vedle svého lékařského důstojníka.
„Ne." Přeběhl analyzátorem nad tělem drobné mimozemšťanky. „Spíše -" Zmlkl a znovu zamířil přístroj na její břicho. Otočil se k Vulkanci a oči mu vztekle plály. „Věděl jste o tom?"
Spock zlehka položil ruku na její břicho. „Zjistil jsem to až po přistání. Nedovolila mi, abych vám to řekl. Má kontrakce?"
„Zjevně." Trpký výraz mu zkřivil ústa. „Zatraceně, Spocku! Nikdy bych ji nenechal..." opatrnými, obratnými prsty začal provádět palpaci břicha.
„Přesně to si myslela," odpověděl klidně Spock. „Byla přesvědčená, že tohle poslání stojí za to, aby riskovala život svůj i svého nenarozeného dítěte."
„Ach ne!" Zmatek ve výrazu Kirkovy tváře vystřídalo zděšení. „Chcete snad říct, že čeká dítě?"

„Tři," upřesnil McCoy. Pod vlivem přestálého šoku nebo cordrazinu došlo k urychlení celého procesu. Doufám jen, že nejde o předčasný porod. Sehnat inkubátor by bylo po čertech obtížné."
„Neměli bychom ji odnést zpět do letounu?"
„Pokusíme se. Jdi napřed a slož zadní sedadla na podlahu v nákladovém prostoru. Aktivuj nouzové sterilizační pole."
„Dobrá. Taky se budu muset ohlásit lodi. Pokud mne Scotty koncem stanovené hodiny neuslyší, skončíme tu nakonec jako trosečníci."
McCoy vzal mimozemšťanku s nekonečnou opatrností do náruče. „K čertu! Celé tohle bohem prokleté universum se rozpadá na kusy a já si tu budu hrát na porodní bábu."
„Už jste si to párkrát s úspěchem vyzkoušel," připomněl mu Spock.
„Jo, a vy a Jim jste se přitom plně osvědčili jako asistenti," zabručel lékař. „Jak jsem už řekl Jimovi, studoval jsem fyziologii Marišanů; pochybuji však, že jsem připraven na něco takového. Budete mi muset asistovat. Četl jsem, že okamžitý telepatický kontakt je pro Marišany životně důležitý. A přísahám při všem, co je mi svaté, že jestli mi při tom omdlíte, vaše špičaté uši nikdy neuslyší, jak to dopadlo."
„Neomdlím," slíbil mu Spock, tentokrát příliš ustaraný, než aby se ho takový posměšek dotkl.
Došli k raketoplánu a úzkostlivý Kirk pomohl McCoyovi dostat Marišanku do nákladního prostoru, kde mezitím upravil ze sedadel nouzové lůžko. „Je bezpečné zůstat zde?" obrátil se na Spocka. „Neměli bychom odstartovat a pokusit se doletět zpět na loď, než přijde další časová vlna?"
„Předpokládaný čas emise uplynul v době, kdy jsem byl propojen s D'berahan," odpověděl Vulkanec. „To, že jsme stále zde, svědčí o tom, že k ničemu nedošlo. Kromě toho, vybral jsem si tohle místo proto, že podle údajů senzorů leží mimo dráhu vln."
Marišanka hlasitě vydechla. „Raději bych s ní nehýbal, Jime," řekl McCoy. „Vypadá to, že i bez té točenice-motanice, kterou jsme museli absolvovat, než jsme se sem dostali, to bude pěkně choulostivá záležitost."
„Dobrá, zůstaneme tady," řekl Kirk. „Jdu zavolat Scottymu."
První potomek přišel na svět pětačtyřicet minut poté, co se vrátili do letounu. McCoy stvořeníčko opatrně zvedl a ošetřil mu nos a ústa. Během procedury slabě kničelo a doširoka otevíralo oči.
„Ztlumte světla," požádal McCoy Spocka.
Když mu oschl kožíšek, vypadalo jako zmenšenina D'berahan. Bylo tak maličké, že se lékaři vešlo na dlaň. Zkontroloval jeho srdeční tep a dýchání a předal je Spockovi.
Vulkanec se dlouho dobu soustřeďoval, jeho rysy v šeru byly ještě hranatější než obvykle a plné stínů. Nakonec spokojeně pokývl hlavou a vrátil dítě McCoyovi. „Můj mentální kontakt samozřejmě nemůže nahradit to, co by mu poskytla D'berahan, nicméně jeho mysl je telepatický ‚probuzená'. Může se začít vyvíjet."
„Dobře," řekl McCoy a položil dítě k otvoru v Marišančině břišním vaku. Jakmile se drobounké tělíčko setkalo s rodičovským teplem, začalo se plazit vzhůru směrem k vaku. „Kam jde?" zeptal se Kirk.
„Kromě pohlavních orgánů jsou ve vaku ukryty i mléčné žlázy," vysvětlil mu Spock. Dítě se mezitím zahrabalo do uvolněných záhybů a zmizelo. „Po několik prvních měsíců mláďata žijí i spí ve vaku nositele."
„Jako klokani?"
„Ne tak docela," odpověděl mu McCoy. „Mláďata mají srst hned od narození a jsou schopna pobývat volně mimo vak. A podle toho, co jsem přečetl, přijde druhé dítě na svět vzápětí poté, kdy se první nasytí. Buďte tedy připraveni."
Neuběhlo ani celých deset minut. Porodní otvor, nacházející se uvnitř dolního konce vaku, se znova rozšířil a objevilo se druhé dítě. Třetí následovalo o čtyřicet minut později.
Když Spock ukončil mentální kontakt s posledním dítětem, Kirk k němu váhavě natáhl ruku a jemně pohladil jeho ochmýřenou hlavičku. V šeru na něj zamrkalo svýma obrovskýma očima, takže se musel pousmát. „Všechno bude v pořádku, chlapče, nebo děvče - nebo nositeli, či co jsi vlastně zač. Postaráme se o tebe, dokud nebude mámě lépe."
Marišánek otevřel ústa a zvídavě očichával jeho prst.
„Kdepak, tady není nic pro tebe," řekl McCoy a položil ho k otvoru vaku. „Najdi si to pravé."
Mládě bez váhání zalezlo dovnitř.
„Uděláme nejlépe, když se vydáme na cestu," řekl McCoy. „Chci aby se co nejdříve dostala na diagnostické lůžko."
Kirk se rozhlédl kolem sebe na nikdy se neměnící krajinu. „Jsme tady dole" - pohlédl na chrono - „už téměř tři hodiny."
Spock přikývl a posadil se na sedadlo pilota. Malé plavidlo se zachvělo, pak se naklonilo a zvedlo.
Kirk se mechanicky připoutal. Myšlenkami byl někde zcela jinde.
„Až do této chvíle se neobjevila žádná další časová vlna," upozornil.
„Znamená to, že D'berahan uspěla?" ozval se McCoy, který v zadní části plavidla sledoval svého pacienta.
„Mám dojem, že její mentální výzvy připomněly Strážci, že má vůči našemu universu jistou odpovědnost," odpověděl Spock ve chvíli, kdy se snesli nízko nad časovou bránu. „Nebudu spekulovat o tom, jestli se vlny znovu objeví, protože mé údaje nejsou dostačující."
„Nařizuji vám, abyste spekuloval, Spocku," řekl Kirk. „Nemohl byste se o Strážci něco dozvědět z D'berahaninych vzpomínek?"
Spock zaváhal. „Nic konkrétního. Nabyl jsem silného dojmu, že časový portál je... čímsi plně zaměstnán, že jeho pozornost je někde jinde. Doslova a do písmene. V jiném universu či v jiné dimenzi. Po něčem pátrá." „Po čem?"
„To právě nevím. V každém případě je to pro něj velmi důležité. Jde o něco, po čem dlouho toužil a čeho se mu nedostávalo po celé eony."
„A tohle... pátrání... způsobuje časové vlny?" „Podle všeho je tu nějaká souvislost." „Tak co teď?" povzdychl si Kirk.
„V nejlepším případě jsme tam, kde jsme byli - pokud na tom nejsme ještě hůř."
„Mohu se pokusit -"

„Ne," řekl rozhodně Kirk. „Nemohu si dovolit přijít i o vás. Kromě toho, emise časových vln přece ustala." „Pro tuto chvíli. Ale je docela dobře možné - dokonce pravděpodobné - že se objeví znova. Při spojení s D'berahaniným vědomím jsem nabyl dojmu, že Strážce nasadí veškerou svou unikátní mentální a fyzickou energii k tomu, aby úspěšně dokončil pátrání. Ve chvíli, kdy svou ‚pozornost' - či spíše potřebu - obrátí znovu ke svému cíli, erupce se obnoví." „Proč si to myslíte?"
„Začínám věřit tomu, že časové vlny, které Strážce vydává, jsou jakousi obdobou dýchání. Když je při vědomí, v bdělém stavu, záměrně je řídí tak, aby časoprostorovému kontinuu nezpůsobily žádné škody." „Chápu..." Kirk se na chvíli zamyslel. „Takže v tom, co dělá, není žádný zlý úmysl."
„Ne, určitě ne. Je to pouhá... nedbalost!" McCoy v nákladovém prostoru si znechuceně odfrkl. „Nechce se mi myslet na to, co by mohl provést, kdyby nám začal škodit úmyslně."
Velitel Uhura spala hlubokým spánkem, když v tom zabzučel interkom. Copak? pomyslela si omámeně a mechanicky zkontrolovala chronometr. Služba mi začíná teprve za šest hodin! Co se děje?
Interkom znovu naléhavě zabzučel. Uhura odhodila vlasy z očí a sundala nohy z postele. Snad to nebude nic zlého. Zapojila hlasový obvod interkomu. „Zde Uhura."
„Veliteli Uhuro, tady Spock. Omlouvám se, že vás vyrušuji v době, kdy jste mimo službu, ale něco od vás naléhavě potřebuji."
„Pan Spock?." zeptala se udiveně. Něco se děje? Potřebujete mne na můstku?"
„Ne, ne, veliteli. Loď je zcela v pořádku."
Zapojila jednosměrné zobrazení interkomu. Vzápětí spatřila důvěrně známou Vulkancovu podobu. Ihned si všimlo, že ztěžka polyká. Dělá to jen tehdy, když je zmatený, nebo nervózní, pomyslela si.
„O co jde?" zeptala se přívětivě.
„Mám... osobní... žádost."
„Udělám vše, co budu moci, pane Spocku," ujistila ho, teď už naprosto užaslá. Osobní žádost? Od Spocka?
„Bude lépe, když vám to vysvětlím v nemocnici. Můžeme se tam za deset minut sejít?"
„Dopřejte mi dvanáct. Spala jsem."
„I přes jeho navyklou sebekontrolu rozpoznala, že je neklidný.
„Samozřejmě. Ještě jednou se omlouvám za vyrušení."
„Nic se nestalo, pane Spocku. Ráda vám pomohu." Se zmateným výrazem v tváři přerušila spojeni. Vstala, oblékla se, upravila si účes a zašklebila se na svůj odraz v zrcadle. Naštěstí jde jen o Spocka. I kdybych si oholila vlasy a lebku natřela na zeleno, stejně by si toho nevšiml.
Nuceně a trochu lítostivě se uchichtla a spěšně vyšla na chodbu.
Vulkanec na ni čekal v laboratoři hned vedle McCoyovy ordinace. Nervózně přecházel sem a tam a ruce měl složené za zády.
„Pojďte prosím se mnou, veliteli," řekl jí a sklonil hlavu v krátkém formálním pozdravu.
Zavedl ji do spoře osvětleného nemocničního pokoje. Zůstala stát u dveří a mžourala do polotmy, zatímco Spock bez sebemenšího zaváhání zamířil k jednomu z lůžek, obklopenému zhruba do výše pasu pravoúhlou zástěnou. Tichým hlasem požádal koridského ošetřovatele o povolení soukromě návštěvy u Marišanky. Obrovský tvor s rudou kůží souhlasně přikývl. „Vím o tom od doktora McCoye. Kdybyste mne potřebovali, jsem ve vedlejším pokoji." Zasalutoval a odešel.
„To je D'berahan," řekla Uhura, když pohlédla přes zástěnu a rozpoznala malou, huňatou postavičku.
„Když jste přistávali s raketoplánem, měla jsem službu a slyšela jsem, jak doktor McCoy žádá o nosítka. Co se stalo?"
„Pokusila se navázat telepatický kontakt se Strážcem věčnosti," odpověděl jí Spock a v jeho obvykle chladném hlasu zazněl téměř bezútěšný tón.
„Jeho mentální energie rozdrtila její psychiku. Je pohřbena hluboko ve svém vlastním nitru. Nevím, zda se někdy zotaví."
„Chudinka," zašeptala Uhura. „Ráda bych jí nějak pomohla."
„Můžete. Proto jsem vás požádal, abyste sem přišla."
„Já? A jak?" zeptala se překvapené.
„Když už byla v bezvědomí, porodila tři děti. Většinou se zdržují v jejím vaku, ale několikrát denně vylézají ven. Je pro ně životně důležité, aby nebyly mentálně izolovány. Totéž ostatně platí i pro D'berahan."
„Ale já přece nejsem telepat..." namítla Uhura.
„Vím. Jste vsak ta nejempatičtější osoba, kterou znám. Váš srdečný vztah a vnímavost vůči ostatním, mimozemské bytosti nevyjímajíce, je dobře doložen. Nevyhýbáte se ani Taygetům, Eeiauoanům... a dokonce" - skutečně se jeho rty nepatrně zkřivily? V polotmě, která tu panovala, si nemohla být jista - „ani tribblům."
Cítila, že se červená, a to se jí nestalo už dlouhá léta.
„No... děkuji vám, pane Spocku. Čím mohu D'berahan pomoci?"
„Pokud budete mít pres den nějaký volný čas, věnujte ho jí a jejím dětem. Postačí pár minut. Sedněte si vedle nich a vytvářejte pozitivní mentální obrazy, plné síly a zdraví. Přemýšlejte o svých nejpříjemnějších prožitcích, o něž byste se s nimi ráda podělila. Můžete jim třeba číst svoji oblíbenou poezii nebo prózu. Pozitivní účinek spočívá v tom, že jim poskytnete vlídné a laskavé myšlenky, které díky vaší blízkosti snadno vycítí."
„Škoda, že jsou hluší," zamyslela se Uhura. „Mohla bych jim i zazpívat."
„To klidně můžete. Je sice pravda, že neslyší žádné zvuky, mohou však docela dobře vnímat vibrace a porozumí i lyrice. Pozitivní obrazy budou -"
„Ach! Co se to děje?" přerušila ho Uhura a fascinovaně pozorovala, jak jeden z malých tvorečků vylézá z vaku

bezvědomého nositele. „To je jedno z těch dětí... je miloučké!"
Stvořeníčko na ni vážně pohlédlo. Záhy se k němu přidali i jeho dva sourozenci a všichni tři se na ni a na Spocka tázavě zahleděli.
„Mentální společenství je podstatným rysem života Marišanů," vysvětloval Spock. „Potřebují je stejně naléhavě, jako vak svého nositele. A poněvadž D'berahan jim je nemůže poskytnout, musíme to udělat my."
„Rozumím, pane Spocku," přikývla Uhura. „Přijdu tak často, jak jen budu moci."
„Děkuji vám, veliteli. Budu o tom informovat doktora McCoye."
Společně opustili nemocniční pokoj. Když došli k čekárně, Uhura se náhle zastavila. „Proč je mám navštěvovat já, pane Spocku?" zeptala se naléhavě.
Překvapeně zvedl obočí. „Vysvětlil jsem vám už přece, že Marišané potřebují mentální kontakt -"
„Ne, o to mi nejde, to je mi jasné," přerušila ho. „Ráda bych věděla, proč to mám být já a ne vy. Jste telepat a je tedy logické, abyste se jim věnoval vy," řekla a při slově logické pokrčila rameny v náznaku ironie. „Co vám brání v tom, abyste kontakt s D'berahan a jejími dětmi udržoval vy sám?"
Bylo jasně patrné, že se mu její otázka vůbec nezamlouvá. Chvilku si dokonce myslela, že jí doporučí, aby si hleděla své práce (ačkoli takhle by to nikdy neřekl. Našel by nějaký neuvěřitelně zatuchlý, zdvořilý způsob vyjádření),
Ale po vteřinovém zaváhání se Vulkancovy chladně ztrnulé rysy poněkud uvolnily. „Logická dedukce, veliteli. Měl jsem předvídat, že ji učiníte. Existuje jistá... možnost, že v návštěvách nebudu moci pokračovat. Bude dobře, když mne v případe mé... neschopnosti zastoupíte."
„Nechtěl jste snad říct... nepřítomnosti?"
„Nic takového jsem neřekl," odpověděl upjatě.
Jenže právě tohle měl na mysli, pomyslela si Uhura. O co tu jde?
Kam odchází? Pak se jí rozbřesklo a překvapeně vydechla. Chce se vrátit zpět na Gateway a pokusit se o prolnutí se Strážcem!
Podle zajiskření jeho tmavých očí poznala, že si její reakce povšiml a pochopil, co znamená. „Pane Spocku..." pracně hledala slova. „Už dlouho sloužím pod vaším velením. Jste jedním z nejlepších velících důstojníků, které jsem kdy poznala - vy a admirál Kirk. Hrozně nerada bych vás ztratila."
Když zjistil, že se nechystá vyslovit to, na co oba dva myslí, viditelně se mu ulevilo.
„Všichni máme své povinnosti, veliteli. Občas nastane doba, kdy si každý z nás musí... vyložit... povahu této povinnosti v souladu se svým vlastním svědomím. Myslím, že tento čas právě nastal."
„Chápu," řekla, ale nedokázala zabránit tomu, aby se jí lehce nezachvěl hlas. Co je teď mou povinností? Těžko by mne sem zavolal z „osobních důvodů", kdyby k tomu, k čemu se chystá, mel Kirkovo pověření. Admirál tedy o ničem neví. Na druhé straně, nevím jistě, že se chystá jednat proti rozkazům...
„Ale pane Spocku..." ovládla se a pozměnila téma. „O Marišanech toho moc nevím, ale jak jsem slyšela, mají výjimečně silné telepatické schopnosti, dokonce silnější než Vulkanci. A když D'berahan selhala..." zaváhala, poněvadž se jí příčilo dopovědět to, co ještě zbývalo.
„Možná, veliteli, že D'berahan neuspěla právě proto, že její telepatické schopnosti jsou tak silné. Není vyloučeno, že někdo s menší mentální silou a senzitivitou, ale se silnějšími mentálními štíty obstojí lépe."
„Možné je sice cokoli, ale je to hrozně nebezpečné. Nikdo to ještě nedokázal."
„Popírat nebezpečí plynoucí z mentálního spojení by nebylo logické," řekl Spock. „Nicméně, v jedné věci se mýlíte. Ke spojení už jednou došlo. Osoba, která je uskutečnila měla trénink ve vulkanských duševních disciplinách. Disponovala výrazně vyššími schopnostmi, než mám já. Bohužel" - Spockovy tmavé oči byly neprůhledné a nečitelné - „nyní je pro nás nedosažitelná."
„Kdo to byl?" zeptala se zvědavě.
„Zar," odpověděl jí Spock. „Možná si ho ještě pamatujete."
„Samozřejmě, že pamatuji," zašeptala Uhura a hrdlo se jí sevřelo při vzpomínce na mladého muže, s nímž se před lety nakrátko setkala. „Jak bych na něj mohla zapomenout? Ten den jsem přece velela výsadku. To já jsem ho vyslala na diverzní akci, která nám měla umožnit zachránit vás a kapitána Kirka." Zhluboka se nadechla.
„Diverzní akce skončila výbuchem, při kterém zahynul. Poslala jsem ho... na smrt," dodala tiše.
Spock na ni chvíli hleděl, zjevně rozrušen. Pak promluvil.
„Musím vám něco říct, veliteli. Zar nezahynul při explozi, nýbrž rozhodl se využít služeb Strážce a vrátit se do svého rodného světa, existujícího už pouze v minulosti. Admirál Komack nařídil nejpřísnější utajení celého incidentu kolem Gateway. Kapitán Kirk i já jsme měli příkaz o věci s nikým nemluvit. Ale kdybych býval věděl..." polkl. „Byl bych našel způsob, jak vás informovat. Nenapadlo mne, že se cítíte... být odpovědná."
„Zar nezemřel!?" zeptala se Uhura a oči se jí rozšířily úžasem.
Cítila, jak ji celou zalévá obrovská vlna úlevy. Vzápětí ji vystřídal hněv. „A já jsem si po celá léta myslela..." ovládla se. Jak jen mohli mlčet! Určitě museli vědět, jak se cítím!
Spock zřejmě vytušil směr jejích myšlenek. V jeho očích se zračila lítost. „Omlouvám se, veliteli. Hluboce lituji, že jste byla nucena nést takové břímě."
„Není třeba se omlouvat, pane," odpověděla Uhura formálním tónem.
„Jako důstojník flotily chápu, co znamenají bezpečnostní směrnice."
„Jistě, veliteli. Měl jsem si nicméně uvědomit, jak se cítíte a sdělit vám pravdu. Ale po Zarově odchodu jsem byl poněkud... vyvedený z míry. Vím, že to není žádná omluva, ale..." zmlk a lehce potřásl hlavou.
Vyvedený z míry? Neslyšela jsem, že by se někdy k něčemu podobnému přiznal! Zřejmé mu na Zarovi záleželo daleko více, než dával najevo... ovšem, Zar byl členem jeho rodiny... ačkoli jsme se nikdy nedozvěděli, jaký je jejich

příbuzenský poměr... byli si tak podobní...
Zadívala se na jeho hranaté rysy, připomněla si Zara a náhle se jí v hlavě rozbřesklo. Pane Bože... jak by ho to mohlo nevyvést z míry! A kdo byla jeho matka? Kdy k tomu mohlo dojít? To přece nemůže být pravda...
Instinkt jí však napovídal, že se nemýlí.
„Zar byl váš syn, že?" zeptala se tiše a pohlédla mu do očí.
Překvapeně zamžikal, pak se ponurý a napjatý výraz jeho tváře poněkud uvolnil. „Ano," odpověděl a jeho hlas byl hlubší a drsnější než obvykle. „Rozhodl se vrátit do svého vlastního světa, aby nenarušil integritu časového proudu. Často uvažuji nad tím, jak se mu v té dávné minulosti dařilo."
„Chci vám poděkovat za to, že jste mi vše vysvětlil," řekla.
„Je to veliká úleva vědět, že nezahynul násilnou smrtí v boji, že dál žil. Byl to milý chlapec... všichni jsme ho měli rádi."
„Vás postřeh je přesný jako obvykle, Nyoto," odpověděl jí a v jeho temném, sametovém hlasu byl náznak jakéhosi neveselého pobavení.
Vteřinku jí trvalo, než porozuměla. Pak se usmála. „Škoda, že nemůžete aktivovat Strážce a s jeho pomocí se s ním znovu setkat. Řekl jste, že se s ním dokázal mentálně propojit. Možná by byl schopen zjistit, co se stalo."
Spock na ni upřeně pohlédl. „Ano, naneštěstí je nyní... nedosažitelný." Pohled jeho tmavých očí byl náhle nepřítomný. „Byl jsem jeho učitelem, takže možná je tu šance..."
„Jaká šance, pane Spocku?"
Ačkoli si jeho rysy podržely obvyklý apatický výraz, v očích měl naději, kterou nedokázal skrýt. „Šance pro nás všechny," řekl jí.
„Ještě jednou vám děkuji, Nyoto."
Než mu stačila položit další otázku, byl pryč.
O patnáct minut později, když seděla na posteli vedle D'berahan a tiše prozpěvovala jejím okatým dětem, vyrušil ji z hudební reverie lodní interkom vyvolávající Vulkancovo jméno.
Hlas sloužícího komunikačního důstojníka se ozýval téměř minutu, pak utichl. Sklonila hlavu. Věděla, že volání zůstane bez odpovědi. Bojujíc se slzami nabídla tichou prosebnou modlitbu za Vulkancovo bezpečí komukoli, kdo by ji dokázal vyslyšet.

Kapitola pátá

EXISTOVALY POUZE DVĚ VĚCI jichž se občan Vulkanu Spock, syn Sareka, syna Skonova, obával. Smrt k nim nepatřila. Ačkoli samozřejmě dával přednost pokračování života, věděl, že kdyby to logika či povinnost vyžadovaly, dokázal by riskovat svůj život, či ho dokonce obětovat, aniž by pocítil lítost, nebo strach.
Ale když nyní stanul na Gateway tváří v tvář Strážci věčnosti, uvědomil si, že bude muset čelit té nejhorší noční můře... a nemohl popřít, že má strach z mentálního postižení - ať už by k němu došlo následkem nepříčetnosti, nebo poškození mozku.
Zapnul záznamové zařízení svého trikordéru. „Zde Spock," řekl vyrovnaně, bez jakéhokoli úvodu. „Přeji si, aby v případě mé fyzické, nebo mentální smrti vešlo ve známost, že ve chvíli, kdy jsem pořizoval tento záznam jsem... byl jsem... při plném vědomí a při smyslech. Admirál Kirk nenese za to, o co jsem se pokusil, žádnou odpovědnost. Ve skutečnosti dokonce takovou akci výslovně zakázal."
Zmlkl, a po chvilkovém zaváhání pokračoval. „Shledal jsem, že představa života bez plné mentální kapacity je pro mne zcela nepřijatelná. V případě, že by při zamýšleném kontaktu došlo k poškození mé mysli, upozorňuji tímto nálezce tohoto záznamu na podmínky stanovené mou vůlí - že k zachování mé existence nebudou použity žádné podpůrné prostředky, nevyjímajíc ani tekutou či pevnou výživu."
A poněvadž jsem tu sám, pomyslel si, o není tu nikdo, komu bych mohl svěřit svoji katru, živou duši, bude konec mé fyzické existence znamenat skutečnou smrt. Budiž.
Zhluboka se nadechl. „Svým druhům z lodi... svým přátelům.. na palubě Enterprise, sbohem. Sloužit s vámi bylo pro mne poctou.
Žijte dlouho a blaze."
Stiskl stop tlačítko a chvíli uvažoval, nemá-li Kirkovi zanechat nějaké osobnější sdělení. To však tvořilo součást jeho vůle a duplikace by byla nelogická. Jim porozumí. Znovu zapnul trikordér a pronesl jediné slovo. „Konec."
Položil trikordér na poblíž ležící povalený sloup a nastavil nouzový signál tak, aby se spustil po dvaceti minutách.
Náraz ledového větru způsobil, že se zachvěl zimou. Bylo by dobré mít sebou svršek průzkumnické uniformy, jenže kdyby si ji býval oblékl, prozradil by svůj záměr přenést se na Gateway. Uchýlil se tedy alespoň do závětří kamenného monolitu.
Pak zvedl ruce, zhluboka se nadechl a dotkl se Strážce.
Kámen pod jeho dlaněmi byl drsný, ale ne studený... vyzařoval teplo jako živá bytost. Z nitra skály probleskovala slabá záře, činíc ji téměř průhlednou. Spock se soustředil, promítl své vědomí navenek a snažil se spojit svou mysl s myslí prastaré entity.
Měl pocit, jakoby balancoval na okraji bezedné černé propasti.
Strážcova „mysl" byla daleko, daleko od Gateway, třebaže svou fyzickou existencí zůstal připoutaný k planetoidě.
Spock zesílil svou koncentraci a usilovně pátral v oné prázdnotě...
Chabé ozvěny kontaktu působily téměř mučivě... nedokázal se však probít bariérou. Jeho mentální schopnosti nebyly dost silné na to, aby došlo k prolnutí. Pokusil se znovu, ale bylo to jakoby se snažil sevřít do dlaní hrst plynu - příliš difuzní, příliš všeobsáhlé. Byl tak vyčerpaný, že se musel o Strážce opřít.

Je... zaneprázdněný, pomyslel si a připomněl si dojem, který získal, když se snažil zachránit D'berahan. Čím? Proč? Přecházel před časovou branou s rukama sepnutýma za zády a horečně přemýšlel. Fakt, že Zar před čtrnácti lety při komunikaci uspěl, mu dával naději, že i on bude schopen dosáhnout spojení. Nestalo se tak. Nedokázal jít po Strážcově stopě.
D'berahan sice disponovala dostatečnými telepatickými schopnostmi, ale její mentální štíty byly bohužel příliš slabé. Strážcovo vědomí zaplavilo její mysl a zbavilo ji identity. Určitě existuje nějaký způsob, jak dosáhnout kontaktu. Musí existovat. Vždycky přece existuje nějaká možnost.
Pokusil se rozpomenout, co přesně Strážce „řekl", když byl propojen s vědomím Marišanky. V té době soustřeďoval veškerou svou mentální a fyzickou energii na to, aby přerušil její mentální spojení se Strážcem. Bylo to něco o iniciaci... ne, aktivaci.
A náhle to měl. Aktivovat... aktivovat sekundární, periferální inteligenci... reinstalovat temporální program.
Pocítil, jak v něm znovu vzplála naděje. „Tady je Spock z Vulkanu," oslovil Strážce a pozdravit ho. „Už jsem s vámi jednou cestoval. Mohu opět využít vašich schopností a přemístit se v prostoru a čase?"
Nastalo dlouhé ticho. Pak kamenný útvar promluvil. Nebyl to však hluboký, přívětivý, zvoucí hlas, na který si pamatoval z dřívějška. Tohle byl vysoko posazený, přerývaný, uměle vytvořený zvuk.
„Beru na vědomí vaši žádost. Místo určení?"
„Planeta Sarpeidon, která bývala oběžnicí hvězdy Beta Niobe. Hvězda explodovala před šestnácti celými, čtyřmi desetinami pozemského slunečního roku."
Opět následovala dlouhá pauza. Systém reaguje neobyčejně pomalu, pomyslel si zaujatě. Je možné, že podobně omezeny budou i transportní schopnosti... neexistuje ovšem žádný způsob, jak se o tom přesvědčit, aniž bych se pokusil použít je. Cekal, počítal vteřiny a výraz jeho tváře byl stále strnulejší.
„Udání místa nelze akceptovat," pronesl Strážce konečné. „Přístup do primární paměti je omezen. Upřesněte místo, prosím."
Spock si povzdechl a požádal o projekci hvězdných map oblasti Paže Střelce. Jakmile se Strážce dozvěděl, jakou galaxii a kterou z jejích částí má Spock na mysli (znamená to snad, že by mne mohl dopravit i na místo, nacházející se v jiné galaxii? To je fascinující!) začal se jeho centrální otvor zaplňovat trojdimenzionálními obrazy. Hvězdná pole pozvolna nabývala tvar přímo před jeho očima jedno po druhém.
Pozoroval je, třásl se chladem a znovu zatoužil po teplém svršku.
Konečně -
„Stop."
Obraz hvězdného pole se ustálil.
„Odstranit vše, kromě pravého horního rohu."
„Zvětšit obraz určeného kvadrantu."
„Eliminuj vše, kromě pravého dolního kvadrantu."
„Zvětši."
„Eliminuj vše, kromě levého horního kvadrantu."
„Zvětši."
„Stop. Beta Niobe je difuzní mlhovina třetí dole, čtvrtá od nejhořejší vlevo."
„Určený stelární objekt začal pulsovat. Tahle?"
„Přesně tak. Před 16.4 pozemského roku byla tato mlhovina Betou Niobe, červeným obrem, kolem něhož obíhalo sedm planet. Sarpeidon byl čtvrtou planetou, jedinou, která neměla měsíc."
„Místo určení rozpoznáno a lokalizováno."
Spock spěšně uchopil trikordér a nastavil maximální rychlost záznamu. „Historii Sarpeidonu, prosím."
V centrálním otvoru začaly vířit obrazy. Trikordér tiše vrčel a Spock, který vše pozorně sledoval spatřil, jak masivní ledové řeky počtvrté zaplavují severní kontinent. Tam, na druhé straně brány je Zar, živý a zdravý, pomyslel si, a vybavil se mu rozhovor s D'berahan. Často je ta skutečná bariéra mezi životem a smrtí...
Odvrátil pohled stranou a soustředěně hleděl na trikordér. Když po minutě znovu vzhlédl, spatřil složité stavby a transportní systémy. Věděl už, co bude následovat a zavřel oči. Sežehující záblesk, značící konec tohoto světa, přišel o sekundu později a byl tak jasný, že ho spatřil dokonce i skrze zavřená víčka.
„Historie Sarpeidonu uzavřena," konstatoval Strážce. „Konec požadavků?"
„Jen pro tuto chvíli," odpověděl Spock. „Jakmile dokončím analýzu požadovaných dat, budu si přát temporální transport. Je to v možnostech vašeho programu?"
„Ano. Lze uskutečnit množství takových cest Dovolte mi být vaší branou," zopakoval Strážce svou obvyklou frázi svým novým, mechanickým hlasem .
„Beru na vědomí," řekl Spock a vzápětí za sebou zaslechl slabé zavrčení přenosového paprsku. Otočil se a spatřil, jak se za sloupem materializuje masivní, více než dva metry vysoká postava velitele Beranardi al Aurigy. Provázeli ho dva příslušníci Ochrany, poručíci-velitelé Snnanagfashtalli, felinidní bytost s rudými drápy a Max Arunja, šedovlasý pozemšťan pozdního středního věku, disponující unikátním talentem zůstat nepovšimnut tak dlouho, dokud si nepřál opak. Pak byly jeho oči chladnější, než sněhy v Evropě.
Vskutku, hrůzu nahánějící síla, pomyslel si Spock pobaveně. Víc než dost na jednoho pobloudilého vulkanského důstojníka.
„Veliteli al Aurigo," kývl zdvořile na černého velitele Ochrany a přehodil si trikordér přes rameno.
„Pane," pozdravil ho al Auriga vlažně a pohled jeho šarlatových oči byl přísně neutrální. „Admirál Kirk požádal, abychom vás přivedli zpět na Enterprise. Doprovodíte nás?"

„Jistě, veliteli," odpověděl Spock a vykročil, aby zaujal místo v jejich středu. Admirál musí být ve výtečné náladě, pomyslel si a smutně povzdechl. Jinak by sotva uspořádal takové veřejné představení.
Ve vzduchu před jeho očima se zatřpytil přenosový paprsek.
„Zatraceně, Spocku!" Kirk, rozčileně přecházející po brifingové místnosti, se otočil k sedícímu Vulkanci. „Není to poprvé, co se vám podařil takový kousek! Nejdřív Vejur, teď pro změnu Strážce! Přísahám, že jestli se ještě jednou někam odplížíte a pokusíte se o mentální prolnutí s nějakou cizí inteligencí, vykopnu vás nejbližší propustí, a to bez skafandru. Uvidíme, jestli se ve vesmíru dá provozovat keelhauling! [vlečení pod kýlem lodi, používané jako trest. (Pozn. překl.)] Rozuměl jste?"
„Keelhauling?" Spock zvedl obočí. „S tímto pojmem jsem se ještě nikdy nesetkal."
„Vyhledejte si je v nezkráceném registru," odbyl ho Kirk. „A nesnažte se změnit téma. Nařídil jsem vám, abyste nechal Strážce na pokoji!"
Spock polkl. „Omlouvám se, admirále. Domníval jsem se, že mám šanci navázat s ním spojení a využil jsem jí. Podařilo se mi to," ukončil. Povšiml si, že se mu do hlasu vloudil defenzivní tón a doufal, že to Kirk nezaregistroval.
Ten se jen zašklebil. „To neomlouvá vaše jednání, a vy to dobře víte. Všem na lodi je známo, že jste odešel bez rozkazu! Jak teď vypadám?"
Vulkanec na to neřekl nic, jen seděl a čekal. Nakonec Kirk prudce vydechl a posadil se do křesla naproti svému prvnímu důstojníkovi. „Dobrá. Před polní soud vos postavím později. Co se vám podařilo objevit?"
„Zjistil jsem, že už můžeme využít služeb Strážce. Kontakt, o nějž se pokusila D'berahan, mu patrně připomněl jeho povinnosti. Jeho temporální funkce teď řídí sekundární mozek." „V čem nám to může pomoci?" "Znamená to, že ačkoli se mi nepodařilo uskutečnit prolnutí, máme nyní přístup k někomu, kdo už to jednou dokázal."
Kirk vypadal překvapeně. „Máte na mysli... Zora?" „Ano. Jeho telepatické schopnosti výrazně převyšovaly moje, jakkoli byly zastíněny jeho empatickými dovednostmi. Pomocí disciplín vedra-prah, jimž jsem ho naučil, by mohl nejen kontaktovat Strážce, ale i uchránit svou mysl před tím, co potkalo D'berahan."
„Můžeme určit časové souřadnice natolik přesně, abychom ho vůbec našli?"
Spock poklepal ukazováčkem na svůj trikordér. „Díky technologickým zdokonalením v poslední dekádě zaznamenal tenhle přístroj v přijatelné rychlosti všechno, co mi Strážce ukázal z historie Sarpeidonu. Jestliže Zarova přítomnost před pěti tisíci lety měla nějaký historický význam, měl bych ho v záznamu spatřit. Pak bych mohl vypočítat -"
Kirk ho zastavil zvednutím ruky. „Počkejte chvilku, a nezapomeňte, co jste chtěl říct. Chci, aby při tom byl McCoy."
Spock přikývl a znovu se posadil, zatímco admirál hovořil interkomem s lékařem. Vulkanec si začal prohlížet záznam na trikordéru a hledal v historii planety známky synovy přítomnosti. Na zdi prastaré pevnosti v údolí Lakreo objevil Zarův vlys zobrazující Enterprise. Je tedy pravděpodobné, že se po svém návratu stal osobou alespoň menšího historického významu - dvorním malířem, učitelem či snad členem rady vladaře města zvaného New Araen...
Sledoval drobnou obrazovku svého trikordéru tak soustředěně, že téměř nepostřehl lékařův příchod, ani jeho rozhovor s Kirkem.
„Tenhle čas se sice zatraceně málo hodí na společenskou návštěvu, ale Zara moc rád znovu uvidím, ať už jsou okolnosti jakékoli. Chybí mi." V té chvíli Spock ztuhl, pak jeho ukazovák rázně udeřil na stop tlačítko. S tváří změněnou v nehybnou masku vrátil zpět bitevní sekvenci, kterou předtím zhlédl a zaměřil se na postavu, stojící na nízkém návrší. Přehrál scénu znova a spatřil jak se potřísněná zbraň domorodého válečníka zvedá a pak dopadá. Viděl sprškukrve a tělo, ležící zhroucené, bez života...
„Spocku?" Jakoby odněkud zdálky slyšel Kirkův hlas a uvědomil si, že ho admirál volá už podruhé. „Spocku? Co se děje? Našel jste ho?" V hlasu jeho přítele byly patrné obavy.
„Jste v pořádku?" zeptal se úzkostlivě McCoy. Vulkanec si uvědomil, že musel zblednout. Kirk i McCoy na něj starostlivě hleděli. Zhluboka se nadechl. „Ano, nasel jsem ho," pronesl ne zcela vyrovnaným hlasem. „Evidentně se v minulosti Sarpeidonu stal jakýmsi vládcem. Vládl úspěšně téměř dvě desetiletí, pak padl v bitvě. Právě jsem..." znovu se nadechl. „Právě jsem ho viděl zemřít."
„Jste si tím jist?" zeptal se napůl odmítavě McCoy. Pak ale omámeně potřásl hlavou a jeho obvykle živě zářící modré oči pohasly a zestárly. „Hloupá otázka... samozřejmě, že jste si jist..." Celý jakoby se zhroutil a unavené si třel oči.
„Věděl jsem samozřejmě, že už nežije..." zamumlal Vulkanec napůl pro sebe. „Ale stát se svědkem jeho smrti... to bylo otřesné." Bylo patrné, že se snaží získat svou obvyklou vyrovnanost. Pohlédl na Kirka a setkal se s jeho pohledem. Bylo v něm pochopení a soucit a Spock jej tentokrát neodmítl.
Kirkovy oči se však znenadání rozsvítily. „Uvědomujete si, že právě to může být pro nás šance, Spocku?" řekl naléhavě. „Proč bychom se nemohli vrátit v patřičném čase a vytáhnout ho z bitvy těsně před tím, než by došlo k tomu, co jste zahlédl? Pokud je jasné, že by vzápětí zemřel, není důvodu, proč by se nemohl vrátit s námi a dožít svůj život zde. Nemám pravdu?"
„Je to možné," připustil Vulkanec a cítil, jak v něm znovu ožívá naděje. „Budu muset prostudovat podrobnější souvislosti jeho smrti a jejich případný vliv na časový proud. Teprve pak bude možno s jistotou říci, zda je to uskutečnitelné. A také ho nemůžeme jednoduše ‚vytáhnout' z jeho doby, aniž bychom měli jeho souhlas. Bylo by to neetické."
„Takže se prostě vrátíme zpět pár dní před bitvou a požádáme ho, aby odešel s námi!" McCoyovy oči zářily vzrušením. „Vysvětlíme mu, že své povinnosti vůči historii už splnil a že je volný. Určitě si vzpomínáte, že se mu zpátky nijak moc nechtělo."
„Ano," řekl Spock. „Ale bude nejlepší, když půjdu jen já sám. Každý, kdo použije Strážce v jeho současném stavu, se vystavuje povážlivému riziku."
„V žádném případě!" protestoval McCoy! „Já půjdu!"

„Já také," řekl Kirk nekompromisně. „A nevykládejte mi tu nic o riziku. Největší nebezpečí nám hrozí právě zde. V minulosti Sarpeidonu bude pravděpodobně mnohem bezpečněji."
„Uprostřed války?" Spock pozvedl obočí.
„Časová vlna může v mžiku ukončit naši existenci," řekl McCoy.
„Takhle," dodal a luskl svými obratnými prsty.
„Čím jsou ve srovnání s tím nějaké domorodé půtky, že Jime?"
Kirk obrátil oči v sloup. „Mluvme vážně. Tahle mise je příliš důležitá, než abychom ji svěřili jedinému člověku... a koneckonců, už jsme tam jednou byli. Známe Zara. Máme tu nejlepší šanci přesvědčit ho, aby nám pomohl."
„Ale Admirále," protestoval Scotty. „Já jsem přece toho hocha znal také. Poslechne mne."
„Hlásím se do akce jako dobrovolník," řekla Uhura.
„Já rovněž," připojil se Sulu.
„Není žádný důvod, abyste riziko podstupovali právě vy tři," pokračoval šéfinženýr.
Kirk si povzdechl. „Cením si vaší nabídky, Scotty, ale vy jste zde nepostradatelný. Pokud by se emise časových vln obnovila, nikdo jiný než vy odtud Enterprise nedostane. Totéž platí i ve vašem případe, Hikaru. Jen si vzpomeňte ne cestu sem!"
Kromě toho, pomyslel si Kirk sám pro sebe, Scotty už přece jen poněkud zestárl a Sarpeidon je planeta se studeným klimatem, gravitací výrazně převyšující pozemskou - a domorodci se mohou chovat velmi nepřátelsky.
„Běžná komunikace není za podmínek cesty v čase možná, admirále, nebudete mne tedy postrádat," řekla Uhura svým nejpřesvědčivějším tónem. „Mohu doprovodit pana Spocka spolu s poručíkem-velitelem Rileym."
Rád bych věděl, proč jako jediná ze všech mých důstojníků považuje Spockovu přítomnost za něco předem daného, pomyslel si Kirk a pohlédl na svého komunikačního důstojníka. Ví něco? Jak by se to mohla dozvědět?
Kirk chviličku soustředěně uvažoval. Myšlenka to byla docela lákavá... ale Kostra měl k Zarovi ten nejlepší vztah a on sám nebyl ani v nejmenším nakloněn myšlence poslat lékaře někam, kam by se jemu samotnému nechtělo. Jen si to poctivě přiznej, Jime, oslovil sám sebe, už příliš dlouho jsi nestanul na cizí půdě. Nemůžeš se už dočkat nějaké pořádné práce.
„Děkuji, Nyoto, ale musím vám říct ne. Mám ohledně téhle věci jakousi předtuchu."
„S vašimi předtuchami máme všichni své zkušenosti, pane," odpověděla, pokyvujíc hlavou. „Tak tedy hodné štěstí."
Zbytek „dne" strávili přípravou na odchod. Studovali dostupná data z historie Sarpeidonu, zkoušeli si domorodé oblečení vyrobené počítačem - „kožené" jezdecké kalhoty, podomácku tkané „vlněné" tuniky a kabátce, vysoké „kožené" mokasíny, hrubě pletené čepice a „kožešinové" pláště s kapucemi. („Už jsem dostal vyrážku," zamumlal ponuře McCoy a diskrétně se poškrábal. „To si, proboha, nemohu nechat ani ty své mizerné syntetické spodky?" „Jdi někam," řekl mu Kirk znechuceně. „Ještě štěstí, že jsi lékař a ne herec. V historickém dramatu bys to nikam nedotáhl.")
Zatímco admirál dával Scottymu poslední instrukce, Spock dokončoval své propočty skoku do minulosti.
Nakonec se všichni tři důstojníci, oblečení jako chudí pastevci, shromáždili v přenosové místnosti a Scotty je přenesl dolů na povrch Gatewaye. Kromě nožů, zavěšených na opascích, neměli žádné zbraně.
McCoy zkontroloval nejdříve obsah lékařské brašny, kterou nosil připoutanou k tělu a pak i miniaturní trikordér, uložený v pouzdru na opasku. Otřásl se, když mu vítr sáhl pod plášť svými ledovými prsty. Nenávidím tohle místo. Vždycky jsem je nenáviděl. Od chvíle, kdy jsem tu byl poprvé... byl jsem tehdy naprosto mimo, úplný blázen. Myslel jsem si, že se mne mí přátelé pokoušejí zabít Jejich tváře se neustále měnily, rozplývaly... odkapávaly jako vosk... bylo to strašné... rázně přerušil proud vzpomínek a obrátil pozornost k přítomnosti. Soustřeď se na to, abys nezpackal tuhle akci, Leonarde. Nezapomeň, co všechno je v sázce.
Pohlédl na Vulkance, který přistoupil ke Strážci. „Zde Spock," ohlásil se. „Chtěli bychom se přemístit v čase. Budeš schopen zajistit standardní monitoring a návrat podle našeho přání?"
„Všechny programy budou vykonány zcela přesně."
„Rozumím. Instaluj funkci temporálního přesunu. Historie planety Sarpeidon."
„Provedu," odpověděl Strážce monotónně. Jeho centrální část zaplnil pekelný pohled na právě zrozenou, rozžhavenou planetu.
Přímo před jejich očima postupně chladla.
„Co se stalo s jeho hlasem?" zeptal se McCoy. „Předtím mluvil jako turistický průvodce a teď..." vrhl na Kirka ustaraný pohled. „Ta věc nejede na plný výkon, Jime."
Admirál pokrčil rameny. „Nemůžeme si příliš vybírat, nemyslíš?"
„Aby Strážce mohl ovládat své primární časové funkce, aktivoval okruh, který nazývá ‚sekundární periferální inteligence'," odpověděl Spock, aniž by spustil oči z trikordéru.
„Jsem tak rád, že jsem se zeptal!"
Spock nechal jeho poznámku bez komentáře. „Připravte se," řekl.
„Bude to jen pár tisíc let."
„Pouhé mžiknutí oka," zabručel si McCoy pod vousy.
Stáli teď blízko u sebe, téměř se dotýkali rameny. McCoy se přikrčil a připravil se ke skoku. Cítil, jak adrenalin proudí do jeho těla. Zachvěl se.
„Až napočítám do tří..." řekl Spock.
„Jedna. Dvě..."
Čas se zastavil.
„Tři!"
McCoy skočil.

(Bílé hvězdy se změnily v černé, černé hvězdy v bílé. Cítil, jak se jeho tělo rozpíná do nekonečnosti a současně smršťuje do rozměrů jediného atomu).
Vzápětí zjistil, že padá na zem z výšky asi jednoho metru. S mohutným žuchnutím dopadl do černého bláta a vyrazil si dech.
Gravitace, o polovinu převyšující pozemskou, vykonala své.
Kapky ledové vody ho bodaly do vlasů (čapka mu spadla a někam zmizela) a stékaly mu po tvářích. Lapal po vzduchu jako ryba vytažená na břeh. Neviděl o mnoho dál než na špičku vlastního nosu - jen špinavé kaluže, bahno a rozdupané bláto. Po několika dlouhých vteřinách úsilí se mu konečně podařilo nabrat vzduch do plic. Připadlo mu, že už nikdy nebude cítit tak dobře, jako teď, po několika doušcích kyslíku. S obtížemi se pozvedl, opíraje se o ruce, vyplivl bláto, které se mu dostalo do úst, zamžoural a spatřil...
Chodidla.
Obklopoval ho kruh nohou. Byly obuty do vysokých, kožených mokasín, jež se od těch jeho lišily jen tlustým nánosem všudypřítomného bláta.
Kdosi ho surově uchopil za rameno a obrátil ho na záda. Pohlédl vzhůru, ačkoli ho déšť šlehal do tváře a nutil ho neustále přivírat oči. Nad sebou spatřil vodově zbarvenou oblohu, plnou břichatých purpurových mračen a proti nim siluety bezmála dvacítky vousatých, rozšklebených obličejů. Muži, kteří na něho civěli, byli oblečení prakticky stejně, jako on sám, měli však také helmy a brnění z vrstvené kůže, zpevněné hrubými bronzovými plátky. „Co k čertu..." zamumlal lékař a pokusil se posadit.
V tomtéž okamžiku všichni bojovníci výhružně pozvedli ostře zahrocené oštěpy. „Dobrá, dobrá, chápu," řekl lékař, znovu se složil na rozmočenou zem a zůstal naprosto nehybně ležet.
Pak zaslechl odkudsi zprava jakési zaúpění. „Proboha, Kostro, nemůžeš si odpustit ty své pitomé fóry? Copak nemáme i tak dost problémů?"
„Jime! Jsi v pořádku?"
„Jenom zablácený a odřený. A obklíčený. A co Spock?"
„Nevím."
„Nemám žádné zranění," ozval se Vulkancův hlas. Lékař mel dojem, že přichází zleva, ale domorodci mu bránili ve výhledu.
„Podařilo se to?" zeptal se Kirk. „Jsme na Sarpeidonu?"
„Myslím, že ano, admirále. Zdá se, že půda má tu správnou barvu."
„A co je to za lidi?"
„Není mi známo."
Dva z domorodců střežících McCoye začali mezi sebou něco brebentit. Lékař očekával, že univerzální tlumočník implantovaný v jeho paži přeloží jejich rozhovor, ale ten k jeho překvapení mlčel. Proč nefunguje? uvažoval. Pak se mu rozbřesklo. Pochopitelně. U. T. je přece napojen na počítač Enterprise. A ten je odtud vzdálen celé parseky a navíc bezmála 5 000 let v budoucnosti. Čert aby to vzal.
Jeden z mužů ukázal na McCoye a gestem mu naznačil, aby vstal.
Lékař uposlechl, přestože proti tomu protestoval každý jeho sval. Začínám být na takové věci příliš starý. Uviděl Kirka a Spocka. Čepice na hlavách jim sice na rozdíl od něj zůstaly, ale každého z nich obklopovala skupinka domorodců, podobná té jeho.
Stáli na malé, svažující se planině, ze všech stran obklopené úpatími kopců. Za jejich zalesněnými svahy se proti mračné obloze tyčila skalnatá hora, jejíž vrchol věnčila bíle zářící sněhová koruna. Po slunci ani stopa, pomyslel si McCoy, zdá se ale, že světlo leží na červené straně spektra. Mohla by to tedy být Beta Niobe. Směsice málokdy vnímaných pachů dýmu, zvířat a davu nemytých lidí způsobila, že lékař zatoužil po nosních filtrech.
Pachy vycházely z jakéhosi tábora - kolem dokola se jako zlovolné, okrově hnědé houby krčily kožené stany. U nich byla přivázána tmavohnědá zvířata připomínající pozemské losy. Jejich hlavy však vypadaly spíše jako hlavy elků.[severoamerický los (Pozn. překl.)] Jejich paroží bylo štíhlé a elegantní. Měli štětinaté hřívy a krátké, chundelaté ocasy.
„Jsme ve válečném ležení," řekl Kirk. „Pokud se nemýlím, jde o invazní armádu."
„Báječné," poznamenal McCoy. „Jsme přesně tam, kde jsme chtěli skončit."
Domorodci mezi sebou ještě chvíli brebentili a pak jeden z nich (soudě podle propracovanějšího bronzového brnění a helmy zřejmě důstojník) někam odešel.
McCoy nasadil svůj nejsmířlivější úsměv a otočil se k nejbližšímu válečníkovi. „Nazdar," pozdravil ho. „Máte tady hrozné počasí, že?"
Oslovený se zaškaredil, vyplivl slova, která zněla jako „daioty - gaik - naf" a okázale se zahleděl stranou.
„Snad jsem toho tolik neřekl," zamumlal lékař. Slova byla sice nesrozumitelná, ale člověk nemusel být zrovna génius aby pochopil, že nejde o vyjádření náklonnosti.
Ozval se nějaký povel a válečníci začali do důstojníků neurvale strkat, dokud nestáli uprostřed velikého kruhu ozbrojených mužů.
„Věděl jsem, že si mám vzít fázer," zamumlal McCoy, aniž by někoho zvlášť oslovil.
„Použití fázerů při kontaktu s netechnologickou společností je v naprostém rozporu s První směrnicí, doktore, a vy to dobře víte," řekl Spock.
„Vyprávějte to mé mrtvole," odsekl lékař.
„Nech toho, Kostro."
Důstojník v bronzovém brnění se vracel zpátky, provázen osobou zahalenou do pláště s kapuci. Kruh domorodců se

rozestoupil a nechal je projít. Zastavili se až těsně před trojicí důstojníků.
McCoy sledoval nově příchozího. Byl přibližně stejně vysoký, jako on sám a teprve když si odhrnul kapuci, která mu spadala do čela, zjistil, že je to žena.
V hustých bronzových vlasech měla tepanou zlatou čelenku vykládanou broušenými rubíny. Lékař si také povšiml i obdobně vypracovaného náhrdelníku.
Zřejmě nějaká vládkyně. Zlehka se uklonil a Kirk i ostatní ho napodobili.
Zůstala nehybně stát a asi minutu si je pozorně prohlížela.
Pohled jejích očí byl pronikavý a mrazivě chladný. Byly to neobyčejné oči. Měly tu nejčistší a nejsvětlejší zelenou barvu, jakou kdy viděl a jejich rasy byly husté a černé.
Její tvář byla zajímavá a přitažlivá, sotva kdo by ji však mohl považovat za krásnou. Měla příliš velká ústa, hranaté, masivní čelisti a pleť - často vystavená slunci - ztmavla natolik, že téměř nebylo vidět pihy, rozeseté po tvářích a na nosu. Přední zuby měla nepatrně pokřivené. Mohlo jí být asi pětadvacet... podle měřítek netechnologického společenství už tedy nebyla mladá. Vrásky kolem očí a úst však neměl na svědomí věk, nýbrž odpovědnost a tvrdost osudu.
Když ukončila prohlídku, oslovila zajatce domorodým jazykem.
McCoy potřásl hlavou a výmluvně pokrčil rameny. Kirk se znovu uklonil. „Je mi líto, ale obávám se, že touhle řečí se nedomluvíme."
Žena se obrátila k důstojníkovi, který ji doprovázel a něco mu řekla. Souhlasné přikývl. Pak se otočila zpět a promluvila téměř bezchybnou standardní angličtinou: „Jsem Wynn, velekněžka Danregu. Jak jste se sem dostali? A kdo vlastně jste?"
Kirk byl zjevně značně překvapen, ale rychle se vzpamatoval.
„Jsem James T. Kirk, vaše Výsosti a toto jsou moji přátelé, Leonard McCoy," - doktor se uklonil - „a pan Spock."
Vulkanec sklonil hlavu a obřadně pozdravil podle způsobů svého rodu.
„Přišli jsme z velmi vzdáleného místa," pokračoval Kirk obezřetně.
„Kirk... Spock... McCoy. Podivná jména. A mluvíte jazykem našich nepřátel." Pohled jejích očí byl chladný, jako led.
„Velitel Madon řekl mému otci a mně, že jste mezi nás spadli z nebe. Je to pravda?"
„Hmm..." Kirk zaváhal. McCoy věděl, že zvažuje všechna pro a proti, která by s sebou přinesla pravda. Nedělej to, Jime, radil mu v duchu. V tak primitivní kultuře to bude považováno za čarodějnictví a já bych byl raději pověšen jako špeh, než upálen jako čaroděj, „Vaše Výsosti," promluvil konečně Kirk, „nemohu vám říct, jak jsme se sem dostali, protože to ani já sám nechápu."
Zkoumavě na něj pohlédla. „Tvá... slova... jsou pravdivá, Kirku, ale duch, který se za nimi skrývá, je lživý. Musela jsem odejít z válečné rady, jíž se účastnili i naši spojenci. Nemám ani tu nejmenší chuť poslouchat výmysly."
McCoyovi neušel nepatrný náznak admirálova údivu - neunikl však vsak ani Wynn. „Jste moudrá, vaše Výsosti," řekl Kirk. Nasadil nejpůsobivější úsměv a snažil se co nejrychleji vzpamatovat.
„Rád bych vám řekl úplně všechno, ale bohužel to není možné, Mohu vás ale ujistit, že nejsme vaši nepřátelé. Neublížíme ani vám, ani vašim lidem."
I ona se usmála, nebyl to však příjemný úsměv. „O tom ani v nejmenším nepochybuji. Postaráme se o to, abyste nám nemohli škodit. Od této chvíle jste našimi zajatci. Zítra, předtím, než pronesu věštbu, dostanete ještě jednu šanci. Jestli se od vás nedozvím pravdu, budete brzy rozmlouvat s Bohyní Ašmarou. Ta mi pak sdělí vše, co o vás potřebuji vědět. Varuji vás. Bohyně nesnáší lháře a na Druhé straně není dovolena žádná faleš ani dvojsmyslnost."
Otočila se, vyštěkla rozkaz na velitele Madona a vzápětí byli všichni tři důstojníci důkladně svázáni. Stačilo jediné zatahání za pouta a McCoy dospěl k přesvědčení, že zůstane svázán až do chvíle, kdy se někomu zlíbí osvobodit ho, nebo dokud se z Bety Niobe nestane nova.
Pak je odvlekli k několika kůlům poblíž největšího stanu a přivázali je k nim. Domorodci jim sebrali nože (neobešlo se to bez povyku a hádek zájemců o ocelové čepele), zběžně je prohledali, jestli neukrývají další zbraně, ale nijak jim neublížili. McCoyovi a Spockovi zůstaly trikordéry a Danregové neobjevili ani lékařovu brašnu.
Jakmile jejich věznitelé odešli, McCoy sebou žuchl na zem a zachumlal se co nejtěsněji do svého pláště ve snaze ukrýt se před deštěm.
„Lépe ti bude v hrobě, než kdybys takto chabě oděn vzdorovat musel rozmarům nebes" [překlad Z. Urbánek] zabručel.
„Král Lear, akt třetí, scéna čtvrtá," konstatoval Spock automaticky, ale chybělo tomu jakékoli zaujetí.
„Všichni se tu co nevidět utopíme. Kdo vlastně měl ten geniální nápad?" řekl McCoy žalobně a doufal, že se někoho chytí na vějičku.
„Ty," řekl Kirk, ale v jeho hlase nebylo ani stopy pobavení.
Otřel si mokrý nos o rameno svého pláště a pak kýchl. „Zatraceně."
Hodiny se únavně vlekly. Snažili se šetřit energií, odpočívat a ubránit se vlhku lezoucímu až do kostí.
Byli uvázáni příliš daleko od sebe a nemohli se tedy vzájemně zahřívat. Nejdříve si trochu povídali, ale rozhovor začal brzy váznout. Jejich věznitelé si jich nevšímali, kromě toho, že je velitel Madon spolu se dvěma urostlými strážníky odvedl k hnojišti.
Nedostali najíst ani napít.
„Myslíš, že je to jen nevšímavost, nebo to dělají s úmyslem zlomit nás?" zeptal se McCoy. Se západem slunce se zvedl vítr a jeho ledové nárazy hnaly vlny deště. Jediným zdrojem světla byly pochodně a chráněné táborové ohně.
„Zlomit nás," odpověděl Kirk. „Wynn se chce dozvědět, co zde děláme. Nemám jí to za zlé, sám bych to rád věděl."
Protáhl se, aby ulevil zádovým svalům postiženým křečí.
„Co myslela tím, že když jí neřekneme pravdu, budeme ji moci zítra sdělit její Bohyni na Druhé straně?" zeptal se McCoy

zneklidněně.
„Nejspíš měla na mysli, že budeme potrestáni... nebo možná obětováni v nějakém rituálu."
McCoy jen polkl. „Čím dál lepší."
„Rád bych věděl, jak daleko je New Araen." řekl Kirk a prolomil bezútěšné mlčení, které se mezi nimi rozhostilo.
„Naneštěstí nemohu dosáhnout na žádný trikordér," řekl Spock.
„Prohlédl bych okolní krajinu a určil nejbližší populační centrum. Měla by to být právě New Araen."
„S tím moc nepočítejte," zavrčel McCoy. „Vzpomeňte si, v jakém stavu byl Strážce. Mohl nás dopravit kamkoli - o časových souřadnicích ani nemluvě."
„Doufejme, že se mýlíš, Kostro," řekl Kirk. „Byla v záznamech Atozské knihovny nějaká zmínka o Danregu?" obrátil se na Spocka. Jakmile domluvil, zabořil svůj zčervenalý nos zpět do tepla svého pláště.
„Píše se v nich jen o nějakém Heldeonovi z Danreg Fordu, zjevné jednom z legendárních bojovníků a vládců."
„A není tam nic o tom, jak daleko od New Araen tábořili?"
„Ne. Zmiňují se pouze o tom, že se vojska čtyř velkých vojevůdců střetla v bitvě na Moorgatské pláni, na úpatí hory zvané Big Snowy: byli to Heldeon z Danreg Fordu, Laol, Královna války Klanu Kerren, Rorgan Death-Hand z Asyri a Vladař údolí Lakreo. Záznamy jsou pochopitelně vágní a překryté legendou. Je to totéž, jako byste se snažili zrekonstruovat skutečný průběh trojských válek na základě četby Homéra, Zaznamenány jsou pouze detaily, jenž byly součástí hlavního dění a o jejich přesnosti lze vážně pochybovat."
„Jestli se odtud co nejdříve nedostaneme, bude celé to dohadování o tom, kde jsme, k ničemu," zdůraznil McCoy. „A pokud necháme útěk na pozdější dobu, budeme tak ztuhlí, že se nedokážeme ani pohnout. Domorodci jsou na takové počasí určité zvyklí, ale to není náš případ."
„Máte úplnou pravdu, doktore. Po celou minulou hodinu jsem se před prochladnutím chránil pomocí biofeedbacku ale nemohu to dělat do nekonečna... zvláště poklesne-li teplota pod bod mrazu."
„Máte nějaký plán?" zeptal se McCoy.
„Ztropíme-li povyk dostatečně velký, aby ho zaslechla Wynn, možná se nám podaří přimět ji, aby s námi ještě jednou promluvila. Jestli se to podaří, zaručuji vám, že jí řeknu něco, co ji zaujme přinejmenším natolik, aby nám poskytla potravu a přístřeší," odpověděl Kirk po dlouhém přemýšlení.
„Co se jí chystáš říct, Jime?" zašklebil se McCoy. „Ukážeš jí hvězdy na obloze a řekneš, že jsme spadli z té největší? Nebo jí jen dlouze pohlédneš do očí a všechny naše problémy budou vzápětí vyřešeny?"
Kirkova odpověď byla stručná a k věci.
McCoy pozvedl obočí. „Je ti asi jasné, Jime, že je to anatomicky neproveditelné. Mimochodem, umíš vůbec přijmout vtip?"
„Ne, pokud trpím zimou a hladem," odsekl admirál, po chvilce však jeho výraz změkl. „Promiň, Kostro. Rozčílils mne, ale alespoň se mi rozproudila krev v žilách. Počkáme, dokud se tábor neuloží k spánku. Kdybychom začali halekat hned teď, velitel Madon by nám prostě nasadil roubíky. Do té doby si už něco rozumného vymyslím."
„Je dobře, že jsme přivázáni u stanu, který je patrně určen pro VIP," řekl McCoy. „Když budeme všichni tři pořádně hulákat, určitě nás uslyší."
„Zdá se, že některé jednotky už uléhají k spánku," oznámil Kirk. „Doufejme, že nebudeme muset čekat příliš dlouho."
„Ano. A dokud budeme doufat, doufejme i v to, že Wynn nepřestane váhat, a že jednoduše nenařídí Madonovi, aby nám podřízl krk," podotkl McCoy ponuře. „V kultuře, jako je tato, není život pouze levný - je prakticky bezcenný."
„Musíme to risknout, Kostro. Jedinou alternativou je zůstat zde a zemřít podchlazením."
„Máš pravdu," povzdechl si lékař. „Bez váhání bych se vsadil, že noc tady venku nepřežijeme."
Kirk mohutně kýchl. „Zatraceně! Přál bych si jednou - alespoň jednou - velet misi, kde všechno jde hladce. Všechno. Transportér funguje bez překážek..."
„Amen," vmísil se McCoy.
„Jak nadsvětelné, tak impulsní motory v chodu po celou dobu... nikomu z Ochrany se nezkřiví ani vlásek..." Kirkův hlas sílil, neboť téma ho zaujalo... „palubní počítač nedostane škytavku, a to už nemluvím o tom, že nenarazíme na tyrany posedlé mocí, megalomanické počítače, tribbly, nebo, Bože chraň, na Harryho Mudda! [Kirkův protivník (Pozn. překl.)]
„Zhluboka se nadechl a vzápětí znovu hlasitě kýchl. „Alespoň jednou! Žádám snad příliš mnoho?"
„Za dobu co jsme spolu sloužili, jsme přece zažili řadu takových misí, Jime," přerušil Spock mlčení. „Například když jsme byli vysláni navázat kontakt s vlnovými tanečníky na Bellattrix V. Nebo incident s Obří krysou na Tamurasu, či zádušní slavnost za Arcivévodkyni sa'Gliszppkk z Rumonu Alfa III. A co investitura Neopapeže Ekatholosu, která vyústila v mírovou smlouvu mezi Ekatholanci a phlyrinigi z..."
„Dobře, Spocku. Uznávám vaše hledisko," přerušil ho admirál, který si zjevně uvědomil, že Vulkanec hodlá vypočítávat úspěšné mise ad infinitum. „Nějaké by se skutečně našly... a já si přeji jen to, aby k nim patřila i tahle." Rozkašlal se a pak lékař zaslechl, jak žalostně mumlá: „Trochu moc za touhu po práci v terénu..."
McCoy se zahleděl na čáry deště viditelné proti záři nejbližšího táborového ohně. „Déšť přechází ve sníh," upozornil.
„To mne nepřekvapuje," zabručel Kirk. Znovu popotáhl nosem. „A na dovršenou jsem se asi nachladil," dodal smutně.

Kapitola šestá

„KOSTRO... HSSSST! KOSTRO!"
Spánek... a teplo. To jsou jediné důležité věci. Naléhavý šepot k nim nepatří. Leonard McCoy se zahrabal do teploučka a odmítl čemukoli naslouchat.
„Zatraceně, Kostro! Probuď se, je to rozkaz!"

„Doktore McCoyi Probuďte se!"
Navzdory jeho přání se teplo začalo vytrácet. Ve snaze znovu ho najít se otočil a vzápětí vyjekl, neboť z lemu jeho pláště sklouzl chomáč těžkého, mokrého sněhu a padl mu do tváře.
„Aaaa! Co je?"
„Posaď se, Kostro! Okamžitě, rozumíš?"
Lékař nemotorně setřásl sněhovou kaši z nosu a úst a pak se s námahou zdvihl. „Jsem vzhůru," zamumlal nešťastně.
„Co se děje?"
„Nic, kromě toho, že jsi málem umrzl. Musíš se hýbat. Mávej pažemi! Podupávej!"
„Zhluboka vdechujte a vydechujte, nabádal ho Spock. „A už si nelehejte!"
Lékař se snažil uposlechnout jejich rady, ale jeho pohyby byly stále ještě neobratné. Když mu po chvíli mozek začal znovu fungovat, uvědomil si s úlekem, že skutečně málem umrzl. „Jak dlouho jsem vlastně spal?"
„Nevím," odpověděl mu Kirk ponuře. „\ já jsem podřimoval. Nebýt Spocka, byl by z nás do rána pár nanuků. Jsi v pořádku?"
„Už je to lepší. Je čas?"
„Nemůžeme si dovolit čekat. Hulákej tak hlasitě, jak jen dokážeš," doporučil mu Kirk a pak zařval ze všech sil. „Lady Wynn! Musím s vámi hovořit!"
„Velekněžko Wynn, musíme si promluvit!"
„Hej! Vaše Výsosti!" McCoy stáhl rty a plískanicí se rozlehl pronikavý hvizd. Radostně se zašklebil. Potěšilo ho, že to stále ještě nezapomněl... nejméně čtyřicet let jsem neměl příležitost hvízdnout na ženu. Nebo je to tím, že jsem už tak dlouho dospělý?
„Kostro!"
„Hvízdání zde přece nemůže mít stejný význam, jako na Zemi!"
„Raději na to nespoléhej. Prostě jen křič!"
„Wynn! Lady Wynn!"
Než se lékař stačil znovu nadechnout, byli obklopeni ponuře mlčícími strážemi. O chviličku později se objevil i jejich velitel Madon nesoucí pochodeň. „Co se tu děje?" zeptal se hrubě a nakopl Spocka, který stál nejblíž.
„Chci mluvit s Její Výsostí. Je mi hrozná zima. Nemohu to vydržet!" blábolil Kirk. „Řeknu jí pravdu, jen mi prosím dejte přikrývku a něco k jídlu!"
Pomalovaná kůže zakrývající vchod do největšího stanu se odhrnula a objevila se Wynn zahalená do pláště. Za ní stál urostlý, postarší muž s prořídlým chomáčem ryšavých vlasů, ježatým knírem a vousy. Heldeon, dovtípil se lékař.
„Co znamená všechen ten hluk?" zeptala se Velekněžka anglicky.
Velitel Madon se uklonil, zastrčil syčící pochodeň do držáku a místo vysvětlení mlčky ukázal palcem na vězně.
„Tady venku dočista zmrzneme!" Kirk se téměř rozvzlykal. „Mám takový hlad! Řeknu vám pravdu!"
Obraz zlomeného muže byl dokonalý. McCoy musel potlačit obdivný úšklebek.
Wynn se nenechala snadno nachytat. Vrhla na admirála podezíravý pohled. „Takže vám mám poskytnout přístřeší a dát vám jíst, a to jen proto, abych vyslechla další lži, že?"
„Ne, ne, žádné lži, přísahám při Bohyni! Jsme vyzvědači, dobrá, souhlasím. Ale je mi taková zima, že ani nemohu přemýšlet, vaše Výsosti -" zuby mu hlasitě zacvakaly.
Zmlkl, neboť odněkud z levé strany tábora k nim dolehla směsice výkřiků. Všichni se otočili a spatřili jak dva vzdálené stany náhle vzplanuly. Velitel Madon pokynul strážím. S šavlemi v rukou vyrazili k místu, kde vypukl rozruch. Se zajatci zůstali jen dva strážní.
Wynn a Heldeon něco vykřikli (nejspíš Hoří! usoudil McCoy). Ze stanů vrávoravě vybíhali bosí, neustrojení vojáci a v běhu si připínali zbraně.
„Nemáte to náhodou na svědomí, Kirku?" zeptala se rozzuřená Wynn.
„Jak bych mohl?" odsekl rozhořčeně. „Byli jsme přece po celou dobu spoutáni a střeženi!"
Heldeon jí něco pošeptal a ona mu odpověděla rovněž šeptem. Pak se znovu obrátila na Kirka. „Pro koho pracujete? Chci slyšet pravdu! Otec se zapřisáhl, že vás jinak okamžitě pošle rovnou k Bohyni."
Admirál na chvilku zaváhal a pak promluvil tónem člověka, přinuceného hovořit proti své vůli. „Poslal nás Rorgan Death-Hand. Ale nevím nic o tom -"
„Ticho!" přerušila ho Wynn a pozorně se zaposlouchala.
McCoy to po chvilce uslyšel také. Rytmické, tupé údery... hluk byl stále hlasitější.
Co je to? otázal se v duchu udiveně. Zní mi to nějak povědomě...
Noc byla náhle plná dunění kopyt. V okamžiku, kdy se velekněžka a její otec chtěli rozběhnout, vecválala do tábora skupina jezdců na rohatých zvířatech. Přijeli z opačné strany než byla ta, kde stály hořící stany. Bez jakéhokoli zmatku prudce zastavili v ledové břečce, obklopili Wynn a Heldeona a znemožnili jim únik.
Heldeon zůstal stát, vztekle zařval a vytáhl meč. Wynn vykřikla a odtáhla ho od nejbližšího jezdce. V tom okamžiku oba strážní zaútočili. McCoy zahlédl pohyb paže vedoucího jezdce a vzápětí uslyšel, jak se čepel zasekla do masa. Strážný upadl na zem a křičel bolestí. Nářek byl tak srdcervoucí že se lékař znovu pokusil vysvobodit se z pout, aby mohl zraněnému pomoci. Druhého muže vyřídil jezdcův oř. Prudkým pohybem své rohaté hlavy ho vyhodil do vzduchu. Dopadl na zem a zůstal ležet bez pohnutí.
Heldeon uklouzl v ledové břečce, snažil se znovu postavit na nohy a nepřestával řvát rozkazy na své vzdálené bojovníky. Velekněžka padla na kolena, sáhla za zraněného muže a vstala s jeho mečem.
McCoy viděl, jak strhla svůj plášť, spěšně si ho omotala kolem levého předloktí a vytvořila tak jakýsi provizorní štít. Přikrčila se a zaujala postoj zkušeného šermíře. V mokré bílé kosili, s vlasy volně splývajícími na záda vypadala v

blikajícím svitu pochodní jako přízrak. Kde se tu k čertu vzali ti chlapi? napadlo McCoye. Zaslechl vytí bojovníků, kterým zřejmě konečné došlo, že jejich pohlavár je v nebezpečí. Vůdce jezdců pohlédl na přibližující se hordu. Jeho oř přitom uklouzl a mužova noha zůstala na kritický moment nechráněna. Wynnin úder z vnitřní strany byl veden hladce a úsporně a jezdce zachránil pouze instinkt jeho vycvičeného zvířete.
V okamžiku, kdy se velekněžka pohnula, vylétlo od jednoho z jezdců lano a jeho smyčka dopadla na její hlavu. Divoce se rozmáchla v úsilí odrazit je stranou, ale lano se škubnutím sevřelo její paže a strhlo ji k zemi.
Heldeon jí přiskočil na pomoc, ale další smyčka stáhla k zemi i jeho.
Velitel jezdců bleskově seskočil. Sklonil se nad Wynn, připoutal jí ruce k bokům a přehodil její zmítající se tělo napříč přes sedlo svého zvířete, které mezitím pokleklo. „Vezměte s sebou i ty špehy!" rozkázal a ukázal na vězně.
McCoy nestačil ani mrknout a jeden z jezdců se k němu bleskurychle sklonil a přesekl lano, kterým byl připoután ke kůlu.
Pak uchopil jeho volný konec, přitáhl lékaře ke svému oři.
Jednou rukou uchopil kožený kabátec a vytáhl ho k sobě nahoru. Vzápětí zvíře prudce skočilo kupředu, přičemž McCoyovi vyrazilo dech. Cvalem vyrazili do temnoty.
McCoy byl vyděšený. Ležel hlavou dolů, obličejem narážel do napínajících se beder zvířete. Ruce měl stále ještě spoutané za zády a tak ho v nepohodlné pozici udržoval jen úhel těla a jezdcova ruka na jeho opasku. Pádící zvíře sice vyhýbalo balvanům a stromům, ale větve keřů bičovaly lékařovu hlavu i nohy.
McCoy ležel bez pohnutí. Obával se, že kdyby se pokusil zápasit, mohl by ho jeho únosce pustit, takže by dopadl obličejem rovnou na skalnatou zem.
Běh, připomínající zlý sen, se postupně zpomaloval, zvíře přešlo do klusu a pak do rychlé chůze. Jeho kostnatý hřbet při každém kroku bodal lékaře do břicha. McCoyův žaludek sice protestoval proti tak drsnému zacházení, byl však příliš prázdný a stažený, než aby se zbavoval svého skrovného obsahu. Mohl pouze otevírat ústa, hlasitě říhat a naprázdno dávit.
To vyrušilo únosce z klidu. „Jestli mi pobliješ nohu, přísahám, že tě shodím z útesu." Lékař by byl rád požádal o slitování, ale vyšlo z toho jen jakési zaúpění. O chvilku později však muž zpomalil pohyb supícího zvíře k chůzi.
Vzali s sebou i Jima a Spocka? uvažoval McCoy těžkopádně. Uvidím je vůbec ještě někdy? Pokusil se zvednout hlavu a rozhlédnout se kolem sebe, ale roztočila se mu tak prudce, že ji raději nechal klesnout zpátky na zpocený bok zvířete.
Jeli dál a dál a McCoy začínal mít pocit, že pojedou navěky, až do skončení časů. Chvílemi ztrácel vědomí, ale žádnou úlevu mu to nepřineslo.
Po větší část doby sestupovali a jezdec ho musel přidržovat, aby nesklouzl až na krk zvířete. Ať už to skončí, milosrdný bože, modlil se lékař. Je mi úplně jedno jak, jen ať už to skončí...
Když se znovu probral ze své strnulosti, zjistil, že se zastavili.
Otevřel oči a spatřil šedé světlo úsvitu. Pokusil se zvednout hlavu, ale svaly mu vypověděly poslušnost. Po chvilce ho jezdec spustil dolů - naštěstí ne po hlavě - na pevnou zem. McCoy se okamžitě zhroutil, téměř přímo pod nohy rohatého zvířete a nedokázal se ani pohnout, přestože se ramenem dotýkal jednoho kopyta.
„Ustup," ozval se hlas jeho únosce, který uklidňoval nervózního oře. Zvíře poodstoupilo. Muž pomohl lékaři vstát a odstranil mu pouta z rukou. I nohy mel teď volné. Okamžitě se mu podlomily. Muž ze sebe vychrlil nějakou nadávku a přehodil si jeho ochablou paži přes ramena.
Vrávorající McCoy se rozhlížel kolem sebe. Viděl dvůr obklopený kamennou zdí. Za ní se zvedala nevysoká věž, která byla součástí dvou až třípatrové kamenné pevnosti. Únosce vlekl lékaře skrze masivní, zamřížované dveře. Záblesky žlutého světla se střídaly s černočernou temnotou a McCoyovi nakonec došlo, že procházejí chodbou osvětlenou pochodněmi. Stále ještě se plnou vahou opíral o svého únosce, kterého tím přiměl k dalším nadávkám. Když došli ke schodišti, zastavil se, bez námahy si přehodil lékaře přes rameno a začal sestupovat dolů.
Obklopila je vlna nepříjemně vlhkého, smrdutého vzduchu. Zápach otevřených latrín a potících se těl byl tak silný, že McCoy málem znovu omdlel. Jeho únosce se opět zastavil. Lékař zaslechl tlumený rozhovor, z jeho obsahu však nic nepochopil. Muž znovu vykročil, ale po několika krocích zůstal stát a spustil lékaře na mírně se svažující podlahu. Pak se jeho chodidel dotkly tápající ruce. Něco cinklo, pak cvaklo a kotníky mu ztěžkly.
„Přineste mu raději přikrývku," řekl jeho únosce. „Nechceme, aby zemřel. Zástupce Cletas je chce všechny vyslechnout, jakmile přijdou k sobě."
„Dobrá," odpověděl mu jiný hlas a o chvilku později přes něj přehodili něco hrubého, nicméně teplého.
Vydal ze sebe poslední síly.
„Jim?" zašeptal chabě a neohrabaně uchopil mužovu paži. „Spock?"
„Co chce?" zeptal se muž McCoyova únosce.
„Nemám tušení. Mumlal tak po celou cestu z hory. Nejspíš se modlil... nepochybně je v pořádné bryndě a tak potřebuje veškerou pomoc, které se mu může dostat."
„Nejspíš máte pravdu." Muži se otočili a lékař slyšel jejich vzdalující se kroky. Neodcházejte! chtěl vykřiknout, ale nedostal ze sebe nic než zasténání. „Nechtěl bych být v jejich kůži. Cletas nejedná s protivníkovými špehy v rukavičkách."
Dveře se za nimi zabouchly a McCoy zjistil, že už není schopen bránit se dotírající temnotě...
Probudilo ho mírné pochrupování a tělo tak pohmožděné a ztuhlé, že pouhý pokus posadit se mu způsobil nesnesitelnou bolest. Spatřil sluneční světlo proudící skrze úzké, zamřížované okno nacházející se poblíž stropu cely - neboť to nepochybně byla cela, s kamennými zdmi a dveřmi z masivních trámů, v nichž zel zamřížovaný otvor. Nohu měl připoutanou ke zdi dlouhým železným řetězem.
Nacházely se tu ještě další dva úzké slamníky, na nichž se hrbily nějaké postavy. Jedna z nich vydávala ony

charakteristické chrčivé zvuky. Navzdory bolesti se McCoy pousmál a pocítil úlevu. Tohle chrápáni dobře znal.
„Jime!"
Zvuky okamžitě umlkly a zpod přikrývky se vynořila rozcuchaná hlava. „Kostro..." zaskřehotal Kirk. Jsi to ty?"
„Vypadáš skoro tak mizerně, jak se já cítím. Tamhle to je Spock?"
„Odpověď kladná, doktore McCoyi," řekl Vulkanec. I on vylezl zpod přikrývky. Jako jediný z nich neztratil čepici.
Lékař opatrně přehodil nohy přes okraj slamníku, aniž by se snažil potlačit sténání. „Myslel jsem, že vás už nikdy neuvidím."
„Jste v pořádku?"
„Bolí mne i vlasy," odpověděl Kirk a také se posadil, „ale myslím si, že to přežiju." Protáhl si záda a sykl bolestí.
„Bohužel se z toho momentálně nemohu radovat. A jak je to s vámi, Spocku?"
„Mám nějaké odřeniny a také jsem trochu ztuhlý z jízdy na tak neortodoxním dopravním prostředku, ale jinak nezraněn," oznámil Vulkanec a opatrně rozhýbával svou vysokou postavu.
„Tady," řekl lékař šátrající pod svým koženým kabátcem. „Pořád ještě mám svou brašnu. Tyhle by měly pomoci." Podal jim dvě pilulky, zatímco třetí si vpustil do úst.
Spock si tu svou sice vzal se zvednutým obočím, nicméně spolkl ji bez připomínek.
„Jak se cítíš, Jime? Máš horečku? Potřebuješ něco proti nachlazení?"
Kirk se zhluboka nadechl a zatvářil se překvapeně. „Myslím, že jsem si nemusel brát ani tu jednu. Jsem úplně zdravý. Možná, že ten sníh zmrazil všechny mikroby."
Spock pozvedl obočí. „Taková spekulace, admirále, je naprosto -"
„Ušetřete mne vědeckých lekcí, Spocku. Řekněte mi raději, jestli je tu nějaká voda. Mám hroznou žízeň!"
Vědro se studenou vodou našli poblíž dveří. Každý se důkladně napil a zbytkem vody si opláchli obličej a ruce. Mezitím začal působit utišující prostředek, a tak se mohli pohybovat téměř normálně.
„Otázkou je," řekl Kirk, který přecházel sem a tam a tahal za sebou řetěz, „kam jsme se dostali. Z bláta do louže?"
„Jak to mám k čertu vědět?" obořil se na něj McCoy nevrle. „A sedni si, proboha. Vypadáš s tím řetězem jako Marleyův duch."
Spock vzhlédl od svého trikordéru. „Dickens. Vánoční koleda."
V té chvíli se petlice na dveřích jejich cely se skřípěním odsunuly a vstoupil malý, zavalitý muž. Podle klíčů, které mu visely u opasku, McCoy usoudil, že je to žalářník. Na podnosu nesl mísy s jídlem a džbán s čerstvou vodou. Doprovázeli ho dva ozbrojení strážní. Na jeho pokyn vylil jeden z nich zbytky vědra do latríny.
„Tak všichni už jsou vzhůru," řekl a pozorně si je prohlížel.
„Vypadáte trochu živěji, než posledně. Najezte se."
Rozdal jim lžíce a misky s teplou kaší. Nechyběl ani stočený plátek sušeného masa. Spock podal svůj kousek masa admirálovi.
Ten ho rozdělil mezi sebe a lékaře. Na oplátku pak oba dali Spockovi do misky pár lžic kaše.
McCoy opatrně ochutnal nahnědlou hmotu v domnění, že bude mít odpornou chuť. Přes pochybný vzhled chutnala kupodivu dobře, měla nasládlou, ořechovou příchuť. Hladově si nabíral plné lžíce a když pak z misky vyškrábal i poslední zbytky, pocítil lítost.
Dojedli, a žalářník sesbíral misky a lžíce. „Děkujeme vám, pane," řekl Spock. „Mohu se vás zeptat, jestli jsme se dostali do New Araen?"
„Mám rozkaz, abych vám nic neříkal," odpověděl muž. „Sám Zástupce přijde dolů, aby si s vámi promluvil. Ačkoli, já osobně bych řekl," zašklebil se a žoviálně na ně zamrkal, „že otázky nemáte klást, ale spíše na ně odpovídat."
„Báječné," zabručel McCoy, když se dveře s prásknutím zavřely.
„Dostali jsme za dozorce komika. Kdo je to ten zástupce?"
„Nemám ponětí," odpověděl Kirk. „Ale tihle lidé alespoň mluví anglicky. A dali nám najíst" Začal žvýkat sušené maso.
„Přesně tak," řekl Spock. „Od chvíle, kdy jsme se probudili, jsem zaznamenal celou řadu významných faktů. Za prvé, údaje mého trikordéru naznačují, že se nacházíme v poměrně velkém populačním centru. Za druhé, podmínky v této cele. Ačkoli je tu vlhko, zdá se, že byla vytvořena s jistým ohledem na ty, kdo v ní budou pobývat. Okno zajišťuje slušnou ventilaci. Pokrývky jsou hrubé, ale bez parazitů, jídlo prosté, ale chutné. Hrany článků řetězu jsou ohlazené, aby nerozedíraly kůži. A -"
„Tak?" přerušil ho McCoy. „Jestli chcete můžeme tohle místo zapsat do seznamu desítky našich nejoblíbenějších věznic. Bůh ví, že jsme v téhle oblasti skuteční znalci. O co vám jde, Spocku?"
„Připadá mi, že tohle vězení je... s ohledem na dobu, v níž jsme se ocitli... spravováno osvícené." Zamyšleně přejel prsty po článcích řetězu. „Za třetí, tenhle řetěz je vyroben z tvářeného železa, jehož výroba je technologicky náročnější a pokročilejší, než výroba bronzových zbraní a brnění, které jsme viděli v Heldeonově táboře."
„Závěr je zřejmý - dostali jsme se do New Araen," řekl Kirk. „Já si to také myslím."
„Je mi naprosto jedno, jestli jsme v New Araen nebo v Emerald City. Když tu budeme sedět na zadku, nepomůžeme nikomu, ani sobě," zaprotestoval McCoy. „K Zarově bitvě může dojít už zítra! Nemůžeme zůstat nečinní. Musíme se dostat ven!"
„Propočetl jsem skok v čase tak, abychom se sem dostali několik dní před konfliktem, doktore."
„Dobré, ale nezapomínejte, jak jste propočetl naši minulou návštěvu."
„Chápu vaše stanovisko, nicméně si nemyslím, že pokus o útěk je tím nejlogičtějším řešením naší současné situace," odpověděl Spock. Opřel se zády o zeď a přetáhl si přikrývku pres nohy. „Myslím, že bychom měli počkat, dokud se neobjeví nějaká výše postavená osoba, která by mohla vyřešit naši situaci. Pokud to bude nevyhnutelné, mohu kdykoli použít svůj trikordér a dezintegrovat petlici. Pak už by ovšem nemohl sloužit jako senzor, kdybychom to

potřebovali."
„Souhlasím se Spockem," řekl Kirk. „Včera jsme všichni dostali co proto. Potřebujeme znovu nabýt síly a tohle je pro nás šance. Vyčkejme pár hodin a uvidíme, co se bude dít."
McCoy jen pokrčil rameny. „Ty jsi tu šéf." Líně vytáhl svůj lékařský trikordér a bavil se pozorováním rozličných životních forem, které se ocitly v dosahu přístroje. „To je zvláštní," řekl po chvíli.
„Co?" zeptal se Kirk.
„Poprvé mám příležitost přečíst si údaje o domorodých obyvatelích Sarpeidonu. Zara nepočítám, protože má smíšený původ. Můj trikordér ukazuje, že tito lidé se pravděpodobně nevyvinuli na tomto světě. Mezi jejich bazální biochemií a biochemií jejich zvířat je jen malá korelace, přinejmenším z vývojového hlediska."
„To je fascinující," řekl Spock. „Vaše pozorování úzce souvisí s anomálií, která pro mne byla od počátku hádankou. Při studiu sarpeidonské ekologie jsem se dozvěděl, že v ní naprosto chybí živočichové, kteří by byli obdobou primátů. Domníval jsem se, že snad padli za oběť nějaké nákaze. Pokud ovšem byla rozumná životní forma transplantována odjinud..."
„Transplantována? Odkud?"
„To nevím, Jime." McCoy se znovu zahleděl do údajů. „Určitě ne ze Země. Podobají se Rigelanům, ale ještě více Vulkancům. Není divu, že jsou tak silní."
„Vulkancům?" Kirk se zatvářil pochybovačně. „A co jejich..." zatahal se za ucho.
„Tato planeta je daleko chladnější, než Vulkan," řekl Spock. „Pokud jsou spekulace doktora McCoye správné, transplantátoři si jistě uvědomovali, že ucho, uzpůsobené k zachycování zvukových vln v řídké atmosféře pouštní planety, by ve zdejších podmínkách nijak nenapomáhalo k přežití. Upravili tedy vhodným způsobem základní genetický materiál."
„Kdo byli ti transplantátoři?"
Spock potřásl hlavou. „To není možno říci. Víme, že existovala řada dnes již vymřelých ras, které ‚rozsévaly' život po celé prozkoumané části galaxie. Například Udržovatelé a Sargonův lid, abych jmenoval alespoň dvě."
„Má-li vaše rasa a Sarpeidoňané společný genetický základ, lze vysvětlit i to, že jste vy a Zarabeth mohli... eh..." Kirk zmlkl, poněvadž nenašel slova.
Zachránilo ho zaskřípění závory. Dveře se otevřely a všichni tři důstojníci spěšně vyskočili na nohy. Muž, který vzápětí vstoupil byl středního věku a střední postavy. Měl na sobě brněnou košili, ale byl bez helmy. Obličej měl snědý od slunce, hnědé, prošedivělé vlasy a modré oči. McCoy alespoň předpokládal, že i pravé oko, nateklé a přikryté velkolepou zhmožděninou tak, že z něj byla vidět pouhá čárka, je modré. Dolní ret měl rozťatý a napuchlý.
Kromě dýky neměl žádnou zbraň, ale dva strážní, kteří mu stáli po boku, tento nedostatek bohatě nahrazovali. Doslova se ježili ocelovými zbraněmi... měli meče, halapartny i nože.
Co by Jim dal za to, kdyby některá z těchhle krásek visela na zdi v jeho pokoji, napadla McCoye zcela nepříhodná myšlenka.
„Jsem Cletas, zástupce pro válečné záležitosti," řekl důstojník.
„A kdo jste vy?"
„Předtím, než odpovíme na vaši otázku," ujal se slova Kirk, „chtěli bychom vědět, kde jsme."
„Nacházíte se v obchodním městě New Araen," odpověděl muž. „Nesnažte se předstírat, že to nevíte," dodal opovržlivě.
Kirk se usmál na své druhy. „Dokázali jsme to!"
„Dokázali jste co?" zeptal se Zástupce a jeho oči hleděly přísně a ostražitě. „Kdo jste? Bylo mi řečeno, že Danreg zajal nějaké špehy. Mezi ty moje ovsem nepatříte. Pro koho pracujete?"
„Dobře mne poslouchejte," řekl Kirk netrpělivě. „Na tohle nemáme dost času. Nejsme špehové. Jmenuji se Kirk a tohle jsou mí přátelé Spock a McCoy. Musíme navštívit vašeho vladaře... co nejdříve, pokud možno okamžitě. Nemůžeme si dovolit ztrácet čas.
Bitva ještě nezačala, že?"
Cletasova ruka sjela k jílci dýky. „Co víte o začátku útoku?"
„Nic!" Kirk v beznaději máchl rukou. „Přesně řečeno, víme že má k nějakému útoku dojít, ale přesný čas neznáme. Nejsme vaši nepřátelé, naopak. Musíme navštívit vladaře ještě před tím, než začne bitva - jinak bude pozdě!"
„Přišli jsme, abychom doručili varování," vmísil se McCoy. „Zná nás, jen se ho zeptejte."
Cletas si je všechny tři prohlédl od hlavy až k patě. Nemohl nevidět škrábance v obličejích, roztrhané a zablácené oblečení.
„Přišli jste doručit varování? A očekáváte, že vám to budu věřit?" Potřásl hlavou. „Nejste špehové, jste blázni."
„Říkáme vám pravdu!" trval na svém už poněkud rozčilený Kirk.
„Postačí, když mu řeknete naše jména. Bude tady dole tak rychle..." Jeden ze strážných za Cletasovými zády se tlumeně zasmál. Cletas ho zpražil pohledem a strážný se ihned postavil do pozoru. Zástupce se obrátil zpět ke Kirkovi. „Mohu vám zprostředkovat rozhovor," řekl, „ale musíte mi prozradit, pro koho pracujete."
„Pro Rorgana," řekl Kirk, který zjevné nabyl přesvědčení, že takto nejlépe zvládne situaci. „Poslal nás na výzvědy do ležení Danregu. Chytili nás. Pak nás během nočního nájezdu zajali pro změnu vaši lidé..." pozorně se zadíval na zástupce. „Vy sám jste vedl ten útok!"
Muž pokrčil rameny, jako by neměl žádný důvod popírat Kirkovo tvrzení. „Dobrá. Říkáte, že vás poslal Rorgan Death-Hand?"
„Ano." Kirk očividně začínal být zoufalý. Lékař ho snad ještě nikdy neviděl v takovém stavu. „A teď nás zaveďte k vladaři!"

„Nejdříve mi prozraďte, proč se Rorganovi říká ‚Death-Hand'," otázal se Cletas. Zasunul si palce za opasek a zhoupnul se na patách.
„No..." Kirk pohledí tázavě na Spocka, ale dočkal se jen nepatrného náznaku záporného gesta. „Proto, že zabil tolik lidí?"
Strážný zkřivil ústa. „Protože má místo zraněné pravé ruky hrotitý palcát," vysvětlil Cletas. „Nikdy v životě jste ho neviděli. Několik dnů o chlebu a vodě vás možná přesvědčí, že své otázky myslím vážně."
Otočil se a chystal se odejít. „Počkejte," vykřikl McCoy, který náhle dostal nápad. Došoural se ke Spockovi a strhl mu čepici.
„Tak. Už věříte, že známe vašeho vladaře?"
„Zástupce na něj chvíli hleděl, pak se otočil ke strážím. „Zůstaňte zde," vyštěkl. „Dohlédněte na ne, ať se jim nic nestane. Za chvíli se vrátím."
McCoy klesl zpět na své lůžko a pocítil úlevu. Nakonec to tedy přece jen směřuje k dobrému? Bál se tomu uvěřit.
Kirk se posadil vedle něho. „Dobrý tah, Kostro. Mel jsem na to myslet."
McCoy ztlumil hlas. „Málem by mne to nenapadlo. Vlastně jsem na něj skoro zapomněl, vždyť vůbec nepromluvil."
Pohlédli na Vulkance. Stál ve své oblíbené póze s rukama za zády a v tváři měl výraz naprostého klidu. McCoy se zašklebil.
„Je nervózní jako dlouhoocasá kočka v místnosti plné houpacích křesel," zašeptal.
„To je jasné," odpověděl mu Kirk, rovněž šeptem. „Dovedu si představit, co cítí."
McCoy si povšiml zvláštního, zadumaného výrazu v jeho tváři.
Za normálních okolností by to byl důvod k zamyšlení, nyní však na něco takového nebyl vhodný čas.
Čas se líně vlekl. I strážní začali přešlapovat z nohy na nohu. Jak je to dlouho, co odešel, Spocku?" zeptal se Kirk.
„Sedmnáct minut, patnáct sekund, admirále." Co se děje? uvažoval McCoy neklidně. Byla New Amen napadena? Co když byl Cletas zabit a sdělení zůstalo nedoručeno?
Aby si zkrátil čas, začal pomocí svého trikordéru vyšetřovat strážné. Lhostejně ho pozorovali. Přístroj v nich nevzbuzoval ani obavy, ani zvědavost.
Nakonec se znovu rozvalil na lůžku. „To se nedá vydržet," řekl a jeho hlas zazněl v tichu dvojnásob hlasitě. „Jak je to dlouho, Spocku?"
„Třicet šest minut, deset se -" Vulkanec zmlkl a naslouchal.
Téměř o minutu později zaslechl kroky i McCoy. Vzápětí k nim dolehl tlumený Cletasův hlas. „Lady Wynn ještě chvíli počká, pane. Myslím, že byste se měl na zajatce podívat osobně."
Kroky se zastavily před dveřmi cely, pak uslyšeli další hlas.
„Něco jste mi zamlčel, Cletasi. O co jde?" McCoy rozpoznal ten hlas ještě předtím, než se strážní postavili do pozoru a zasalutovali. Měl co dělat, aby zvládl náhlý příval pocitů.
Závora zaskřípala a dveře se otevřely. Muž, který vešel, byl vysoký, měl široká ramena a silně kulhal. Na hlavě měl ocelovou přílbici s rudým chocholem, pod šarlatovým pláštěm brněnou košili.
Zar.
Stál na prahu a prohlížel si jednoho po druhém. Chvíle se nesnesitelně protahovala a nikdo neřekl ani slovo.
Zar konečně přerušil mlčení. Hlas ho na chvíli opustil, ale když promluvil, znělo to obdivuhodně klidné. „Nespím, tudíž to, co vidím musí být skutečnost."
„Ahoj Zare. Dlouho jsme se neviděli," zašklebil se McCoy.
Kirk jen zasténal. „Jestli s těmi svými děsnými fóry nedáš pokoj, nechám tě tady ve vězení. Jsem rád, že se zase setkáváme, Zare."
„Já také," řekl vladař. Pak se obrátil ke Spockovi a pozdravil ho po vulkanském způsobu. „Vítám vás v New Araen, pane."
Vulkanec opětoval jeho gesto a kolem jeho přísně sevřených úst se objevil slaboučký náznak úsměvu. „Zdravím tě, synu. Je dobré vidět tě znovu, po všech těch letech."
Šedé oči mladšího muže se rozzářily a jeho hlas už nezněl tak vyrovnaně. „Pro mne to zřejmě byla delší doba, než pro vás. Jsem tu už skoro dvacet let."
„Pro nás to bylo jen 14.5 roku. Co se ti stalo?" zeptal se Spock a v hlasu mu zazněla starost. „Kulháš."
„Staré zranění. Když je vlhko, vždycky se to zhorší." Zar se už evidentně vzpamatoval. „Chyběls mi, otče." Pak pohlédl i na Kirka a McCoye. „Všichni jste mi chyběli. Ani ve snu mne nenapadlo, že vás ještě někdy uvidím. Dokonale jste mne překvapili."
„Copak vám Cletas nic neřekl?" zeptal se udiveně Kirk.
„Ne. Patrně usoudil, že takhle to bude lepší." Obrátil se ke svému důstojníkovi, který se zeširoka usmíval. „Vidím, že se dobře bavíte."
„Ano pane," přiznal Cletas. „A když si pomyslím, že jsem je tu málem nechal o chlebu a vodě..." Pohlédl na Spocka. „Měl jsem dojem, že vás odněkud znám, ale rozbřesklo se mi až když vám pan McCoy sundal čepici."
V Zarových očích se objevil ztrnulý, fatalistický výraz, jaký u něj lékař nikdy předtím neviděl. „Ach ano, můj doppelgänger."
Znovu pohlédl na Spocka. „Jak víte, znamená to, že jeden z nás brzy zemře," řekl bezvýrazně.
Úsměv zmizel Cletasovi z tváře. Vypadal zaraženě.
„Doppelgänger, můj pane?"
„Jde o starou legendu z jiné... země," vysvětlil mu Zar. „Když se člověku zjeví jeho dvojník, je to znamení hrozící smrti."
Ví, že v nadcházející bitvě zemřel pomyslel si McCoy. Jak to mohl zjistit? Prohlásil přece, že empatické/jasnovidné

schopnosti, které předvedl na palubě Enterprise, se týkají výlučně jiných osob.
„O prastarých legendách nevím vůbec nic," řekl bodře, aby prolomil tísnivé mlčení, jenž se náhle rozhostilo, „ale když jsi vešel, napadlo mne v prvním okamžiku, že jsme se znovu ocitli v paralelním universu, které jsme kdysi navštívili. Byl to jakýsi zrcadlový svět a všichni jsme v něm měli nemilosrdné a bezcitné dvojníky. Řekl jsem Spockovi, že se mi jeho dvojník líbil. Měl bradku a vypadal jako pirát."
Kirk se uchechtl a vzápětí se rozkašlal.
Zar se zatvářil provinile. „Omlouvám se, kapitáne. Pojďme pryč z toho vlhka, ať se můžete pořádné umýt." Pak se obrátil na Cletase. „Budou potřebovat horkou koupel, čisté oblečení a dobré jídlo."
„Jen tak mimochodem," zašklebil se McCoy a rýpnul Kirka palcem do zad, „už je z něj admirál."
„Mohlo mne to napadnout," odpověděl Zar. „Gratuluji, admirále."
„Zůstaňte raději u Jima," řekl mu Kirk, když se celá skupina vydala chodbou ke schodům. „Zdá se, že jsme si všichni nějak polepšili. Když jsme se sem vraceli, neměli jsme ani tušení, že to tady všechno řídíte,"
„To může být pouze přechodné," řekl ponuře Zar, belhající se vzhůru po schodech s bolestivým výrazem v obličeji. „V každém případě se teď mohu postarat alespoň o vaše pohodlí a vy mi vysvětlíte, jak jste se ocitli v mém vězení."
„Dohlédnu, aby se jim dostalo náležité péče, pane," řekl Cletas, „a přivedu je za vámi hned, jakmile s nimi budete chtít mluvit."
„Co tě to napadá? Já sám, osobně -" začal Zar, ale vzápětí se zarazil a povzdechl si. „Ach ano. Lady Wynn. Musím s ní promluvit."
„Ano pane. Očekává vás ve vaší studovně. Nechal jsem ji střežit. Mějte se na pozoru, pane."
Koutky Zarových úst se nepatrně zkřivily. „Pro jistotu se posadím na druhou stranu stolu. Nerad bych dopadl jako ty. Mimochodem, McCoy je ranhojič. Vsadím se, že ti za chvíli dá oko do pořádku."
Vstoupili do horní chodby. Její zdi a podlaha byly sice rovněž kamenné, ale úzkými okny do ní pronikalo světlo a monotónní šeď narušovaly jasné barvy příležitostných čalounů a koberců.
Zar se zastavil. „Kdyby to bylo jen trochu možné, zůstal bych s vámi, ale bohužel musím jít. Cletas vás přivede hned, jakmile budu mít volno."
„Nezdá se, že by se po rozhovoru s ní nějak dychtil," poznamenal McCoy. Díval se za ním a myslel na to, že mu navzdory kulhání zůstala nemalá dávka jeho někdejší živočišné elegance a bystrosti.
„Určitě ne," odpověděl Cletas. „Věřím ale, že se mi ho spolu s Radou podařilo přesvědčit, aby nechal stranou své osobní zájmy a udělal to, co je nutné."
„A o co jde?" otázal se zneklidněný McCoy.
„Měl by ji přemluvit, aby s ním uzavřela sňatek. Heldeon by pak buď stáhl své vojsko z nastávající bitvy, nebo by dokonce mohl bojovat na naší straně. Jako rukojmí nemá Velekněžka příliš velkou cenu. Danregové už dojista zapsali její jméno do Listin smrti, volají po pomstě a připravují se zaútočit ihned, jakmile opadnou vody Redbanku a bude možno ho překročit." Na chviličku se odmlčel. „Není ale vyloučeno ani to, že budou váhat, protože jim bude chybět věštba," dodal.
„A pokud zaútočí?" otázal se McCoy s temnou předtuchou, že se mu odpověď nebude vůbec líbit.
„Mají čtyřnásobnou převahu," odpověděl Cletas.
Lékař se zamračil. „Nepředstavoval jsem si, že je to až tak zlé. A to má na získání jejího souhlasu jen toto odpoledne?"
„Přesně tak," řekl Cletas. „Jestli Lady Wynn nedá souhlas, budeme pravděpodobně zítra večer všichni po smrti."

Kapitola sedmá

HALA SE ZDÁLA BÝT NEKONEČNÁ. Byla zatarasená přikrčenými stíny, trpělivě vyčkávajícími jako lovci připravení zmocnit se poraněné, zmrzačené kořisti. Zar se belhal mezi nimi a skřípal zuby. Bolela ho noha. Tupá, bodavá bolest se z poraněných svalů šířila do celého těla.
Svým způsobem to byla úleva, neboť mu pomáhala uniknout temnotě, která se šířila v jeho nitru. McCoy by řekl, že je to buď deprese, nebo spíše „únava z boje." Danregové však měli pojem, který jeho stav charakterizoval lépe. „D'arkeh n'est", „zastíněný smrtí".
Po léta se mu dařilo držet ji v šachu. Vrhal se do práce a ignoroval bolavé vnitřní prázdno. Když ale později zjistil, že se hroutí vše, co vybudoval po svém návratu na Sarpeidon, že jeho údolí neujde nájezdníkům, zmocnila se ho definitivně temná prázdnota.
Prošel dlouhou síní s vysokými okny. Neosvětlená chodba, která začínala za ní, mu připadala jako odraz toho, co číhalo v jeho nitru. Dnes ještě ne, oslovil němě temnotu. Musíš ještě počkat.
Ale dlouho už to trvat nebude.
Dost dlouho, připomněl si vzápětí a znovu v něm ožila jiskřička naděje, kterou v něm dole ve vězení zažehla otcova slova.
Zaháněla mrazivou temnotu, která se chystala ho pohltit.
On sám už neměl sílu, ani vůli proti ní bojovat. Dost dlouho na to, abych slyšel, jak mi říká „synu", abych viděl světlo v jeho očích. Vrátil se zpátky pro mne a nezáleží na tom, proč.
V duchu se pousmál. Skoro jako by tušil, že je to poslední šance. Poslední zbytek nedokončené práce a bude dokonáno.
Zaplavil ho pocit klidu a usmíření.
Připomněl si, jak se zprvu snažil proti beznaději bojovat, zbavit se pocitu, že je „d'arkeh n'est". Pak se vzdal a dovolil, aby ho zcela ovládl. Byl unavený neustálým bojem, byl unavený už dlouhá léta, ale až donedávna si to odmítal

připustit. Byl jako válečník, zocelený v nesčetných bitvách natolik, že necítí bolest, že ho zranění nezastaví. Wynnina věštba v něm napjala jakousi temnou, molovou strunu a celá jeho bytost se naladila podle jejího tónu.
Je dokonáno. Je po všem. Brzy už bude moci odpočívat.
Proto se rozhodl udělat to, co po něm chtěl Cletas i Rada. Jestliže si vezme velekněžku z Danregu za manželku, na jeho vlastním osudu to nic nezmění. Toto padělané manželství přežije nanejvýš den či dva, stejně jako on sám. Wynn se pak stane jeho následníkem. Bude moci uplatnit svůj vliv na Kerren a Asyri a vyprosit si jejich shovívavost. Státnický sňatek tedy může zabránit krveprolití, ušetřit řadu životů. Jeho poddaní sice budou poraženi, ale ne zmasakrováni.
Celou svou bytostí doufal, že tomu tak skutečně bude. Všechno teď záleží na tom, k jakému typu osobnosti velekněžka patří, zda skutečně slouží své Bohyni, která hájí život, nebo vyjadřuje jen své vlastní zájmy. Podle toho, co se o ní stačil dozvědět, platilo spise to první. Jistotu vsak bude mít teprve tehdy, až s ní promluví - není možné oklamat někoho, kdo má empatické schopnosti.
Došel ke dveřím své ložnice, zasalutoval strážnému a vstoupil.
Prošel kolem postele s vysokými závěsy, minul vlastnoruční portrét Araen a zamířil do umývárny. Voba už tam byl a naléval do umyvadla teplou vodu ze džberu. Přes rameno mu visel čistý ručník. Vždycky nějak zjistí, co se chystám udělat, a to ještě dřív, než to vím já sám, pomyslel si.
Svlékl si černé jezdecké kalhoty a začal se umývat. Na pažích měl pruhy zaschlého bláta a potu ze cvičiště a špínu mel i za nehty. Mýdlo, které mu Voba podal, příjemně vonělo po bylinách.
Konečně byl čistý a suchý. Vklouzl do šedé, vzadu otevřené tuniky, kterou mu Voba podal a v pase ji zajistil prostým opaskem z černé kůže. Viselo na něm jen pouzdro Zarabethina nože.
Odmítavě zavrtěl hlavou nad Státní medailí, kterou Voba rovněž přinesl. „Nic oficiálního, Vobo. Mohlo by ji to ještě víc popudit."
Učesal si vlasy, upravil bradku a vykročil ke dveřím. „Už se uklidnila? Jedla?"
„Ano, pane," odpověděl mužík a prohrábl si svou nepoddajnou, zrzavou kštici. „Obával jsem se, že mi to všechno hodí na hlavu, ale nic se nestalo."
Dokáže tedy stejně dobře ovládat své emoce, jako dát jim volný průchod, pomyslel si Zar. Pro vůdce je to velmi cenná vlastnost.
„Mimochodem, právě přijel na návštěvu můj otec a s ním i dva jeho přátelé. Cletas je doprovodí do komnat pro hosty. Postarej se o jejich pohodlí."
„Váš otec, můj pane?" Poprvé za celá léta uviděl Zar ve Vobově tváři výraz překvapení.
„Ano. Poznáš ho hned, jakmile ho uvidíš. Jmenuje se Spock. Druzí dva jsou admirál Kirk a doktor McCoy. Doktor McCoy má modré oči. Voba se lehce uklonil. „Budu o ne pečovat osobně, pane."
Zar nepřítomně přikývl a hleděl na portrét, který namaloval před dvaceti lety. V jemné oválné tváři pod záplavou hustých černých vlasů vynikaly obrovské tmavé oči. „Araen byla krásná, že Vobo?" zašeptal.
„Byla, pane," odpověděl mužík a Zar zachytil jeho postranní pohled. Překvapilo ho, že jsem po tolika letech vyslovil její jméno.
„A co Wynn?" zeptal se.
Pobočník chvíli uvažoval. „No, rozhodně nevypadá špatně, pane, ale podle mého by ji sotva někdo mohl považovat za krásku. Je vysoká, statná a energická a má pronikavý pohled."
„Jakou barvu mají její oči? Nejsou tmavé?"
„Ne, pane, jsou zelené. A vlasy má světle kaštanové."
Zar znovu nepřítomně přikývl a jeho momentální zájem se vytratil. Co na tom záleží? Přestal se vyptávat, vyšel do haly a zastavil se až před střeženými dveřmi své studovny. Kéž mne vyslyší, prosil v duchu. Zhluboka se nadechl, odsunul petlici a vstoupil.
Wynn seděla ve velké, polstrované židli a zády se zlehka dotýkala opěradla. Byla sice poněkud vystrašená, ale nebyla by Heldeonovou dcerou, kdyby to dala nějak najevo. Už po sté si bedlivě prohlížela místnost, v níž se ocitla. V očích měla chladný, nezúčastněný výraz a její ruce klidně spočívaly na opěradlech. Místnost byla velmi prostorná. Na kamenných zdech visely barevné čalouny. Výjimkou byla jen protější stěna, na níž byl namalován obraz. Byl velmi zvláštní. Wynn upřeně hleděla na podivně zbarvené hvězdy a snažila se rozluštit skrytý význam.
Byla si naprosto jista, že nějaký význam opravdu má... ale náhlá intuice jí napověděla, že zachycuje čas a místo, které se nachází mimo veškerou její zkušenost, něco, co by nedokázala pochopit, ani kdyby jí to někdo vysvětlil.
Zvýšilo to její neklid.
Pravda, až dosud s ní zacházeli docela dobře. Nabídli jí vanu plnou horké vody, vonící po bylinách. Mohla se vykoupat a vybrat si z několika jemně tkaných rouch. Dostala i najíst - ovoce, chléb, sýr i maso a k pití několik karaf vody a vína. Škaredý mužík, který ji obsluhoval, dokonce z každé nádoby obřadně upil doušek, aby ji ubezpečil, že neobsahují žádný jed, ani drogy. {Wynn si ovšem dokázala představit celou řadu způsobů, jak podat jed tak, aby to při ceremoniálním ochutnávání nevyšlo najevo... například vysušit substanci na okraji číše, nebo jí napustit rohy ubrousků. Byla náčelníkovou dcerou a intriky pro ni nepředstavovaly nic nového.)
Věděla však, že jídlo oni nápoje nejsou otrávené, protože mužík nic nezatajoval, ani nepředstíral. Jedla a pila tedy bez sebemenších obav. Koneckonců, kdyby ji chtěli zabít, mohli ji už v táboře probodnout kopím, nebo ji během jízdy sem prostě shodit ze skály. Ani mimořádná provokace z její strany je nepřiměla, aby jí ublížili. Když po dlouhé jízdě zastavili na nádvoří pevnosti, její únosce, velitel celé skupiny, seskočil a natáhl se k ní, aby jí pomohl ze sedla. Věrna otcovu tréninku, bleskově se chopila příležitosti. Nejdřív ho nakopla do brady.
Zapotácel se a než se stačil vzpamatovat, bleskově sjela dolů a levičkou dokončila dílo. Teprve pak ji strážní zadrželi. Muž ležel v bezvědomí na mokrých kamenech nádvoří, a třebaže se mu hlasitě vysmívala, strážní s kamennými obličeji ji

pouze odvedli dovnitř. Přestože ji bolely naražené klouby, ponuře se usmívala. Věděla, že by se neměla nechat unášet emocemi, ale rozdávat rány také nebylo k zahození. Od té chvíle k ní stráže i sluhové přistupovali s ostražitým respektem.
Ano, určitě ji chtějí živou. Ale proč?
Vstala a přistoupila k oknu. Bylo to jediné okno v místnosti a nabízelo pohled na tržiště, obklopené budovami města, jež se uhnízdilo v údolí Lakreo.
Přímo před ní, na druhém břehu zdivočelé řeky, tak daleko, že nemohla vůbec nic zahlédnout, vyčkávala mohutná masa vojsk Kerren a Asyri.
Chce snad vladař New Araen vyjednávat o podmínkách kapitulace? Říká se o něm sice, že je zvláštní, že není jako jiní lidé, ale za blázna ho nikdy nikdo nepovažoval. Kdyby se chtěl vzdát, stačí, aby do podhůří vyslal oddíl s meči připoutanými k pochvám modrými, mírovými řemeny. Heldeon by je přijal pod korouhví příměří. Nebylo by zapotřebí podnikat riskantní nájezd a provést únos, který zaručí jen to, že její otec bude dychtit po každé kapce krve jejích únosců.
Možná chce dojednat amnestii pro svůj lid. Prohlížela si domy postavené z kamenů a dřeva. U žádného z nich nechyběla ani zahrada. Ano - tenhle důvod je přesvědčivější. Zdá se, že New Araen je dobře spravované, prosperující město. Bude-li možné zmocnit se ho i za cenu nevyhnutelných ztrát, učiní vše pro to, aby se tak stalo.
Bohyni by to jistě potěšilo. Ašmara je ženské božstvo a jejím zájmem je život, nikoli smrt. Výjimkou je smrt z přirozených příčin, ta je ovsem vždy součástí života.
Přestože byla vycvičena v bojovém umění a v bitvách často vedla otcovo vojsko, Wynn nenáviděla kořistění, zabíjení a znásilňování, které bylo osudem dobytých měst. Nesnášela nářek dětí, křik bezbranných mužů a žen, a kdykoli byl Heldeon ochoten naslouchat (a on obvykle oceňoval její rady), snažila se zabránit drancování nepřátelských měst.
Trpěla sdílenou bolestí a v bědování přemožených slyšela ozvěny svého vlastního nářku, když před dvěma lety objevila zmrzačená těla Nahrala a malého Lelinose.
Navzdory přísné sebekontrole její prsty křečovitě sevřely okenní parapet. Ještě stále se nedokázala vyrovnat s jejich ztrátou. Statný, usměvavý, světlovlasý
Nahral a jeho veliké a přitom tak jemné ruce... a její synek Lelinos, sotva pětiletý, buclaté tváře ochablé, jakoby zestárlé, oči s velikými zřítelnicemi, zírající do prázdna. Nahralovi Asyri oči nenechali...
Nenáviděla Rorgana a pohrdala snůškou lží, jimiž jejího otce přiměl k vytvoření současné aliance. Hladce mu vysvětlil, že skupinu nájezdníků, která napadla tábor Danregu tvořili degradovaní vojáci a kriminálníci, kteří jednali výlučně na vlastní pěst.
Vypadalo to tak věrohodně, že to dokonce mohla být pravda... nebýt toho, že v okamžiku, kdy se Rorganův pohled střetl s jejím, věděla, že jeho slova jsou falešná. Kromě emocí, které se jí podařilo zachytit, vsak neměla žádný důkaz a její zvláštní „moc" Heldeona už tak dost zneklidňovala. Nazýval ji sice „dar Bohyně", věděla však, že jí buď nedůvěřuje, nebo nerozumí.
Kromě toho, Danreg potřeboval vojáky a zásoby, které přinášela aliance s Asyri a Wynn tedy raději mlčela. Ašmara zná pravdu a lháře nemá v lásce. Nepochybovala, že Rorgan bude za svůj čin pykat.
Za dveřmi zazněly kroky.
Spěšně se vrátila do židle a uhladila si roucho. Pak zarachotila petlice, dveře se otevřely a vzápětí vstoupil araenský vladař.
Byl vysoký, vyšší než Nahral, byť ne tak robustní. Měl široká, svalnatá ramena a štíhlý pas. Zřejmě byl zraněný nebo zmrzačený, neboť při chůzi zřetelně napadal na jednu nohu.
Nepřítomně za sebou zavřel dveře, pak zůstal stát a upřené se na ni zahleděl. Wynn jeho pohled bez váhání opětovala. Jeho obličej byl... zvláštní. Hubený a ošlehaný větrem, jak tomu bývá u všech válečníků, ale... odlišný. Podlouhlý a hranatý, s propadlými lícemi působil přísně a stroze. Protínaly ho četné vrásky. Křižovaly obočí a sbíhaly dolů od nosu kolem úst. Husté, kudrnaté vlasy mu spadaly do čela a zakrývaly krk. Měl vousy - krátce sestřiženou bradku, jaká byla u vojáků v oblibě.
Ačkoli neměl žádné šediny, nebyl už mladý.
Jeho oči byly šedé jako vzdálené bouřkové mraky. Nad nimi čnělo šikmé obočí. Mel chladný, neúčastný pohled, ale Wynn vycítila, že se za ním skrývá beznaděj.
Ten pohled ji zneklidňoval, stejně jako pocit, že ho už někde viděla - byla si totiž jista, že se s ním nikdy nesetkala.
Prolomil mlčení jako první. „Zdravím vás, paní," řekl a uklonil se. Měl příjemný hlas, ne tak hluboký a dunivý jako Nahral, ale Wynn neuniklo, že je zvyklý rozkazovat.
V odpověď na jeho pozdrav jen lehce sklonila hlavu, poněvadž si svým postavením byli téměř rovni.
Jeho rty se lehce zkřivily. „Mohu se posadit?" zeptal se. „Stát je pro mne nepohodlné."
„Posaďte se prosím," odpověděla a ukázala na židli u protější strany stolu. „Tuším, že je vaše."
Usedl a znovu se na ni zahleděl. Vzápětí zachytila první, slabý dotek jeho emocí... byl nervózní, což ji téměř rozveselilo.
„Jste ten, kterému říkají vladař?" zeptala se. „Ano," odpověděl. „Měl bych se vám omluvit za to, že jsem vás nechal přivést tak... spěšně."
Ponuře se usmála. „Měl byste. Uděláte to?" „Ne," odpověděl. „Neudělám," odpověděl rozhodně, ale v jeho hlasu zněla trpkost. „Jste má jediná a poslední šance a moji lidé dostali pokyn zajistit vaše bezpečí za každou cenu, i kdyby je to mělo stát život. Můj zástupce Cletas na to doplatil.
Věřte mi - kdyby existovala nějaká jiná možnost, jak si s vámi promluvit, určitě bych jí využil."
Pohodlně se opřela, předstírajíc klid, který ani zdaleka necítila. „Chápu... ale proč se mnou chcete hovořit?"
„Poněvadž jste Ašmařinou kněžkou a přisahala jste, že jí budete sloužit." Jedno jeho černé, šikmé obočí se zvedlo.

Wynn přikývla. „Ašmara je bohyní, která miluje život. Proto jsem doufal, že se mi podaří přesvědčit vás, abyste se ke mně připojila v úsilí ušetřit mnoho životů, životů mých i vašich lidí. Jsou pro vás jejich životy důležité?"
„Ano, jsou," odpověděla. Nemýlila jsem se, pomyslela si.
„Dojde-li k bitvě zítra nebo pozítří, nebudou ztraceny jen životy vojáků," pokračoval. „Jestliže budeme poraženi, přijdou o život i obyvatelé města, včetně dětí."
Pohlédla mu přímo do očí a znovu ji zasáhl zneklidňující pocit, že ho odněkud zná. Zbavila se ho jen s vypětím vůle.
„Máte pravdu. Naše převaha je zdrcující... neuniknete porážce a osud dobytých měst je vám zřejmě dobře znám."
Přikývl a v očích mel smutný pohled. „Vím, k čemu dojde."
Znovu zvedl obočí a koutku úst jeho úst se dotkl nezřetelný úsměv. „Zvláštní, že jste použila právě toto slovo. Chci totiž hovořit o manželství."
Chvilku jí sice trvalo, než našla hlas, ale když konečně promluvila, zněl zcela vyrovnaně. „Máte patrně na mysli manželství mezi vámi a mnou," řekla a bylo to spíše konstatování, než otázka. Přesto přikývl. „To je velmi zajímavé," pokračovala. „Je to rozhodně ta nejlepší nabídka, jaké se mi za celý den dostalo." Zasmála se, neboť ji to skutečně pobavilo. „Jaké jsou vaše podmínky?"
Zhluboka se nadechl. „Hovořím o formálním sňatku v zájmu země. Bylo mi řečeno, že únos nevěsty je v Danregu běžnou zvyklostí. Hněv vašeho otce se tedy zmírní, až se dozví, proč jsem vás unesl - pokud ovšem dobrovolně svolíte ke sňatku. Danregové se pak stanou mými rodinnými příbuznými, což jim zabrání zvednout proti mně zbraň."
Pokrčil rameny. „Budu sice stále ještě muset čelit početní převaze Asyri a Kerren, ale nebudu už bez šance - jakkoli chabé. Za stávajících okolností nemám žádnou.
Na chviličku se odmlčel. „Ujišťuji vás však, že dobyvatelé za své vítězství draze zaplatí," dodal a jeho hlas byl pevnější a studenější než zdi, které je obklopovaly.
„Máte to dobře promyšleno," řekla Wynn. „Otec by se opravdu nikdy nedopustil takového hříchu, jakým je útok proti příbuznému. Mohl by dokonce přejít na vaši stranu... podle mých informací byste sice i pak byli početně slabší, ale..." - pokrčila rameny a nevesele se usmála - „měli byste slušnou šanci.
Zdá se, že jste myslel na všechno. Prozraďte mi tedy, co by mne mělo přilákat do spojenectví s vámi."
Naklonil se dopředu. „Jsem připraven učinit vás svým koregentem a následníkem. Nemám žádné potomky. Jste navyklá rozkazovat a máte dostatek moudrosti i soucitu. Nepochybuji o tom, že pod vaší vládou bude Údolí vzkvétat."
„Ale vaši lidé -" začala s námitkou.
„Rada podpoří následníka, kterého jsem osobně určil a stejně tak i armáda. Můj lid uctívá Ašmaru a vy jste její kněžkou. Budou vám příznivě nakloněni - tím píše, když naše spojenectví zachrání jejich životy. Budete v čele malého, ale spořádaného panství."
„Budu se ovšem muset postarat, aby se ho nezmocnili Laol a Rorgan."
„To je riziko, které byste musela přijmout," připustil. „Ale i kdyby mne váš otec vojensky nepodpořil, vám pomoc jistě neodmítne. A není vyloučeno ani to, že ti dva s vámi uzavrou spojenectví, tak, jak ho uzavřeli s vaším otcem."
„Máte pravdu," připustila a ke svému překvapení zjistila, že o jeho nabídce vážně uvažuje.
Jeho předpoklad, že pro ni vláda nad prosperujícím údolím bude silným pokušením, byl zcela správný. Byla dcerou svého otce, stvořená k tomu, aby vládla. Aliance mezi údolím Lakreo a Danreg Fordem by jejímu kočovnému národu přinesla nezměrný prospěch, poskytla by mimo jiné nový trh pro jejich dobytek. Na úpatích kopců leží chráněné louky, které nabízejí skvělou zimní pastvu... spojení s těmito lidmi by nám prospělo daleko víc, než dosavadní aliance s Rorganem a Laol. Ta je určena pro válku a potrvá
jen do té doby, než skončí boje. Jakmile se rozptýlí dým poslední bitvy, půjdeme si vzájemně po krku.
Skrytě studovala muže sedícího naproti ní. Třebaže byly jeho rysy poněkud exotické, nebyl deformovaný, ani ošklivý. Pohlédla na jeho ruce, těžké a zjizvené a na prchavý okamžik zapřemýšlela, jestli by jí jeho dotyky byly příjemné. S Nahralem byla šťastná... Ašmara jí požehnala. Chtít něco takového hned dvakrát v životě by asi bylo příliš. Povzdechla si.
Zvedla hlavu a zjistila, že ji vladař pozorně sleduje a snaží se ani v nejmenším nedat najevo svou netrpělivost. Na chviličku polekaně uvažovala, jestli snad nějak nevycítil směr jejích myšlenek. Cítila, že jí hoří tváře. „Vaše nabídka je lákavá, i když riskantní," řekla.
Naklonil se dopředu a v očích měl napjatý výraz. „Pokud souhlasíte, musíme začít jednat. Odpoledne byste měla poslat zprávu otci. Večer se soukromě sejdeme za účelem dojednání podmínek. Pak by následoval obřad. Zítra celou věc veřejně ohlásíme."
Wynn zaváhala, myslíc na to, jaké to bude spát dnes v noci vedle tohoto zvláštního muže, kterého do dnešního dne vůbec neznala. Státnická manželství jsou vždycky tak... však to známe.
„Je tu ještě jedna věc..." začala.
Jaká?"
„Říká se, že nejste jako ostatní muži, a já jsem se o tom přesvědčila na vlastní oči. Nepodobáte se nikomu, koho znám. Říká se, že..." v rozpacích umlkla a doufala, že se nečervená.
„Že jsem zplozenec démona?"
Jeho hlas zněl pobaveně, ale skrýval se v něm i despekt, ačkoli jeho výraz nedoznal žádných změn. „Vy tomu věříte?"
„Ne," odsekla příkře, „samozřejmě, že ne. Domnívám se ale, že mám právo zeptat se, v čem konkrétně spočívají vaše odlišnosti. Verte mi, že o státnických manželstvích nechovám žádné iluze. Už dávno mi není není sedmnáct či osmnáct. Nejsem nezkušená dívka, která vyžaduje něžná slůvka a o níž je třeba se ucházet. Jsem ráda, že už to mám za sebou. Ale je snad přirozené, že chci vědět, koho si na dnešní noc beru do postele."
Chvíli na ni beze slova zíral. „Obávám se, že jste mi špatně rozuměla," řekl chraptivě. „Mým úmyslem není uzavřít

skutečné manželství... ve fyzickém smyslu slova. Jestli jste z toho, co jsem řekl, nabyla jiného dojmu, omlouvám se."
„V tom tedy spočívá vaše odlišnost?" zeptala se věcně. „Nejste schopen pohlavního života?"
Pohlédl na ni téměř vyjeveně. „Cože? Ne! No, možná... už je to hodně dlouho..."zakoktal se a zmlkl. Pak se zhluboka nadechl a znovu získal rovnováhu. „Nesešli jsme se proto, abychom diskutovali o mé mužnosti. Byl jsem už jednou ženat. Moje žena zemřela při porodu. Hodně jsem... o ní stál. Nepřeji si prožívat něco takového znovu."
„Ani já ne," řekla Wynn a myslela přitom na svého manžela a syna. Museli ji od jejich těl odvést násilím. Nepřála si dál žít.
„Vím, co znamená ztratit své nejbližší." „Pokud jde o mé... zvláštnosti," pokračoval, „jsou vcelku zanedbatelné a týkají se spise vnitřních orgánů. Je tu jedna výjimka či vlastně dvě," dodal. Shrnul si rukama vlasy s uší.
Wynn si je po několik okamžiků se zájmem prohlížela. „Děkuji vám. Uspokojil jste mou zvědavost. Jsou charakteristické pro váš rod?" zeptala se věcně.
„Ano," odpověděl, zjevně potěšen její klidnou reakcí. „Znáte tedy všechny mé podmínky. Co na ně říkáte? Potřebujete ještě nějaký čas na rozmyšlenou?"
„Byla jsem už téměř rozhodnuta," odpověděla. „Ale teď. Když jste... objasnil... některé okolnosti... myslím, že vámi navržený druh sňatku není slučitelný s mou službou Ašmaře."
„Proč ne?"
„To, co nabízíte, není skutečné manželství, ale jen účelová napodobenina, která má oklamat vaše nepřátele. Takový pokleslý padělek si určitě nezíská Ašmařinu přízeň, stejně jako ti, kteří se k němu propůjčili."
Urovnala si sukni, aniž pohlédla vzhůru. „Kromě toho, pokud se znovu vdám, budu se k Bohyni modlit, aby mne obdařila dětmi - kvůli následnictví," dodala lhostejným hlasem. Nepřála si, aby věděl, jak zoufale postrádá svého synka, jak nesmírně touží znovu mít dítě a jak se bojí nové velké lásky.
„Uvažujete tak, jako kdybychom se domlouvali na nějaký celoživotní podvod," řekl. „Vy ovšem budete brzy opět volná a budete si moci vybrat skutečného manžela a mít s ním děti, budete-li si to přát."
„Opět volná?" zeptala se překvapeně.
„Samozřejmě. Naše soužití nepotrvá déle, než den... nebo nanejvýš dva. Pak budete v New Araen vládnout sama."
„Proč bych měla vládnout sama?"
„Copak jste zapomněla? Vy sama jste mne přece vyhlásila za d'arkeh n'est. Nepřežiji tedy nastávající bitvu."
Velekněžka na něj šokovaně hleděla a šumění krve v jejích uších se změnilo v řev vichřice. Ano, teď už věděla, proč ji neodbytně pronásledoval pocit, že ho odněkud zná. Vždyť je to teprve den, co „viděla" tohoto muže zemřít v kaluži krve s roztříštěnou lebkou.
Jen zřídkakdy si uchovala zřetelnou vzpomínku na vidění, které jí Ašmara sesílala - kněžky jí musely opakovat všechny věštby, které pronesla v posvátném transu.
Hrdlo se jí stáhlo. Zešílelas? zeptala se sama sebe. Vždyť ho téměř vůbec neznáš! Proč by tě myšlenka na jeho smrt měla vyvádět z míry?
Vnitřní námitky jí však nebyly nic platné. Představa jeho mrtvého těla se nějak spojila se vzpomínkami na Nahrala a Lelinose a Wynn na okamžik znovu prožila drásavou bolest chvíle, kdy je nalezla v ruinách tábora.
O vteřinu později se mlha před jejíma očima poněkud rozptýlila. Uvědomila si, že oběma rukama pevně svírá opěradla židle a křečovitě se chvěje. Vladař stál na nohou a úzkostlivě ji pozoroval. Zamumlal něco, čemu nerozuměla, pak belhavě obešel stůl a nalil jí do karafy trochu vody. „Co se vám stalo? Jste bledá jako smrt."
Wynn jen zavrtěla hlavou a nemotorné se pokusila zvednout karafu. Ruce se jí ale třásly tak silně, že tekutinu rozlila po stole. „Uklidněte se," řekl. S jeho
pomocí dokázala polknout několik doušků a to ji uklidnilo.
„Omlouvám se," zašeptala konečně. „Zapomněla jsem. Mívám sice vize a sděluji jejich obsah, ale když skrze mne promlouvá Bohyně, jsem pouze prostřednicí. Pamatuji si jen málo z toho, o co v nich jde, nebo co jsem řekla."
„Vím, jaké to je," přikývl. Aby ulevil své bolavé noze, napůl seděl a napůl se opíral o stolní desku. „Splňují se vaše věštby?" zeptal se a pozorně se na ni zahleděl.
„V té či oné podobě," odpověděla. Pociťovala vyčerpání a nemohla přijít na to proč, pak si ve zmatku uvědomila, že minulou noc téměř vůbec nespala. „To, co říkám, se splní, ale občas to, co jsem viděla, proběhne nějak jinak, nebo na jiném místě."
„Když ale někomu předpovíte smrt, zemře." Vyznělo to jako čiré konstatování, které se ho ani v nejmenším netýká.
Zvedla hlavu a pozorně se na něj zahleděla. V očích měl opět onen odtažitý, rezignovaný nezájem. Tvářil se, jako by si povídali o tom, která půda se nejlépe hodí k pěstování obilí.
„Je to tak," připustila.
„Takže," řekl s jakousi zvrácenou spokojeností. „Teď už víte. Jak se rozhodnete?"
Wynn ztuhla a nedokázala ovládnout svůj hněv. „Je vám to jedno? Měl byste něco dělat!"
Přísných úst se dotkl náznak úsměvu.
„Nedávej jen tak dobrou noc, i když ti hlava klesla... nadávej, vztekej se, zuř... zuř na smrt světla."
„Ano," řekla a nespouštěla z něj oči. „Přesně to jsem měla na mysli. Jsou to vaše slova?"
„Ne. Napsal je muž jménem Dylan Thomas." Potřásl hlavou. „Máte pravdu. Měl bych něco dělat - jenomže já necítím žádnou potřebu. K čemu by to bylo dobré? Vy sama jste mi řekla, že vaše vize se vyplňují."
„Ale vy jste byl varován!" vykřikla. „Nikdy předtím jsem nemohla nikoho varovat... mohu vám říct, jak se to má stát, a možná se tomu budete moci vyhnout!"
Nespouštěl z ní oči a Wynn cítila, jak se jí znovu hrne krev do tváří. „Děkuji vám. Projevila jste účast, ačkoli mne skoro vůbec neznáte a po tom, co jsem vám provedl. Jste dobrý člověk."

„Vy také," odpověděla. „Umím odhalovat lidi... vím, co je v jejich nitru, co cítí." Bylo to tajemství, které doposud prozradila pouze svému otci a Nahralovi. Nechápala, čím si u ní tento muž získal tak hlubokou důvěru, ale nelitovala, že mu to řekla.
„Empatie a zároveň jasnovidnost," řekl. „Předpokládal jsem to."
„Já také umím odhalovat lidi."
Wynn, která samozřejmě neměla ani potuchy, co tato dvě podivná slova znamenají, nedokázala skrýt skepsi. „Jak byste mohl? Je to dar Bohyně, a vy jste muž."
„Dokážu vám to," odpověděl. „Podejte mi ruku."
Wynn zaváhala, ale pak uposlechla.
Ucítila jeho svalnatou, horkou dlaň a - a cítila, co je v jeho nitru, vnímala beznaděj, zraňující prázdnotu, hořké odhodlání. Vcítění bylo hlubší, než kdy předtím a Wynn si po chvilce uvědomila proč. Četl v jejím nitru stejně, jako ona v jeho, poznával její osamocenost, bolest, neústupné odhodlání nevzdát se, její lásku k životu navzdory všemu jeho utrpení. Jeden byl druhému zrcadlem, ale to jeho bylo zašlé.
Bojuj! - křičela na něj němě. Zuř!
Její emocionální výbuch nezůstal bez odezvy.
Jako odpověď na její vášnivou výzvu v něm na chvíli vzplálo něco živého a vitálního.
Pak kontakt zeslábl, vytratil se a vzápětí byla zpátky ve své mysli, znovu osamělá. Po chvíli si uvědomila, že stále ještě svírá křečovitě jeho ruku, jako by to bylo záchranné lano.
Upřeně na ni hleděl a jeho oči byly zprvu rozšířené překvapením. Pak se však do nich začal vracet předešlý uzavřený a netečný výraz. Ale z krátkého srozumění vzešlo poznání.
Wynn věděla, že tentokrát je to pouze maska, která skrývá pádící myšlenky a chvilku uvažovala, nad čím asi přemýšlí.
„Teď už vám věřím," řekla.
Probral se ze svého zadumání. „Odejdu, abyste mohla v klidu zvážit moji nabídku. Za jak dlouho se mám vrátit?"
Zhluboka se nadechla a vstala ze židle. „Nemusíte se vracet zpátky. Už jsem se rozhodla. Přijímám váš návrh." Musela jsem se zbláznit, pomyslela si, ale nezaváhala. „Napíši otci zprávu, že ho večer navštívíme pod mírovou vlajkou."
Vladař uchopil její ruku a hluboce se před ní uklonil. „Děkuji vám, Lady Wynn... děkuji." Napřímil se a světlo, které náhle zazářilo v jeho očích u ní našlo odezvu v podobě záchvěvu naděje.
„Znáte mé jméno," řekla po chvíli. „Prozradíte mi vaše? Bylo by hloupé vdát se za muže a nevědět ani to, jak se jmenuje."
Znovu se usmál a tentokrát už to byl skutečný úsměv, „Neslyšela jste nikdy o tom, že když někomu prozradíme své pravé jméno, získá nad námi moc?"
„A vy tomu věříte?" oplatila mu jeho vlastními slovy.
Přestal se usmívat, vážně zvedl její ruku a políbil ji na konečky prstů, takže na kůži cítila jeho horký dech. „Jmenuji se Zar," řekl. „Bude pro mne ctí, budete-li mne takto oslovovat."

Kapitola osmá

„NE, DĚKUJI, VOBO, už nedokážu pozřít ani sousto," řekl James Kirk s uznalým pohledem a mávnutím ruky odmítl další medový svitek, který mu rudovlasý pobočník podával. „Po pravdě řečeno, nejraději bych se natáhl přímo tady a důkladně se prospal. Je to tak příjemné, být zase v teple, umytý a najezený." Zívl tak široce, až mu zapraskalo v čelistech.
Leonard McCoy zaváhal nad nabídnutou mísou, chvíli se zdráhal, ale pak podlehl. „Sice bych neměl, ale tak jako tak si vezmu," řekl a spěšně roztíral džem. „Uvědomujete si, že zde nejsme ještě ani den? Připadá mi to spíš jako týden."
Spock vstal od stolu a pomalu přešel k oknu. Místnost, v níž teď pobývali, byla prostorná, s vysokou klenbou a každý z důstojníků do ní mohl vstoupit přímo z ložnice, která mu byla přidělena. Na stěnách a porůznu i na podlaze se nacházely ručně tkané koberce v zářivých barvách, jejichž vzory Kirkovi připomínaly proslavené koberce ze Zuni, které mel kdysi možnost shlédnout.
V protilehlých rozích pokoje se nacházely dva monstrózní krby.
Okenice tří velkých, nezasklených oken byly otevřené a nabízely výhled na rozlehlou, rovnou planinu, rozprostírající se za pevností. Bylo to zjevně cvičiště, protože se na ní pohybovalo množství jezdců i pěšáků. V dálce na severu se zvedaly hory.
Vulkanec stál u okna s rukama za zády a pozoroval cvičiště. „Tohle by vás mohlo zajímat, Jime, řekl." Zar používá variaci římského manipulárního systému, který byl pro změnu odvozen od řecké falangy. Ale lučištníky s dlouhými luky uplatňuje jako křídla... což může být efektivní vůči nepřítelovým válečným vozům."
Pohlédl na druhou stranu pole. „Jezdectvo je dobře vycvičené a je vyzbrojené kopími. Podle mé teoretické úvahy je používá jako mobilní údernou sílu určenou k ničivým útokům na nejzranitelnější body zadního voje nepřítele."
„Ale Cletas říkal, že musí čelit čtyřnásobné převaze," upozornil McCoy. „Má potom zvýšená mobilita nějaký význam?"
„Byl bys překvapen, Kostro," odpověděl mu Kirk a mnul si přitom oči. Věděl, že bude-li ještě chvíli sedět, na místě usne. Neochotně tedy vstal a připojil se ke Spockovi stojícímu u okna. „Tři tisícovky vycvičených vojáků mohou způsobit pořádnou spoušť v radách neorganizovaného houfu, který nebojuje jako jednotka, ale jako dvanáct tisíc jedinců." Úkosem pohlédl proti slunci. „Používá kavalerie třmeny? Odtud to nevidím."
„Ano," odpověděl Spock bez váhání.
„Byla sedla, která jsme včera viděli v Heldeonově táboře vybavena třmeny?"
„Ne, myslím, že ne," odpověděl Spock. „Tohle je tedy další výhoda."

„Třmeny?" McCoy zvedl obočí.
„Třmen byl jedním z nejvýznamnějších vynálezů v historii jízdního vojska, doktore," vysvětloval Spock. „Třmeny usnadňují jezdci vrh kopím, protože si může opřít nohy. Poskytují mu rovněž vetší stabilitu, což se uplatní při souboji na meče.
Byl to právě vynález třmenu, který Gótům umožnil zvítězit nad římskými legiemi."
„Člověk se každý den dozví něco nového. Myslíte, že Zarovy ‚inovace' mohou vyvážit přesilu protivníka?" zeptal se McCoy skepticky.
„Určitě to bude značná výhoda. Jestli bude dostatečná, to prozatím nemohu říct. Potřeboval bych k tomu další údaje."
Kirk se zamračil. „Pokud jde o šanci na vítězství, Kostro, nejsem optimistou. Ale půda už aspoň trochu vysychá a -" nedozvěděli se, co chtěl říct, protože ho přerušilo zaklepání na dveře.
Voba otevřel a vstoupil zástupce Cletas.
„Vladař vás očekává. Budete mne následovat, prosím?"
Kirk sáhl po hnědočerveném plášti, který dostal od Voby a vykročil za důstojníkem. Venku sice svítilo slunce, ale kamenné zdi uchovávaly chlad a vlhko. Během oné chvilky, kdy stál u otevřeného okna, mu naskočila husí kůže.
Musím si na to vzpomenout, až si budu příště prohlížet svoji sbírku zbraní a pociťovat nostalgii po romantických starých časech, pomyslel si, přitáhl plášť těsněji k tělu a pod krkem ho sepnul zlatorudou sponou. Být vydán na pospas živlům... bez jakékoli moderní instalace...
Pod vedením zástupce prošli halou až ke střeženým dveřím. Cletas vstoupil jako první, za ním Kirk a pak i Spock a McCoy.
Zar sedel na okraji masivního stolu vykládaném různými odstíny dřeva zlaté barvy. Velekněžka seděla na židlí před ním. Měla na sobe jantarově hnědé roucho, o něco světlejší, než její husté, bronzové vlasy, spletené a stočené na zátylku. Malé zlaté náušnice jiskřily ve světle svíček. Zdálo se, že je v dobré pohodě.
Kirk se rychle rozhlédl po místnosti a usoudil, že je to Zarova soukromá pracovna. Psací stůl stál pod oknem, z něhož byl výhled směrem k jihu, na New Araen.
Na protější stěně se admirálovi nabízel důvěrně známý pohled - nástěnná malba Enterprise, jejíž, barvy ještě málem dýchaly novotou.
Když vstoupili do místnosti, Zar vstal a uchopil Wynn za ruku.
S jeho symbolickou pomocí se zvedla ze židle a zůstala stát s hlavou hrdě vztyčenou. Tvářila se zcela nezúčastněně, ale Kirk si byl jist, že v jejích očích zahlédl záblesk překvapení.
„Dovolte mi paní, abych vám představil admirála Kirka, doktora McCoye a pana Spocka," pronesl Zar zdvořilostním tónem. „Lady Wynn, velekněžka Danreg Fordu."
„Těší mne, že vás poznávám, madam," řekl McCoy a uklonil se. Kirk se rovněž uklonil a nasadil svůj nejpůsobivější úsměv.
„Je mi potěšením, Lady Wynn."
Tentokrát jeho úsměv opětovala. „Můj okouzlující vyzvědač! Pracoval jste tedy pro New Araen."
„Vlastně ani ne," odpověděl jí Zar. „To, že se objevili tam, kde se objevili, byla pouhá náhoda."
Wynn pohlédla na Spocka a oči se jí rozšířily. „Váš bratr, pane?" obrátila se na Zara.
Kirkovi neunikl zákmit pobavení, který se objevil v jeho šedých očích. „Ne, můj otec."
Zatvářila se překvapeně a zároveň skepticky, neřekla však nic.
Zar jí věnoval svůj charakteristický poloúsměv. „Opravdu. Je to dlouhá historie, ale pokud nám to čas dovolí, budu vám ji vyprávět."
„Vyslechnu si ji s tím největším zájmem," odpověděla, „teď však musím jít napsat zprávu svému otci." Usmála se na Spocka. „Štěstí, že jste si vybral k návštěvě právě tuto dobu, pane. Podle zvyku by při sňatku měli být přítomni všichni pokrevní příbuzní."
Zar pokynul Cletasovi a ten předstoupil. „Představuji vám Cletase, svého zástupce pro válečné záležitosti. Doprovodí vás a dohlédne na to, aby vaše zpráva byla řádně doručena."
Důstojník se hluboce uklonil.
Wynn na něj chvilku hleděla a Kirk si povšiml, že se zarděla.
„Dnes ráno jsem zneužila vaší ohleduplnosti, Cletasi. Bylo to ode mne nanejvýš nečestné a velmi mne to mrzí."
Zástupce, kterého její omluva zřejmě zaskočila, se rychle vzpamatoval. „Za to drsné zacházení, které jste musela strpět, bych si bezpochyby zasloužil ještě něco horšího. Mohu vám nyní nabídnout jen upřímnou, byť opožděnou omluvu. Dovolíte mi, abych vás doprovodil?"
„Zajisté," odpověděla a vzápětí oba opustili místnost.
Kirk pohlédl na Zara, který unaveně klesl na židli a pokynul jim, aby se usadili kolem velkého stolu. „Gratuluji vám," řekl admirál suše, když dosedl na židli. „To je hotová romance. Jak jste to dokázal?"
„Slíbil jsem jí, že se stane mým koregentem a následníkem," odpověděl Zar. „Myslím, že se jí New Araen líbí." Pokusil se o lehcí tón, ale příliš vesele to nevyznělo.
„Kdy se uskuteční zásnuby?" zeptal se Spock.
„Hned, jakmile to bude možné," odpověděl rezignovaně Zar. „Nejspíš už dnes večer. Obřad vykonáme hned, jakmile skončí vyjednávání o spojenectví." Povzdechl si a pohlédl na Vulkance.
„Šel bys... šel bys mi za svědka, otče?"
„Bylo by to pro mne ctí," odpověděl Spock slavnostně.
Kirka se zmocnil intenzivní pocit, že něco podobného už jednou prožil, paměť ho však nechala na holičkách. „Budu rád, když se také zúčastníte," obrátil se Zar k němu a k McCoyovi.

Kirk pohlédl na lékaře. „Přijímáme vaše pozvání. Ale než se začnete věnovat přípravám, chtěli bychom s vámi promluvit o tom, proč jsme přišli. Musím bohužel říct, že nejde o pouhou zdvořilostní návštěvu." „Tušil jsem to," řekl Zar. „Vím, že použití služeb Strážce věčnosti je přísně omezeno. V čem je problém?"
„Právě jste ho jmenoval. Jde o Strážce věčnosti," odpověděl mu Kirk. Pokynul Spockovi a ten se ihned pustil do zhuštěného výčtu následků Strážcova výstředního chování. Pak stručně vysvětlil, že je tím ohrožena samotná existence universa. Zar pozorně naslouchal, chvílemi se mračil a automaticky si psal poznámky na kus pergamenu. Kirkovi, který pozoroval jeho obličej, neušlo, jak se za ta léta změnil. Spíše než čas se však na něm podepsala odpovědnost, spojená s výkonem moci. Kirk sám velice dobře věděl, jakou to pro jedince představuje zátěž.
„... s jistými potížemi se mi podařilo navázat částečnou komunikaci s ryze mechanickou součástí Strážce," konstatoval Spock. „Stačilo to k tomu, abych ho mohl požádat o transport a monitoring až do chvíle, kdy budeme připraveni k návratu. „Doufáme... že právě ty, se svými silnějšími telepatickými schopnostmi, budeš schopen navázat se Strážcem úplnější spojení, zjistit, v čem je problém a přesvědčit ho, aby začal opět fungovat normálně."
Zar hleděl na otce a v ocích měl nerozhodný, uzavřený výraz.
Pak potřásl hlavou. „Od onoho dne na Gateway jsem se o žádné mentální prolnutí nepokusil. Pochybuji, že bych to teď, po dvaceti letech dokázal, tím spíš, že nejde o běžnou inteligentní bytost."
„Pomohu ti. Můžeme posoudit..." začal Spock, ale vzápětí zmlkl, neboť si povšiml Zarova odmítavého výrazu.
„I kdybych dokázal uskutečnit prolnutí, nebude to nic platné, protože odtud nemohu odejít. Je mi líto, ale mám před sebou bitvu."
„Ano, to chápeme," vmísil se Kirk do jejich rozhovoru. „Ale víme také něco, co vám nemůže být známo, něco, co by mohlo ovlivnit vaše rozhodnutí." Pohlédl Zarovi přímo do očí. „Vy tu bitvu nepřežijete, Zare."
Vládce ze sebe vydal jakýsi zvláštní zvuk, něco mezi posměšným odfrknutím a přezíravým zachechtáním. „To už vím."
Kirk udiveně pohlédl na Spocka. Opravdu to ví? Jak by to mohl vědět? „Možná jsem se nevyjádřil dost jasně," obrátil se znovu k Zarovi. „Vás otec pozoroval průběh bitvy v trikordéru. Viděl jsem to. Oba jsme viděli, co se s vámi stane. Pokud s námi neodejdete, Zare, zemřete."
„Ano, já vím."
„Jak to můžeš vědět?" zeptal se Spock.
„Protože to moje nastávající včera odpoledne předpověděla. Wynn je esper. Empatik, jako já, ale navíc s prekognicí. To, co interpretuje jako poselství od Bohyně, jsou ve skutečnosti prekognitivní vize. Myslím si - ne, vím - že jedním z důvodů, proč souhlasila se sňatkem byl soucit. Bylo jí mne líto. Možná mi chtěla splnit poslední prosbu. Buď jak buď, to, co předpověděla, se skutečně stane. S tím se nedá nic dělat."
„Tak to přece není, Zare," promluvil poprvé McCoy. „Vždyť s námi můžete odejít. Udělal jste vše, co jste tu zamýšlel udělat. Dovedl jste svůj lid k civilizaci. Teď můžete skončit. Pojďte s námi zpátky, a tentokrát už zůstaňte!"
„A co bych tam u vás dělal?" zeptal se Zar trpce. „Pochybuji, že ve Federaci existuje nějaká velká poptávka po vysloužilých vládcích. Nepokoušejte mne, Leonarde!"
Vstal, odstrčil židli, a začal nervózně přecházet sem a tam.
Jeho slova zněla s rostoucí naléhavostí. „Nedovedete si vůbec představit, jak rád bych od toho všeho utekl! Jenže kdybych to udělal, odsoudím své lidi k masakru. Ne, musím zde zůstat. Pokud to udělám a ožením se s Wynn, bude mít New Araen šanci přežít i po mé smrti."
Otočil se zpátky k nim. „Heldeon má víc než sedm tisíc bojovníků. Podaří-li se mi přesvědčit ho, aby se ke mně připojil, měly by naše spojené síly už jen o pět tisíc vojáků méně, než Laol a Rorgan. Za takových podmínek máme šanci na vítězství!"
„Dobrá," nedal se odbýt McCoy, „předpokládejme, že se oženíš a pak se po první salvě bitvy vypaříš. Z hlediska časové posloupnosti v tom nebude žádný rozdíl. Věnoval jsi těmhle lidem život - proč bys jim měl nabízet i smrt? A nemluv o tom, že bys v našem čase neměl co dělat. Kompetentních lidí, kteří dovedou vzít za věc, nebude nikdy dost, a ty jsi ještě mladý..."
Zarovy rty se zvlnily a McCoy zmlkl. „Mýlíte se, Lene. Už brzy budu mít pětačtyřicet jar... Zvykl jsem si počítat věk podle zdejších zvyklostí. Kolik standardních pozemských roků to je? Přepočet jsem už dávno zapomněl."
„Čtyřicet devět celých, čtyři desetiny roku," odpověděl Spock.
„Uvědomujete si, že mít víc než čtyřicet znamená v téhle kultuře být starý?" Díky té vaší imunizaci a... původu" - pohlédl na Spocka - „by mne pravděpodobně čekala ještě slušná řádka let. To by ovsem nesmělo dojít k té bitvě."
Unaveně klesl zpátky do židle. Jenže, já se bohužel cítím starý... příliš starý, než abych něco měnil. To raději padnu v boji."
„To je pěkná snůška hloupostí, a ty to dobře víš!" vyjel na něj viditelně rozčilený McCoy. „Můžeš jít do školy - máš dost času na to, abys zvládl celý obor. Můžeš se dokonce dostat i k Flotile, budeš-li o to stát. Výzkumné týmy přímo žebroní o espery. Se svými zkušenostmi z bojů o přežití budeš vítán na kterékoli z nově osídlovaných planet."
„Kostro..." Kirk se natáhl a položil svému příteli ruku na rameno. „Uklidni se. Zar se musí rozhodnout sám."
McCoy však zlostně setřásl jeho ruku. Vstal, přistoupil k Zarovi a z očí mu sršely blesky. „Zatraceně, Zare, nikdy jsem si o tobě nemyslel, že jsi zbabělec, ale teď si počínáš, jako bys jím byl! Zůstat naživu vyžaduje podle mne více odvahy, než všechno vzdát!"
Při posledních slovech mu selhal hlas. Zmlkl, ale vzápětí nad ním znovu získal kontrolu.
„Před dvaceti lety jsi obětoval hvězdy tomu, co jsi považoval za správné. Aplaudoval jsem tvému rozhodnutí, přestože jsem věděl, jak moc mi budeš chybět. Teď už jsi splnil svou povinnost a přichází druhá šance - něco, co se většině lidí nikdy nepoštěstí - a ty mi jen tak říkáš, že ji chceš znova zahodit?"
Zar na něj upřeně hleděl, zjevně zasažen jeho slovy. Když znovu promluvil, zněl jeho hlas zamyšleně. „Kdyby to bylo

jen trochu možné, Leonarde! Jenže vy to nechápete... morálka je jedním z faktorů rozhodujících o výsledku války. Moji vojáci znají věštbu, ale vědí, že navzdory ní je povedu. Pak i oni budou odhodláni bojovat až do konce a takové odhodlání může znamenat vítězství, namísto porážky. Ne, nemohu je opustit."
„A pokud nebudete kontaktovat Strážce," řekl McCoy tiše, „může to pro nás znamenat konec života, nemluvě už o zániku celé Galaxie s veškerými jejími civilizacemi. A pokud je pravda to, co nám řekl tvůj otec, možná veškerých civilizací ve všech galaxiích."
Zar se s vyčerpaným povzdechem opřel o lokty a dlaněmi si drhl spánky. „Budu o tom ještě přemýšlet, Lene. Možná existuje nějaký způsob... ale to je vše, co teď mohu slíbit."
McCoy vrhl na Kirka triumfální pohled, pak se otočil zpět k Zarovi. „Bolí tě hlava, synu?"
„To je slabé slovo."
Lékař vyndal ze své brašny malý balíček. „Tu máš, polkni to. Ale nezapíjej to vínem!"
Zar poslušně nalil vodu do skleničky a spolkl lék. „Díky. Víno pila Wynn. Můj žaludek z nějakých důvodů nesnáší etanol... dělá mi to neskutečně zle."
„Pamatuji se," řekl Kirk. „Ale chtěl jsem vám říct," střelil po McCoyovi varovným pohledem, „že rozhodnutí záleží na vás, a že je všichni budeme respektovat. Upřímně řečeno, nechtěl bych mít před sebou takovou volbu."
„Dobře, ale obřad musím absolvovat, ať už se rozhodnu jakkoli. Buď jak buď, musím vyhlásit Wynn za svého následníka." Přitáhl si k sobě podnos s chlebem a sýrem. „Právě jsem si uvědomil, že jsem celý den nejedl. Není divu, že mne bolí hlava. Chcete někdo sendvič?"
„Voba nás nakrmil tak, že do sebe už nic nedostanu," řekl Kirk.
Zar si nalil další číši vody. „Začínám se cítit líp. Ta vaše medicína účinkuje hezky rychle, doktore." Zaváhal. „Vidím, že s sebou máte brašnu. Udělal byste pro mne něco?"
„Záleží na tom, co," odpověděl McCoy opatrně. „Jestli mne chceš požádat, abych tě přestal přesvědčovat k návratu, tak určitě ne."
„O to teď nejde. Potřebuji vaši lékařskou službu." „Samozřejmě. Už jsem s tebou chtěl o té zraněné noze mluvit."
Zmlkl, protože Zar odmítavé potřásl hlavou. „O co tedy jde?"
„Chtěl bych, abyste imunizoval Wynn, tak jako mne před dvaceti lety. V téhle společnosti jí to sice nezaručuje dlouhý život, ale cokoli jí pomůže uchránit zdraví, aby mohla co nejdéle vládnout..."
„Ano, to mohu udělat," řekl McCoy. „Ale jsi si jist, že právě ona by to tady měla všechno řídit? Podle toho, co jsem viděl, jsou její lidé pěkní barbaři."
„Wynn má svědomí i soucit," řekl Zar. „Ve srovnání s Laol, Rorganem a vůbec lidmi téhle sorty představuje duši civilizace. A nezapomínejte, že je empat... chovat se krutě pro ni zákonitě musí být extrémně obtížné. Jsem přesvědčen, že si povede dobře."
Spěšně si ukrojil chléb a sýr, pak znovu zvedl hlavu. „Prosím, posluže si. V tomhle džbánu je víno... a pokud byste chtěli, mohu poslat do sklepa pro něco silnějšího."
„Tohle bude stačit," řekl Kirk a nalil McCoyovi i sobě. „A vy, Spocku?"
„Děkuji, nechci."
„Zatímco budu jíst, mohli bychom si povyprávět, co každý z nás dělal těch minulých čtrnáct let." řekl Zar, který si mezitím připravil masivní sendvič.
Spock začal a všichni tři postupně stručně načrtli hlavní události, které je mezitím potkaly. Kirk přišel na řadu až jako poslední, a když se zmínil o matčině smrti, uvědomil si, že si na ni už několik dní nevzpomněl. Chvilku se cítil provinile, ale rychle se z toho otřepal. Věděl, že Winona by byla tím posledním člověkem, který by stál o prodlužované truchlení. Popravdě řečeno, kdyby tu teď byla, pravděpodobně by mne hezky rychle odkázala na patřičná místa a poradila by mi, abych se staral o svůj život, pomyslel si vděčně a pousmál se.
Než Zar stačil spořádat dva sýrové sendviče a několik kousků ovoce, byli s vyprávěním u konce. „Teď je řada na vás," řekl mu Kirk. „Povězte nám, jak tady k tomu všemu došlo."
„To je samozřejmě dlouhatánská historie," začal Zar a nepřítomně v prstech otáčel stopku číše... „Onoho dne, kdy jsem odešel, mne Strážce vysadil na opačné straně hor. Zamířil jsem vzhůru k nejbližšímu průsmyku a večer jsem potkal skupinu pastýřů. Neuměl jsem samozřejmě hovořit jejich jazykem a jakmile si mne lépe prohlédli, prohlásili, že jsem zplozenec démona a rozhodli se, že mne nabodnou na kůl." Otočil se k otci a zvedl obočí. Ten mu oplatil stejným a v jeho tmavých očích se objevil náznak pobavení.
„Začal jsem ze všech sil vyzařovat dobrou vůli a podařilo se mi na čas je od tohoto úmyslu odradit.
Pouze mne tedy spoutali, a to nijak zvlášť pevně - a svolali radu. Seděl jsem tam až do úplné tmy a využil telepatie k tomu, abych zachytil některá z témat jejich hovoru. Obávali se potulné vithy, která sestupovala dolů z hor a pustošila jejich stáda. Začal jsem se věnovat řemenům, které mne svazovaly...
Příštího rána zažili veliké překvapení. Vrátil jsem se zpět do tábora a za sebou jsem vlekl mrtvolu oné šelmy. Gesto zaúčinkovalo. Přijali mne mezi sebe. Žil jsem s nimi, naučil se jejich jazyk a doprovázel jsem je i na cestě dolů z hor, když vedli svá stáda na tržiště. New Araen byla tehdy malou, bezejmennou osadou a měla sotva čtvrtinu dnešní velikosti. Většina jejích budov byla na rozdíl ode dneška vystavěna ze spleteného proutí a hrubé malty."
Usrkl doušek vody.
„Vládcem tohoto území tehdy byl muž jménem Tekolin. Když se doslechl o užitečném démonovi, poslal pro mne. Dlouho jsme spolu hovořili. Byl to schopný člověk, inteligentní a tak trochu vizionář. Zůstal jsem u něj, sloužil jsem v jeho gardě a za pár měsíců mne učinil jejím kapitánem.
To bylo ideální, protože během hlídek jsem mohl hodně cestovat. Začal jsem shromažďovat skupinu mladých lidí, většinou mužů, ale bylo v ní i několik žen - těch, které nebyly zaměstnány péčí o děti. Začal jsem je vzdělávat a učil

jsem je svému jazyku, vše s Tekolinovým požehnáním. K oné skupině patřili také i Cletas a Voba.
Během následujících dvou let mně spolu s ostatními pomáhali shromažďovat veškeré dostupné technologické inovace, k nimž došlo na tomto kontinentu. Občas museli cestovat celé stovky kilometrů, ale vraceli se zpět nejen s novými vynálezy a technikami, ale přiváděli i lidi, kteří vynikali ve svém oboru - například zdatné kameníky. Vyšlechtili jsme nová plemena vykarů vhodných k jízdě."
Zar na chvíli zmlkl, pak se zhluboka nadechl. Jeho výraz se změnil, a když promluvil, ozývala se v jeho hlasu bolest.
„K členům mé skupiny patřila i Araen, Tekolinovo jediné dítě. Když požádala otce o souhlas k našemu sňatku, neznali jsme se déle, než jedno jediné roční období. Tekolin svolil, O necelých deset měsíců později zemřela."
Zar opět zmlkl a zamyšleně si pohrával se sklenkou.
„To je mi líto," řekl Kirk. Slova mu stejně jako vždy připadala nedostatečná a nevýstižná, cítil však, že prostě musí něco říct.
Devět měsíců... patrně se to stalo při porodu.
Admirál si nejdříve připomněl Miramanee, která zemřela, aniž by pocítila pohyby svého dítěte, pak na svého syna. Proč mi Carol o něm neřekla předtím, než jsem přijal účast na oné pětileté misi? Musím se s ním sejít. Je už dost starý na to, aby pochopil, když mu vysvětlím... doufám alespoň, že pochopí...
„Mně je to také líto," přerušil jeho úvahy McCoy. „A co se stalo pak?" zeptal se tiše.
„Tekolin mne vyhlásil za svého následníka. Rok a půl nato zemřel. Ujal jsem se tedy vlády, ale pokračoval jsem i ve své předchozí činnosti - shromažďoval objevy, vzdělával svou skupinu a vyvíjel nové technologie... dokonce jsem psal i knihy. Za prvních pět let to bylo deset až dvanáct textů... slabikáře, početnice, přírodověda, fyzika a dokonce i slovník. Zaměstnal jsem celý tým písařů, kteří se věnovali pouze jejich opisování. Na vynález knihtisku a výrobu papíru jsem až dosud neměl ani čas, ani nezbytné podpůrné technologie. Teď už bych se býval k tomu dostal, jenže..." povzdechl si.
„Abyste rozuměli, všechny ty knihy byly na velmi elementární úrovni. Moji lidé nebyli připraveni na kvantovou mechaniku a stále ještě nejsou. Jen stěží se mi podařilo přivést nejvzdělanější z nich k tomu, aby akceptovali myšlenku, že vše je složeno z atomů. Považují to vsak stejně jen za jakýsi podivný intelektuálský nápad bez jakéhokoli praktického významu.
„Vyvíjeli jste nové technologie?" zeptal se Spock. „Třeba dolování železné rudy a výrobu oceli?"
„Ano, kromě řady jiných věcí."
„Viděl jsem, že strážní mají kroužkové brnění a železné meče. Je takto vybavena celá vaše armáda?" vyptával se dál Spock.
„Brněnou kosili mají jen dvě třetiny z nich, zato ocelové meče, helmy a prsní krunýře mají všichni. Během posledních čtyř let jsem výrobe zbraní naneštěstí musel dát přednost před vším ostatním. V současnosti je v New Araen více kovářů, než učitelů."
„Zvážím-li, jaké přednosti skýtá ocel ve srovnání s bronzem, představuje taková výzbroj nemalou výhodu," řekl Spock zamyšleně.
„To je to, s čím Laol a Rorgan nepočítají. Počínají si bezstarostně, protože mají obrovskou přesilu."
„Víte, co mi nejde do hlavy, Zare? Kde jste přišel k tolika znalostem? Připadá mi nemožné, aby to vše jedinec zvládl, ať už je jakkoli inteligentní a vzdělaný."
Zar přikývl a napůl se usmál. „To je pravda, to by bylo nemožné. Odpověď je jednoduchá... opisoval jsem, Jime."
„Opisoval?"
„Nikomu z vás jsem neukázal, co si sebou odnáším ve svém cestovním tlumoku," řekl Zar a vstal. Odbelhal se ke svému stolu, vzápětí se vrátil a položil na stůl nějaký předmět. Byl to velmi známý předmět.
„Trikordér!" Kirk se obdivně zašklebil. „To tedy byla dobrá finta!"
„Vybavený solárními bateriemi," poznamenal Spock a zvedl obočí. „Lámal jsem si tehdy hlavu nad tím, kam se poděla má náhradní jednotka. Předpokládal jsem, že sis ji vypůjčil, a že jsi o ni přišel při bojích na Gateway."
Zar pokrčil rameny a netvářil se nijak kajícně. „Když jsem v atozském archivu objevil svou malbu," ukázal hlavou na kamennou zeď, „bylo mi jasné, že jsem se vrátil, nebo že se vrátím?" Potřásl hlavou. „Nic člověku nepoplete časování tak, jak cesty v čase, že? V každém případě jsem si v nemocnici ‚vypůjčil' náhradní kazety - omlouvám se, doktore - a dal počítači v knihovně příkaz, aby mi nahrál všechny soubory vztahující se k určitým tématům, zvláště těch, které se zabývají kolonizací a přežitím na planetách s nízkým vývojovým stupněm. Než jsem odešel, měl jsem k dispozici veškeré možné údaje - od výroby mýdla a tavení železa, přes bitevní taktiky a výrobu svíček až k foukání skla. Kazety jsou maličké, naskládal jsem jich do batohu téměř stovku a na každé z nich byly údaje zaznamenány s maximální hustotou."
Stiskl tlačítko a ozvaly se nezaměnitelné úvodní tóny Beethovenovy Páté symfonie. „Vzal jsem si i hudbu a literaturu," řekl a vypnul přístroj. „Byly doby, kdy mne nad vodou držela už jen hudba," řekl téměř šeptem. „Díky ní jsem se nezbláznil."
„Samá klasika, co?" zeptal se McCoy.
„Obávám se, že jsem naprostý zpátečník. Není tu nic novějšího, než T'Nira, a ta je už dvě staletí po smrti -" zmlkl a povzdechl si, „chtěl jsem říct, že za pět tisíc let ode dneška bude už dvě století mrtvá."
„A jaký je závěr vašeho příběhu?"
„Moc toho už nezbývá. Zprvu jsem se snažil vštípit svým lidem pojmy jako demokracie a doufal jsem, že budu moci případně odstoupit ve prospěch Rady, ale na něco takového prostě nebyli připraveni... upřímné řečeno, stěží se mi podařilo přesvědčit je o nutnosti vzniku Rady. To nejlepší, co jsem mohl udělat, bylo, že jsem vládl jako neobyčejně benevolentní despota."
Setřel prach z trikordéru a lehce se zamračil, „Nedokončil jsem ani polovinu z toho, co jsem hodlal udělat. A aby to bylo ještě horší, když údolí začalo konečně prosperovat, objevili se nepřátelé, jejichž jediným přáním bylo zničit za jediný

krvavý den všechno, na čem jsme po dlouhá léta pracovali.
Prvních deset let jsme žili v míru, ale od té doby bojujeme.
Nejdříve to byly jen nepočetné bandy. Nevelké údolí se zdálo být snadnou kořistí, ale během několika let jsme si u nich vydobyli respekt. Pak se však utvořila aliance mezi Danregem, Kerreny a Asyri... a já jsem si začal uvědomovat, že je zřejmě vše ztraceno."
„Bylo období Světla a bylo období Tmy," zacitoval McCoy.
„Připadá mi to velmi známé, ale nedokážu to určit. Od koho to je, Kostro?"
McCoy se jen usmál a kývl na Vulkance. „Prosím, Spocku."
„Příběh dvou měst od Charlese Dickense."
„Stydím se to říct, ale tuhle knihu jsem četl naposledy v Akademii," přiznal admirál. Pohlédl na Zara a povzdechl si. „Ale citát je výstižný. Přes všechna technická vylepšení čekají vaše vojáky těžké chvíle."
„Vím," řekl Zar a vrásky kolem jeho úst se prohloubily. „Pokaždé, když jdu kolem hnojiště, jsem v pokušení ‚vynalézt' střelný prach. Tři nebo čtyři výstřely - a bylo by po všem."
„Kolem hnojiště?" pohlédl na něj McCoy nechápavě.
„Při chemické reakci v nitru hnojiště vzniká nitrát potaše - ledek, který spolu se sírou a uhlíkem tvoří důležitou komponentu černého střelného prachu," vysvětlil mu Spock.
Lékař jen pozvedl obočí. „Tak proč to tedy neuděláš? Jen tak, pro jednou?"
„Střelný prach nebude objeven ještě dalších sto let," odpověděl Zar. „Narušil bych integritu časového proudu. A z toho, co jste mi řekli o Strážci, lze usoudit, že odrazy takové akce se mohou rozšířit i mimo tuto planetu."
„Myslím, že jste se rozhodl správně, Zare, i když určitě nešlo o nic příjemného. Nebylo to snadné, že?" Kirk vstal a neklidně přecházel po místnosti. Nakonec se zastavil před mohutným krbem. „To je váš meč?" zeptal se a ukázal na předmět zavěšený ve výklenku krbu. „Mohu si ho prohlédnout?"
„Samozřejmě," přikývl Zar.
Kirk uchopil jílec, ovinutý kůží a drátem a opatrně, tak, aby se nedotkl oceli, vytáhl meč z pochvy. Byl zašpičatělý, asi metr dlouhý a ostří mel po obou stranách. Sférická ocelová hruška byla vylita olovem tak, aby vyvažovala těžkou čepel. Jílec i hruška byly hladké, bez jakýchkoli ornamentů. „Je krásný," řekl potichu a cvičně si vyzkoušel švih. „Kovář odvedl báječnou práci," řekl s obdivem, „byť zřejmě neměl smysl pro dekoraci."
„Děkuji za pochvalu," rekl Zar. „Dekorace mi připadala nadbytečná."
Kirk na něj překvapeně pohlédl. „Vykoval jste jej sám?"
„Ano. Vyrobil jsem ho v době, kdy jsem byl kapitánem gard. Přestože jsem měl kazetu o výrobě starověkých zbraní, stálo mne to nesčetně pokusů. Myslím, že originální kazetu zařadil do knihovny Hikaru," usmál se.
Kirk zaujal pozici en garde, ale zbraň byla na jeho zápěstí příliš těžká. Špička okamžitě poklesla. „Vykrývání úderů je nejspíš velmi obtížné."
„Ano," potvrdil Zar. „Je příliš těžký, ačkoli překvapivě dobře vyvážený. Ale při obraně musíte rány odrážet, a to je u tak dlouhé a těžké zbraně problém. I uhlíkatá ocel se může zlomit. Musíte tedy mít štít.
Ale mou nejcennější inovací je uplatnění hrotu. Předtím se vojáci učili používat pouze ostří... většina bronzových mečů ostatně ani nemá hroty."
Admirál přikývl. „Je to tedy meč, kterému se říká jednoapůlruční? Může se s ním šermovat jak jednou, tak oběma rukama, že?"
Věděl, že se mu říká také „bastardský meč" - což byla ironie osudu vzhledem k Zarovu původu.
„Ano... to je jedno z jeho jmen," odpověděl Zar, potutelně se usmál a zvedl obočí.
Admirál si raději odkašlal a změnil téma. „Mimochodem, jak se vlastně jmenuje?"
„Jak se jmenuje?" opakoval Zar udiveně. Pak se mu rozbřesklo.
„Aha, vy myslíte jméno jako ‚Excalibur', nebo ‚Fred', je to tak?"
Pohled šedých očí náhle posmutněl. „Žádné nemá. Nebo možná Zabiják, podle toho, k čemu se používá. Upřímně řečeno, nenávidím to, co s jeho pomocí dělám, ale naučil jsem se být v tom zatraceně dobrý. Nic jiného nikomu z nás ostatně nezbývá."
Právě zmírá další z mých romantických iluzí, pomyslel si Kirk.
Opatrně vsunul meč do pochvy a zavěsil ho zpátky do výklenku.
„A co teď?" otočil se k ostatním.
Zar pohlédl na chronometr svého trikordéru. „Půjdu zjistit, jestli už Heldeon odpověděl na Wynninu zprávu. Do tábora Danregu bychom měli vyrazit ještě před západem slunce. Nařídím, aby vám osedlali vykary." Vstal a opřel se o stůl. Pak přenesl váhu na chromou nohu a stiskl rty. „Když dlouho sedím, jsem celý ztuhlý."
„Opravdu bych se na to rád podíval, synu," řekl mu McCoy. „Možná s tím budu moci něco udělat. Jak se ti to stalo?"
„Oštěp mne zasáhl do stehna, je to už skoro deset let. Zabil při tom mého vykara, takže jsem zůstal přišpendlen pod jeho tělem, dokud mne neobjevil Cletas. Myslím, že se jedná o poškození nervů a pokud si vzpomínám, nedá se s tím vlastně nic dělat."
„Od té doby došlo k jistému pokroku," řekl McCoy. „Jistý lékař jménem Corrigan a vulkanský léčitel Sorel zdokonalili před deseti lety techniku nervové regenerace. Příslušnou přístrojovou jednotku mám na palubě Enterprise... to bys ovšem pochopitelně musel s námi."
Zar se na něj dlouze zahleděl. „Vidím, že jste se nijak nezměnil. Víte přesně, kdy a jak zvednout cenu toho, co je v sázce, že?"

Kapitola devátá

McCOY BRZY ZJISTIL, že jízda na vykarovi je něčím zcela jiným, než jízda na koni. Zvíře se při chůzi naklánělo ze strany na stranu a připomínalo tím spíše velblouda. Mělo sice uzdu, ale řídilo se spíše nohama a hlasem, než otěžemi. Nicméně, sedět na jeho zádech bylo neporovnatelně přijatelnější, než ležet na břichu, přehozený přes kohoutek.
Malý oddíl vystupoval vzhůru úbočím, zatímco svahy Big Snowy pomalu mizely v temnotě. Strážní, jejichž zbraně byly přepásány modrými mírovými řemeny, nesli sice pochodně, ale do středu oddílu, kde jel McCoy, jejich světlo nedosáhlo.
McCoy jen doufal, že jeho oř má lepší noční vidění, než on sám. Noc byla sice jasná, ale Sarpeidon neměl žádný měsíc, takže se tma zdála být zcela bezedná. Pohlédl vzhůru a spatřil hvězdy, které si jen matně pamatoval ze své předchozí návštěvy, kdy odtud - jak doufal, poprvé - odvedli Zara. [Jedná se o epizodu z knihy Syn včerejška. Vydalo nakladatelství Baronet v roce 1993. (Pozn. překl.)]
Přímo bolestně se mu zastesklo po mladíkovi s bezelstnýma očima a ostýchavým úsměvem, takovém, jakého znal z onoho sedmitýdenního pobytu na Enterprise. Tehdy Zara v pravém slova smyslu adoptoval, stal se jeho důvěrníkem a rádcem, zkrátka, jak si Kirk povšiml, vypadalo to, jakoby Zarovým otcem byl on a ne Spock. Když se Zar vrátil do minulosti, McCoy truchlil po celé týdny... téměř tak, jako kdyby se něco stalo jeho dceři Joanne.
Vykar se na příkré kamenité stezce zakymácel, když se mu pod kopytem uvolnil kámen. Lékař spíš vycítil, než viděl, jak uvolněný balvan zmizel pod srázem, nějaké dva metry po jeho levici. Nastražil uši a čekal, až zaslechne jeho dopad, ale nic se neozvalo. McCoy jen polkl. „Buď opatrný, kamaráde," upozornil vykara. „Cesta dolů je dlouhá." Poplácal zvíře po zádech a zachytil jeho pižmový pach nesený neviditelným vánkem. Oř jen zafrkal a nevzrušeně pokračoval vzhůru.
McCoy se znovu zadumal.
Dělal si starosti o Zara. Muž, kterého dnes spatřil, se od dychtivého, prudkého mladíka, s nímž se znal před čtrnácti lety, lišil natolik, že nebýt několika krátkých okamžiků, kdy se v náznaku objevilo jeho staré já, mohl to klidně být někdo docela jiný. Zar, s nímž se kdysi setkal, byl plný vášní, horlivý, vznětlivý a hrdý (občas až arogantní), ale ve své osamělosti dojemně zranitelný.
Zdálo se, že ten dnešní Zar je sotva něčím víc, než prázdnou mušlí, vyplněnou jen hořkým odhodláním splnit svoji povinnost.
Vášeň, horlivost a hrdost byly ty tam. Zbyla jen osamělost, větší, než kdy předtím. Co se mu stalo? uvažoval McCoy a snažil se proniknout hlouběji pod povrch Zarova kusého vyprávění, odkrýt staré rány.
Nemalou roli v tom zřejmě sehrála smrt jeho manželky... miloval ji velmi hluboce, pokud to vůbec mohu posoudit. Muselo se to stát při porodu, což v tak primitivní společností není nic zvláštního. Je div, že vůbec někdo přežívá.
Jeho myšlenky se obrátily k Wynn. Připomněl si napětí v jejích pevných bicepsech, když prováděl Zarem požadovanou imunizaci. Bála se hypospreje a při každém zasyčení instinktivně uhýbala, zjevně však Zarovi důvěřovala natolik, že přijala jeho ujištění o prospěšnosti lékařova počínání.
To je pořádná dávka důvěry, uvážíme-li, že ho zná teprve od dnešního rána, usoudil, a to i v případě, že má v plánu uzavřít s ním sňatek. Podle toho, co jsem slyšel od Zora, jde jen o to, že je to pro oba výhodné. Pořádná dávka důvěry... ale nesmím zapomenout, že je empatik... kdyby jí někdo chtěl uškodit, určitě by to poznala...
Povzdechl si a změnil polohu v úzkém sedle. Byl odjakživa hubený a během posledních dnů určitě o nějaký ten kilogram přišel, takže jeho zadek byl ještě kostnatější než obvykle. Když se k tomu přidá ztuhlost ze všech těch včerejších alarmů a exkurzí, nepochybně to skončí tím, že se zítra nebude moci ani posadit.
Zatracená práce! Ale kdyby se Zar s námi vrátil, stálo by to za to. Nejspíš bych si vzal volno, na které mám už dávno nárok. Jim by nám mohl na pár týdnů půjčit svou boudu v Garrowickově údolí. Nedělali bychom vůbec nic, nanejvýš jen trochu rybařili. Zar to nutně potřebuje. Po celá léta žil v neuvěřitelném stresu, musel odhánět vlky snažící se zardousit jeho Araen... není divu, že vypadá tak uštvaně.
Už samo vůdcovství představuje obrovskou zátěž. Radil Kirkovi při řešení problémů už tolikrát, že neměl žádné pochyby o devastujících účincích, které s sebou přináší povinnost velet a rozhodovat. Syndrom „kdybych býval udělal -" působil na psychiku přímo vražedně.
Zdálo se, že stezka pod nimi (McCoy alespoň předpokládal, že se stále ještě pohybují po stezce) už nestoupá tak prudce vzhůru. Lékař pohledl před sebe a v dálce na náhorní rovině zahlédl světla táborových ohňů a pochodní. V téže chvíli zaslechl nesrozumitelný dotaz, vyslovený nějakou stínovou postavou, pravděpodobně hlídkou. Cletas, který jel v čele, odpověděl týmž jazykem.
Vedoucí jezdci náhle zvýšili rychlost a jejich pochodně se rozhořely. McCoyův vykar zafrkal a přešel do neuspořádaného klusu. Hnali se přes louku přímo doprostřed Heldeonova ležení a lékař se beze studu tiskl k hrušce sedla.
„Prrr, ty zatracená potvoro! Stůj!" hulákal a tahal za otěže.
Vykar prudce zastavil, takže McCoy málem vlétl do jeho paroží.
„Jsi v pořádku, Kostro?" zavolal na něj známý hlas.
Narovnal se, otočil se po hlasu a spatřil Kirka, který se na svém cválajícím oři obratně propletl skrze vřavu a ve chvilce zastavil přesně u něj.
Lékař se zašklebil. Je opravdu nechutné, že když se má Jim něčemu naučit, nemusí dělat nic jiného, než to jednou zkusit. Proč jsem nedostal do vínku podobné reflexy? Vsadím deset proti jedné, že ho zítra nebude nic bolet.
Admirál elegantně sklouzl ze svého vykara, aniž by se snažil přimět ho k pokleku. „Hodná holka," pochválil zvíře a poškrábal je po krku tak, že zachrochtalo blahem. „Potřebuješ se dostat dolů, Kostro?"
„Ne," odpověděl tázaný nevrle. „Nejspíš tady zůstanu sedět a budu pózovat jako model pro pseudojezdeckou sochu. Zapomněl jsem, jak mám té bestii poručit, aby si klekla."

Ani v chabém světle pochodní nemohl McCoyovi uniknout Kirkův úsměv. Přivázal svého vykara a přistoupil k lékařovu zvířeti.
Pak natáhl ruku a poplácal je po pleci. „Dolů," pronesl důrazně.
Vykar zachrochtal a těžkopádně poklekl.
„Chytrý jak opice," zavrčel McCoy a vztekle seskočil ze sedla. Když dopadl na zem, podlomila se pod ním kolena.
„Klid, Kostro," řekl Kirk a uchopil ho za paži.
„Je mi docela dobře... nebo spíš bude, až se v noci dobře vyspím, naložím se do vany, dám si masáž a pořádný drink," řekl lékař a potlačil zívnutí. „Připadám si, jako bych nespal celou polovinu svého života," dodal, když zamířili ke kruhu pochodní, který se vytvořil před stanem, u něhož byli včera uvázáni.
„Snaž se vypadat co nejživěji," poradil mu Kirk. „Nechceš přece proklímat celou svatbu. Udělal bys Zarovi ostudu."
„Kde vůbec je?"
„Hovoří s Heldeonem a s Wynn. Obřad začne hned, jakmile se dohodnou na nástupnických právech, převodu majetku a bojové taktice." „A kde je Spock?"
„Je s nimi jako ženichův nejbližší příbuzný. Podle toho, co mi Cletas během jízdy sdělil, není manželský pár připuštěn k vyjednávání. Je to záležitost jejich zástupců. Zar celou cestu informoval Spocka, o co má žádat."
McCoy se unavené usmál. „Heldeon se bude muset mít na pozoru. Spock jednal snad už s každým, počínaje Romulany a Talosany konče. Jen aby se Zar nakonec nestal vlastníkem celé planety."
Wynn seděla v otcově stanu a předstírala, že popíjí víno z číše. Uvědomovala si, že je rozrušená a překvapovalo ji to. I před osmi lety, když si brala Nahrala, byla nervózní, ale tehdy to bylo zcela přirozené, protože šlo o skutečné manželství a ona byla nezkušenou mladou dívkou. Proč ji ale teď trápí žaludek, proč se jí třesou ruce tak silně, že se bojí postavit číši zpátky na stůl, aby nerozlila víno a někdo si toho nevšiml?
Nasucho polkla a přinutila se věnovat pozornost svému otci a panu Spockovi. Jejich souhlasné přikyvování jí prozradilo, že jednání o právech na pastvu dospělo k přijatelnému kompromisu.
Jsou tedy téměř u konce. Už brzy bude čas na obřad, pomyslela si a pocítila opravdový strach.
Písaři dopisovali listiny a pergamen jim šustil pod rukama.
Pak se každý z vyjednavačů podepsal. „A nyní si promluvme o nadcházející bitvě," řekl Spock. „Jakou podporu od vás můžeme očekávat, velevážený náčelníku?"
Heldeon kýchl a popotáhl nosem. Včera v noci pořádně promokl a chytil rýmu. Otřel si nos do rukávu a odpověděl.
„Podporu? Snad nemluvíte o vojácích?
Chcete po mně, abych bojoval proti svým spojencům?"
„Nejsou to ani pokrevní příbuzní, ani s vámi nejsou spřízněni skrze sňatek," zdůraznil Spock klidně a věcně. Byla to slova tak logická a přesvědčivá, že Wynn musela potlačit úsměv. „Daleko závažnějšího přestupku byste se dopustil, kdyby vás příbuzný utrpěl díky vaší nečinnosti škodu."
Heldeon zamžoural zarudlýma očima a poškrábal se v šedivějících vlasech. „Hmmmmmm."
Když její nastávající pověřil vyjednáváním namísto nejstaršího člena Rady Davona svého otce, měla Wynn jisté pochyby o tom, zda je to moudré rozhodnutí. Nyní jí už bylo jasné, proč to udělal.
Zarův otec netrpěl ani v nejmenším bázní nebo úctou, kterou by vůči vojevůdci a náčelníkovi Danreg Fordu pociťoval kdokoli jiný. Heldeon se s takovým postojem ještě nikdy nesetkal. Spockovo klidné vystupování ho vyvedlo z rovnováhy víc, než by to dokázala agresivita nebo předstíraná odvaha.
„Z aliance samozřejmě vystoupím," řekl Heldeon konečně. „Krev bratří z Lakrea neposkvrní ruce Danregu." Potlačil záchvat kašle.
Spock jen pohrdavě zvedl obočí. „Promiňte, ale není snad pravdou, že ten, kdo stojí stranou a dopustí, aby byl jeho bratr napaden a zavražděn, hřeší stejně, jako ten, kdo zvedl ruku s vražedným ostřím? Bez vaší síly, veliký náčelníku, vyjde veškeré snaha Lakrea nazmar... a vaše dcera bude vládnout zkrvavenému, zničenému městu, vydanému na pospas Laol a Rorganovi. Opravdu jí přejete takový osud?"
Heldeon nervózně přešlápl z nohy na nohu, „To bylo dobře řečeno, muži - ze vzdálených - míst, ale... je tu ještě otázka křivopřísežnictví. Ašmara nepohlíží příznivě na ty, kteří porušují přísahu."
„Ano," řekl Spock a vrhl krátký pohled na Wynn, „máte nepochybně pravdu. Ale možná je to jen otázka stupně. Kterýž hříchů Ašmara považuje za horší? Porušení přísahy, nebo podíl na smrtí příbuzných?"
Wynn chvíli přemítala. Ašmara, Velká Matko, svěř mému jazyku svou moudrost, zaprosila v duchu, Dej ať dokážu přesně vyjádřit Tvoji vůli. Nakonec zvedla hlavu a pohlédla otci do očí. „Cest má dvousečné ostří," pronesla pomalu. „Občas bývá nemožné držet ji a nezranit se. Zdá se mi ale, že podíl na zavraždění příbuzných zraňuje ducha více, než porušení přísahy. A koneckonců," dodala a její hlas zpřísněl, „Rorgan už svou přísahu porušil."
„Co tím myslíš?" zeptal se jí otec jazykem Danrei. „On sám nařídil onen útok na náš tábor, při němž byli zavražděni Nahral a Lelinos," odpověděla mu Lynn v téže řeči.
„Bohyně mi poslala sdělení ihned, jakmile jsem mu poprvé pohlédla do očí. On už se krivopřísežnictví dopustil, otče."
Heldeon se zatvářil velmi vážně. „Dobře. Ale proč jsi mi to neřekla dřív, dcero?" zafuněl.
„Věděla jsem, že tě má Poselství od Ašmary popuzují... a že ono spojenectví je pro nás potřebné. Věřím ale, že to, které je nám nabízeno nyní, je lepší. Radím ti, abys přijal nabídku mého nastávajícího a poskytnul mu veškerou možnou podporu. Pokud by se tvá nemoc zhoršila, povedu naše vojsko já sama."
Heldeon zakašlal a zvuk vycházel až odkudsi z hloubi jeho obrovitého hrudníku. „Udělám, jak mi radíš," odpověděl.
„Ale věř mi, že si nenechám ujít příležitost vyrazit proti tomu lháři se dvěma jazyky, který zavraždil mého vnuka. Předtím, než ulehneš se svým novomanželem, musíš použít své léčitelské dovednosti a namíchat bylinkový čaj, který mi srazí horečku a sejme mi tíži z hrudi."

„Postarám se o tebe, otče." řekla Wynn. „A ještě něco - můj nastávající má s sebou muže, který prý je skvělým ranhojičem. Budeš-li si přát, požádám ho, aby ti také pomohl. Jmenuje se McCoy."
Heldeonem otřásla zimnice. „Možná," připustil. „Je to kouzelník?"
„Ne," odpověděla Wynn. „Ale lord Zar říká, že jeho ranhojičské schopnosti nemají daleko k magii."
„Výborně." Náčelník se vrátil zpět k řeči Údolí. „Má dcera mi tak jako obvykle poradila moudře. Zítra upozorním Laol, že nemohu zůstat věrný dohodě, kterou uzavřel i ten lhář a vrah dětí Rorgan. Poté, kdy bude obeznámena s mými záměry, vyrazí spojená vojska Danregu a Lakrea zahnat nájezdníky na útěk. Odpřisáhnu to na svůj vlastní meč."
Medvědovitý válečník povstal a zvedl obě ruce dlaněmi vzhůru.
Velitel Madon spěšně přiskočil a položil mu na ně jeho bronzový meč. „Ať mne zasáhne má vlastní zbraň, poruším-li tuto přísahu!" pronesl Heldeon ochraptělým, ale působivým hlasem.
„A já budu přísahat na svůj vlastní meč, že budu dodržovat všechny smlouvy, které jsme dnes spolu uzavřeli," promluvil Zar poprvé od chvíle, kdy pronesl
oficiální pozdrav. „Má paní?" otočil se k Wynn a nastavil ruce.
Spěšně vytáhla zbraň z pochvy a v okamžiku, kdy pocítila její váhu napadlo ji, že podobnou ještě nikdy neviděla. Taková zvláštní barva! Z čeho je vyrobena?
Opatrně položila meč na natažené ruce. „Ať mne zasáhne má vlastní zbraň, poruším li tuto přísahu," řekl Zar a hleděl přitom na Heldeona.
Wynn zaslechla, jak si Spock oddechl.
„A teď je na řadě obřad," zahřměl Heldeonův hlas. „Řekni lidem, ať se připraví, Madone."
Wynn se vzpamatovala až ve chvíli, kdy ji Ašmařiny kněžky dostrkaly do jejího vlastního stanu. Tam se umyla a očistila, jako by šlo o jakýkoli jiný rituál. Ženy jí rozvázaly vlasy a kartáčovaly je tak dlouho, dokud se neleskly ve světle lampy. Nechaly je volně spadat na ramena a rozlévat se po zádech.
Roucho, které jí přinesly, mělo Ašmařinu tradiční zelenou barvu - barvu krve, barvu života. Vklouzla do něj, pak si připevnila svůj rubínový náhrdelník, nasadila čelenku a byla připravena.
V doprovodu kněžek vyšla ze stanu a zamířila ke kruhu ozářenému pochodněmi. Cítila, jak jí v tepnách divoce buší krev. Mela pocit, že se jí nedostává dechu. Pokusila se polknout, ale bylo to jako by měla v ústech prach.
Co to dělám? uvažovala omámeně. Proč jsem s tím vším souhlasila, Matko? Jsem snad očarovaná?
Postavila se do středu kruhu a čekala. Po její pravici stála hlavní kněžka Lylla, po levici otec. Tohle přece nemohu udělat, přemýšlela horečně. Vždyť ho vlastně vůbec neznám. Proč to všechno dělám?
Po několika okamžicích se kruh přihlížejících rozpojil.
Přicházel Zar, provázený svým otcem a Cletasem. Neměl brnění ani žádnou zbraň, neboť v tomto Ašmařině rituálu nemá místo nic, co nějak souvisí s válkou.
Namísto tradiční zeleně byl celý v černém. Měl jezdecké kalhoty, vysoké boty a koženou tuniku bez rukávů vystavující jeho paže chladnému nočnímu vánku. Na hrudi mu visela medaile ze stříbra a černého jantaru, s níž soupeřily chrániče zápěstí. Neměl však žádnou čelenku, ani jiný symbol svého postavení.
Cletas nesl pod paží složený červený plášť. Když se přiblížili, rozprostřel ho a přehodil svému vladaři přes ramena.
Ten se zastavil, pohlédl směrem k ní a obřadně se uklonil. Wynn sklonila hlavu k pozdravu, který se používá mezi vzájemně rovnými. Pak zvedla ruku dlaní vzhůru. Vykročil k ní a rovněž zvedl ruku. Jejich ruce se zvolna, obřadně dotkly, dlaň proti dlani, předloktí proti předloktí. Jeho kůže, teplá, teplejší, než její, jako by měl horečku. Jakmile se dotkli, kontakt mezi nimi se obnovil. Wynn se zhluboka nadechla a snažila se tomu zabránit, Proč mám tak zvláštní pocit? Proč to dělám?
Silou vůle vzdorovala mentálnímu a emocionálnímu prolnutí. Nedívala se mu do tváře. Zírala upřeně na jeho medaili, snažila se postavit neproniknutelnou bariéru kolem svým myšlenek a citů... a zjistila, že Zar se potýká s tímtéž problémem.
Z davu se ozvalo tlumené bubnování a pak tichý, naléhavý chvalozpěv. Lylla zpěvavě pronášela invokaci a Wynn v duchu automaticky předříkávala slova, neboť se oficiálně zúčastnila už mnoha těchto obřadů. Pro druhou část jejího nitra to však byl jen bezobsažný blábol.
Ještě to mohu zastavit... měla bych to zastavit... má vůle... je to příliš rychle...
Lylla, která stále ještě prozpěvovala, přistoupila k nim. V ruce měla silné řemeny zelené barvy. Začala jimi ovíjet jejich paže a připoutávala je k sobě, dokud nebyli svázáni od špiček prstů až k loktům, bez možnosti osvobodit se.
Wynn divoce bušilo srdce a celá se chvěla. Už je skoro pozdě.
Jestli to ještě chci zastavit, musím to udělat hned. Je možné, aby to byla tvoje vůle, Matko?
Těžce vydechla a zvedla hlavu. Chtěla hlasitě vykřiknout slova odmítnutí, ale když se její pohled střetl s jeho očima, nechala je nevyřčená zemřít na svých rtech. Hleděl na ni a ve tváři měl úzkostný výraz. Cítila jeho hlubokou účast - a náhle si uvědomila s jistotou, jakou znala jen ze Sdělení, že dělá to, co prostě musí udělat. Bylo jí jasné, že tento muž jí nechce nijak uškodit, a že to věděla od samého počátku.
Stála a stále ještě se chvěla, ale její obavy se nyní mísily s jinou emocí.
Lylla dokončila svou práci a odstoupila. „Pouto je hotovo. Nyní je může oddělit už jen smrt! Ašmara je svědkem!"
Wynn ucítila, že ji někdo uchopil zezadu za zápěstí. Aniž by se ohlédla, věděla, že se do obřadu zapojil její otec. V témže okamžiku učinil Spock na Cletasův pokyn totéž. Oba muži táhli pěkně zostra. Wynn byla vlečena pryč od svého partnera a ten zase od ní.
Její uši teď zcela zaplňoval chvalozpěv provázený duněním bubnů, celé její tělo se napínalo, ještě tři silné záběry - první... druhý... třetí - ale Lylla zvládla svou práci dokonale.
Nepoužila žádný uzel, ale pouto bylo přesto pevné. Obstálo při všech třech pokusech o roztržení.

Symbolické úsilí představitelů obou rodin oddělit snoubence od sebe nebylo úspěšné. Tím bylo prokázáno, že Ašmara žehná těmto zásnubám. Starý necuda Heldeon si však neodpustil prostopášný žertík. Nejenže Wynn pustil zcela neočekávaně, ale dokonce ji i postrčil, takže zavrávorala a skončila v Zarově nedobrovolném objetí. Kdyby ji býval nezachytil svou volnou paží, upadla by na zem. Krev se jí vehnala do tváře. Otočila hlavu a vrhla na otce sžíravý pohled. V té chvíli si náhle zřetelně uvědomila dotyk Zarova těla. Vzhlédla k němu a zjistila, že ji pozoruje očima rozšířenýma překvapením... a ještě něčím jiným, co nedokázala rozluštit.
„Polib ji, synu!" povykoval Heldeon. „Neboj se, nekousne tě - a když, tak jen trošku," chechtal se hlasitě.
„Je to nezbytné pro dokončení rituálu?" zeptal se Zar tak tiše, že ho kvůli jásotu přihlížejících málem neslyšela.
„Jde jen o zvyk," odpověděla a snažila se od něj odtáhnout.
„Zásnuby jsou už dokončeny. Většina z těch, kteří vstupují do kruhu si to neodpustí, ale vy a já jsme jiní."
„Ano, jsme," odpověděl, ale sklonil hlavu a lehce ji políbil na rty. „Tak," řekl a konečně ji pustil. „Tradice mají být dodržovány, souhlasíte?"
„Samozřejmě," odpověděla mechanicky a se zlostí si uvědomila, že jí došel dech. Nebuď blázen, pomyslela si. Nic tím nemyslel. Vůbec nic. Prostě jen odpověděl na otcovu výzvu, tak, jak by to udělal každý muž.
Vzápětí je obklopili gratulanti. Byl čas rozvázat řemeny.
Zar sedel sám ve své ložnici a dojídal pozdní večeři, protože kvůli celodennímu nervovému vypětí neměl při svatební hostině na jídlo ani pomyšlení. V tom se ozvalo zaklepání na dveře. Zamračil se a vstal ze židle stojící u krbu. Jestliže strážný návštěvníkovi dovolil, aby zaklepal, muselo jít o důležitého návštěvníka s důležitým důvodem k návštěvě.
„Dále," zvolal.
Dveře se otevřely a za nimi stál jeho otec v modrém plášti ovinutém kolem ramen. „Myslel jsem, že bys ještě mohl být vzhůru."
„Jsem příliš unavený. Neusnul bych." Zar klesl zpět do své židle a pokynem ruky naznačil otci, aby se posadil naproti němu.
„Posaď se. Jsem rád, že jsi přišel. Mohu ti něco nabídnout?"
Vulkanec odmítavě zavrtěl hlavou, posadit se a natáhl nohy k ohni. „Cletas říkal, že už je téměř léto, ale v noci mrzne dokonce i v tady v údolí. Přiznávám, že jsem vděčný za trochu tepla."
„Zima mi bývá jen málokdy," řekl Zar. „Žil jsem celá léta v tundře a zdejší klima je ve srovnání s ní velmi mírné. Pochybuji, že bych se dokázal přizpůsobit vulkanskému vedru."
„Ještě stále to můžeš zkusit," řekl Spock a pohlédl na něj. Výraz v jeho obličeji se nijak nezměnil, ale nevyslovená výzva v jeho očích Zarovi neunikla.
„To už jsme si přece vysvětlili," povzdechl. „Prostě s vámi nemohu odejít, moji lidé mne potřebují. Kromě toho, Sarpeidon je můj svět, ať v dobrém, či zlém. Vulkan ne... ani tam nikoho neznám."
„Máš tam přece rodinu," připomněl mu Spock.
Zar pozvedl obočí. Bylo to pro něj zcela přirozené, takže na chvilku zapomněl, že by to otec mohl považovat za posměšek. „Myslíš tím T'Pau?"
„Ne, T'Pau zemřela před několika lety. Mluvil jsem o tvých prarodičích."
„O Amandě a Sarekovi? Oni o mně vědí? Jak se to dozvěděli?"
„Řekl jsem jim to," odpověděl Spock suše. „Když jsem se na Vulkanu připravoval na studium Kolinahru, zavěsil jsem si ve svém pokoji na zeď dva tvoje obrazy. Matka je viděla a chtěla vědět, kdo je maloval." Na zlomek vteřiny se odmlčel. „I tak jsem měl v úmyslu jim to říct."
Zar ani nedýchal. Živě si připomněl, jak se Vulkanec styděl za svého „krenath" potomka, který byl živým důkazem jeho poklesku.
Řekl o mně svému otci? Sarekovi, osobě, na kterou se vždy snažil udělat ten nejlepší dojem? Odkašlal si a hledal slova.
„Jak to přijali?"
„Rádi by tě poznali. A stále ještě mohou, pokud se s námi vrátíš. Doktor McCoy má pravdu - tvoje povinnosti vůči tomuto světu nezahrnují tvojí smrt. Prohlížel jsem si události, které následovaly po bitvě. Tvá demise [Pojem "demise" v angličtině označuje nejen odstoupení z úřadu, ale i smrt krále. (Pozn. překl.)] nezpůsobí v časovém proudu žádné komplikace či resonance. Nezáleží na tom, jestli zemřeš, nebo budeš zařazen na seznam pohřešovaných."
„A co se stane s městem?"
„Nastane mír. Údolí Lakreo bude dál rozkvétat."
Wynn se nejspíš podaří odrazit nájezdníky, pomyslel si Zar. „To je báječné," řekl bez jakékoli ironie. „Jsem rád, že jsi mi to řekl. Bude to pro mne snazší."
Vulkanec sevřel rty a Zar na vteřinu vycítil jeho frustraci.
„Nemusí se to vůbec stát." Spockovy tmavé oči hleděly velmi vážně. „Pokud se se mnou vrátíš, vezmu si pár měsíců volna a pomohu ti usadit se. Bude-li to nutné, třeba i víc. Můžeme se podívat na Zem, na Vulkan - kamkoli budeš chtít. Patřila by ti celá prozkoumaná část vesmíru, a ta je pořádně rozlehlá."
Zhluboka se nadechl. „A pro Amandu by to znamenalo -" polkl. „Po celá léta studovala vulkanské duchovní nauky, učila se ovládat své lidské emoce a dosáhla pozoruhodných výsledků. Ale když jsem jí o tobě vyprávěl, měla v očích slzy a řekla mi, že by se s tebou ráda někdy setkala."
„Bojuješ nečistě, otče," pomyslel si Zar, ale sklopil hlavu a nepodíval se mu do očí. Neobratně změnil téma. „Jaké obrazy to byly?"
„Ústup ledu" a zvětšenina tvého autoportrétu z jeskyně. Byla to jediná tvoje podobizna, kterou jsem měl. Ale já se nechci spokojit s obrazem...
Dává mi na vědomí, jak mnoho pro něj znamenám. Když jsme se viděli poprvé, nic takového se nestalo. Vlastně ano,

jednou - v soukromí mentálního prolnutí... stiskl rty. Nesmím se tím nechat ovlivnit. Nesmím připustit, aby zviklal mé rozhodnutí.
„Změnil ses," řekl bez obalu.
„Ty také."
„Máš pravdu. Před dvaceti lety jsem byl skoro o sto let mladší - nebo mi to tak alespoň připadá. A teď," sklonil hlavu a znovu pozvedl obočí, „jsi díky paradoxům cestování v čase jen o necelých deset let starší, než já."
„Vím," odpověděl Spock a rozhlédl se po místnosti s velkou postelí se závěsy a čalouny na zdech. Bylo zde jen pár kusů masivního nábytku... skříň a sekretář, kam Voba ukládal brnění a zbraně. Pak jeho pohled utkvěl na portrétu.
„Tvoje práce?" zeptal se, ale bylo to spíše konstatování, než otázka.
„Ano. Je to Araen," odpovědět Zar. „Moje manželka... přesněji řečeno, má první manželka," dodal pomalu a v hlase mu zazněla hořkost. „Byla krásná," řekl Spock tiše. „Byla," přitakal Zar. "Křehká a jemná... inteligentní a laskavá. Nikdy svůj důvtip nezneužila k tomu, aby někoho zranila."
Musel vynaložit značné úsilí, aby se mu nechvěl hlas. „Měla radost, když byli druzí šťastni. Kdekoli se objevila, lidé se kolem ní shromažďovali jako v zimě okolo ohně..." Povzdechl a uvědomil si, že si nemůže dovolit ponořit se do oněch vzpomínek, „Mohu ti položit osobní otázku?"
Spock se chvilku rozmýšlel. „Ptát se můžeš," řekl pak. „Ale neslibuji, že ti odpovím."
„To je v pořádku. Proč ses nikdy neoženil?"
Pro změnu teď bylo na Vulkanci, aby zvedl obočí. „Vedlo k tomu více důvodů. Když bylo spojení, které mi zařídila rodina, ukončeno rozvodem, nebyl důvod vstupovat okamžitě do dalšího.
Podle toho jsem se také zařídil. Čas plynul... všichni mí vrstevníci už měli partnery. Když skončila naše pětiletá mise, začal jsem se zabývat naukami Kolinahru. Akolyta, který studuje Kolinahr, se musí vzdát všech... vnějších... spojení. Ihned po dokončení studia jsem odletěl z Vulkanu. Od té doby jsem tam už nebyl."
„Takže jsi prostě nepotkal tu správnou ženu," řekl Zar s vážnou tváří." „I tak by se to dalo říct," odpověděl Spock pobaveně.
„Domníval jsem se, že zachování dědičné linie je povinností vůči 'rodině'."
„Tak mi to bylo řečeno," přikývl Spock. „I kdyby ses se mnou nevrátil, mám stále ještě dost času. Pravdou je, že se rodinnými tradicemi necítím vázán tak silně jako dřív. Člověk stárne a jeho perspektivy a priority se mění."
„Shovívavost večera."
Spockovo obočí se znovu zvedlo. „A co ty? Dozvěděl jsem se, že tě Rada nabádala k novému sňatku po celá léta. Proč jsi tak dlouho otálel?"
Trvalo téměř minutu, než Zar odpověděl. „Svazek, který dnes večer uzavřu s Wynn, nebude skutečným manželstvím," řekl nakonec striktně a doufal, že se otec nebude dál vyptávat. Je tím posledním člověkem, s nímž bych se o tom chtěl bavit...
„Chápu," odpověděl Spock. „Jde tedy o čistě formální úmluvu, sjednanou z politických důvodů." Pohlédl synovi přímo do očí a bylo jasné, že mu jeho vytáčka neunikla. „Proč se vyhýbáš opravdovému manželství?" zeptal se. „Nechci strkat nos do tvých záležitostí, ale..."
Zar polkl. „Nevím... ani já jsem asi nikdy nepotkal tu správnou ženu. A jestli ano, nikdy jsem si to nepřipustil. Abych ti řekl pravdu, myslím, že McCoy se nemýlil. Jsem zbabělec."
„Podle mých měřítek v žádném případě ne. Mohu-li se k tomu vyjádřit, počínal sis za tak obtížných podmínek dobře."
Zar byl překvapen a potěšen současně. „Ale... děkuji. Jsem rád, že to slyším. Hodně to pro mne znamená." Na chvíli se zamyslel.
„Víš, co pro mne bylo svým způsobem nejtěžší? Když jsem se sem vrátil, byl jsem plný odhodlání zachránit tenhle svět. Netrvalo vsak dlouho a já jsem zjistil, že když je něco „správné", nemusí to ještě být příjemné. Ve skutečnosti se mi má role vůbec nelíbí. Netěší mne být ‚režisérem celého představení'. Mnohokrát jsem litoval, že jsem nezůstal u vás na Enterprise,"
„Jsi nespokojen se svým postavením? Nerad rozhoduješ?"
„Přesně tak. Jsem pravý opak Jima Kirka. To je rozený velitel. Stačí se na něj podívat. Žije svou prací.
Je v ní úspěšný. Jako by měl pravdu i tehdy, když se mýlí - slovy se to dá těžko vyjádřit."
„Vím, co chceš říct," řekl mu Spock.
„Myslím, že to chápeš lépe, než kdokoli jiný."
„Netvrď mi, že ti tvá práce nepřinášela žádnou radost."
„Kdysi před léty určitě, ale to jsme ještě žili v míru. Chodil jsem do školních tříd a věděl jsem, že můj lid bude jednoho dne vzdělaný. Viděl jsem, jak farmáři pracují s novými ocelovými pluhy a říkal jsem si, že to vše přece jen má cenu. Přesto, že jsem nesnášel vybírání poplatků, odsuzování provinilců a vůbec všechnu tu každodenní práci, kterou přinášelo mé postavení, dokázal jsem uskutečnit to, co jsem si předsevzal - a to něco znamenalo."
Potřásl hlavou. „Abych to dokázal, musel jsem se vzdát své osobní svobody - a to jsem byl během celého svého předchozího života tak volný, jak si jen lze představit. Byl jsem odpovědný jen sám za sebe. Po příchodu sem jsem dostal na starost tisíce životů. Nikdo to po této stránce nemá těžší, než vládce území o téhle velikosti -" Zar zmlkl a se sklopenou hlavou hleděl na stůl před sebou, na němž se modravě leskl jeho meč. Nechal ho tam Voba, který jej krátce předtím čistil.
Pohlédl na něj a ústa se mu zkřivila. „A pak se začalo válčit..."
„Rozumím ti," řekl Spock. „Ale proč jsi mluvil o nedostatku odvahy?"
„Během těch let jsem ztratil tak mnoho lidí... Araen a Tekolina... Alinu, jednoho ze svých nejlepších taktiků, Matrika, který se mnou byl od samého počátku... spoustu dalších... a samozřejmě i svou matku. Pokaždé jsem byl upozorněn, že

se s nimi něco stalo, nebo se brzy stane... tak, jako tehdy, když tě chtěl popravit velitel Tal. Nevolnost, závratě, dezorientace... čím větší nebezpečí, tím to bylo horší."
„Vzpomínám si."
„Je hrozně těžké o někoho stát, když víš, že budeš přitom přinejmenším mentálně a emocionálně - až bude umírat." Při poslední slabice se zajíkl. „Radu let jsem se snažil omezit své citové vztahy tak, jak jen to bylo možné. Přesto se to stále opakuje. Může se stát, že zítra vstanu, bude mi zle a uvědomím si, že na řadě je Cletas, nebo Voba. Žít s někým takovým je peklo."
„Ano," odpověděl Spock. „Jenže jedinou alternativou je žít bez přátelství a vřelosti... ve sterilním, neradostném prostředí.
Vím, co to znamená. Zažil jsem takovou jalovou existenci při prolnutí s Vejurem."
„Kdo to byl?"
„Gigantická vesmírná loď vytvořená počítačem. Setkali jsme se s ní, když při pátrání po svém stvořiteli zamířila k Zemi. Hledala něco, co by dalo smysl její vyprahlé existenci. Shromáždila nespočet údajů, disponovala dokonalou logikou - ale neměla žádné ponětí o soucitu a přátelství, takže zůstávala... prázdná. Neplodná. Než se nám podařilo přimět ji, aby se vydala hledat vyšší cíl, málem zničila Zemi."
Zar pozorně naslouchal. „A jaké z toho plyne poučení?" zeptal se, když Spock skončil. „Že logika není všechno? Jsem šokován otče!" řekl a napůl se usmál.
Spocka to však neuvedlo do rozpaků. „Některé věci prostě překračují logiku." Povzdechl si a zahleděl se do ohně. „Upozornění na vnitřní omezení logiky bylo jen částí ‚poučení', jak jsi to nazval. Myslím, že důležitější je to, že ten, kdo přestane růst a přesahovat sám sebe, byť za cenu značného rizika - je duchovně mrtev."
Zar naslouchal otcovým slovům a jeho humorná nálada, u něj tak vzácná, se vytratila. Naklonil se kupředu a pohled jeho očí byl pevný a ostrý jako čepel jeho meče. „Podle tebe bych se tedy neměl vyhýbat citovým vztahům jen proto, že kdokoli může kdykoli zemřít a že mi to přinese utrpení? Říkáš, že bych měl bojovat o život, ačkoli podle největší autority nejsem už nic jiného, než mrtvola, čekající na to, až padne? „Říkáš, že bych měl -" hlas se mu zlomil. Drhl si rukou čelo a snažil se nabýt sebekontrolu.
Po chvíli ucítil na svém rameni dotyk ruky. Byl lehký a trval jen okamžik. Zhluboka se nadechl a znovu pohlédl na otce. „Omlouvám se za ten výbuch. Vždycky, když si začnu myslet, že jsem už zcela rezignoval, dojde k něčemu takovému a já si uvědomím, že část mé osobnosti se smrti stále ještě bojí a nepřeje si zemřít."
„Jsem rád, že něco takového slyším," řekl Vulkanec a jeho pohled ožil. „Od chvíle, kdy jsme se znovu setkali, jsem se obával, že jsi už zcela rezignoval. Ta myšlenka mne... zarmoutila... víc, než dokážu říct."
Zar vnímal drsný tón otcova hlasu, stejně jako jeho emoce. Nemusel sahat příliš hluboko, byly docela blízko povrchu. Kratická, krvavá scéna, kterou zahlédl na obrazovce svého trikordéru Vulkance neustále pronásledovala a vyvolávala v něm hlubokou lítost a bolest.
„Ach, otče..." Zar hledal slova. „Neuvědomil jsem si... Nenapadlo mne, jak hrozné pro tebe muselo být vidět mne..." zadrhl se a zmlkl. „Mrzí mne to."
„Omlouvat se mi za to, co jsem viděl v trikordéru, není příliš logické," odpověděl Spock mírně. „Kdybys býval mohl nějak ovlivnit to, k čemu došlo, nebylo by se to vůbec stalo. Nebo by se to nemuselo stát." Potřásl hlavou nad paradoxním prolnutím minulosti a budoucnosti.
„To je sice pravda, ale kdybych nebyl tak posedlý svým vlastním já, mohl jsem si uvědomit, jak to zapůsobí na ty, kteří mne mají rádi. Mel bych se trochu rozzuřit." „Rozzuřit?"
„To mi dnes doporučila Wynn." „Uvážím-li, v jakém prostředí vyrostla, zaslouží si obdiv," pronesl Spock zamyšleně. „Je inteligentní, soucitná... zamlouvá se mi čím dál víc."
„Mně také," připustil Zar a zcela bezdůvodně si připomněl výraz v jejích očích bezprostředně poté, kdy ji při obřadu políbil. Jako by si myslela, že si z ní tropím žerty. Ve skutečnosti šlo o náhlý impuls. Doufám, že budu mít čas jí to vysvětlit. Měla by vědět, že...
Vulkanec prohrábl oheň. „Je už hodně pozdě," řekl. „Myslím, že si potřebuješ odpočinout."
Ty také, pomyslel si Zar při pohledu na hluboké vrásky kolem jeho úst. „Máš pravdu," řekl. Spock vstal a zamířil ke dveřím. . Otče?"
„Ano?"
„Poskytl jsi mi spoustu námětů k přemýšlení. Jestli mám zůstat zde, nebo odejít s vámi... jestli mám zůstat takový, jaký jsem, nebo riskovat změnu... jestli se mám... rozzuřit. Děkuji ti."
„Není zač," odpověděl Spock. „Odpočívej v klidu a míru, synu," dodal vulkansky. „A pamatuj si, že na kterékoli planetě vítr nakonec obrousí kámen. Kámen se totiž může jen rozpadat, zatímco vítr se mění."
Pak tiše klaply dveře a byl pryč.
Zar ještě několik minut seděl a přemýšlel o jeho posledních slovech. Nakonec povzdechl, chytil se opěradel a chystal se vstát. A právě v tom okamžiku zaslechl slaboučké, opatrné zašramocení. Vycházelo zpoza čalounů za jeho zády. V zápětí následovalo sotva slyšitelné zašustění...
Nehlučně vstal ze židle a uchopil meč. Obezřetně se plížil ke stěně a bojoval přitom s nutkáním zvolat „Je po ní, vsadím dukát, po ní!" [citát a narážka na scénu z Hamleta. (Pozn. překl.)] a bodnout.
Ovládni se, řekl si v duchu. Ať je to kdokoli, určitě to není Polonius. Vteřinu předtím, než odhrnul těžký závěs, věděl, koho za ním najde.
„Má paní," oslovil Wynn, ironicky se uklonil a nabídl jí rámě.
„Nebude vám lépe u ohně?"

Kapitola desátá

MOHLO MNE NAPADNOUT, pomyslel si Zar, že jí Cletas přidělí pokoj sousedící s mým. Státnický sňatek, nestátnický sňatek, je to moje manželka a koregent a má tudíž nárok na veškerá příslušná privilegia a pocty - včetně manželské ložnice. Od Araeniny smrti do ní nevstoupil... na spojovací dveře dal závoru, zakryl je čalounem a málem se mu podařilo zapomenout, že existují.
Wynn na vteřinku zaváhala, pak vysunula bradu způsobem, který si už začínal pamatovat. „Děkuji vám, pane," řekla klidně. „Jsem poněkud promrzlá."
Prsty, kterými se dotkla jeho rukou, byly jako rampouchy. Měla na sobě jen tenkou plátěnou košili, přes níž si přehodila plášť. Propletené vlasy jí volně spadaly na záda. Zar ji přivedl k židli, usadil ji, pak spěšně prohrábl ohniště a přihodil pár polen. Za chvíli se už ozýval příjemný praskot.
Otočil se zpět k Wynn. Pozorovalo ho a v očích měla vzdorovitý pohled. „Neočekávám, že mi budete věřit - ale to, co se stalo, nebylo v žádném případě mým úmyslem. Usnula jsem a náhle... náhle jsem se vzbudila s pocitem, že mne někdo volá. Šla jsem tedy ke dveřím - Cletas mi je ukázal, když odstraňoval závoru. Byly úplně těsné, takže jsem zaslechla váš hlas..."
Unaveně pokrčila rameny. „Vešla jsem s úmyslem ozvat se. Jenže pak jsem zaslechla vašeho otce a došlo mi, že mne nikdo nevolal.
Když jsem zaslechla o čem hovoříte, styděla jsem se přiznat, že jsem vyslechla tak osobní hovor a chtěla jsem odejít. Dveře se však za mnou přivřely. Nemohla jsem je otevřít, aniž bych nezpůsobila hluk. Cekala jsem tedy, připravená odejít ihned, jakmile to budu moci nepozorovaně učinit. Když váš otec odešel, sedel jste tak tiše... myslela jsem, že jste usnul a že nastala ta pravá chvíle..."
Věděl, že říká pravdu. Rozpoznával to bez jakékoli námahy. Přikývl a položil ruku na zadní opěradlo její židle. „Věřím vám.
Takové věci se stávají, nemusíte se tím trápit. A my jsme o vás mluvili, takže je docela dobře možné, že jste skutečně zaslechla své jméno."
„To ale není všechno," pokračovala, aniž by zvedla oči. „Když jsem tam stála a snažila se neposlouchat - i když to samozřejmě nebylo možné - přišlo něco jako Sdělení. Žádné vize, žádná slova, jen pevné přesvědčení, že byste měl udělat to, co si přeje vás otec. Je třeba, abyste šel... tam, kam vás chce vzít, ať je to kdekoli. Musíte mu pomoci. Je to jediný způsob, jak si můžete zachránit život Cítím to tak silně... jsem si jistá, že si to Ašmara přeje.
„Nechápete, co ode mne chtějí," odpověděl Zar.
„Máte pravdu. Nechápu. Nejsou z tohoto světa, že?" Zaváhala a bylo na ní patrná nervozita. „Nechci říct, že jsou to duchové či démoni. Nejsem si jistá, co chci říct... snad jen to, že když jsem poprvé viděla Kirka, řekl mi, že mi nemůže vysvětlit, jak se sem dostal. Přišli sem... z nějakého jiného místa. Ale to není všechno, že?"
„Ne. Přišli z místa - ze světa, který se nachází nejen jinde v prostoru, ale i v čase. Přišli k nám z doby, která teprve nastane."
Wynn si povzdechla. „Možná by bylo lepší, kdybyste mi vše vysvětlil, tak, jak jste slíbil. Jsem přesvědčena, že to pochopím a to je velmi důležité. Důvěřujte mi, prosím."
Zar pokrčil rameno. Nemohu tím nic pokazit. Beztak mi nejspíš neuvěří... „Dobrá," řekl.
Popsal jí celou skutečnost. Pečlivě přitom volil slova a vyhýbal se všem složitějším pojmům. Velekněžka soustředěně naslouchala, aniž by ho přerušovala, jen chvílemi mírně krčila čelo.
Když skončil, pohlédla na něj. „Po celý život jsem cítila, že na světě... ve vesmíru... jsou věci, které nedokážu pochopit. Teď už vím, že takových věcí je mnoho, velmi mnoho. Říkáte, že za těmito světy jsou jiné světy, za hvězdami další hvězdy... a že vzdálenost a čas mohou být jednou a toutéž věcí... Jedno je mi ale jasné. Cestu, kterou podnikli ti tri, nepodstoupí nikdo, kdo k tomu nemá dobrý důvod. Potřebují vaši pomoc."
Zar se zamračil. „Jen proto, že jsem jedenkrát navázal se Strážcem kontakt..."
„Cítím, že mají pravdu. Pokud někdo může přesvědčit toho - toho Boha času - aby znovu začal plnit své povinnosti, jste to vy."
„Oni v to doufají - ale ve skutečnosti to nikdo neví."
Naklonila se kupředu a zelené oči jí plály vzrušením a nadějí. „Musíte jít. Musíte udělat to, o co vás žádají."
„Odejít a nikdy se nevrátit? Nemůžete se dočkat, až budete dědičkou?"
„Na to jsem vůbec nemyslela," odbyla netrpělivě jeho cynickou poznámku. Pro toho Strážce není čas vůbec ničím - jen svitkem látky, který může podle své vůle sbalovat či rozbalovat, je to tak?"
Zar přikývl.
„Pak vás sem tedy může vrátit ještě před začátkem bitvy. Budete zde a povedete své vojsko. Budete bojovat a možná se ani neocitnete mezi padlými. Sdělení bylo sice velmi zřetelné, ale chyběl mi obraz, který by mne vedl... je to jen dojem! Ale pokud mám pravdu... jestli můžete být zachráněn..."
„Ano? A co pak?"
Z jejích rysů zmizelo veškeré oživení. „No...nic. Jen to, že dobrý člověk by neměl umírat zbytečně brzy."
„Lze takový osud odvrátit?" uvažoval Zar polohlasem. „Nezpůsobí to nějaký paradox? Rád bych věděl..." chvíli ještě přemýšlel, ale pak zanechal marného úsilí. Byl příliš unaven, než aby se dokázal zabývat problémy teoretické fyziky. Bylo tu však ještě něco, co ho trápilo, něco, co souviselo s Wynn samotnou a on cítil potřebu porozumět tomuto tajemství.
„Rád bych také věděl, proč vám na tom tolik záleží."
„Prostě záleží," odpověděla příkře. Otázka se jí zjevně vůbec nelíbila. „Proč, to vás nemusí vůbec zajímat."

Náhle se ho zmocnila zlost a pevně sevřel opěradlo židle. Co se to tu děje? Proč je najednou tak tajnůstkářská? „Mám právo to vědět, paní, poněvadž se mne to týká. Proč chcete oddálit své nástupnictví?" zeptal se tichým, studeným, výsměšným hlasem. „Co to všechno pro vás znamená? Proč se o to staráte? Kvůli čemu?"
Naklonil se k ní a zvedl jí bradu, takže na něj musela pohlédnout.
Vyskočila na nohy, jako by ji píchl nějaký hmyz a hněv vyzařoval z každičkého tahu její tváře. „Copak všechno musí mít nějaký racionální důvod? Copak lidé nemohou něco udělat čistě a jen proto, že to prostě chtějí udělat? Zbytečné moc přemýšlíte, pane!" Prudce se otočila a zamířila ke spojovacím dveřím. Rozhořčeně ji uchopil za paži, přiměl ji, aby se zastavila a otočila k němu. „Kdybyste prožila to, co já," procedil mezi zuby a třásl se hněvem - nejdřív McCoy, pak otec a teď i ona! Proč mne všichni nenechají na pokoji! - „nebyla byste si jista, že city jsou tak báječná věc. Dlouho jsem se učil přestat cítit a raději myslet.
City... zraňují."
Vrhla na něj hněvivý pohled. „Myslíte si, že máte na utrpení nějaký monopol? Váš otec k vám byl příliš shovívavý. Měl jste pravdu. Jste zbabělec!"
Uchopil ji za obě ruce, nevšímaje si její snahy vytrhnout se mu. „Myslíte? Něco vám ukážu a pak můžete soudit!"
„Tak prosím," odsekla. „Ukažte!"
Zar uvolnil bariéry, které je oddělovaly a do její mysli pronikaly jeho vzpomínky. Přestala zápasit a ztuhla, když pocítila intenzitu prolnutí. Zar se dotknul její tváře a jeho prsty automaticky vyhledaly staré kontaktní body.
V prolnutí pádily roky rychlostí srdečního tepu.
Dětství a dospívání, kdy byla matka jeho jediným společníkem.
Osamělost a touha... touha po otci, po kamarádovi, po partnerce...
Samota, která se zdála být nesnesitelná... až do dne matčiny smrti, kdy objevil pravý smysl onoho slova. Znovu vnímal tíhu jejího těla, stejně jako tehdy, když ji odnášel do ledové jeskyně.
A pak Araen, chraptivě naříkající v deliriu, snažící se zbavit své tělo smrti, v níž se změnilo její dítě. Cekal příliš dlouho, čekal ještě dávno poté, kdy bylo jasné, že nezbývá žádná naděje a stále doufal, že se něco stane, že dojde k nějakému zázraku... a pak bylo po všem, jeho ruce a nůž byly kluzké a vlhké teplou čerstvou krví, Araen mrtvá a jeho novorozená dcera se chabě pokoušela o pláč...
Malá Araen žila šest hodin. Dost dlouho na to, aby jí odpustil, že způsobila smrt své matky... aby vzniklo citové pouto, jehož roztržení jím znovu hluboce otřáslo. Stál, držel ji v náručí a zoufale se snažil přimět ji, aby dýchala. Dvakrát se mu podařilo znovu jí vdechnout život, když její maličké plíce selhaly, ale potřetí už ne...
Všichni ti mrtví během dlouhých let, všechno utrpení... všechny ztráty. Nikdy žádná úleva, kterou by přinesly slzy... snažil se, ale prostě žádné neměl... nevěděl proč. Místo aby se jeho rány vyléčily, zatáhly se, zanítily a změnily se v hnisající bolák plný žalu a hněvu...
Ale ještě předtím, než všechny vzpomínky vpluly do Wynnina vědomí, uvědomil si, že se prolnutí mění, že se stává oboustranným. Začal prožívat události z jejího života...smrt její matky, k níž došlo po dlouhé, pustošící chorobě. Wynn o ni něžně pečovala a zatlačila jí oči, když konečně nalezla mír.
Pak krátký čas radosti s Nahralem, narození Lelinose... štěstí, které jen zhoršilo strašlivý šok, když v ruinách svého domova objevila jejich zmrzačená těla...
Zar polkl a ucítil píchnutí ve vyschlém hrdle. Wynn měla pravdu. Neměl žádný monopol na utrpení. Na rozdíl od něj však byla natolik silná, že dokázala i nadále přistoupit na všechna rizika, jež s sebou přináší silné citové vztahy. Dokázala čelit svému žalu a naučila se s ním žít, místo aby jej v sobě uzavřela jako nezhojenou ránu.
Nejasně si uvědomil, že se hlavou opírá o jeho rameno a křečovitě se chvěje. Pak prolnutí zesláblo. Zaslechl její vzlyky, hluboké, drásající zvuky, které vycházely odněkud z hloubi její hrudi.
„Pšššš," zašeptal a přitáhl ji k sobě. „Pšššš."
Mrzí mne to, opakovala beze slov v jeho mysli, je mi vás líto.
Mně vás také, odpovídal jí. Přál bych si mít vaši sílu.
Nevěděl kolik času prošlo, než její vzlykat zeslábl. Nakonec se zcela utišil. Zraněná noha ho sice stále ještě bolela, ale smyčka, doposud škrtivě svírající jeho nitro, se uvolnila díky tomu, že v prolnutí prožil její žal. Povzdechl si. Bylo to jakoby se krvácení z neviditelné, ale smrtelné rány konečně zastavilo a začal proces uzdravování.
Wynn se zavrtěla a potáhla nosem. „Máte kapesník?"
Zar zalovil v kapsách svého krátkého koženého kabátce a podařilo se mu jeden najít. „Tady máte."
„Děkuji." Odstoupila od něj. Nechal své ruce volně sklouznout a snažil se nevnímat, jak prázdné mu náhle připadají. Stál, díval se, jak si utírá oči a cítil se trapně.
„Už je vám lépe?"
„Ano," odpověděla. „Mrzí mne, že jsem vás nazvala zbabělcem. Mýlila jsem se."
„Ne, nemýlila. Musím se omluvit za své chování," řekl ztěžka.
„Nevím, co mne přimělo chovat se tak... máte samozřejmě své důvody, proč mi chcete pomáhat... a ať už jsou jakékoli, je to čistě vaše věc."
Wynn vzdychla a vykročila ke své ložnici. Udělala však pouze jeden krok, pak se zastavila, otočila se, vysunula bradu a pohlédla mu přímo do očí. Její výraz vyjadřoval podivnou směsici něhy, pobavení i zklamání.
„Je pochopitelné, že vás mé důvody zajímají... je to i vaše záležitost. Takové věci se stávají, i když mne to ještě nikdy nepotkalo. Popírat to, co cítím - jak to dělám už celé hodiny - nic nevyřeší. Měla bych udělat něco lepšího, než lhát sama sobě - nebo vám."
Hleděl na ni rozšířenýma očima. Nebuď idiot! Určitě měla na mysli něco jiného, než se domníváš...
Polkl a pokusil se najít slova. „Zní to, jako byste chtěla říct, že... že..." zakoktal se a zmlkl.

Zarděla se, ustoupila o krok, ale její oči hleděly pevně. „Vím, jak to zní. Chcete, abych vám to řekla otevřeně? Tak dobře. Někdy během dne - a byl to skutečně šílený den - jsem zjistila, že vás miluji. Že vás chci. Nechtěla jsem to přiznat ani sama sobe, ale je to pravda... a nestydím se za to." Pak poprvé na chvilku zaváhala, pohlédla stranou a šeptem dodala. „Neočekávám, že opětujete mé city."
Srdce mu hlasitě bilo. Aniž by si příliš uvědomoval co dělá, přistoupil k ní a položil jí ruce na ramena. V okamžiku, kdy se jí dotkl, spojení se znovu oživilo, takže zřetelně vnímal její emoce... její okamžitou odpověď na jeho blízkost. Jeho vlastní reakce byla tak silná a naléhavá, že mu dech uvázl v hrdle. „Wynn..." začal váhavě. „Nevím si v téhle chvíli rady se slovy, ale od chvíle,kdy jsme se poprvé setkali, cítil jsem... něco. Nevím..." Vztáhl k ní ruku a jeho prsty se něžně dotkly její tváře a pak i lící, obočí a rtů. „Nevím, co si mám myslet... co říci... nebo udělat..."
„Myslím, že byste měl konečně přestat myslet," řekla mírně.
Díky mentálnímu spoji poznal, že si velmi přeje aby ji políbil.
Udělal to tedy.
Její rty byly chladné a hebké. Po chvilce ji přitáhl k sobe a pevně ji objal. Polibek se prohluboval. Zvedla ruce a hladila jeho ramena a zadní část krku. Spoj mezi nimi se znovu vznítil a postupně zesiloval... vnímal potěšení, které jí přinášel dotyk jeho těla a o to silnější byl jeho vlastní prožitek.
Ne! Nedělej to! Je nebezpečné... varoval ho slaboučký hlásek v jeho mysli, ten však vzápětí utonul ve vlně závratných pocitů.
Líbal ji na tvář, do vlasů, líbal její malé, okrouhlé uši, zatímco tiše, přerývaně šeptala jeho jméno. Jeho rty doputovaly až k jejímu hrdlu, zřetelně vnímal její puls, zrychlený a prudký jako u vyplašeného ptáčete.
Mentální spoj natolik zesílil, že přešel v prolnutí, které definitivně umlčelo varovný hlásek a odplavilo i jeho identitu, samotné vědomí vlastního já. Nevnímal už nic jiného než to, že ji svírá v objetí.
„Wynn..."zašeptal.
Miluji tě. Ta slova nebyla vyřčena a Zar neměl ani tušení, kdo z nich na ně myslel první. Zvedl hlavu, pohlédl na ni a v očích měl němou otázku. Ani ona neodpověděla slovy - prostě si k sobě znovu přitáhla jeho hlavu a políbila ho na rty. Pak už v nich nezůstalo nic, než hladová touha po úplném spojení, mentálním i tělesném.
Přikrývky na obrovské posteli byly jak tabule ledu, ale Zar to sotva zaregistroval. Nevnímal nic jiného, než Wynn. Milování jím otřáslo, prožitek ho zcela pohltil, sdílená vášeň sežehla poslední zbytek stínu smrti... zůstal jen pocit fyzického vyčerpání, z něhož se nakonec propadl do spánku...
Když se Wynn vzbudila, nedělalo jí žádný problém vzpomenout si, kde je... nově vytvořený mentální spoj nezmizel dokonce ani ve spánku, pouze zeslábl. Zůstal na pozadí její mysli jako příjemně hřející žhavý uhlík. Zívla, protáhla ruce za hlavou a vzápětí spěšně přitáhla prošívanou přikrývku až po bradu. Ani jeden z nich nemyslel na to, aby zatáhl závěsy postele, oheň dávno vyhasl a místnost byla promrzlá.
Zato pod přikrývkami, v jeho blízkosti, bylo teploučko. Usmála se a otočila se k němu.
Ležel schoulený na boku, paže měl úhledně složené na hrudi a tiše a pravidelně oddychoval. Pečlivě si ho prohlížela. Vzpomněla si totiž, že Nahral ve spánku vypadal mladší. Pro Zara to neplatilo - vypadal úplně stejně, jako když byl vzhůru. Trochu se mračil a tvářil se soustředěně, jakoby řešil nějaký problém.
Ráda by věděla, kolik je hodin... určitě hodně pozdě. Okenní závěsy byly zatažené, ale kolem okrajů prosvítalo jasné sluneční světlo. Matně si vzpomněla, že těsně předtím, než usnula, zahlédla šero časného úsvitu. Musí tedy být už téměř poledne, pomyslela si a s lehkým úžasem si uvědomila, že od chvíle, kdy se poprvé setkala s mužem ležícím vedle ní, neuplynul ještě ani den.
Hlavou jí táhla směsice vzpomínek ze včerejšího dne - nájezd, první setkání, jednání rady, zásnubní obřad... pocítila jakousi závrať. Jako bych proskočila tou časovou branou, o níž mi vyprávěl a během jediného úderu mého srdce uběhly celé roky...
Chvíli přemýšlela o světě - universu - kde lidé cestují od hvězdy k hvězdě ve velikých vesmírných vozech. Malba na zdi, která ji tak znepokojila a zmátla, představovala jeden z takových vozů jménem Enterprise. Zar jí řekl, že tahle Enterprise se může pohybovat tak rychle, že by mohla obletět celý tento svět (který, jako by toho všeho nebylo dost, prý je kulatý!) dřív, než bys stačil mrknout okem. Je to její manžel, byla uvnitř jeho mysli, kde není možné lhát, takže mu chtíc nechtíc musela věřit, ale bylo to obtížné.
Neklidně se zavrtěl, pak se znovu uvolnil. Vydal přitom zvuk, který se jen vzdáleně podobal chrápání. V rozcuchaných černých vlasech zahlédla ostrou špičku ucha. Občas je tak zvláštní, tak cizí... a presto mi to dnes v noci připadalo, jako bychom skutečně byli jedna jediná bytost... vzpomínka v ní vyvolala novou vlnu touhy.
Opatrně natahovala ruku, dokud se téměř nedotýkala jeho paže.
Aniž by se ho dotýkala, vnímala teplotu jeho těla. Byla vyšší, než ta její, jakoby měl horečku. Nyní už ale věděla, že není nemocen, že je to jeho normální stav.
Co se stane dnes? přemítala. Odejde a pokusí se uzdravit toho Boha času, Strážce? A jestli odejde, vrátí se zpátky ke mně? Mám si vůbec přát, aby se vrátil, když to může znamenat jeho smrt?
Před vnitřním zrakem jí probleskla krutá vize, kterou jí seslala Ašmara. Musela zahnat slzy. Chraň ho, paní, prosím tě o to. Přivedla jsi nás k sobě záměrně... vím to. Kdybych si alespoň mohla být jista tím, že šlo o pravé Sdělení! Že když odejde se svým otcem a jeho přáteli, bude žít! Znamená to snad, že tam bude muset zůstat? Měla bych ho asi přesvědčit, aby odešel a nevracel se. Ale nikdy už ho nevidět...
Hrdlo se jí křečovitě stáhlo. Musím být silná, rozhodla se.
Pokud mi Ašmara oznámí, že bude žít jen tehdy, když se nevrátí, budu ho prosit, aby to udělal.
Jako by svým rozhodnutím vyslala nějaký neslyšný signál, Zar se probudil. Po několik okamžiků na ni upřeně hleděl, v šedých očích stále ještě stíny únavy. Pak se usmál, vztáhl k ní ruku a jemně ji pohladil po vlasech. „Nevím, co mám říct.

Nezdá se mi, že by se pro tuto chvíli hodil obvyklý formální pozdrav, jímž se vítají vyslanci."
Zasmála se. „Buďme tedy neformální. Přeji ti dobré ráno - pokud ovsem stále ještě je ráno, o čemž pochybuji."
„Dobré ráno," odpověděl poslušně. „Vyspala ses dobře?"
„Velice dobře," odpověděla. „Neměla jsem na vybranou. Úplně jsi mne zničil."
Podepřel si hlavu loktem a obočí mu zmizelo pod vlasy. „Zničil jsem tě? Myslel jsem, že Ašmara nesnáší lháře."
„Přesně tohle jsem včera řekla Kirkovi," zasmála se. Pak se znovu protáhla a s potěšením zaznamenala, jak očima sleduje její tělo, rýsující se pod přikrývkou. „Odejdeš s nimi už dnes?"
„Jestli vůbec odejdu. Zatím jsem se ještě nerozhodl."
„Měl bys jít. Musíš jít."
„Řekli mi, že jeden esper (tak se v době mého otce nazývají lidé mající obdobné schopnosti jako ty a já) byl vážně, téměř smrtelně zraněn. Co když odejdu a nevrátím se?"
Zhluboka se nadechla, protože bolest projela jejím tělem jako nůž, ovládla se však a její výraz zůstal beze změny. „Pak bych vládla New Araen za nás oba, nejlépe, jak bych uměla." Pohlédla na své břicho.
„A budu-li mít štěstí, nastoupí po mně naše dcera nebo syn."
Zarovy rysy ztuhly a přestože nebyli v žádném dotyku, vycítila skrze spoj jeho úlek. Posadil se.
„Naše... dítě? Je to možné?"
Pohlédla na něj s předstíranou nevěřícností. „Zapomněl jsi tak brzo? Cítím se dotčena."
Seděl strnule, v tváři mel kamenný výraz, rty sevřené. „Měl jsem na mysli, jestli mohlo dojít k početí."
Dívala se na něj překvapeně a polekaně. Co na tom může být špatného? „Ano, mohlo," odpověděla. „Nepoužila jsem žádnou rostlinu, která by tomu zabránila. Jestli mi Ašmara bude přát, je to velmi pravděpodobné." I ona se posadila a přitáhla si přikrývku k ramenům. „Proč se tak tváříš, Zare?"
Strach, který mu rozbušil srdce vnímala ještě předtím, než se dotkla jeho paže. Fyzický kontakt sdílený pocit natolik zesílil, že sotva popadla dech. „Řekni mi, co se děje, prosím!"
S námahou polkl. Cítila, jak obrovské úsilí musí vynakládat, aby se ovládl. „Araen..." řekl sotva slyšitelně. „Musím myslet na to, jak zemřela..."
Wynn potřásla hlavou. „Viděla jsem ji včera v noci v tvé mysli. Měla drobnou postavu s křehkou kostrou, byla útlá a slabá, že?"
Přikývl. „Hlavou dosahovala sotva doprostřed mé hrudi."
„Bylo to její první dítě, že?"
Znovu přikývl, aniž by se k ní obrátil.
„Podívej se na mne, milý," řekla a pohladila ho po tváři. „Moji lidé jsou urostlejší a pevněji stavění, než obyvatelé tvého údolí a já vynikám výškou i mezi nimi. Jsem stejně velká jako Cletas či McCoy. Nikdo o mne nemůže říct, že jsem křehká, či slabá. Porodila jsem už jedno zdravé dítě... celé to netrvalo déle, než půl dne. Věř mi - jako ranhojič a porodní asistent vím, o čem mluvím. Chápu sice tvé obavy, ale nesdílím je. Ve srovnání s radostí, kterou mi naše dítě přinese, je každé riziko zanedbatelné."
„Ale..." začal, pak ale zmlkl a pokrčil rameno. „Možná máš pravdu."
Wynn si nicméně byla jista, že ho nepřesvědčila. Chvíli uvažovala o dalším vysvětlování, ale pak si to rozmyslela. Však uvidí. Nic zlého se nestane.
V šeru si ho pozorně prohlížela a znovu prožívala chvíle, kdy objímala jeho hubené svalnaté tělo a dotýkala se hladké kůže a jizev... spousty jizev. Jen málo bojovníků žije tak dlouho, aby jich tolik nashromáždilo.
Váhavě se dotkla jeho pravého ramena a pak ukazovákem sjela o kousíček dolů. „Jak jsi přišel k tomuhle?"
Podíval se a zvedl obočí. „Myslíš ty stopy po zubech?" zeptal se s vážnou tváří. „Nejspíš mne někdo pokousal."
Potlačila úsměv a pohlédla na něj s předstíraném rozhořčením.
„Ne, ukazovala jsem tohle."
„To je od oštěpu jednoho vyhnance. Právě tahle rána mne přiměla neodkládat vynález brněné košile. Pohlédla na něj nechápavě. „Brnění, vyrobené z ocelových řetízků," vysvětlil jí.
Z téhož kovu je i můj meč. Brnění z vyvařené kůže, byť i zpevněné, se mu ani zdaleka nevyrovná. Dokáže zachytit ránu vedenou bronzovým mečem."
„Máte takových zbraní víc? Poskytlo by to našim silám nezanedbatelnou výhodu.
„Ocelovými meči mohu vyzbrojit asi dvě stovky vašich vojáků," odpověděl. „Dalších tři sta vojáků může dostat kopí s ocelovými hroty, ale to je vše. Naši kováři pracovali po celé měsíce ve dne i v noci, jen aby stihli vybavit moje vlastní vojsko."
„My také máme kováře," řekla. „Nemohli by je tvoji lidé naučit pracovat s tím novým kovem?"
„S největší radostí. Záleží ovšem na výsledku bitvy," odpověděl. „Co myslíš, kdy zaútočí?"
„Ihned, jakmile vody Redbanku opadnou natolik, aby ho bylo možno překročit i s vozy," odpověděla. „Odhaduji, že to bude zítra, nejpozději pozítří."
„To souhlasí s mými posledními zprávami. Chci se s nimi střetnout na Moorgatské pláni. Můj bitevní plán vyžaduje dostatečný manévrovací prostor."
Pohlédla na něho s hraným znechucením, pak ho štípla do paže.
„Taktika, bojová strategie... pěkné téma pro dva lidi v posteli, ráno po zásnubách."
Na tváři se mu objevil charakteristický poloúsměv. Odhrnul jí vlasy z tváře, sklonil se k ní a políbil ji na místo, kde krk přechází v rameno. „Wynn... včera touhle dobou jsem ti dal ten bláznivý návrh. Proč jsi ho přijala?"
Wynn se přisunula blíž k němu a přitiskla se tváří k jeho hrudi. „Nevím... určitě ne kvůli tomu, jak vypadáš."
Slyšela a současně cítila, jak se zasmál svým zvláštním, osobitým způsobem. „Teď vážně," řekla. „Je těžké vyjádřit to

slovy.
Od prvních okamžiků ve tvé studovně jsem věděla, že nás něco spojuje... jako bychom byli dva různé džbány, vyrobené z jednoho kusu hlíny. Lišíme se tím, jak jsme byli formováni a utvářeni, ale jsme stvořeni z téhož materiálu. Zprvu jsem si to nechtěla připustit... ale je to tak."
Přitáhl si ji blíž. „Vím. Já sám jsem si to ale začal uvědomovat teprve tehdy, když mne tvůj otec přiměl, abych tě políbil."
„Měla jsem na něj hrozný vztek," řekla a dodatečně se zasmála. „To bych řekl." „Pomůžeš svému otci?"
Hluboce vzdychl a objal ji ještě pevněji. „Ano. Nemám na vybranou." „Jsem ráda."
Zavřela oči a myslela na to, že brzy - příliš brzy - budou muset vstát, že bude muset odejít, a že už ho možná nikdy neuvidí. Přestaň myslet, řekla si odhodlaně a soustředila se na dotyk jeho horké pokožky. Zcela se oddala okamžiku a snažila se přesvědčit sama sebe (nechybělo mnoho a bylo by se jí to podařilo), že nikdy neskončí.
Zar právě seděl u psacího stolu ve své studovně a kontroloval požadavky na zásoby, když vstoupil Cletas. „Nesu poslední zpravodajská hlášení, pane," zasalutoval.
„Dobře. Do dvou hodin se koná porada velitelů všech jednotek. Připojí se k nám i náčelník Heldeon, Lady Wynn a velitel Madon."
Vzal si pergamenové archy a pečlivě je pročítal. „Dnes tedy ještě nebude možno překročit Redbank... jak Laol a Rorgan přijali zprávu, že Heldeon je nyní naším spojencem?"
Zástupce se usmál. „Asi tak, jak jsme očekávali. Hádali se dlouho do noci."
„Dobře. Dokud se mezi sebou budou prát, nebudou moci připravovat bitevní plány. Jaký je stav katapultů?"
„Přesunuli jsme zatím dva, další dva přesuneme dnes odpoledne, zbývající dva v noci."
„Co podklad?"
„Rychle vysychá. Odpoledne už jízda bude moci cvičit."
Zar si zhluboka vydechl. „Myslím, že budeme připraveni tak, jak jen to bylo možné. Chci, abyste všechny nadbytečné ocelové zbraně rozdal vybraným jednotkám Lady Wynn podle jejích rozkazů.
„Ano, pane." Cletas zaváhal. „Mimochodem, ještě jsem ji dnes neviděl. Heldeon za ní poslal její komorné, ale tyji v jejím pokoji nenašly... viděl jste ji?"
Zar po něm střelil pohledem, neboť si náhle vzpomněl, kdo odstranil petlici na spojovacích dveřích.
„Koupe se... v mém pokoji," řekl klidně.
„Chápu," řekl Cletas pečlivě neutrálním tónem.
Zar tázavě zvedl obočí. „Chápete co, Cletasi?"
„Nic, můj pane," odpověděl Cletas horlivě. „Byl to jen takový slovní obrat."
Zachránilo ho zaklepání na dveře. „To budou Zaylenz, Yarlev, Ingev, Reydel a Trebor Delmas," řekl Zar a pohledem Cletasovi naznačil, že si to s ním vyřídí později. „Požádal jsem je, aby se shromáždili ještě před brífingem. Musím vám všem něco důležitého říci."
Doktor McCoy zajásal. „Půjdeš s námi! To je báječné! Věděl jsem, že si to rozmyslíš... počkej, půjdu to říct Jimovi a Spockovi."
Zar varovně zvedl ruku. „Ne tak rychle, Leonarde. Hned po setkání s důstojníky Danregu půjdu s vámi a pokusím se kontaktovat Strážce. Pak se ale vrátím a zúčastním se bitvy."
McCoy mel pocit, jako by dostal pěstí do břicha. Sedel a nevěřícně pomrkával. Pak se zhluboka nadechl a pokusil se znovu najít hlas. „Proč, Zare? Víš přece, co se stane..."
Zar sevřel rty. „Možná. Na druhou stranu, teď, když to vím, budu tomu třeba moci předejít. Wynn se domnívá, že jetu šance."
„Chceš mi říct, že hodláš založit svůj život na blábolech pověrčivé barbarské kněžky?" zeptal se lékař svým nejkousavějším tónem.
Zarovy šedé oči byly ve slunečním světle téměř bezbarvé. „Musím se vrátit," řekl znovu. „A nezapomínejte, že mluvíte o mé manželce, Leonarde."
„Zatraceně, Zare, jsi stejně tvrdohlavý, jako tvůj otec!" vykřikl McCoy vztekle a bouchl pěstí do stolu. „Co tě tady drží? Trpíš snad mučednickým komplexem?"
„Potřebuji vaši pomoc, doktore. Prosím,"
Lékař se pomalu a hluboce nadechl a po chvilce stejně hluboce vydechl. Pak ještě jednou. „Dobře," řekl nakonec. „Co mám udělat?"
„Chci abyste mne sterilizoval - samozřejmě, až budeme na Enterprise."
„Sterilizoval?" opakoval McCoy nechápavě. Vzpomněl si přitom na Nomáda, zvláštního malého robota, který zničil celý jeden obývaný systém, poněvadž se řídil programovým pokynem „sterilizovat." Nechybělo mnoho a byl by zlikvidoval všechny. „Co tím myslíš?"
„Co tím podle vás mohu myslet?" zeptal se podrážděně Zar, který zjevně začínal ztrácet klid. „Nemel jsem příležitost osvojit si vulkanskou biokontrolu. Žádám vás tedy, abyste udělal to, co je zapotřebí udělat, abych byl neplodný... abych se nemohl stát otcem. Potřebujete ještě nějaké další vysvětlení?" „Dobře, dobře, chápu co chceš. Ale proč?" Zar uhnul před jeho pohledem. „Víte, obávám se o Wynn."
Lékař znovu usedl na židlí a pozvedl obočí. „Aha, začínám tomu rozumět. Když si pomyslím, že jde o čistě formální manželství, je to pořádná oběť."
Zarův obličej se změnil v netečnou masku. „Chci také, abyste ji ještě dnes prohlédl a bude-li to nutné, něco jí dal."
„A co by to mělo být?"
„Něco, co by zabránilo početí, co jiného!" Zarovi přeskočil hlas. „Musíte to udělat."
„Nemusím udělat ani ň. Máš právo rozhodovat o svém těle a totéž platí pro Wynn. Existuje snad nějaký... důvod k

obavám?"
Zar jen mlčky přikývl.
„A co na to říká Wynn? Přeje si mít dítě?"
„Ano, a samozřejmě je může mít - ale ne se mnou. Může si vybrat koho chce, ale já... něco se mnou není v pořádku... geneticky."
„Když jsem tě před dvaceti lety vyšetřoval, nic špatného jsem nenašel."
„V tom případě musela být v testech nějaká chyba. Araen..."
Zar polkl a snažil se uklidnit. „Araen zemřela při porodu."
„Myslel jsem si to."
„Její dítě také. Žilo jen pár hodin. Určitě za to může můj smíšený původ. Mám asi vadné geny..."
„Mám řadu důvodů o tom pochybovat," řekl lékař uklidňujícím tónem. „Tak za prvé - mělo její těhotenství normální průběh?"
„Pokud vím, tak ano... tedy, pokud mohu soudit podle toho, co mi řekly porodní báby a co jsem si přečetl v odborných textech. Pokud vím, nikdy neměla dost sil. Její otec mi řekl, že byla vždycky slabá a křehká. Byla však tak šťastná, tak plná života, že byste si toho ani nevšiml."
„A co porod?"
„Trvalo to dva dny," řekl Zar váhavě. „Ve chvíli, kdy začaly kontrakce, udělalo se mi nevolno, však víte jak - takže jsem věděl -" zhluboka se nadechl. „Porodní báby vyzkoušely všechno možné, ale dilatace nebyla větší, než pár centimetrů. Když nakonec upadla do komatu a já jsem věděl, že tak jako tak zemře, udělal jsem to, o co mne prosila celé hodiny... vzal jsem nůž a provedl císařský řez. Ze začátku bylo... bylo hrozně těžké říznout dostatečně hluboko... viděl jsem pochopitelně v bitvách spoustu krve, ale -"
„Rozumím. Uklidni se, synu," přerušil ho McCoy soucitně. „Proč si myslíš, že chyba byla na tvé straně. Bylo dítě deformované?"
Zar si podepřel hlavu rukama a sklopil oči. „Ne. Navenek vypadala naprosto normálně. Nemohla však řádně dýchat."
„Byla příliš malá? Nedonošená?"
„Ne. Porodní báby mi řekly, že má normální velikost."
„No... v případě, jako je tenhle, nemohu vyslovit kompletní a přesnou hypotézu, ale řekl bych, že dítě bylo na porodní kanál příliš velké. Není to nic neobvyklého, zvlášť když uvážím, že Araen byla drobná žena. Po tak dlouhém porodu už pak prostě nemělo sílu přežít."
Zar na něj beze slova zíral.
„Posloucháš mne vůbec?" zeptal se McCoy. „Během této cesty jsem objevil něco, co mi předtím nebylo známo. Obyvatelé této planety se pravděpodobně vyvinuli z téhož základu jako Vulkanci a Rigelané."
Zar vypadal zamyšleně. „To by vysvětlovalo řadu věcí, které pro mne byly záhadou od chvíle, kdy jsem se s vámi poprvé setkal.
Například mne překvapilo, že lidská krev je červená. Nikdy předtím jsem neviděl krev takové barvy..."
„Není tedy žádný důvod myslet si, že nemůžeš mít zdravého potomka - to je ta nejdůležitější věc," přerušil ho McCoy. „To, co se stalo Araen, nezpůsobila nějaká chyba ve tvých chromozomech.
Byla to tragédie, kterou nikdo nezavinil. Budeš-li chtít, udělám ti v nemocnici kompletní genetické vyšetření, ale je předem jasné, jaký bude nález. No a jestli i presto budeš trvat na tom, abych udělal to, o co jsi mne požádal, není problém. Postačí jedno hypo," dodal ponuře.
„A Wynn? Co když už je..."
„Jestliže je těhotná a dítě chce, je to ona, kdo ponese riziko... na ní je, jak se rozhodne. Upřímně řečeno, podle toho, co jsem zjistil při včerejším vyšetření, není žádný důvod k obavám. Je silná a zdravá." Povzbudivě se usmál.
„Dobře, Leonarde. Děkuji."
Zar sice přikývl, ale McCoy věděl, že ho nepřesvědčil. „Není zač, synu," odpověděl a vstal. „Jdu oznámit Kirkovi a Spockovi, že máme schůzku s churavou časovou branou."
Když Kirk vstoupil do společné místnosti, našel Spocka, který stál s rukama za zády u okna a hleděl ven. „Kostra řekl, že Zar se rozhodl vrátit se s námi a pokusit se o kontakt se Strážcem."
Vulkanec se otočil a načervenalé podvečerní světlo proměnilo jeho rysy v satanskou masku. „Nenaznačil, že by zůstal v našem čase?"
„Řekl, že se vrátí zpět tak, aby stihl bitvu," odpověděl Kirk neochotně. „Nechce se nechat přesvědčit, trvá na svém."
Spock pohlédl stranou a sevřel rty. „Je to jeho právo."
Kirk přikývl. „Možná se nám ještě podaří změnit jeho rozhodnutí. Když ho přesvědčíme, aby zůstal den či dva na Enterprise... vzpomínáte si, jak rád měl tu loď?"
„Ano. Ale nezapomínám ani na to, že Zar je pozoruhodně tvrdohlavý."
Kirk se málem zakuckal. „No... říká se, že jablko nepadá daleko od stromu. Chci říct, že k tomu přišel nevinně," vysvětlil, když Vulkanec tázavě zvedl obočí.
„Chcete tím nějak naznačit, že jsem tvrdohlavý, Jime?"
„No... ano. Ne, že by to občas nebylo ku prospěchu věci," dodal spěšně. „Nejednou mi to zachránilo kůži."
Vulkancovy rty se nepatrně zkřivily. „Máte pravdu. Jsem tvrdohlavý. Vy ostatně také."
„Kdo, já?" Kirk se zatvářil nevinně, pak ale mávl rukou a rozesmál se. „Máte pravdu jako vždy."
Stáli u okna a pozorovali karmínový disk Bety Niobe zapadající za vrchol Big Snowy.
„Kostra se obává, že to Zar nezvládne. Snaha držet to tu všechno pohromadě ho stála spoustu sil. Děláme správně, když po něm chceme, aby se pustil do Strážce? Co když se zhroutí?"

„I mně to působí starost," přiznal Spock, „zvlášť když si vzpomenu na to, co se přihodilo D'berahan. Zar zde neměl lehký život." „I já to tak vidím."
„Ale naší povinností je za každou cenu obnovit rádnou funkci časové brány," řekl Spock ponuře. „Zar s pokusem souhlasil, nezbývá nám tedy nic jiného, než mu to umožnit."
„Nejspíš je to tak," řekl zdráhavě Kirk. „Přemýšlel jste někdy o tom, jestli jste udělal správně, když jste vyhledal Zara?" zeptal se po chvíli váhání.
Vulkanec překvapeně zvedl obočí a admirál netrpělivě potřásl hlavou. „Ne, to není to, co jsem měl na mysli. Samozřejmě, že jste udělal správnou věc! Zar žil sám v mrazivé pustině, bez jakékoli naděje na normální život. Ale co kdyby žil obyčejným životem? Škola, zaměstnání, přátelé, příbuzní..."
Hleděl upřeně z okna a sledoval, jak se po úbočích hory sunou první prsty temnoty. „Myslíte, že je i za takových okolností... správné, aby se otec setkal se svým dítětem, které je už dospělé a kterému nikdy nikdo neřekl o jeho existenci?"
Ucítil na sobě Vulkancův pátravý pohled, ale neotočil se... nedokázal se k tomu přinutit. „Nevím, Jime," řekl Spock konečně. „Ani já ne," zašeptal Kirk.
Po chvíli ucítil na rameni lehký dotyk. „Mohu vám nějak pomoci?"
Admirál se zhluboka nadechl, otočil se ke svému příteli a pokrčil rameny. „Myslím, že ne. Pojďte. Najdeme Zara a dáme se do toho."
Když oba důstojníci došli k Zarově studovně, brífing právě končil. Heldeon, který držel Wynn kolem ramen, byl už napůl cesty ke dveřím. Vedle něj šel velitel Madon. Následovali je ostatní důstojníci Danregu i Lakrea. Kirk a Spock pokynutím pozdravili náčelníka Danregu a vešli.
McCoy seděl u vykládaného stolu a něco říkal Zarovi, který byl obklopen uspořádanými hromadami taktických diagramů, map a seznamů. Spock k nim okamžitě zamířil a v zápětí se pohroužil do bitevních plánů.
„Jste připraven k odchodu?" zeptal se Kirk Zara.
„Hned, jakmile se rozloučím s Wynn," odpověděl Zar. Vstal, odešel z místnosti a o chviličku později se vrátil s velekněžkou.
Jakmile je Kirk spatřil, zpozorněl. Jeden druhého se nedotkl, dokonce se na sebe ani nepodívali, ale něco mezi nimi se zjevně změnilo...
Ale, ale, řekl si admirál v duchu. Mám dojem, že tohle už není manželství jen podle jména. Tím se ovšem věci vážně komplikují.
Tázavě pohlédl na McCoye a lékař, který uhodl jeho myšlenky, mlčky souhlasně přikývl.
„Už odcházíte?" zeptala se Wynn pokojně.
„Během pár minut,"odpověděl jí Zar.
„Mohu se podívat?"
„Zar odmítavě potřásl hlavou. „Strážce nefunguje tak, jak by měl. Není vyloučeno, že by přenesl i tebe."
„Dobře," řekla a vysunula bradu. „Doufala jsem, že mi Ašmara poradí, jestli se máš vracet, nebo ne," řekla po krátkém zaváhání. „Zůstala však němá, takže nevím, co je pro tebe lepší.
Musíš se tedy rozhodnout sám."
„Neměj starost," řekl Zar jemně. „Vrátím se." Zvedl ruku a pohladil ji po tváři. Wynn pootočila hlavu a políbila ho na dlaň.
„Vím," řekla vyrovnaně. Pak se otočila a s hlavou hrdě vztyčenou vyšla z místnosti.
Zar za ní hleděl, dokud za ní strážný nezavřel dveře. Pak se obrátil ke Kirkovi. „Dobrá, pojďme."
Admirál pohlédl na svého někdejšího Prvního důstojníka, který byl stále ještě zabrán do bitevních plánů. Ostentativně zakašlal, ale Vulkanec na to nijak nereagoval. Kopl tedy špičkou boty do jeho židle. „Spocku!"
Vulkanec zvedl hlavu od map. „Prosím, admirále?" „Je čas jít. Musíme přece zachránit vesmír."

Kapitola jedenáctá

V OKAMŽIKU, KDY SE JEHO CHODIDLA dotkla popelavé půdy Gatewaye, rozhostila se v Zarově mysli děsivá prázdnota. Zapotácel se, zraněná noha neunesla jeho váhu a vzápětí se ocitl na všech čtyřech. Zoufale se snažil popadnout dech.
Wynn! Ne!
Byla pryč, jako by nikdy neexistovala. Na okraji jeho vědomí probleskovalo černé zapomnění a on neměl sílu proti němu bojovat.
„Zare!" vykřikl McCoy. „Chyť ho, Jime!"
Nějaké ruce ho uchopily za ramena a přímo do uší mu zazněl Kirkův hlas ochraptělý rozrušením. „Co je s ním, Spocku? Totéž co s D'berahan?"
„Nevím -"
„Spocku, Jime, obraťte ho, abych se mohl dostat k dýchacím cestám -"
Ucítil, jak se otcovy prsty dotkly jeho tváře a uslyšel jeho hlas. „Mohlo mne to napadnout," řekl stručně. „Došlo k náhlému přerušení kontaktu s Wynn... na tomto místě, v tomto času je mrtvá. Však víte, Jime, jaký šok to způsobuje tomu, kdo zůstane naživu."
Zaplavovaly ho vlny temnoty, každá následující vyšší, než předchozí. Zar ještě jednou vzdychl a přestal proti nimi bojovat.
Ve chvíli, kdy to učinil, rozkvetlo v jeho mysli světlo a bezútěšnou prázdnotu postupně zaplnila důvěrně známá

přítomnost. Wynn na tebe čeká... sdělila mu beze slov. Není mrtvá... je prostě jen na druhé straně brány. Slíbil jsi jí, že se vrátíš....
Ano, rozpomněl se. Slíbil jsem...
Dýchej, radila otcova přítomnost. Budu ti pomáhat.
Zor s námahou nabral dlouhý dech, pak další a další. Temnota ustoupila, začala odtékat a najednou byla pryč. Stále sice ještě pociťoval Wynninu nepřítomnost, ale když už věděl, co se stalo, dokázal onu zoufalství vyvolávající prázdnotu držet na uzdě.
A pak byl zpět ve svém těle, tak náhle, že mu to způsobilo nevolnost a závrať. Slyšel nářek opuštěného větru, cítil pod sebou chlad země.
Otevřel oči a spatřil otce, který se k němu skláněl.
„Jsem v pořádku," snažil se mu říct, ale jeho jazyk byl ztuhlý a odmítal jakoukoli spolupráci. Místo toho alespoň pokýval hlavou.
Po chvilce se pokusil posadit. Nebránili mu. Spock si pozorně prohlížel jeho obličej a na jeho vlastní pobledlé tváři se zřetelně zračila vysilující námaha, spojená s uskutečněním mentálního spoje. „Omlouvám se," řekl Spock. „Měl jsem tě varovat. Nevěděl jsem ovšem, že jste propojeni."
„To není tvoje chyba," řekl Zar stále ještě trochu nejistým hlasem. „Ani já jsem to nevěděl. Myslíš tím to, že mysl druhého člověka je trvale přítomna na pozadí tvé vlastní mysli? Araen nebyla esper, takže náš... kontakt... byl odlišný."
„Ano," přikývl Spock. „Na Vulkanu je to tak, že když jeden z propojených partnerů zemře, propojí se s pozůstalým členové jeho rodiny a poskytnou mu podporu, dokud se nevyrovná se ztrátou.
Zar, který potřásal hlavou ve snaze zbavit se otupělosti, strnul a v očích se mu objevil úlek. „A co Wynn? Přihodilo se totéž i jí? Nemá nikoho, kdo by jí pomohl!"
„Nevím," odpověděl Spock. „Ale je tu řešení. Musíš se prostě vrátit bezprostředně poté, kdy jsi odešel, tak, aby ani nestihla zaregistrovat tvoji nepřítomnost."
„Pokud ovšem Strážce bude spolupracovat," zamumlal Zar sám pro sebe a pohlédl na časovou bránu. „Nechte mne vstát."
Nejistě se zvedl na nohy a oprášil se. Pomalu se belhal sem a tam a cítil, jak se mu do nohou vrací síla. I jeho mysl se postupně pročistila a uklidnila. Tam, kde předtím byla Wynn, zůstalo sice bolavé prázdno, byl však už schopen uzavřít se před bolestí a ignorovat ji, takže se mohl soustředit na nadcházející úkol.
Nakonec se zastavil před branou, zvedl hlavu a pozoroval hvězdy zářící v centrálním vstupu. Vítr, který mu vál přímo do tváře, rozevlál jeho šarlatový plášť. Hlavou mu pádily vzpomínky na poslední chvíle jeho někdejšího pobytu na Gatewayi.
Po pravici viděl skalní výběžek, kde se s otcem ukrývali před Romulany skrčení celé hodiny v nepatrném prostoru. Kousek dál se nacházelo místo, kde zápasil s jejich vůdcem Talem. A tam, kde nyní stojí, s ním otec propojil svoji mysl, aby mu sdělil pravdu o svém setkání se Zarabeth... že spolu sdíleli něco velmi zvláštního, a že ji v té době svým způsobem miloval.
Řekl mi tehdy, že je na mne hrdý...
Zaslechl důvěrně známé zabzučení a otočil se. „Kirk volá Enterprise," zaslechl admirála a chvilku udiveně přemýšlel, kde vzal komunikátor. Teprve pak ho napadlo, že si ho tu nejspíš někde ukryl.
„Enterprise. Zde Scott."
„Jak dlouho jsme byli pryč, Scotty?"
„Asi tak patnáct minut, admirále. Našli jste toho chlapce?"
Kirk pohlédl na Zara a nepříliš vesele se pousmál. „Našli. Dá se o něm sice těžko mluvit jako o chlapci, ale buď jak buď, našli jsme ho."
„Dobře. Mám dát rozkaz, aby vás přenesli?"
„Ne. Když už jsme zde, nebudeme nic odkládat. Kdybych se do hodiny neohlásil, nebo kdyby se znovu objevily časové vlny, opusťte tuto soustavu a požádejte admirála Morrowa o další instrukce. Rozuměl jste, Scotty?"
„Ano, admirále. Hodně štěstí!"
„Díky, Scotty. Konec."
Zar přistoupil blíž ke kamennému monolitu. Stačilo natáhnout ruku a mohl se ho dotknout. Pak za sebou zaslechl chrastivé kroky a když se pootočil, spatřil, že otec stojí vedle něj.
Chtěl se na něj usmát, ale ústa měl tak vyschlá, že z toho vyšel spise úšklebek. „Je trapné to přiznat, ale mám strach," zamumlal.
„Za daných okolností je to logické," odpověděl Spock. „Byl jsem na tom stejně."
Rychle, tak aby si to nestačil rozmyslet, položil Zar ruce na kámen.
Bylo to stejné, jakoby obsluhoval trikordér - jeho mentální sondě neodpověděl žádný rozum. Vůbec žádný.
Tohle není tak, jak to má být, pomyslel si Zar a zopakoval svůj pokus, tentokrát důrazněji. Když jsem se ho tehdy dotkl, vnímal jsem živou bytost. Byl sice umele vytvořený, ale měl vědomí.
Opřel se o bránu čelem a pokusil se znovu, tentokrát už s nasazením všech svých sil. Obraz vnějšího světla začal mizet, byl stále nezřetelnější a vzdálenější, až nakonec docela zmizel.
Bylo to, jako by stál v téměř nekonečné, černé sluji (ačkoli neměl žádné fyzické tělo), v níž se chvílemi rozzářily příležitostné pruhy světla. Nedokázal v tom rozpoznat žádný řád. Jeho mysl nebyla ničím víc, než titěrnou dýkou bílého světla, hledajícího cestu nezměrným neviditelným bludištěm.
Skutečný Strážce musí být někde tady, pomyslel si, Je přece se svou fyzickou existencí spojen stejně jako já. Nebo snad ne?

Všude kolem něj explodovaly záblesky světla, ale „myšlenky", které představovaly, byly sterilní a umělé - strojové, vzpomněl si na otcův popis Vejuru.
Kde je? uvažoval s údivem a hnal svou drobnou světelnou dýku rychleji a hlouběji do bezhraničného labyrintu. Kde? Odrážel se od bariér, mnohokrát se musel vrátit z cesty, která nikam nevedla, zabíhal do slepých uliček, ale nepřestával hledat...
Byl nyní hluboko ve strojové části Strážcovy psychiky a ocitl se v nebezpečí, že se v ní ztratí. Spoj mezi jeho fyzickým tělem a mentálním já začínal být hrozivě tenký. Nemohu jít o mnoho hlouběji... a musím ho najít co nejdříve. Ale kde?
Kdyby býval požádal otce, aby se k němu připojil a v případě potřeby spoj posílil, mohlo to být mnohem lepší... ale na to je už příliš pozdě.
Nemohu... jít... o mnoho hlouběji - Co je to tam?
V dálce „zahlédl" něco zvláštního - rychle pulsující zlaté světlo šířící se do nekonečna. Jeho svit mu slábl přímo před očima. Vrhl se k němu a modlil se, aby spojení mezi jeho myslí a tělem vydrželo.
Dokázal to.
Ve chvíli, kdy se „dotkl" zlatého světla, věděl, že dospěl ke svému cíli. Vřelost, inteligence a dokonce i smysl pro humor - to vše patřilo živě, vědomé bytosti. Nalezl Strážce.
V jeho mysli tančily chaotické obrazy a útočily na něj svou cizostí. Musel couvnout zpět a zaštítit své vědomí, jinak by byl stažen pod hladinu a jeho vlastní identita by utonula v mentálním moři prastaré bytosti, jíž se dotýkal.
Strážce! oslovil ho. Je tu velký problém. Čas neběží správně.
Vrať se se mnou. Musíš znovu začít plnit své povinnosti.
Nepřišla vsak žádná odpověď.
Záblesky nazlátlého světla slábly. Polekaný Zar si uvědomil, že dokonce i Strážci samotnému hrozí vážné nebezpečí, že se ztratí v této... dimenzi? Úrovni? Neexistovala slova, která by dokázala popsat tuto nezměrnost. Věděl, že dál za ním nemůže jít. Spojení mezi jeho myslí a tělem je už příliš křehké...
Strážce! volal naléhavě a vložil do svých myšlenek takovou sílu, jako by vedl úder mečem. Spoj se se mnou! Znám cestu zpět!
Zachytil jakousi slabou odpověď. Ano, znám cestu zpět, opakoval naléhavě. Pátral jsem po tobě. Vrať se se mnou dřív, než se definitivně ztratíš!
USKUTEČŇUJI PRIMÁRNÍ PROGRAMOVÝ SUBPOSTUP „UNIVERZUM/DIMENZE/POČÁTEČNÍ KONTINUUM - NÁVRAT" ABYCH USNADNIL NÁVRAT PŮVODCŮ DO MÍSTA TEMPORÁLNÍHO PŘEMÍSTĚNÍ. K DISPOZICI JE NYNÍ PRŮVODCE.
Zar sice zachytil pouze útržky Strážcova myšlenkového procesu, stačilo to však, aby poznal, že přijal jeho nabídku. Obrátil svůj „směr" tak rychle, jak jen bylo možné a zamířil zpět.
Téměř okamžité poznal, že se ocitl v úzkých. Vyhledání Strážce ho stálo příliš mnoho energie. Zbývalo mu jí pramálo. Připadal si, jakoby plaval proti silnému proudu... stále ještě sice postupoval kupředu, ale spoj mezi jeho myslí a tělem byl tak slabý, že ho dokázal sledovat jen s obtížemi. Zar zápasil ze všech sil, snažil se nepropadnout panice a vypomáhal si vulkanskými mentálními technikami, jimž ho naučil otec. Pomáhaly mu soustředit energii a uklidnit mysl.
Klid... mír... Hvězdný svit, chladivá voda, stíny na písku...
Usiluj bez úzkosti, soustřeď úsilí, využij energii... mysl vládne... mysl vládne...
Postupoval sice kupředu, ale zoufale pomalu a spojení stále sláblo, ačkoli se je ze všech sil snažil obnovit...
Náhle pocítil příliv nových sil a věděl, že je může použít.
Nebyla to jeho vlastní energie, patřila někomu jinému. Nejdříve si vzrušeně pomyslel, že Strážce pochopil, v jakém je nebezpečí a převzal vedení, ale když ji použil, zjistil, že patří jeho otci.
Samozřejmě, ze mne sledoval... měl jsem si to uvědomit.
Znovu se dal do pohybu, který byl stále rychlejší, protože spojení bylo obnoveno. Strážce ho stále následoval.
Temnota, která je obklopovala, začala řídnout...
Byl zpátky!
Postupně si uvědomoval drsný dotyk kamene pod svými dlaněmi a tváří i tlak otcových prstů na spáncích. Znovu slyšel vítr a vnímal jeho chladný dotyk. Otevřel oči a uviděl modrošedou skálu a ruiny obklopující ústřední otvor.
Oddechl si s pocitem úlevy, třebaže se mu málem podlamovaly nohy. Opřel se rukama o Strážce a s potížemi od něj odstoupil.
Otočil hlavu, pohlédl otci do očí a povšiml si jejich vyčerpaného, ztrhaného výrazu. Vypadá přesně tak, jak se já cítím.
S námahou polkl a chtěl mu poděkovat za záchranu - ale právě v tom okamžiku struktura okolního universa explodovala a rozpadla se na tisíce kusů.
Zešílel jsem, stačil si ještě pomyslet. Zavrávoral, zavřel oči a přikryl si rukama obličej, aby se chránil před sežehující barevnou clonou, která se řinula z časové brány. Barva a zvuk, chuť a pach - všechno se to pomíchalo dohromady jako vodové barvy na paletě, která se ocitla pod vodopádem.
Několikrát během života byl tak vážně zraněn, že předtím, než se mu vrátilo vědomí, prožil delirium. To, co se nyní dělo, mu připomínalo tehdejší stav, bylo to však mnohem horší. Chroptěl bolestí a zaslechl i otcovo zasténání. Na chviličku se mu podařilo otevřít oči a spatřil, jak se mu podlamují nohy a padá na kolena, zjevně oslepený divokými barevnými záblesky.
Nepřestávaje si chránit oči, vykročil klopýtavě kupředu, uchopil ho za paži a táhl ho za sebou deset klopýtavých kroků, během nichž se nepřestával modlit, aby jeho zraněná noha vydržela.
Pak ho vecpal do úkrytu za polorozpadlou zdí a vlezl za ním.
Strážce už teď neviděl a povaha útoku se změnila. Nyní šlo o bezcitný vpád do mysli, pohrdavě přehlížející jeho

individualitu, ohrožující jeho příčetnost, o soukromí nemluvě. Snažil se zůstat při vědomí, ale nedokázal by říct, zda uspěl, či ne... bylo to jako by v bdělém stavu musel prožívat noční můru.
Hrom rachotil a šustila křídla hmyzu, která se vzápětí rozpadla na kyselou rumělku a ledový akvamarín... v ústech mu zůstala hořká, měděná chuť krve, na kůži cítil zlomyslné, plazivé polibky...
...kolem něho se formoval vesmír, vzdouval se z prostého matematického bodu, obsahujícího téměř nekonečnou masu, kypící vír zárodečných galaxií, odlétajících od sebe děsivou rychlostí...
...narodil se a zemřel v jediném okamžiku, jeho mysl se současně hroutila a rozpínala, prosívána a odvržena, všechno čím byl a vše, o co usiloval, rozpoznáno a zavrženo inteligencí, která ho převyšovala stejně, jako on převyšoval hmyz - a ponechala ho vyždímaného, vysátého a zahanbeného...
...zhypnotizován bezmocně zíral na oranžové, jednorozměrné universum, vyplněné odpudivými nefritově zelenými skvrnami, které se začaly nejdříve třpytit a kmitat a pak blednout a vytrácet se - vzápětí se řítil nadsvětelnou rychlostí černým, zužujícím se tunelem vstříc zářícímu, zvoucímu Světlu. Jsem mrtev, uvědomil si s neotřesitelnou jistotou. Metafyzikové z dvacátého století měli pravdu...
...ale v okamžiku, kdy dospěl až ke Světlu a poznal, ze je to ve skutečnosti brána vedoucí Jinam, s třeskem se zavřela a ponechala ho ve tmě, ve věčném osamění a opuštěnosti. Byl beznadějně ztracen, ztracen, ztracen...
Pomalu se mu vrátilo vědomí. Ležel roztažený tváří k zemi, hlavou a horní částí hrudi na něčem měkkém a živém, břichem a nohama na chladných a tvrdých kamenech. Těžké oddychování a sténání se mísilo s nářkem vetru. Když se pokusil pohnout rukama a zaťal zuby, sténání ustalo. Teprve v té chvíli si uvědomil, že slyšel sám sebe.
Chraptivé oddechování plné bolesti patřilo otci, který ležel zkroucený pod ním. Zar se rychle zvedl a vzpomněl si, že ho nacpal do úkrytu a pak na něj upadl, když přišel nejhorší úder.
Poklekl, opatrně ho obrátil na záda a jemně mu setřel z tváře popelovou špínu.
„Jsi v pořádku, otče?" zeptal se ochraptěle.
Uplynula bezmála minuta. Teprve pak Spock pomalu otevřel oči.
Další minutu potřeboval na to, aby začal rozumně uvažovat.
„Co je s Jimem a McCoyem?" zeptal se chraptivě.
„Nevím," odpověděl Zar. „Byli od Strážce dál než my... napadlo ho, že by na ně mohl zavolat, ale rozmyslel si to. Nebylo by dobré prozradit svůj úkryt a dát najevo, že jsou stále ještě naživu. „Tvůj kašel se mi vůbec nelíbí," řekl tiše otci.
„Nestalo se ti něco s hrudníkem?"
Vulkanec zakroutil hlavou a otřel si ústa. „Je to jen prach," řekl sípavě. „Vdechl... jsem ho, když jsi na mne spadl. Vyrazil jsi mi dech."
„Mrzí mne to. Můžeš hýbat rukama a nohama?"
Spock učinil toporný pokus. „Ano," odpověděl silnějším hlasem.
„Jsem v podstatě bez zranění. A nemusíš se omlouvat. Myslím, že jsi mi zachránil život." Pokusil se posadit, což se mu podařilo jen se synovou pomocí. Musel přitom potlačit zasténání. „Nerad bych si ten zážitek zopakoval. Co se stalo?"
„Nevím. Právě jsem se chystal poděkovat ti za to, že jsi mne přivedl zpátky - čímž jsi mi zachránil život - když v tom došlo v časové bráně k jakési erupci. Vzpomínám si, že jsem spadl na záda, pak jsem tě
odtáhl pryč - a to je všechno. Pak jsem ještě měl nějaké... dost nepříjemné... halucinace."
„Ty také?"
Zar se zamračit. „Co budeme dělat?"
„Nejdříve musíme vyhledat Jima a McCoye. Viděl jsi můj trikordér?"
„Ne." Připlížil se ke zdi a opatrně vyhlédl přes okraj k bráně. „Už ano. Leží vedle Strážce."
„Zahlédl jsi nějakou stopu po útočnících?"
„Odtud ne. To ale nemusí znamenat vůbec nic. Nevěřím, že ti... tvorové mají fyzická těla."
„Dosáhneš na trikordér?"
„Řekl... bych... že ano." Položil se na břicho a přisunul se blíž k bráně. Nakonec vyběhl z úkrytu, natáhl ruku a chňapl po přístroji. Následoval kvapný úprk zpátky do úkrytu. „Mám to."
Vulkanec vzal trikordér, chvíli sledoval jeho údaje a pak s úlevou pokýval hlavou, „Nasel jsem je. Oba jsou naživu."
„A co jiné bytosti? Ty, které vystoupily z Brány?"
„Údaje kolísají... chvílemi to vypadá, jako by se poblíž ní vyskytovaly nějaké vlny energie... s takovým druhem energie jsem se však ještě nikdy nesetkal. Pak se údaje změní a svědčí spíše o výskytu nějaké hmoty... ale jsou tu rozdíly."
Zvedl obočí. „To je fascinující. Teď přístroj ukazuje jakousi podivnou dvojznačnost, něco mezi těmito dvěma stavy."
„Kde je Jim a Leonard?"
„Někde tam," ukázal Vulkanec směrem k nakupené hromadě trosek. „Měli bychom -" zmlkl a pozorně naslouchal.
„Zare? Spocku?" Hlas, který vyslovil jejich jména nepatřil ani Kirkovi, ani McCoyovi. Byl to přívětivý, příjemný, zcela nepochybně ženský hlas. „Mrzí mne, co se stalo. Nebylo to úmyslné. Vyjděte ven, prosím."
„Jsem buď po smrti, nebo jsem zešílel, napadlo Zara. Cítil, jak mu z tváří prchá krev.
Zaťal zuby do rtu a přesvědčoval sám sebe, že ten hlas prostě nemohl slyšet. Pak spatřil výraz otcovy tváře a pochopil, že ho zaslechl i on. Hromadná halucinace? Nebo jsme oba mrtví?
„Znělo to jako..." začal Spock, ale pak se zamračil a potřásl hlavou. „Musel jsem se zmýlit."
„Nezmýlil ses," ujistil ho Zar. „Nevím, jak se to mohlo stát a nevím ani proč, ale tenhle hlas byl jediný, který jsem kromě svého slýchal prvních devatenáct let svého života. Nemohl jsem se zmýlit.
Znovu vyhlédl přes okraj zdi a srdce mu bušilo nadějí i obavou.
Zarabeth.
Stála asi dvacet kroků od Strážce věčnosti. Světlé vlasy splývaly na kožešinový kabát, modré oči dychtivě zkoumaly

okolí.
Zvedla ruku a upravila si pramen vlasů rozcuchaných větrem.
Byl to tak důvěrně známý pohyb, že už pouhý pohled působil Zarovi utrpení.
„Zare?" zvolala znovu s úzkostí v hlase. „Synu?"
Zar se sesunul zpět a přitiskl si dlaně na oči. „Ach, Bohyně," zašeptal zmučeně. „Je to ona. Je to moje matka. Stojí přímo před vchodem."
Tentokrát vyhlédl přes okraj zdi Spock. Díval se dlouho, pak se otočil a opřel se o zeď. Unaveně si třel spánky. Trvalo téměř minutu než promluvil a v jeho hlasu byly patrné stopy obnovené bolesti.
„Víš stejně dobře jako já, že to nemůže být Zarabeth."
„A proč ne?" zeptal se Zar a cítil, jak se v něm rodí hněv.
„Vyšla přece ze Strážce, ne? Možná se vrátil zpátky a přenesl ji sem předtím, než... předtím." Pohlédl zlobně na otce a ačkoli podvědomě věděl, že mu řekl pravdu, tvrdohlavě se s tím odmítal smířit.
Spock na něj jen beze slova hleděl.
Zar nakonec uhnul pohledem a povzdechl si. „Nedá se nic dělat, máš pravdu. Ale podoba je dokonalá. Vypadá přesně tak, jako za onoho posledního úsvitu, když stála ve vchodu do jeskyně a mávala mi - nechal jsem ji tehdy spát, protože jsem v mysli byl už na lovu, takže jsem se s ní ani pořádně nerozloučil... určitě si dokážeš představit, kolikrát jsem si to později vyčítal, jak jsem toho litoval...
Vulkancovy rysy ztuhly. „To je další důkaz, že jde o pouhou iluzi. Já jsem ji totiž viděl o dvacet let mladší - vypadala přesně tak, jako když jsem se s ní rozloučil."
„Spocku? Zare? Musíme si promluvit."
Zar sebou trhl a jen s vypětím vůle se ubránil nutkání zacpat si uši. „Domníváš se tedy, že obraz, který oba vidíme, byl nějakým způsobem extrahován z naší mysli, že ty ... bytosti, které vystoupily z portálu, úmyslně vytvořily přelud někoho, koho jsme oba dobře znali?" „Ano."
„Proč? Aby nás vylákaly z úkrytu a skoncovaly s námi?"
Vulkanec odmítavě zakroutil hlavou. „Myslím, že ne. Kdyby nás chtěly zabít, byli bychom už určitě po smrti. Jejich duševní síla daleko překračuje vše, s čím jsem se doposud setkal. Věřím spíše, že jsme se stali náhodnou obětí nějakého neúmyslného, vedlejšího účinku jejich příchodu, a že jedna z nich na sebe vzala podobu Zarabeth, aby nás uklidnila.
„Co tedy navrhuješ? Abychom se přestali ukrývat a vyšli odtud?"
„Ano. Myslím si, že nic moudřejšího nemůžeme udělat," odpověděl Spock nevzrušeně. „Zare? Spocku? Prosím..." „A já jsem měl strach, že jsem se zbláznil." „Mohou nás najít, i když se budeme snažit skrývat," zdůraznil Spock, „zatímco demonstrace důvěry a dobré vůle může naši situaci zlepšit." Vstal a začal se oprašovat. „Doufám, že Jim stále ještě má svůj komunikátor a ohlásil se panu Scottovi, Hodinový limit vypršel před devíti minutami a pětatřiceti vteřinami. Vůbec netoužím po tom, zůstat zde bez jakékoli pomoci."
„Mohli bychom využít pomoci Strážce a vrátit se zpátky na Sarpeidon," poznamenal Zar setřásající prach ze svého pláště.
Pohlédl na otce s vážným výrazem ve tváři. „Dobrých důstojníků není nikdy dost. Potřebuješ práci? Umíš zacházet s mečem?"
Vulkancovy rty se lehce zkřivily. „Umím - ale lépe ovládám jiné starověké vulkanské zbraně. Pojďme."
Společně vystoupili z úkrytu a zamířili k žene stojící před monolitem.
„Zare! Chlapče, tolik jsi mi chyběl!" Rozběhla se k nim. „Spocku! Tak jsem tě nakonec přece jen našla!"
Navzdory svému úmyslu držet se zpátky vyšel jí Zar o nějaký krok vstříc. Když k němu „Zarabeth" doběhla, chtěl ji uchopit, brutálně zničit iluzi a pak vynadat bytostem, které si s ním tak krutě pohrály.
Jeho ruce se setkaly s živým tělem. O chviličku později byla v jeho náruči a nadšeně ho objímala. „Zare! Synku!"
Zar v úžasu otevřel ústa. Přesvědčil totiž sám sebe, že mu v náruči nezůstane nic víc, než pouhý vzduch. Pohlédl zpět přes rameno a spatřil Jima a Leonarda, kteří rovněž opustili svůj úkryt a stáli vedle Vulkance. Všichni tři - včetně Spocka - se tvářili podobně, jako on sám.
Vypadala naprosto dokonale - barva vlasů (bílé prameny volně smíšené se zlatými), parka (bílá kožešina z bardoka, kterou jí sám ušil a věnoval jako dárek) a dokonce i vůně (olejový kouř a sladké byliny).
Dopřál si poslední objetí, pak ji jemně políbil na hladkou tvář a odstoupil od ní. „Děkuji," řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl zcela vyrovnaně.
„Kdysi jsem se s ní náležitě nerozloučil, teď se ale cítím, jako bych to napravil. A teď... kdo jste?"
„Zarabeth" na něj pohlédla, pak se podívala i na ostatní.
„Já - ano, stručně řečeno, nejsem „já"... ale občas, ano, občas mohu být..." vypadalo to, jako by se přela sama se sebou. „Předpokládejte, že prostě říkám ‚já', ano?"
Zar pohlédl stranou na Kirka a Spocka, pak pokrčil rameny. „Jistě."
„Stvořila jsem tento svět..." řekla bytost a rozhlédla se kolem sebe, jako by si teprve teď povšimla nakupených ruin, opuštěnosti a věčné noci. „Je to tu pořádně zchátralé, že? Kde jsem byla... byli? Ach ano... můj - náš - výtvor, to všechno. Včetně toho..." zamračila se a pohlédla na časový portál. „Jak ses pojmenoval?"
„Strážce věčnosti," odpověděla časová entita, hlubokým, zvučným, jakoby spokojeným hlasem.
„Vy jste vyrobila Strážce?" zeptal se Kirk a snažil se, aby jeho hlas nezněl skepticky.
„Ach ano... tedy, no... ve skutečnosti se vyrobil sám. My jsme pouze určili parametry a poskytli počáteční... ve vašem jazyku chybí termín... myslím, že pojem „program" je významově nejbližší."
Zatím co bytost hovořila, Zar přešel k ostatním. „Jste v pořádku?" zeptal se šeptem McCoye.

„Ano,"odpověděl lékař sotto voce. Nebyli jsme tak blízko jako vy. Ukryli jsme se hned, jakmile to vypuklo. A podle toho, co nám řekl Spock, byl pro vás mentální kontakt daleko nepříjemnější, protože my nemáme telepatické schopnosti."
„Nebyli jste v bezvědomí?"
„Ne. Jenom to s námi trochu otřáslo. Jim zavolal Scottymu a požádal ho, aby zůstal v pohotovosti. Vyšli jste z úkrytu právě v okamžiku, kdy jsme vás chtěli jít hledat.
„Proč jste vyrobili Strážce?" vyptával se Kirk bytosti. „A kdy to bylo?"
„Kdy?" Zarabeth se zmateně rozhlédla. „Kdy jsme to udělali? To vám nemohu říct... ale mohu... ano, řekni jim... proč bychom jim měli něco říkat?!" Bytost se zamračila.
„Nepleťte mne, prosím. Vždycky všechno popletete."
Zar naslouchal, jak se bytost hašteří sama se sebou a uvědomil si, že když říkala „my", myslela to doslova. Měli co do činění s množstvím velmi odlišných osobností.
„A co tedy chtějí?" zeptala se bytost bezradně.
Zdálo se, že naslouchá. Pak znovu pohlédla na Kirka. „Ach, ano. Vytvořili jsme ho - toho... jak se jmenuje? - Strážce - prostě proto, že tohle universum pro nás začalo být příliš malé. Žádné výzvy, nic k vidění, nic k činění. V těch dnech nás bylo mnohem víc... a hvězd a galaxií nebylo ani zdaleka tolik, co dnes, admirále, ale obávám se, že vám nedokážu říct přesněji, kdy to bylo... je to příliš dávno."
Bytost se začala rozmazávat, jakoby se rozpouštěla. „Potřebovali jsme tedy něco podniknout, navštívit nějaká nová místa. Nejdříve jsme ho používali k cestám v čase, ale s tím jsme vystačili jen krátce, protože ani toho tehdy nebylo dost... jenom pár miliard těch, jak tomu říkáte... ‚let'? Ano, let. Ale pak jsme se rozhodli vyzkoušet jiné dimenze, z nichž každá zahrnovala své vlastní kompletní universum... navrstvené a překrývající se jako stránky v těch staromódních knihách, které máte tak rád, admirále."
V té chvíli ze „Zarabeth" nezbylo nic než třpytící se koule bílého světla, ale její hlas se nijak nezměnil. Zar chvilku uvažoval, jestli vůbec něco slyší, ale neexistoval způsob, jak to zjistit. Ať už byla forma komunikace, kterou tyhle bytosti používaly, jakákoli, jeho mysl ji přijímala jako mluvenou řeč.
„Dopravil vás tam Strážce?" zeptal se Spock.
„Ano... šli jsme stále dál a dál, až jsme nakonec objevili kontinuum, které se nám zalíbilo... překrásné mosty mezi hvězdami, všechno propojené tachyony a tak kompaktní... chvíli jsme tam pobyli... možná docela dlouhou dobu? Ano, dlouhou dobu. Dlouho, dlouho, bylo to dlouho."
„A teď jste se právě vrátili do tohoto vesmíru?" Kirk znepokojeně pohlédl na Spocka a Zar dobře chápal jeho neklid. Tyhle bytosti byly tak mocné... a tak zmatené! Nedalo se předpovědět, jak se v příští chvíli zachovají.
„Ano. Je to báječné být zase zpátky," řekla cizí bytost. „Chtěli jsme - byl to můj nápad - tedy ti z nás, kteří zbyli, chtěli jít domů. Ano, je to sentimentální, ale není snad sentimentalita i ve vašem druhu jedním z charakteristických povahových rysů starých jedinců?"
„Je," odpověděl Kirk, pohlédl na světelnou kouli a vzápětí odvrátil zrak. Bytost se změnila v oslnivě zářící fialovou skvrnu, na niž téměř nebylo možno pohlédnout. Zar mel pocit, že kdyby do ní vstoupil, propadl by se někam jinam.
„Podívej se, cos provedl," plísnila bytost samu sebe, „nedokázal jsi udržet tvar. Nemohou se na tebe dívat, protože jim to působí bolest. To je nanejvýš neomalené." Nesnesitelně intenzivní světlo začalo slábnout. „Omlouvám se. Je to dlouho, co jsme tu nebyli a tak jsou moje znalosti fyziky vašeho - našeho vesmíru poněkud děravé. Co tak něco většího? Ano, to by se snad dalo snadněji udržovat... to bude lepší."
Náhle stál před nimi světležlutý dům.
Kirk zalapal po dechu a viditelně zbledl. „To je - to je můj domov! Farma v Iowě! Ta, co vyhořela... Omámeně vykročil kupředu, položil ruku na čistě natřené zábradlí verandy a zatřásl jím. Je pevné! To je neuvěřitelné!
Vyběhl nahoru po schodech a pádil dovnitř. „Spocku! Kostro! Je tu úplně všechno!" dolehl k nim jeho utlumený hlas. „Staré piano a koberce, které tkala pra-pra-prababička mé matky! Dokonce i zářez na zábradlí schodiště, z doby, kdy jsme se se Samem pokoušeli lyžovat na schodech!"
O chvilku později vyběhl ven. Tváře mu hořely a oči měl dokořán.
„Jak jste to dokázali? Je to dokonalé!"
„Děkuji, ale je to hlavně vaše zásluha, admirále," odpověděl mu hlas Zarabeth. „Vaše mysl je plná detailů."
„Odvažuji se vám při vší úctě připomenout," oslovil cizince Spock, „že jsme se během let setkali s mnoha rozumnými bytostmi nejrůznějších tvarů. Nevidím žádný důvod, proč byste s námi nemohli hovořit ve své vlastní podobě. Pochybuji o tom, že by nás mohla šokovat, nebo odpuzovat."
„To je výborný nápad!" odpověděla bytost nadšeně, ale pak se její hlas naplnil lítostí. „My - já - jsem zapomněl. Rádi bychom se vám ukázali ve své původní, pravé podobě, pane Spocku! ...jenže je to dávno. Už nevíme, jak jsme vypadali."
„Já to ale vím," ozval se za nimi jiný hlas, nepřátelský a plný zášti.
Otočili se a spatřili jakýsi plamenný stín, vznášející se nad zříceným sloupem. „Ale nikdo z vás mne nikdy neposlouchá, a tak vám nic neřeknu!"
„Kde jsi byl?" zeptal se hlas Zarabeth. „Mysleli jsme si - myslel jsem si, že jsi se ztratil při přesunu."
„To není pravda," obvinil ho stín. „Prostě nechcete přiznat, že jste na mne zapomněli!"
„Můj program by to nedovolil," vmísil se do hovoru Strážce. Jeho hlas zněl poněkud dotčeně. „Přenesl jsem vás všechny, tak, jak to má být."
„V každém případě," pokračoval ‚dům' hlasitě, tónem někoho, kdo byl během chvilky několikrát přerušen, „je pro nás mnohem snadnější vypůjčit si tvary z vaší paměti."

„Kolik vás tu je?" vyptával se dál Kirk. „Máte nějaká jména?"
„Je nás - osm - je to tak? - ano," odpověděla bytost. „Naše jména se do slovní řeči nedají přeložit."
„Nazývám je ‚Původci', řekl Strážce. „Mohl bych něco říct?"
„Dobře, dobře," odpověděl dům nedbale přezíravým hlasem někoho, kdo mluví k obyčejnému služebníkovi.
„Admirále Kirku," řekl časový portál, „hluboce lituji, že jsem zanedbal své povinnosti vůči tomuto vesmíru. Nyní už opět funguji normálně."
„Jsem rád, že to slyším," odpověděl Kirk.
„Nemohl jsem ovsem dělat nic jiného," pokračoval Strážce. „Musel jsem postupovat podle svého primárního programu, protože Původci ode mne požadovali, abych je nalezl a dopravil domů. Nebylo ani trochu lehké hledat je v téměř nekonečném počtu dimenzí. Musel jsem nasadit téměř celou svou kapacitu."
„Chápu," řekl Kirk přísně neutrálním hlasem a Zar věděl, že myslí na to, kolik životů Strážcova nepřítomnost způsobila.
„Není mi ale jasné," obrátil se Kirk znovu na Původce, „proč jste si ze všech možných dimenzí vybrali právě tuto."
Nedostalo se mu okamžité odpovědi. Dům se zachvěl a začal ztrácet tvar. Nakonec řekl. „Všechno na světě má svůj čas, Jamesi, jak se říká v posvátné knize jednoho z vašich náboženství. Je to jen náš sentimentální rozmar, jen přání ukončit svoji existenci tam, kde jsme ji začali."
Dům se změnil ve sloup duhového světla. „Jinými slovy, admirále - přišli jsme domů zemřít."

Kapitola dvanáctá

JAMES KIRK POZOROVAL, jak se dům, v němž prožil své dětství, rozplývá a cítil, jak v jeho nitru vyrůstá strach. Jeho šestý smysl (jemuž si navykl důvěřovat stejně, jako vědomé, racionální stránce své mysli) mu sděloval, že tyto bytosti představují vážné nebezpečí. Uklidni se, Jime nařídil v duchu sám sobě. Zatím neudělali nic tak hrozného, pokud pomineš efekty spojené s jejich příchodem. Řekli ale, že to nebylo záměrné a není důvod o tom pochybovat.
Jeho instinkty však ho však nepřestávaly varovat. „Hovoříte o něčem akutním? Nezdá se mi, že... že byste byli nemocní, ale..." Rozhodil rukama.
„Uráží nás," řekl plamenný stín rozhořčeně. „Nemocní, to jistě! Mluví o nás, jako bychom byli pouhá hmota!"
„Není vyloučeno, že jsme jí skutečně byli - a možná ještě jsme." Hlas vycházející z duhového pilíře zněl vážně. „Ví snad někdo z vás, jak tomu skutečně je?"
Nikdo to zřejmě nevěděl, protože nastalo ticho, rušené jen svistem větru.
„Ne, admirále," promluvil konečně vážný, rezervovaný hlas, (který Kirk začal rozpoznávat jako ‚racionální') „nejsme nemocní, ale entropie nakonec dostane i takové tvory, jakými jsme my. Jsme... unavení. Docházejí nám síly..."
„Už jsi zase ztratil tvar," vytkl mu plamenný stín hrubě.
„Tak tedy..." třpyt se prodloužil, pozměnil a před admirálem stál muž. Byl o něco vyšší než on, měl široká ramena, světlé vlasy, oříškově hnědé oči téhož odstínu jako Kirkovy. Rozpustile se zubil - stejně jako tehdy, když se společně pokoušeli lyžovat na schodech.
„Same..." zašeptal Kirk a hrdlo se mu stáhlo. Když tyhle zářivé bílé zuby viděl naposledy, cenil je bratr v příšerném úšklebku, který zcela rozleptal jeho rysy. George Samuel Kirk Jr. zemřel před léty na Denevě, jako oběť parazitů způsobujících nepříčetnost.
Spock mu položil ruku na rameno, aby ha uklidnil. „Není ti nic Jime?" Pak se obrátil na Původce. „Působíte mu svou podobou bolest," upozornil ho.
„Je to přece pravdivá podoba," namítl zlomyslně plamenný stín. „Copak pravda může škodit?"
Kirk se narovnal. „To je v pořádku, Spocku. Díky." Ovládl se a pohlédl na ‚Sama.' „Máte v úmyslu učinit z tohoto světa místo svého posledního odpočinku?"
„Ne, admirále," odpovědělo stvoření. Jeho horizontální obrysy se zavlnily - a vedle Kirkova bratra stál další pohledný muž. Garry! Kirk poznal svého nejlepšího kamaráda z Akademie.
Velitele Garryho Mitchella potkala smrt brzy poté, kdy Kirk převzal velení na Enterprise. Stal se obětí nebezpečného „komplexu všemohoucnosti", kterému propadl krátce na to, kdy se pokusil proniknout s lodí skrze energetickou „bariéru" na okraji galaxie. Zvláštní komplex se postupně vyvíjel a Garry byl stále mocnější a mocnější, zatímco jeho lidskost se vytrácela. Nakonec se stal tak velkou hrozbou, že ho jeho někdejší nejlepší přítel musel zneškodnit.
Bylo to zvláštní, ale pohled na Garryho Kirka uklidnil. Jsou to cizí bytosti, připomněl si. Není to Sam, není to Garry. Nesejde na tom, jak dokonale vypadají. Je to jakoby si prohlížel jejich holo, není v tom žádný rozdíl.
Mitchell promluvil oním naříkavým, nejistým způsobem, kterým už předtím hovořil jeden z Původců. „Chceme - tedy alespoň já chci - znovu objevit naši rodnou planetu. Bylo to krásné místo... alespoň já si to myslím..."
„Chcete říct, že tohle není váš domovský svět?" ukázal McCoy na ruiny, které je obklopovaly.
„Pošetilci! Proč se s nimi otravujeme?" řekl zlobně plamenný stín.
„Ty breptající vykopávko," promluvil hlas, který ještě neslyšeli, chladný, pohrdavý hlas který způsobil, že se Kirkovi málem zježily vlasy.
Před jejich očima se zjevila další postava - stará vulkanská žena s asketickým, nesmiřitelně se tvářícím obličejem. Kirk poznal někdejší nejvyšší představitelku Vulkanu. T'Pau! „Nevzpomínáš si na náš rodný svět o nic víc, než já," řekla ‚Garrymu'. „Ale až ho najdeme, poznáme ho. A my ho najdeme, i kdybychom ho měli hledat tisíc let."
„Ne, doktore McCoyi," ozval se odměřený, rezervovaný hlas, patrici k ‚Samovi'. Tento svět jsme stvořili jen jako operační základnu pro našeho sluhu."
„Mezitím se to všechno úplně rozpadlo," postěžoval si nový hlas. Spatřili štíhlou ženu v moderním oblečení. Měla vlasy barvy soli a pepře a pohrdavý výraz v inteligentní tváři. Jocelyn. Kirk poznal McCoyovu bývalou manželku,

přestože ji neviděl téměř dvacet let.
„Tady samozřejmě nezůstaneme," řekla kategoricky.
McCoy zbledl, sevřel rty a oči se mu zúžily. Jejich rozvod nebyl nijak přátelský. „Tohle není Jocelyn, Kostro," řekl varovně. „Nezapomínej na to."
McCoy přikývl a pomalu se uklidnil. „Skutečně chcete hledat tak dlouho?" zeptal se ‚Sama'.
Ten se jen pousmál. „Jen pokud to bude nutné."
„Řekl jste přece, že umíráte. Tohle tomu ale vůbec nenasvědčuje."
„Čas je v tomto vesmíru jednou z nejrelativnějších věcí, doktore.
Možná jste si to ještě nestačil uvědomit. Smrt se vám skutečně může zdát blízká, srovnáte-li tisíc let s miliardami, nemyslíte?"
„Proč jim to vůbec vysvětluješ?" zavrčel plamenný stín. „Nechápu, proč s nimi ztrácíš tolik času."
„Ale... tedy možná... možná, že... to není ztráta," zakoktal ‚Garry'.
„Bude snadnější... etičtější... tedy pohodlnější, když nám budou chtít pomoci... když nám budou pomáhat..."
„Pomáhat s čím?" zeptal se Kirk.
„Ano, s čím?" zeptala se ‚Zarabeth', jež se znovu objevila. To je šest z osmi, přemýšlel Kirk. „Nerozumní jsou stále ještě zde?" Otočila se k ostatním čtyřem. „Myslela jsem, že odešli. Na něco jsem zapomněla?"
„Nepotřebujeme je," prohlásila ‚T'Pau!'. „Nebo ano? Když vezmeme v úvahu fyzikální zákony tohoto vesmíru..." nejistě umlkla.
„Ano, potřebujeme je," odpověděl ‚Sam'.
„Na cestování bychom spotřebovali tolik energie, že by se čas, který nám zbývá, podstatně zkrátil."
„Taková potupa!" protestovala Jocelyn'. „Nechci být závislá na nemoudrých."
„Možná ten..." ‚Mitchell' ukázal na Strážce. „Však víte... možná by mohl..."
„Mezihvězdné vzdálenosti se natolik změnily, že naše koordináty už dávno neplatí," řekl ‚Sam'.
„Budeme muset cestovat v tom vehiklu?" zeptala se znechuceně ‚T'Pau'. „Jak primitivní. A co když s tím nemoudří nebudou souhlasit?"
„Tak se jich proste nebudeme ptát," řekl stín. „Nemohou nám v ničem zabránit."
Enterprise... chtějí použít mou loď ke svému nesmyslnému pátrání po planetě, která už možná ani neexistuje! uvědomil si Kirk a cítil, jak mu v žaludku tuhne studená hrouda strachu. „Počkejte chvilku," řekl. „Nenamítám vůbec nic proti vašemu přání vrátit se do svého původního domova a je možné, že se Federace rozhodne pomoci vám při pátrání. Ale moje loď teď plní poslání -"
„Může se stát, že nebudete mít na vybranou, admirále," varoval ho ‚Sam' mírně. „Moji... kamarádi... dovedou být dost... vrtošiví."
Dal bych za to krk, pomyslel si Kirk hořce. Co mám teď proboha dělat?
Zar do něj štouchl loktem. Když na něj Kirk úkosem pohlédl, zdvihl obočí a ukázal hlavou na opačný konec prostranství.
„Omluvíte nás na chvíli?" zeptal se Kirk. „Rádi bychom se poradili, jak co nejlépe splnit váš požadavek.
„Proč se s nimi vůbec otravujeme?" zavrčel znovu stín. „Pojďme!"
Kirk ucítil, že se něco dotklo okraje jeho mysli. Ať už to bylo cokoli, stín se stáhl do sebe a zmlkl.
„Zajisté, admirále," řekl ‚Sam'. „Jak si přejete."
Když došli na opačnou stranu prostranství, Zar se posadil a s úšklebkem se poškrábal na levém stehnu. „Musíme si promluvit."
„Vždyť nás ‚uslyší'," řekl McCoy a poklepal si na hlavu. Pak se s povzdechem posadil vedle Zara.
„S tím se nedá nic dělat," řekl Zar. „Kromě toho pochybuji, že se o nás budou starat. Jsou si sami sebou velmi jisti."
„To tedy jsou," řekl Kirk ponuře. „O co jde?"
„Zachytil jsem mentální a emocionální emanace od těch dvou beztvarých Původců - mám na mysli ty, které jsme ještě neviděli. Zarův hlas se změnil v dramatický šepot. Připadají-li vám někteří z těch, s nimiž jsme mluvili, iracionální, nebo senilní, pak ti dva jsou naprosto pomatení - šílení, zvrhlí, prostě daleko nebezpečnější, než všichni ostatní dohromady. Nesmíme připustit, aby zde zůstali."
„Výborně. A co tedy máme podle tebe udělat? Zdvořile požádat celou sešlost, aby opustila tohle kontinuum?" zeptal se sarkasticky McCoy. „Vždyť nás mohou zlikvidovat v jediném okamžiku, stačí, abychom jim k tomu dali sebemenší podnět.
Vyrábět či likvidovat hmotu je pro tyto bytostí tak jednoduché, jako stisknutí spouště fázeru!"
„Zar má pravdu," řekl Kirk. „Nemám v úmyslu poslušně jim předat Enterprise, aby v ní mohli cestovat po nic netušící Galaxii."
„Možná bychom je mohli přesvědčit, že planeta, kterou hledají, je Klinzhai a uklidit je tam," navrhl cynicky McCoy. „Klingoni by pak měli dost svých starostí a dali by nám pokoj."
Kirk se rozhodl, že si jeho poznámek nebude všímat. „Nemůžeme je ničím ohrozit, nemůžeme je podplatit, nemůžeme je k ničemu přinutit," řekl zvolna. „Nemohli bychom je nějak ovlivnit? Apelovat na jejich svědomí?"
„Vede tě snad něco k tomu, aby sis myslel, že nějaké mají?" zavrčel McCoy.
„Kdyby je neměli, vůbec by se s námi nevybavovali, a jednoduše by nás donutili, abychom udělali, co chtějí."
„To zní velmi rozumně, Jime," řekl Spock. „Je jasné, že alespoň někteří z nich si přejí, abychom jim pomáhali dobrovolně. Nechtějí nás k tomu přimět násilím."
„Souhlasím," řekl Zar. „Mimochodem, může nám pomoci i podoba, kterou na sebe vzali."
Kirk stručné charakterizoval čtyři Původce.

„Nejracionálnější z nich je ‚Sam'. Navíc se zdá, že má na ostatní značný vliv," zdůraznil Spock.
„Do jisté míry to platí i o ‚Garrym'," upozornil Zar.
„Mel byste se svým apelem začít u nich," řekl Spock.
„Byl jsem tedy pověřen, abych vedl vyjednávání?" Kirk se pousmál, ačkoli mu ani v nejmenším nebylo do smíchu. „Nevzpomínám si, že bych se hlásil dobrovolně."
„R.H.I.P." [= Královské osoby mají svá privilegia. (Pozn. překl.)] zdůraznil McCoy. „Ostatně, Flotila nemá nikoho, kdo by byl v těchto záležitostech lepší, než ty."
„Dobře." Kirk vstal, zachvěl se chladem a přitáhl si plášť pevněji kolem těla. „Udělám vše, co bude v mých silách. Doufám jen, že to bude stačit."
Když se vraceli zpátky k čekajícím Původcům, uvolnil se Zarovi pod botou kámen tak nešťastně, že celou vahou dopadl na svou poraněnou nohu. Vyjekl bolestí a v zápětí zaklel. Zapotácel se a McCoy ho uchopil za paži. „Už je to dobré?"
„To prolnutí mne pořádně sebralo," přiznal Zar. „A ani periferální kontakt s těmi dvěma Původci mi nepřidal." Otřásl se při vzpomínce. „Vypadáš hrozně."
„Vůbec o tom nepochybuji. Vracíval jsem se domů po celodenních bitvách v lepším stavu, než jsem teď."
Zatím co Kirk, Spock a McCoy zůstali stát bok po boku před ‚Samem', Zar se odbelhal bokem a zůstal stát vedle Strážce. Cítil se zcela vyčerpán, jak fyzicky, tak psychicky. Byl blízko zhroucení a noha ho nesnesitelně bolela. Cítím se, jako bych byl bděl nejméně dva dny - a zatím je to pět, nebo šest hodin. Vzpomněl si, jak se dnes ráno vzbudil a spatřil Wynn, jak leží vedle něj a pozoruje ho ve spánku. Uvidím ji vůbec ještě někdy?
Aby ulevil noze, opřel se ramenem o Strážce.
„Rozhodl jste se, zda nám pomůžete?" zeptal se ‚Sam' konečně.
Kirkovy oči se zúžily. „Myslím, že si neuvědomujete, co od nás žádáte," řekl klidným hlasem. „Nebo že nevíte, co provázelo váš návrat."
‚Sam' se nejistě zamračil. „Co provázelo náš návrat?"
„To, co váš návrat způsobil v tomto vesmíru. Více než tisíc rozumných bytostí zemřelo jen proto, že vás Strážce musel hledat. Jste tak mocní a tak vznětliví, že pro toto universum představujete vážnou hrozbu. Jestliže mi vezmete loď a začnete hledat svoji domovskou planetu, věci se mohou jen zhoršit. Přibudou další mrtví. Je to to, co chcete?"
„Tisíc mrtvých?" ‚Sam' byl zjevně otřesen. „Jak je to možné?"
„Čtyřista třicet lidí na lodi Constellation, kterou spolkla černá díra. Čtyřista třicet dalších na lodi El Nath, která se v mžiku rozpadla na prach, když ji zasáhla časová vlna. Sto osmdesát čtyři lidí a všechny ostatní živé bytosti na planete Kent, spálené svým sluncem, z něhož se stal červený obr. Dvanáct vědců, kteří žili a pracovali tady nedaleko -" otočil se na patě a ukázal na místo, kde stával archeologický tábor - a kteří přestali existovat jen proto, že jste Strážce donutili, aby vám věnoval veškerou svou energii, takže se přestal starat o toto universum."
‚Sam' a ‚Garry' na sebe na sebe pohlédli, zjevné překvapeni a zaraženi.
Víme, že nemůžeš měnit svůj program, odpověděl mu Zar.
‚Sam' po několik minut uvažoval, pak znovu promluvil. „Neměli jsme v úmyslu připravit někoho o život a je nám to velmi líto. Nicméně, co se stalo, stalo se. Proč by naše přítomnost měla někoho ohrožovat?"
„Protože máte obrovskou moc," odpověděl Kirk a hleděl do očí, které se tolik podobaly jeho vlastním. Jedno naše úsloví říká, že absolutní moc člověka absolutně korumpuje. Řekněte mi pravdu, vy dva, jenž máte podobu mužů, kteří byli čestní a mírní. Můžete se zaručit, že rozmary vašich druhů nezpůsobí tragédii dřív, než tomu budete stačit zabránit? Odpovězte mi podle pravdy - můžete se zaručit?"
„Proč ho posloucháte?" zlostně vyprskl plamenný stín. „Není schopen nás pochopit. Nedovolte, aby vám něco diktoval!"
‚Sam' se otočil a pohlédl na ostatní. „To, že se nám nemohou vyrovnat, neznamená, že nemají právo prožít své kratičké životy a těšit se z nich tak, jak jim to jejich chatrná schránka dovolí."
„Právo?" řekla ‚T'Pau' s neskrývaným pohrdáním. „Není vyloučeno, že právě nám vděčí za to, že vůbec žijí. Neoseli jsme snad tisíce prázdných, pustých světů životodárnými molekulami? Nejsou snad povinni pomoci nám?"
I ‚Zarabeth' se na chvíli probrala. „Mám dojem, že si na to ještě pamatuji. Bylo to velmi zábavné, čekat jaké životní formy se vyvinou."
„Co to říkáš? Že bychom za ně mohli být zodpovědní?" ‚Jocelyn' se zatvářila vyděšeně. „Jak odporná myšlenka!" Vrhla na McCoye hněvivý pohled, „Nejsou ani civilizovaní. Měli byste slyšet, co tenhleten řekl své manželce, když se naposledy setkali!"
„Cože, ty -" Lékař vyrazil kupředu s očima podlitýma krví. S trhnutím se zastavil, protože Spock ho pevné chytil za paži.
„Doktore -"
„Kostro -"
McCoy se uklidnil. Třel si paži a vrhl na Vulkance nevraživý pohled.
„Dobrá, dobrá... říkáte, že jsme necivilizovaní, ale měli byste se aspoň na chvíli slyšet. Žvatláte jako pětileté děti."
„Tohle si nemusíme nechat líbit," zasyčel stín. „Nechejme je tady a materializujme se na jejich lodi. Nebudeme potřebovat ani posádku."
„A co s nimi uděláte?" zeptal se ‚Sam' ztěžka. „Vyženete posádku ven a necháte ji zahynout? Necháte tyhle čtyři zemřít hladem na této rozpadající se planetce? Přidáte k našemu příšernému účtu dalších 435 životů? Začínám věřit, že admirál má pravdu. Skutečně bychom mohli ohrozit tohle universum i jeho obyvatele."
„Ne! Tohle neříkej!" ‚Jocelyn' se tak rozzuřila, že se její podoba začala rozmazávat. „Mysli na to, jak dlouho jsme čekali!"
„Admirál Kirk lže, když mluví o tisícovce mrtvých," řekl plamenný stín.

„Ne, nelze," řekl náhle ‚Garry'. „Dotkl jsem se jeho mysli. Mluví pravdu. Náš příchod napáchal obrovské škody."
„To ovsem v žádném případě není naše chyba, Zavinil to náš služebník."
Zar zaznamenal vlnu smutku, která po těchto slovech proběhla Strážcem. Nemohl jsi to vědět, utěšoval ho. Každý z nás někdy z neznalosti udělal něco, čeho později litoval...
„Je mi teď jasné i to, že když tu zůstaneme, můžeme způsobit další škody," řekl ‚Sam' s lítostí. „James Kirk říká pravdu. Nahlédněte do jeho mysli," vyzval ostatní. „Uvidíte, že je to tak."
„Víte přece, že před námi nemůže nic utajit," řekl ‚Garry' svým novým, sebejistým tónem. „Nahlédněte a uvidíte. Můžete je prohledat všechny - najdete jedno a totéž."
Všichni Původci na nějakou dobu zmlkli.
Zar několikrát zaznamenal, že se jeho mysli dotkla jiná mysl, věděl, že mezi cizinci probíhá němá komunikace, ale kromě nejasného dojmu, že jde o rozhořčený konflikt, z ní nedokázal nic zachytit.
Nakonec se ‚Sam' otočil a pohlédl na Kirka. „Snažíme se přesvědčit své kamarády, že musíme odejít."
„Nikdy!" ‚Jocelyn' zlostně dupla nohou. „Chci se vrátit domů!"
„Jestliže to uděláme, doplatí na to obyvatelé tohoto universa svými životy. Opravdu si to přeješ? V jistém smyslu slova jsou to naše děti."
„Já si také začínám myslet, že bychom měli odejít," řekla ‚T'Pau', „už jen proto, aby skončilo tohle únavné hašteření."
„A proč jsme stále ještě zde?" zeptala se ‚Zarabeth' zmateně.
„Jestliže zde nejsme vítáni, pojďme někam jinam. Tohle místo je tak nudné... tak fádní..."
„Jak jste se mohli spolčit s touhle... havětí?" rozzuřil se plamenný stín a začal se hrozivě dmout směrem ke Kirkovi, Spockovi a McCoyovi. Do cesty se mu však postavil ‚Garry'. Jeho tvary se zachvěly, pak ztratil ‚Mitchellovu' podobu a vzápětí proti sobě stály dva netělesné útvary. Zar viděl, jak se náhle i všichni ostatní Původci rozplynuli. Vzduch se znovu zaplnil směsicí barvy, zvuku, chuti a pocitu.
Spěšně zavřel oči.
Když je o chvilku později otevřel, uviděl, jak tři beztvaré stíny - ‚Garry', ‚Sam', a kdo další? - obklopily a uzavřely zbývající Původce. Pak všechny tvary splynuly a vytvořily jedinou entitu, která divoce pulsovala. Zar zachytil náznak mentální komunikace mezi Původcem, který vystupoval v podobě Kirkova bratra a Strážcem, který zřejmě hledal způsob, jak splnit jeho příkaz. Portál ožil a vydával modrobílé světlo. V jeho centrálním otvoru se objevil jakýsi obraz.
Zar na něj pohlédl a vzápětí se odvrátil, protože se mu udělalo zle od žaludku - ne proto, že by universum, které Strážce zobrazil, bylo tak ošklivé, nýbrž proto, že jeho tvary, barvy a úhly byly naprosto nesnesitelně odlišné od všeho, co se naučil považovat za normální a přirozené...
Dokonce i tamější fyzikální zákony budou jiné, než ty naše, pomyslel si, a pokusil se představit si kontinuum, kde upuštěné předměty nepadají, rovnoběžky se kříží a jehož obyvatelé žijí ve čtyřech rozměrech. Potřásl hlavou. Umět se zařídit v takovém světě musí být hodně těžké.
„Ponecháváme vás vašemu vlastnímu osudu," ozval se v jeho mysli ‚Samův' hlas. „Sbohem, děti."
Prizmatické barvy ještě jednou zavířily a pak Původci propluli branou jako kousky rozlámané duhy.
Kirk stál a díval se za nimi až do okamžiku, kdy se ve Strážcově centrálním vstupu znovu objevil obvyklý pohled na zřícené sloupy a rozpadlé stavby. „Jsou pryč," řekl, jako by se snažil přesvědčit sám sebe. „Zatraceně... měli jsme namále." Zašátral v pouzdru na opasku a vytáhl komunikátor. „Kirk volá Enterprise. "
„Enterprise... zde Uhura."
Kirk se vděčně usmál na malý přístroj. „Řekl jsem vám někdy, že máte nádherný hlas, veliteli?"
„Pane?" V jemném kontraaltu bylo možno zřetelně rozpoznat zmatek a rozpaky. „Ne, pane,"
„Tak vám to říkám teď. A musím vám také říct, že během minulé hodiny jsem několikrát vážně pochyboval, že vás ještě někdy uslyším."
„Jste v pořádku, admirále?"
„Ano, Uhuro. Přeneste čtyři -"
„Ne, Jime!" vykřikl náhle Zar. „Nedělejte to." Kvapně se rozhlížel kolem sebe a snažil se zahlédnout to, co před chvílí mlhavě vycítil.
Možná se mi to jen zdálo. Byl to skutečný pocit?
Kirk zaváhal. „O co jde? Zůstaňte v pohotovosti, veliteli."
Vypnul komunikátor. „K čertu, Zare, co se děje?" „Nevím -" Zar se zamračil. „Počkejte chviličku -" Zavřel oči a vyslal svou mysl na průzkum -" a znovu ucítil onen dotek iracionality, pokřiveného, zvráceného paranoidního myšlení...
Pronesl oplzlou nadávku v jazyku Danreí a zahlédl, jak Spock zvedl obočí, když zaslechl překlad. „Všichni neodešli," řekl. „Právě jsem je zachytil. Zůstali zde dva. Myslím, že vám nemusím říkat, kteří."
Kirk se neklidně rozhlédl. „Jste si jistý?" „Ano."
„Z deště pod okap," zašeptal McCoy a zachvěl se. „Co teď k čertu budeme dělat?"
„Požádáme je, aby se nám ukázali a zjistíme, co chtějí," odpověděl Spock. „Víme o vaší přítomnosti," promluvil hlasitě. „Materializujte se, prosím, abychom s vámi mohli mluvit. Co od nás chcete?" Odpovědí mu bylo ticho.
„Jste si opravdu jistý, Zare?" zeptal se znovu Kirk. Zar přikývl. „Momentálně necítím nic, ale před minutou jsem je nepochybně vnímal. Myslíte si, že jsou stále ještě zde? Nemohli by už být na palubě lodi?"
Admirál sevřel rty. „A v jaké podobě? Podle standardních postupů bych měl vyhlásit red alert [Nejvyšší stupeň poplachu. (Pozn. překl.)] - ale k čemu by to bylo dobré?"
Vzduch před ním zavířil. „Naprosto k ničemu, admirále."
Kirk pohlédl na postavu, která se před ním objevila. Vzápětí vykřikl a zavřel oči. Původce se materializoval jako mladá, černovlasá žena s tmavýma, živýma očima. Nebyla krásná v klasickém smyslu slova - spíše líbezná. Zar zaslechl v

Kirkově mysli ozvěnu nevyřčeného slova a uvědomil si, že cizinec přijal podobu jeho matky. Ta se vzápětí začala měnit. Stárla jim přímo před očima a změnila se ve vychrtlý, pochmurný stín. Vztáhla ke Kirkovi svraštělou, žilnatou ruku.
„Jime, prosím tě, nech mne jít domů," zašeptala přerývaně. „Vezmi mne domů, synku..." Kirk zbledl.
„Přestaňte s tím!" Spock se postavil mezi cizince a svého velitele a z jeho tmavých očí čišel hněv. „Přijměte nějakou jinou podobu. Tohle je kruté. Proč mu chcete působit bolest? Neudělal vám nic zlého."
„Ale ano, udělal," řekl tvor a změnil se zpět do podoby mladé ženy,
„Jeho lži odtud vyhnaly mé druhy. Odmítl vzít nás domů, stejně jako to udělal své matce."
Trvalo jen chvilku a znovu před nimi stála stařena. „Viď že mne dnes vezmeš domů, Jime?" Náhle se odporně zachechtala. „Však víte, admirále. Kdybyste býval znovu postavil dům a odvedl ji tam, byla by dnes ještě naživu..."
„Drž hubu!" vykřikl McCoy. „To je obludné!" „Roztřesený Kirk se zhluboka nadechl. „Klid, Kostro. Díky. Nic mi... není. Udělal bych pro svou matku všechno, co je v mých silách a ona to ví, ať už je teď kdekoli. Tenhle... tvor... o tom neví vůbec nic."
Pohlédl na podobu své matky. „Proč se mne snažíte zranit?"
„Protože..." stvoření pokrčilo rameny... „Proč ne?" „Řekněte nám, co pro vás můžeme udělat. Chcete, abychom vám pomohli najít planetu, ze které pocházíte?"
„Nevím..." řekla ‚Winona' lhostejně. „Možná ano... a možná ne."
Na chvilku zmlkla. Pak promluvila znovu a do jejího hlasu se znovu vrátil zlovolný, výsměšný tón. „Zavinil jste její smrt, však víte,"
„Ne, nezavinil," odpověděl Kirk pevně i když se v jeho hlasu stále ještě ozývala bolest.
„Nechtě ho na pokoji," řekl Zar. „Co ještě chcete?"
Stvoření se pomalu otočilo k němu a Zar ucouvl před hloubkou bezduché prázdnoty, která se v nich zrcadlila.
„Možná bychom neměli zkoušet přesvědčit čackého admirála, ale vás, vládce... nebudete se přít s tím, koho jste zabil, že ne?"
Vzduch před Zarem zavířil a stála před ním Araen.
Je to jen druhý Původce - pouhý obraz a nic než obraz, nic skutečného! řekl si a zaťal zuby. Vidět ji přesně takovou, jakou si ji pamatoval mu působilo utrpení. Hnědé, vlnité vlasy, krásné, tmavé, jakoby zasněné oči... měla na sobě jen světlemodrou košilku, takže její štíhlé paže byly odhalené až k ramenům. Viděl zřetelně se rýsující hroty jejích malých ňader...
„Nechtě toho," řekl. „Vím, že to není skutečnost."
„Přejete si vidět skutečnost?" zeptalo se stvoření. „Chcete vidět, jak vypadala ve chvíli, kdy jste ji zabil? Zmučenou a zkrvavenou, lapající po dechu, protože už neměla sílu křičet?"
Zar prudce zavrtěl hlavou a zavřel oči. „Ne!"
Ucítil dotek cizí mysli a vzápětí se před jeho zavřenýma očima začal vytvářet obraz, který tvor právě popsal. Ucouvl před ním a instinktivně zpevnil mentální štít, aby nedošlo k hlubšímu kontaktu s Původcem. Tato stvoření byla natolik postižena rozpadem a demencí, že se s nimi nikdo nemohl v ničem dorozumět. Iracionalita cizí mysli ho šokovala a působila mu nevolnost, jako by strčil ruku do něčeho rozkládajícího se a hnijícího.
Znovu se dostavila vlna závrati. Pocítil tak silnou nevolnost, že musel zatnout zuby, aby nezačal zvracet. Chystají se nás zabít, uvědomil si a náhle pochopil, co se s ním děje. Tohle jsem přece cítil vždy, když se lidé, o něž jsem stál, ocitli v ohrožení života. Otec, Jim... Leonard... nikoho z nás nenechají naživu. Pak se zmocní Enterprise a budou dělat, co se jim zachce...
Pohlédl na ostatní a přesvědčil se, že dospěli k témuž závěru. Jak jim v tom můžeme zabránit? Lze vůbec bojovat proti protivníkovi, který je jako mýdlová bublina, který může být hmotou, nebo energií, podle toho, jak se rozhodne?
„Promluvme si," navrhl Kirk uklidňujícím, smířlivým hlasem.
„Není o čem mluvit," odpověděl jeden z Původců, ačkoli ‚Winona' ani ‚Araen' nepohnuly rty. „Všichni jste nás zradili."
„Proč říkáte takové věci?" zeptal se McCoy.
„Protože je to pravda. Závidíte nám naše schopnosti a moc. Pokusili jste se zmařit naše plány. Ale s tím už bude brzy konec. Byli jsme trpěliví už dost dlouho."
Zar se otřásl a zápasil s nevolností a bolením hlavy. Zrak se mu zamlžil a musel bojovat ze všech sil, aby zůstal při vědomí. Závrať ho přiměla k tomu, aby s rukou opřel o Strážce. Věděl, že konec už není daleko, protože nevolnost byla téměř nesnesitelná. Zachvěl se. Strach...
Rozhlédl se po opuštěné planině a náhle si vzpomněl na to, jak se krčil vedle otce a pozoroval romulanské strážné přecházející sem a tam. Promítl tehdy do jejich vědomí svůj vlastní strach ze smrti s takovou silou, že to oba vojáky zabilo. Stálo ho to ovšem tak mnoho sil, že málem zemřel také...
Nemohlo by to účinkovat i na tyhle tvory? uvažoval a pozoroval mlčící, nehybné Původce. Už teď jsou postiženi paranoiou. Promítnutý strach by je mohl uvést do nějaké obdoby katatonie, či je dokonce zabít...
Věděl vsak také, že zpětná reakce, vyvolaná jejich strachem, ho téměř jistě připraví o život - stejně jako Spocka, Kirka a McCoye. Těla Původců začala zářit.
Už je to tady, věděl s instinktivní jistotou. Co mám dělat? Musím se rychle rozhodnout...
Kdyby se tak alespoň mohl poradit s Kirkem a ostatními! Na to ale není čas. Jestli je mohu zastavit, musím to udělat. Nesmím dopustit, aby vyvraždili posádku Enterprise - a kdoví koho ještě.
V duchu se omluvil ostatním a začal dýchat rychleji, aby probudil reflex boje a úniku. O vteřinu později už krev pádila jeho cévami.
I teď se chvěl, ale už ne strachem, ale účinkem adrenalinu.
Původci začali ztrácet lidské tvary a zářili čím dál jasněji a jasněji - pulsovali červeně, žlutě, modrobíle...

Zar zavřel oči a začal přivolávat nejrůznější podoby smrti.
Počkej, nedělej to, ozval se v jeho mysli hlas. Pomohu ti.
Překvapený Zar přenesl pozornost na kámen pod svou dlaní. Vnímal jeho teplo i přesto, že od Původců, kteří již ztratili tvar, sálalo horko.
Strážce? pomyslel si nevěřícně.
Ano, odpověděla mu časová entita. Jsou to sice mojí stvořitelé, ale nemohu připustit, aby svou slepou, destruktivní silou ohrozili universum, které jsem tak dlouho chránil. Musíš mi půjčit veškerou svou mentální sílu. Nebude to snadné.
Máš ji mít, odpověděl Zar beze slova. „Otče!" zvolal a vztáhl k němu ruku.
Oba cizinci nyní splynuli v jedinou masu světla a horka. Bylo to jako stát nablízku samotnému jádru novy.
Nedokáže to, pomyslel si Zar zoufale, zatímco koncentroval svou energii a připravoval se na prolnutí s portálem. Teď už tím infernem nikdo neprojde... nikdo -
Někdo pevné sevřel jeho ruku.
Otec a syn splynuli v jediné vědomí právě v okamžiku, kdy se Původci začali rozpínat, aby je zničili. Zar vytvořil mentální spoj a začal předávat Strážci svou i otcovu energii.
Splynuli s ním v jedno. Z centrálního vstupu vyrazil psychický vír což oba Původce zjevné zaskočilo. V první chvíli byli bezmocně vlečení k vířící prázdnotě, ale pak se postavili na odpor.
Strážce reagoval na jejich obranu tím, že nasazoval stále větší sílu a rozšiřoval malström, který vytvořil. Zar měl pocit, jakoby spolu s otcem ze všech sil „táhli" za nějaké lano, jako by byli zabořeni patami do země a snažili se přitáhnout k sobě horu.
Neměli čas přemýšlet nebo se bát - plně se soustředili na úsilí, které vyvíjeli, na to, aby vtáhli cizí bytosti do středu víru.
Zar si mlhavě uvědomil, že Strážce nasadil veškerou svou obrovskou sílu, že už nemá žádné rezervy.
Zdá... se... že to... nebude... stačit...
V té chvíli vstoupila do prolnutí další energie. Byla to jen slabá nitka, ale to stačilo, aby byla dosavadní rovnováha narušena. Zar spíše cítil, než viděl, jak byli oba Původci vtaženi do samotného jádra vířící nicoty - a vzápětí zmizeli.
Strážce uvolnil Zarovu mysl a prolnutí skončilo.
„Připojili se k ostatním. Jsou tak daleko, že cestu zpět nikdy nenajdou. Přijměte, prosím mé uznání, admirále Kirku, doktore McCoy, pane Spocku... - a zvláště vy, Zare, protože jsem si díky vám uvědomil, co je mou povinností. Ujišťuji vás, že od nynějška budu plnit své závazky vůči tomuto universu jak nejlépe budu umět. Ještě jednou vám děkuji."

Kapitola třináctá

KDYŽ DOZNĚLY OZVĚNY Strážcova hlasu, Zar otevřel oči. Zjistil, že napůl leží, opřen zády o časový portál, Spock, Kirk a McCoy se krčili vedle něj. Obličeje měli špinavé a poškrábané od oblázků a štěrku hnaného větrem. Kirk mel roztržený plášť i kabátec, tak že mu z něj čouhala ruka obnažená až po rameno. Látka Spockova rukávu byla zuhelnatělá a kus jí úplně chyběl a na pravé líci měl hluboký šrám.
Prýštila z něj zelená krev a její kapky mu pomalu stékaly po tváři.
McCoyovi čouhala z utržených kalhot obě kolena. „Jste v pořádku?" zeptal se lékař. Všichni tri souhlasně přikývli.
„Přidal jste se k prolnutí," uvědomil se stále ještě omámený Zar „a Jim také. Poskytli jste chybějící množství mentální energie, že?"
„Ne, abyste mi připíchl na hruď medaili," zavrčel McCoy. „Byl jsem tak podělaný strachem, že jsem se nemohl ani hnout. Nebýt Jima, který mne sem dotáhl, byl bych tam stál ještě teď."
„Pitomost," řekl Kirk. „Byl jsem to já, kdo se nemohl ani hnout. To on se mnou zatřásl tak, až mi zacvakaly zuby a zařval, „Nestůj tady jak solný sloup a chyť Spocka za ruku! Musíme jim pomoci!"
Kirk, Spock a McCoy opatrně vstali. Bylí tak vyčerpaní, že je nohy málem neunesly. Zar zůstal sedět a uvažoval, jestli se vůbec dokáže postavit. Cítil silnou křeč v levé noze, kterou mel skrčenou pod sebou. Otec mu bez řeči podal ruku. Chytil se jí, s námahou se zvedl a čekal, až ustane mravenčení obnovující se cirkulace.
Kirk mezitím hovořil s Enterprise a uklidňoval vystrašeného velitele Scotta. „Tentokrát už je opravdu po všem, Scotty," ujistil ho.
„I Strážce už zase funguje normálně." „Díky Bohu, pane! Mám vás sem přenést všechny čtyři?"
„Ano. Ener -" zmlkl, protože Zar odmítavě kroutil hlavou. „Zůstaň v pohotovosti, Scotty." Vypnul komunikátor.
„Půjdeš s námi, Zare."
„Ne. Musím se vrátit do New Araen," odpověděl Zar a vrhl postranní pohled na McCoye. „Nepotřebuji nic jiného, než to hypo, doktore."
„Budeš muset do nemocnice," řekl McCoy. Povšiml si Zarova ostražitého výrazu a rozčilil se. „Dobrá! Smířil jsem se s tím, že zde nezůstaneš, ty zatracená tvrdohlavá palice. Chci si jen prohlédnout tu nohu a zjistit, jestli bych ti nemohl pomoci. Strážce už zase funguje normálně, takže tě vrátí zpět přesně ve chvíli, kdy jsi odešel. Je úplně jedno, jestli to udělá hned teď, nebo až za rok."
Zar potřásl hlavou a podivil se, proč se cítí tak omámeně.
„Oceňuji vaši snahu, Leonarde, ale -"
To už bylo na McCoye příliš. „Drž hubu! Nemůžeš se vrátit v tomhle stavu, ty cvoku, vždyť sotva stojíš na nohou! Takhle by ses ani nedostal na bitevní pole!" Natáhl ruku k jeho spánku a odhrnul mu vlasy.
„Je to jen povrchní," zabručel, „ale stejně je potřeba to zacelit." Zar s překvapením zjistil, že lékařovy prsty jsou zelené

od krve. Teprve v té chvíli pocítil lepkavý chlad na čelisti. Proto je mi asi tak divné...
„Ani jsi to necítil, že?" zeptal se lékař. „Budeš muset pár dnů odpočívat. Vrátíš se s námi na Enterprise, abych tě mohl dát dohromady - i kdyby ti měl otec přiskřípnout nerv [paralyzovat stisknutím] a odnést tě. Je to tak, Spocku?"
Vulkanec jen přikývl. „Možná to zní podivně, ale tentokrát se s panem McCoyem naprosto shoduji." Jeho vážných úst se dotkl náznak úsměvu. „Nicméně, budu raději, když tě nebudu muset nést, synu. Ani já nejsem v nejlepším stavu."
Zar se chabě pousmál. „Tak dobře, vyhráli jste. Copak mohu pokazit takový historický okamžik?"
Kirk se rovněž usmál a zapojil komunikátor. „Pane Scotte?" řekl a vzápětí znovu zmlkl, protože Zar k němu natáhl ruku. „Mohl bych?"
Kirk mu udiveně předal malý přístroj. „Tohle jsem si vždycky přál," řekl Zar sotto voce. „Pane Scotte, zde Zar," řekl do komunikátoru.
„Ahoj, chlapče. Jsem rád, že tě zase slyším. Přijdeš k nám na návštěvu?"
„Dali mi nůž na krk, takže mi nic jiného mi nezbylo," zasmál se Zar.
„Tak nás tedy přeneste, Scotty."
Když ho následujícího rána probudilo tiché zabzučení interkomu, nechtělo se mu dělat nic jiného, než zahrabat se zpět pod přikrývku (úplně jsem zapomněl, jak příjemně se spí při nízké gravitaci) a znovu se ponořit do spánku. Jsem tak unavený... Místo toho se posadil a opatrně si promnul oči.
Bolely ho. Bolest se rozlézala po celém těle jako pot pod brněním, tupá a neurčitá. Bohyně, jsem tak unavený!
Znovu se ozval interkom. Zar zaklel a sundal nohy z postele.
Chvilku mu trvalo, než si vzpomněl, jak ho má zapnout. „Ano," řekl chraptivě, aniž by použil vizuální obvod.
„Promiň že tě budím, Zare," ozval se McCoyův hlas, „ale měli bychom začít s těmi testy. Za jak dlouho sem můžeš přijít?"
„No... odpověděl a snažil se přemýšlet, ale jeho hlava byla zamlžená jako vrchol Big Snowy pohroužený v oblacích.
„Mohu se nasnídat? A dát si kávu? Nepil jsem ji celých dvacet let."
„Zařídím to. Se smetanou a cukrem?"
„Černou."
Zar usedl na okraj kavalce a rozhlédl se po přepychové kajutě vyššího důstojníka. Jeho kožené jezdecké kalhoty a pletená košile byly stále ještě nakupené na židli, ale na sekretáři ležel prostý černý úbor, který tam předtím nebyl. Otec, uvědomil si Zar. Nikdo jiný by sem nedokázal vejít, aniž by mne nevzbudil. Jen mlhavé si vzpomněl, že mu Kirk včera pozdě v noci řekl, že bude ubytován hned vedle svého otce.
Protáhl se, přestože proti tomu protestovalo celé tělo, a pak, stále ještě nahý, odkulhal do koupelny. Několik minut strávil tím, že se znovu seznamoval s ovladači. Soniku, nebo vodu? uvažoval a pak pro jistotu využil obou možností.
Zpět v ráji... pomyslel si. Opřel se o tlumeně zářící stěnu a nechal se bičovat praménky horké vody. Zapomněl jsem, co je to čistota... všechno tak příjemně voní.
Celé roky jsem při umývání stával bosý na kamenné podlaze a často jsem předtím musel prorazit led v míse, pomyslel si a vzápětí si připomněl zápach latrín uprostřed léta.
Ale všechen ten přepych rád obětuji, jen když zase uvidím Wynn...
Opatrně prozkoumal prázdné místo ve své mysli, tak jako jazyk ohledává prázdné místo po chybějícím zubu. Na tomto místě a v tomto čase byla mrtvá a zatímco byl zde, v jejím čase a prostoru byl také mrtev.
Po příchodu do nemocnice se bez jakéhokoli nadšení podrobil McCoyovým nekonečným testům. Když ho lékař konečné propustil, oznámil mu Kirk, je připraven vzít ho na procházku po Enterprise.
První zastávka byla samozřejmě na můstku. Zar se rozhlédl a podivil se. „Vidím, že jste nežertoval, když jste mi řekl, že se věci změnily, Jime," řekl.
„Před několika lety loď prošla generální opravou a byla přestavěna," odpověděl Kirk. „Vypadá teď trochu jinak."
„Nové obrazovky, nové uniformy, odlišná kontrolní stanoviště..." Zar se rozhlédl a povšiml si zdvojených dveří turbovýtahu. „Dokonce i dveře jsou jinačí."
„Nový design je daleko praktičtější," řekl Spock, který se na vědeckém stanovišti o něčem radil se dvěma poručíky - veliteli. (Zar se doposud nedokázal vyrovnat s přítomností živého, myslícího balvanu, nadaného ještě ke všemu smyslem pro humor).
Jo, je to tak," řekl Scotty. „Počkej hochu, až uvidíš moji novou strojovnu. Je vysoká dvě poschodí a uprostřed je elevator."
„Vypadá to všechno téměř dokonale," řekl Zar, „ale ty červené dveře mi přesto chybí."
„Mě také, když o tom teď mluvíte," zašklebil se Kirk. „Nu, pokrok je nevyhnutelné zlo." Uvidíme se později, u večeře. Pořádám party pro vás a pro vyšší důstojníky. Ale teď už jděte. Scotty umírá touhou ukázat vám strojovnu."
„Navrhuji, abychom připili Strážci věčnosti," řekl McCoy a zvedl svou číši. „Kdyby se býval nepřidal na naši stranu, už bychom zde nebyli."
Zbytek společnosti vážně pokýval hlavami a připil. Zar usrkával ovocnou šťávu, kterou mu doporučil otec. Oranžová barva ho sice trochu zarazila, ale její trpká chuť byla příjemná a osvěžující.
Děkuji za uznání, ozval se v jeho mysli známý „hlas". Velmi si ho vážím.
Zar musel kvapně polknout pořádný doušek džusu, aby mu nezaskočilo.
Strážce? otázal se beze slov. Jsem přece na oběžné dráze, stovky kilometrů daleko. Jak ses ke mně mohl dostat?"
Mám mnoho schopností, odpověděla časová entita vyhýbavě. Mohu přerušit kontakt, pokud si to přeješ.
Není třeba. Rád s tebou hovořím.
Opravdu? Zar cítil. Že Strážce přijal jeho sdělení s neskrývaným potěšením. Tedy... rád bych věděl...
Ano?

Souhlasil bys s tím, abychom si občas „popovídali"? Mohu sice sledovat bezpočet světů a časů pro zábavu i pro poučení, ale včera jsem zjistil, že komunikace s jinou rozumnou bytostí je rovněž cenná. Při pátrání po Původcích jsem si uvědomil - nebo snad vzpomněl - že jsem už velmi dlouho osamělý.
Zar se zamyslel nad tím, jaké to asi je existovat v naprosté izolaci po celá tisíciletí a pocítil příliv soucitu a pochopení. Hovořit s tebou bude pro mne potěšení, sdělil Strážci. Ale obávám se, že to bude možné jen krátce. Už brzy se vrátím domů, do minulosti.
Dokážu tě vyhledat i tam, přišla sebejistá odpověď. A děkuji za projev soucitu. Kontakt skončil stejně náhle, jako začal.
Zar přišel zpátky k sobě a uvědomil si, že Uhura, sedící vedle něho, právě opakovaně vyslovila jeho jméno. „Promiňte, ale nerozuměl jsem, co jste říkala."
„To mne nepřekvapuje," usmála se. „Nejspíš jste byl spoustu parseků odtud."
„Ne, jen 400 kilometrů."
„Prosím?" řekla překvapeně.
Zar potřásl hlavou a smutně se na ni usmál. „Nezlobte se, Nyoto. Mám toho sice spoustu na mysli, ale to mne neomlouvá. Promiňte mi."
„Říkala jsem, že jste se změnil. Vzpomněla jsem si na naše první setkání... byl jste takový tichý, milý chlapec. Tak dychtivý... a tak naivní."
„Ani mi to nepřipomínejte." Potřásl hlavou. „Stačilo, abych na vás jen pohlédl a jazyk jsem měl rázem jako svázaný. Trvalo mi celý týden, než jsem vám dokázal vhodně odpovědět na pozdrav." „Zůstanete už tentokrát tady, s námi?"
Napůl lítostivě potřásl hlavou. „Obávám se, že to nebude možné."
Vrhla na něj rychlý, vědoucí pohled. „Někdo na vás čeká."
„Moje manželka Wynn." „Stýská se vám po ní, že?"
Nebyla to ani tak otázka, jako spíše konstatování. Přesto jí odpověděl. „Víc, než jsem považoval za možné."
Přidali se k ostatním. O chvíli později už byl Zar pohroužen do hovoru se Suluem. Bavili se právě o šermířských výpadech a obraně, když si náhodou povšiml výrazu ve tváři Uhury, která stála poblíž dveří a povídala si s jeho otcem. Soustředil se a zachytil její úzkost a zármutek... dělala si o něco veliké starosti. Viděl, jak se rozloučila se Spockem, pozvedla sukni svého dlouhého bílého roucha a spěšně zamířila ke dveřím.
„Omluvíte mne prosím, Hikaru?" řekl kvapně. „Musím si ještě promluvit s Nyotou, než odejde."
„Jistě," přikývl kormidelník. „Setkáme se v tělocvičně kolem 09,00.
Předvedu vám ten výpad, o němž jsme mluvili."
Uhura rychle prošla halou a uvažovala, zda by si předtím, než půjde do nemocnice neměla převléknout šaty. „Zatracené střevíce," zamumlala a zastavila se, aby si sundala světélkující sandály.
„Nyoto!"
Otočila se a spatřila Zara, který se za ní belhal. Starostlivě na ni pohlédl. „Co se děje? Cítím, že jste velmi rozrušená."
„Jde o D'berahan," vysvětlovala mu, „Mluvila jsem s vaším otcem a ten mi řekl, že telepatické schopností jejích tří dětí se přestávají rozvíjet. Podle jeho názoru je tomu tak proto, že s nimi matka nekomunikuje. Může to skončit tak, že se mezi svým druhem stanou vyhnanci." „A co chcete dělat?"
„To jediné, co mohu... trávit s nimi více času a umožnit jim, aby mohly zachycovat moje myšlenky. Obávám se jenom, že to nebude stačit." Přivolala výtah. „Chcete jít se mnou a podívat se na ně?" „Ano."
„Je to tragédie," řekla, když vstoupili do turbovýtahu. „Snažila jsem se být jim jakousi mentální ‚kotvou', ale ony nutně potřebují svoji matku."
Vešli do nemocnice. Mlčky procházeli konejšivým tichem, míjeli stíny, které vrhalo noční osvětlení. D'berahan ležela svinutá v jiné poloze, než když ji Uhura viděla naposledy, věděla však, že ošetřovatelé pravidelně přesunují její údy a obracejí ji, takže to nebylo nic neobvyklého. Usmála se, když všechny tři děti vycítily její přítomnost a vybatolily se z matčiny kapsy. „Ahoj, děcka," zašeptala.
Droboučké bytůstky s obrovskýma očima si ji vážně prohlížely. „Dokážete vnímat jejich myšlenky?" zeptala se.
„Jsou asi příliš malé na to, aby měly nějaké souvislé myšlenky, ale jejich emoce vnímám docela zřetelně... oceňují teplo, plný žaludek a společenství."
Uhura se naklonila přes závěs a něžně pohladila jejich maličké, kulaté hlavy. „A co D'berahan?" zeptala se.
„Nevnímám naprosto nic."
„Kdyby jí tak někdo mohl pomoci!" řekla a uhladila jí kožešinu.
Zvedla hlavu ke svému společníkovi a v tom ji náhle něco napadlo.
„Nedokázal byste jí pomoci vy? Pan Spock mi řekl, že vaše telepatické schopností jsou mnohem rozvinutější, než jeho."
Na chviličku zaváhal a Uhura okamžitě zalitovala, že se ho zeptala.
Vypadá tak vyčerpaně, pomyslela si. Hleděla na vrásky únavy v jeho obličeji, sevřená ústa a potemnělé oči.
„Omlouvám se," řekla. „Neměla jsem to po vás žádat. Vím, že mentální prolnutí je velmi vyčerpávající... zvlášť jde li o cizince."
Zar pohlédl na drobnou Marišanku a na její děti, a jeho oči zjihly: „Rád bych jí pomohl..." řekl pomalu.
„Myslíte si, že byste mohl?"
„Nevím. Vstoupit do vědomí nehumanoidního, cizího tvora může být riskantní - pro oba."
Nyota pozorovala, jak se D'berahanina hruď téměř nepostřehnutelně zdvíhá. „A co kdybyste mel průvodce? Někoho, kdo s ní už byl mentálním kontaktu?"
„To by byla značná pomoc. Mohl bych mu přenechat vedení v nejhlubší, nejosobnější části propojení. Je na palubě ještě nějaký Marišan?"
„Ne," odpověděla Uhura a zamířila k interkomu. „Ale jestli se určitě chcete pokusit, myslím, že znám to nejlepší

náhradní řešení."
„Dobrá," přikývl a přistoupil k ní. „Komu voláte?" „Vašemu otci. Doufám, že je ve své kajutě. Mohl by také být nahoře na můstku." Rozpustile se usmála. „Dlužím mu jedno noční zavolání."
Zarovy oči se rozšířily překvapením, ale než stačil něco říct, ozval se důvěrně známý hlas. „Tady Spock." „Zde Uhura. Mohl byste přijít za mnou do nemocnice? Je to má osobní žádost." „Jsem na cestě."
Uhura vypnula interkom. Zar ji upřeně pozoroval. „Jak víte, že je to můj otec?"
„Uhodla jsem to," odpověděla podle skutečnosti. „Když jsem se ho pak na to zeptala, potvrdil mi to."
Zar se chtěl ještě na něco zeptat, ale v tom zasvištěly vnější dveře. To nemůže být Spock, uvědomila si Uhura. Ten ještě nemohl dojít ani k turbovýtahu.
Příchozím byl Leonard McCoy. Zůstal stát u vchodu a zatvářil se překvapeně. Měl na sobě kalhoty od uniformy, ale místo saka si oblékl lékařskou tuniku. „Ahoj," pozdravil je. „Co tady děláte, vy dva? Party přece ještě neskončila."
„Přišli jsme se podívat na D'berahan," odpověděla Nyota a z neznámých důvodů se cítila jako děcko, které kuchařka přistihla u sklenice se zavařeninou.
„A co tady děláte vy?" zeptal se Zar. „Nebavilo vás to tam?"
„Ale ano, jenže tu není žádný jiný lékař. Přišel jsem zkontrolovat praporečníka Weinbergera. Zlomil si dnes odpoledne ve strojovně ruku. Gravitační výron jím mrštil o přepážku." Podezíravě se na ně zahleděl. „Vypadáte zatraceně provinile, Nyoto. Nezkoušej na mně ten vulkanský pokerový obličej, Zare. K čemu se chystáte?"
Uhura pohlédla na Zara, ale ten pouze pozvedl obočí. Pokrčila rameny.
„Požádala jsem Zara, aby se pokusil zachránit D'berahan. Myslí si, že pokud bude pokus řídit jeho otec, mohlo by se to podařit."
„Rozumím." McCoy se zhluboka nadechl, zlehka nadmul tváře a pak je zase uvolnil. „Spock se o to už jednou pokusil a málem oba zemřeli."
„Vím, že to může být nebezpečné," řekl Zar.
„Myslíte si, že se vyplatí riskovat?"
Zar zaváhal a pak zvolna řekl. „Ano. Život je plný nejrůznějších nebezpečí, ale nemůžeme přestat žít jen ze strachu, že se stane něco zlého."
McCoy na něj pozorně pohlédl. „Zřejmě jsi o tom mluvil s Jimem. Ten říká téměř totéž."
„Tohle nemám od Jima," řekl Zar stručně.
„ A od koho tedy?"
„Kdybych vám to řekl, nebudete mi věřit."
Lékař se zamračil. „Dokážete sledovat reakce D'berahan na prolnutí a stáhnout se, kdyby jí způsobovalo nějaké problémy?"
„Myslím, že ano."
„Tak dobře," řekl McCoy. „Ale pokud se dostanete do problémů, pomažete odtud tak, jako by vám za patami hořelo, jasné? Nejde o to, že tu nejsou žádní jiní telepati... při návratu budeme míjet Vulkan. Možná by bylo lepší počkat na -"
Zmlkl, když se Zar otočil ke dveřím. „Otec už je zde."
O chviličku později Uhura zaslechla, jak se otevřely vnější nemocniční dveře. Byl to opravdu Spock. Vysvětlila mu, proč ho zavolala. Když skončila, Vulkanec souhlasně přikývl. „Ačkoli měla strach, riskovala všechno, jen aby nám pomohla úspěšně zakončit misi.
Jestliže existuje nějaká možnost, jak jí pomoci, je mou povinností pokusit se o to." Pohlédl na Zara. „Ale ty... vůbec se neznáte..."
„Budu tě jen podporovat a sledovat průběh," zdůraznil Zar. Chceš-li se o to pokusit ty, pak já také."
Spock zaváhal. „Nepodceňuj nebezpečí," varoval svého syna, „Mohla se vzdálit tak daleko, že bude mimo náš dosah. A vím z vlastní zkušenosti, že na hledání spotřebuješ většinu energie."
Zar mu pohlédl přímo do očí. „Pokusila by se mne D'berahan zachránit, kdyby naše role byly opačné?"
„Věřím, že ano," odpověděl Spock.
Zar pokrčil ramena. „Tak vidíš," říkalo to gesto. „Začneme."
McCoy spustil část závěsu. Když maličcí Marišané spatřili nově příchozí, snažili se odplížit zpět do vaku. Uhura jim v tom na McCoyův pokyn jemně zabránila. „Co s nimi budeme dělat, pane Spocku?"
Vulkanec chvíli uvažoval. „Během pokusu by neměly být s D'berahan ve fyzickém kontaktu. Můžete rychle postavit nějakou přepážku, která je od ní dočasně oddělí?"
McCoy mu spěšně vyhověl. „A co teď?" zeptal se.
Zar si mláďata pozorně prohlížel. „Neexistuje možnost zjistit, zda jsou se svou matkou v nějakém mentálním kontaktu, protože jejich mysl je pro mne příliš cizí. Mohli bychom se propojit, Nyoto. Zůstala byste jen na okraji prolnutí a kdyby se s nimi něco dělo, varovala byste nás. Jste ochotná to udělat?"
Uhura zaváhala a snažila se skrýt svou první reakci na návrh. Ještě nikdy se žádného mentálního prolnutí nezúčastnila. Pouhá představa toho, že by někomu měla dovolit, aby četl její myšlenky způsobila, že jí vyschlo v ústech a zpotily se jí dlaně.
Nemám na výběr, uvědomila si. Její děti ji potřebují.
„Ano," odpověděla vyrovnaně.
„Dobře. Pravděpodobně budete něco cítit, ale zůstanete při vědomí a budete schopna je pozorovat." Úkosem na ni pohlédl. „Udělám vše, abych se nedotkl hlubších oblastí vaší mysli."
„Věřím vám," rekta a rozpačitě se usmála.
„Jsem připraven," řekl Spock, naklonil se dopředu a prsty se dotkl vypouklého čela a rozcuchané chocholky. Pravou

ruku napřáhl k Zarovi, který ji uchopil svou levicí.
Uhura pohlédla na jejich ruce. Byly téměř stejné, byť ty Zarovy byly poznamenány vlivem počasí a plné jizev.
Oba dva zavřeli oči a jejich tváře se změnily v bezvýraznou masku.
Uhura cítila, jak se vzdalují z přítomného bytí. V té chvíli k ní Zar natáhl ruku.
Zhluboka se nadechla a dotkla se roztažených prstů, které jí vzápětí jemně stiskly ruku. Uvědomila si při tom, že v sobě skrývají sílu, která by jí mohla rozdrtit kosti. Mentální spoj, který se mezi nimi vytvořil, však byl ještě silnější. Bylo to jako by se stala částí Zarova těla, jako by se ocitla pod jeho kůží - dívala se jeho očima a dýchala jeho plícemi. Její srdce se snažilo bít v nemožně rychlé frekvenci o na chviličku je necítila pod levým prsem, nýbrž dole u pravého boku.
V tom zážitku nebylo nic otevřeně sexuálního, ale na chvíli si daleko intenzivněji než kdy předtím uvědomovala mužské tělo. Pak se ale kontakt změnil a přenesl se do mysli. Stále ještě viděla věci kolem sebe, ale zároveň i něco jiného. Jako by jí přibyl další pár očí. Svýma vlastníma pozorovala tři maličké Marišany, těmi druhými jen temnotu plnou zvláštních, čížích obrazů a podob.
Jste v pořádku? Slova vstoupila do její mysli jako by byla napsána ohnivými písmeny.
Ano, odpověděla beze slov. Řekněte Spockovi, ať pokračuje.
Zarovo vědomí se vzdálilo, ale spoj mezi nimi zůstal živý a přinášel jí kusé informace o pátrání, které spolu s otcem prováděl.
V mysli jí probleskovaly útržky vzpomínek, které nebyly její, obrazy z míst, která nikdy nenavštívila - ze Sarpeidonu (tak odtud pochází Zar! Ráda bych věděla, jak k tomu došlo) z Vulkanu i z Mariše. Fyzickou částí svého vědomí nepřestávala sledovat Marišánky, pátrajíc po sebemenším varovném signálu. Občas věnovala letmý pohled svým partnerům v prolnutí. Jejich tváře zůstávaly bez jakéhokoli výrazu, ale bílé klouby prstů a čela, lesklá potem, jasně vypovídaly o tom, jakému vypětí jsou vystaveni.
Nikdy jsem neviděla Spocka zpoceného, pomyslela si. Myslela jsem si, že se prostě nemůže potit
Nakonec už přenášené myšlenky pocházely většinou z Mariše a Nyota si uvědomila, že zřejmě dospěli ke svému cíli.
Ucítila náhlý dotek zděšení, pak divoký proud odmítání.
(Ne! Unikni, Ukryj se.)
Vzrušeně si uvědomila, že Spock lokalizoval Marišančinu totožnost.
D'berahan, tady je Spock. Nehrozí vám už žádné nebezpečí. Vraťte se s námi. Bezeslovné ujištění bylo pevné, nesoucí obrazy pohody, přátel a bezpečí. (Odmítání, strach.)
Jste v bezpečí, D'berahan, v bezpečí. Pojďte s námi. Jsme vaši přátelé.... (Ne, ne - ukryj se!)
Aniž by se pro to nějak vědomě rozhodla, zformovala Uhura slova a vyslala je spolu s obrazem: Vidíte své děti, D'berahan? Dívám se na ně... pohleďte na ně se mnou, mýma očima. Potřebují vás. Mohly by bez vás zemřít! Musíte se kvůli nim vrátit zpátky. Podívejte se na své děti!
(Moje děti?)
Ano.
(Moje děti!)
A pak Uhura náhle „uslyšela" čtvrtý „hlas". Tato telepatická přítomnost byla tak silná, že zastínila všechny ostatní.
(Přátelé... hodně jste kvůli mně riskovali... vyjadřuji vám všem své nejvřelejší díky... ale zvláště vám, má nová přítelkyně Uhuro.
Nahrazovala jste mým dětem moji lásku...)
Malá Marišanka zakončila svoji promluvu vlnou tak hluboké vděčnosti a upřímné náklonnosti, že Uhura vyšla z prolnutí se slzami na lících. Jen stěží potlačila vzlyk, když spatřila, že se D'berahan pohnula. McCoy odstranil přepážku a malí Marišané zamířili k matce, která zvedla hlavu, aby se na ně podívala a ruce, aby je mohla pohladit.
„Dokázali jsme to!" zašeptala Nyota přerývaně. Odstoupila od lůžka a nohy se jí třásly po přestálém napětí. Otočila se k Zarovi a bláznivě se rozesmála „Dokázali jsme to!" Prudce ho objala a cítila nadšení i prožitý otřes.
„Ne, Nyoto, to vy jste to dokázala." Sevřel ji v náručí a pozvedl ji tak, že se ocitla ve vzduchu. „Kdybyste jí nevyslala obraz dětí..."
„Zar má pravdu," řekl Spock a Uhura si na vteřinu byla jista, že se jeho ruka dotkla jejího ramene.
„Všichni jste to dokázali," řekl McCoy ochraptěle. Odkašlal si.
„Máte i mé díky."
„Ale -"
Leonard McCoy se naklonil přes svůj pracovní stůl a varovně pohrozil pacientovi prstem. „Ticho! Slíbil jsi, že mne vyslechneš."
„Ale pět týdnů vůbec nepřichází v úvahu! Nemohu si dovolit ztratit tolik času!" protestoval Zar.
„Ty nevděčný -" začal McCoy, pak se zhluboka nadechl a zjevně se snažil ovládnout svůj hněv. „Máš z pekla štěstí, že se s tím zraněním vůbec dá něco dělat. Je to zanedbané... Jsem lékař, ne čaroděj. Říkám ti znovu, že po týdnu suspensní terapie a třech až čtyřech týdnech rehabilitace budeš zase chodit skoro normálně. Bez jakýchkoli bolestí. Nestojí to snad za to, abys obětoval trochu času?"
Zar se schlíple schoulil ve svém křesle a zkřížil paže na hrudi.
„Máte pravdu. Jsem nevděčný pacholek... myslím to vážně. Oceňuji vaši snahu pomoci, skutečně ano."
Povzdechl a rukou si otřel čelo. „Jde jen o to, že... každou minutu musím myslet na to, co se asi děje v mé nepřítomnosti. Rozumem sice chápu, že ve skutečnosti je to jinak, ale přesto mám neustále pocit, že se musím vrátit co nejdříve. Ničí mne to."
Ztlumil hlas tak, že téměř šeptal. „A je zde také... prázdné místo v mém nitru, kde předtím byla Wynn. Je to jako bych ztratil ruku, nebo zrak... dokážu se vůči tomu uzavřít, takže to mohu přečkat, ale nemohu zapomenout ani na vteřinu."

„Chápu jak se cítíš - za daných okolností je to zcela přirozené," připustil lékař. „Nicméně, byl bys blázen kdyby sis nechal ujít takovou příležitost - a ty to dobře víš."
„Mám se tedy celý měsíc povalovat a z ničeho si nic nedělat?"
„Proč ne, k čertu?" McCoy na něj zlostně pohlédl. „Poslouchej, ty tvrdohlavče. Víš co mi tyhle testy ukázaly - kromě stavu tvé nohy?
- Co?"
„Muže na pokraji fyzického a emocionálního zhroucení. Muže, který byl příliš dlouho pod příliš silným tlakem. Kdyby takových výsledků dosáhl Jim, musel bych ho prohlásit za nezpůsobilého k velení. Svalový tonus kolísá, reakční čas je zpomalený, zásoby životní energie jsou téměř nulové. Nejsi schopen absolvovat ani namáhavější pěší túru, natožpak bojovat o život!"
McCoy zabubnoval prsty na stolní desku. „Víš, dobře, že mám pravdu a měl bys to čestně uznat. Jsi unavený Zare. Unavený, až do morku kostí. Extrémně silný stres a únava vyvolávají poruchy metabolismu, které mohou zhoršit schopnost úsudku. Věděl jsi to?" Zar povzdychl. „Vím, že unavení lidé dělají chyby. Na to brzy přijde každý velitel."
„Jak dlouho už máš bolesti žaludku?" šedé oči se rozšířily údivem, „Jak jste to -" nedokončil otázku a pokrčil ramena.
„Vždycky jsem měl citlivý žaludek, však víte."
„Vím jenom to, že pokud k sobě i nadále budeš tak tvrdý a nepřestaneš jíst nepravidelně, vypěstuješ si vulkanskou obdobu žaludečního vředu. A to se ti nebude vůbec líbit." „Můžete to vyléčit?"
„Určitě. Ale jestli budeš po návratu pokračovat v dosavadním způsobu života, brzy se všechny potíže obnoví. Musíš o sebe víc pečovat. Začít znovu meditovat, nejlépe každý den. Jak dlouho jsi nemaloval?
„Asi tak deset let."
„Začni znovu. A když do toho nebudeš mít chuť, vyjeď si na projížďku do lesa, prostě dělej cokoli, co by tvé mysli i tělu dopřálo trochu volna a odpočinku, rozumíš?"
„Ano. Ale pět týdnů zde nemohu -"
„Jak je to dlouho, co jsi měl naposled nějaké prázdniny?"
„Před dvěma lety, když jsem přišel k tomuhle." Ukázal kamsi doprostřed těla. Zasáhlo mne kopí a týden jsem nevyšel ven.
Díky brnění jsem sice neutržil bodnou ránu, ale zlomilo mi to žebro."
„Dvě," poopravil ho McCoy stručně - „a další naštíplo. Je zázrak, že se ti nezapíchly do plic. Vstal jsi příliš brzy, blázne. To nebyly žádné prázdniny. Potřebuješ měsíc volna, synu. Potřebuješ výživnou stravu, rozumné cvičení a dostatek spánku."
„Nejspíš ano. Ale Wynn -"
„Poslechni mne, Zare. Řekl jsi, že si přála, abys šel s námi. Ze obdržela nějaké... jak tomu říkala? - Sdělení - že je to pro tebe životně důležité - důležité pro tvůj život - je to tak?"
„Ano."
„Tak vidíš." McCoy se posadil. „Nenapadlo tě, že důvodem, proč tak trvala na tom, abys odešel s námi a pomohl nám, by mohlo být právě to, že tvé celkové zotavení a vyléčení bolavé nohy je podstatné pro tvé přežití?"
Zar na něho překvapeně pohlédl. V plné kondici, se zdravýma nohama bych mohl odrazit ránu, která by jinak dopadla, nebo jí uhnout, pomyslel si. Pomalu, váhavě přikývl. „Dává to smysl."
„Můžeš se vsadit, že jeto tak."
„Ale co Enterprise? Bude prostě kroužit kolem Gatewaye tak dlouho, dokud se nevyléčím a nezotavím? Copak si velení flotily nevšimne, že se Enterprise nevrátila domů?"
McCoy se zašklebil. „Když se admirál Morrow dozvěděl, že jsme uspěli, byl tak spokojen, že nás pověřil vykonáním malé mise do sousedního kvadrantu. Máme za úkol získat nové údaje o iontové bouři objevené v minulém roce. Bude to trvat přibližně ony čtyři týdny, včetně cesty."
„Chcete naznačit, že o mně admirál Morrow ví?"
„Jistě. Spock mu o tobě řekl. Škoda, že jsi u toho nebyl." Stručně vylíčil, jak se vše seběhlo. Zar jenom pozvedl obočí.
„A Morrow vám dal souhlas k tomu, abyste celý měsíc vozili nějakého civilistu?"
McCoy se znovu zašklebil. „Dávej si pozor na jazyk. Nejsi jen tak nějaký civilista. Jsi hlava státu na oficiální návštěvě."
„Ach, Bohyně...," v šedých očích zajiskřil smích. „Zdá se, že jste mysleli na všechno."
„To je to nejmenší, co jsme pro tebe mohli udělat. Tak co na to říkáš?"
Zar zvedl ruce v gestu rezignace.
„Vypadá to, že si vezmu volno."
„Dobrá, teď klid... pomalu Zare... chvilečku lež. Jak se cítíš?"
Zar potřásl hlavou, protože všechno kolem něj se vlnilo. „Mám závrať." Zamrkal a jeho okolí se postupně začalo vracet do normálního stavu. Poznal, že se nachází v rekonvalescenčním pokoji, a že tvář, která se nad ním sklání, patří McCoyovi. Na druhé straně lehátka stál obrovitý corridský ošetřovatel a vedle něho Spock. „Fungovalo to? Opravdu jsem byl celý týden v bezvědomí?"
„Na obě otázky mohu odpovědět souhlasně. Kolik prstů vidíš?"
Zar úkosem hleděl proti světlu. „Jenom jeden... a v kasárnách byste si tímhle gestem vykoledoval jednu do zubů."
„Můžeš to zkusit," řekl McCoy a zasmál se. „Chceš se posadit?"
„Ano." S pomocí osmi rukou (dva páry patřily ošetřovateli) se mu to podařilo. Pokoj kolem něj se na chvilku zatočil, ale pak se ustálil.
„Proč jsem tak slabý?"
„Protože jsi celých sedm dní nepohnul ani jediným svalem. Čím déle budeš vzhůru, tím lépe se budeš cítit. Máš hlad?"

„Jako dravec."
„Mohu si vyzkoušet chůzi?" zeptal se hned, jakmile dojedl. „Můžeš," odpověděl mu McCoy. „Myslím, že to bude nejlepší způsob, jak tě přesvědčit, abys přestal spěchat. Nevzdalujte se od něj Urgh'keshte.
„Ano, doktore," odpověděl ošetřovatel a uchopil Zarovu levou paži třemi červenými pevnými rukami.
Zar se opatrně posunul k okraji lůžka a pak spustil nohy dolů. Pod bosými chodidly ucítil podlahu. Opatrně přenesl váhu dopředu a postavil se. Nedokázal potlačit radostný úsměv. „Bolest je pryč!"
„Říkal jsem ti to," řekl klidně McCoy. „A teď udělej krok."
Zar zvedl levou nohu a vykročil - a před potupným pádem ho zachránilo jen to, že ho Urgh 'kesht pevně držel.
„Nemohu udělat ani krok!" Zar bojoval s panikou. „Proč?"
Lékař založil paže na hrudi a nevzrušeně pacienta pozoroval. „Problém je v tom, že jsi patnáct let svou zraněnou nohu šetřil a tak sis vytvořil nevhodný návyk. Musíš se teď znovu naučit chodit normálně."
Zar myslel na to, jak dlouho mu trvalo, než byl po onom zranění znovu schopen chůze. „Ale to mi zabere celé měsíce!"
McCoy odmítavě zavrtěl hlavou. „Budeš-li se řídit příkazy svého starého, dobrého doktora, pak určitě ne. Strávíš část každého dne s regeneračním přístrojem na noze a pak budeš pod dohledem Urgh'keshta cvičit na zařízení pro fyzickou terapii. Potom už budeš cvičit podle sebe - dobré by bylo například plavání. Každým dnem se to bude zlepšovat... dokud se neobnoví normální stav. Musím tě upozornit, že noha zůstane o kousíček kratší. Ale bude to tak nepatrné, že budeš možná jediný, kdo si toho všimne."
Zar se pokusil o další krok. Skřípal přitom sice zuby, ale podařilo se mu udržet rovnováhu, ačkoli měl pocit, že svaly jeho levé nohy chytá křeč. Zhluboka se nadechl a udělal třetí krok. Pak čtvrtý...
Zlepšoval se každým dnem. Třetího dne už došel bez pomoci do tělocvičny a dřel na nářadí, pečlivě však přitom dbal na to, aby nohu nepřetěžoval. Pak opatrně sestoupil do mělké části bazénu a se zaťatými zuby prováděl cviky založené na napínání a vykopávání, které mu předvedl Urgh'kesht. Po dalších dvou dnech požádal otce, aby ho naučil plavat (dovednost, kterou neovládal díky tomu, že na Sarpeidonu vládla doba ledová). Během následujícího týdne se vypracoval natolik, že zvládl několik obrátek, což mu výjimečně dobře prospělo, přesně jak předpověděl McCoy.
Přistupoval ke vnuceným „prázdninám" stejně odpovědně, jako ke každé práci, kterou kdy konal. Při cvičeních si stanovil zátěž, která byla až na samé hranici jeho možností, ale pečlivé dbal na to, aby je nepřekračoval... aby se v žádném případě příliš nepřepínal. Jeho každodenní svět se zúžil na nohu a všeobecnou kondici. Zakaloval a ostřil své tělo tak, jako kdysi ostří svého meče. Věděl, že síla, pohyblivost a reakční čas mohou změnit jeho osud.
Večerní hodiny trávil nad bitevními plány a mapami, které vytáhl ze své paměti. Analyzoval strategii, utváření terénu, rozvinuti vojska a snažil se promyslet každičkou eventualitu. Spock a Kirk brzy zjistili, čím se zabývá a pak všichni tři diskutovali o taktice a snažili se o její vylepšení.
„Co tento katapult?" ukázal Kirk na pokerovou kartu představující útočný stroj. „Pokud je vaše mapa přesná, nachází se tady, o padesát metrů dál, malá vyvýšenina. Je to tak?"
Zar přikývl. „Celá Moorgatská pláň se stupňovitě svažuje k Redbanku. Chápu, co máte na mysli. Přemístíme-li katapult na vršek téhle vyvýšeniny, jeho dostřel se významně prodlouží..." prstem posunul kartu blíž k modrému obvazu symbolizujícímu Redbank. „Ale tahle vyvýšenina je dost příkrá... potřeboval bych rezervní vykary a vojáky, aby ho tam vytáhli - stálo by to za to?"
Spock studoval způsob rozmístění vojsk. „Dobrá otázka," řekl. „Jaký je zde terén?"
„Nerovný a spíše kamenitý."
„V tom případě odhaduji, že úsilí spojené s vytažením katapultu na vyvýšeninu bude příliš velké, než aby je získaný větší dostřel mohl vyrovnat."
„Máš pravdu," povzdechl Zar. Otočil se ke Kirkovi a významně pozvedl obočí. „Právě jsem myslel na to, že když teď Strážce zase pracuje normálně, mohli bychom kdykoli odskočit a přivést sem pár poradců."
Admirál vzhlédl a oči se mu rozzářily. „Dobrý nápad! Co třeba Alexandr? Nebo král Artuš? Neměli bychom zapomínat ani na starého Julia."
Zar souhlasně přikývl. „Samozřejmě také Geronimo. A Džingischán. A co Patton?"
„Ten by se v tomto válečném umění příliš nevyznal. Pravda, tvrdil, že v předchozím životě bojoval u Marathonu... A co vy Spocku? Nemáte nikoho, kdo by nám mohl přispět? Jak se jmenoval ten vás slavný předreformační generál? Voltan?"
„Voltag," odpověděl Vulkanec automaticky a pozorně na ne pohlédl, aby se ujistil, že ho nevodí za nos. Hleděli na něho vážné a tvářili se jako vtělená nevinnost. Polekaně zvedl obočí. „Ale... něco takového
by mohlo vážně ohrozit integritu časového proudu..." zmlkl, neboť si povšiml, jak se koutky Kirkových úst začínají zrádně chvět. „Aha," řekl odměřeně. „Doufám, že jste se dobře pobavili."
Admirál se rozchechtal. „Měl byste vidět, jak jste se tvářil." Pohlédl stranou na Zara. „Už dlouho se mi nepodařilo takhle ho nachytat. Z počátku jsme si z něj s Kostrou často utahovali, ale musím uznat, že se během doby naučil oplácet nám stejným." „Lepším" podotkl Spock suše. „Ouvej. Teď jsem to schytal," řekl Kirk zkroušeně. „Myslím Zare, že uděláme lépe, když se vrátíme k plánům."
Strážce udržoval kontakt se Zarem po celou dobu, kdy Enterprise plnila určené úkoly. Ozýval se každých pár dnů. Vzdálenost pro něj evidentně nebyla žádnou překážkou. Jejich „rozhovory" byly většinou jednostranné. Zar Strážce vybídl, aby mu vyprávěl o divech, kterých byl za tisíciletí svědkem. Zdálo se, že to přijal s potěšením. Zar naslouchal a žasl.
„Jim mi sdělil, že zítra zamíříme zpět ke Gatewayi," řekl McCoy a zkontroloval nastavení regenerační jednotky připevněné k pacientově noze.
„Otec už mi to také řekl," přikývl Zar. „Jak dopadly moje ranní testy?"

„Stav nohy se velmi rychle zlepšuje. Tvrdá práce na kondici také přináší své ovoce. Teď jde o to, abys moji prácičku nepokazil tím, že by sis natáhl nějaký sval, nebo si nechal useknout kus nohy."
Odešel do své ordinace a vrátil se zpět se šálkem kávy. „Dáš si?"
Zar odmítavé zakroutil hlavou. „Jedno už jsem měl. Mohl bych si vytvořit závislost, a to by bylo zlé. Na Sarpeidonu kávovník neroste."
Ohnul ruce a povšiml si, že mozoly na dlaních začínají měknout a odloupávat se. „A co všeobecný reakční čas, svalový tonus a odolnost?"
„Řekl bych to asi tak," usmál se lékař. „Kdyby moje stáda plenila dravá toulavá vitha, najal bych si tě, abys mne jí zbavil."
Zar se uvolněně rozesmál. „Jsem tedy podle vás způsobilý k velení?"
„Naprosto." McCoy zaváhal. „Už ses rozhodl, co podnikneš v té choulostivé záležitosti? Kdybych věděl, že jsi na to zapomněl, nejspíš bych se o tom vůbec nezmínil. Viděl jsi výsledky genetických testů. Jsou naprosto v pořádku."
„Nezapomněl jsem na to." Zar pozoroval diagnostické údaje na regenerační jednotce s takovým zájmem, jako by je nikdy předtím neviděl.
„Dnes v noci jsem měl sen. Zdálo se mi o tom, jak Araen zemřela, stejně jako bezpočtukrát předtím."
McCoy usrkl doušek kávy. „Po tom, co ti provedli Původci, na tom není nic divného. I Jim mi říkal, že se mu už několikrát zdálo o matčině smrti." Zrudl. „A mě se zdálo o Jocelyn. To se mi už dávno nestalo. Umím si tedy představit, jak se cítíš."
Zar se zatvářil nešťastné. „Nevím, co mám dělat, Lene. Ten sen mi dokázal, že se stále ještě bojím. Ale také mne napadlo, že když Vás požádám o to hypo, proviním se vůči Wynn. Bude to jako bych jí za důvěru zaplatil zradou. A to ani nemluvím o tom, že bych se tím dotkl její náboženské víry."
„Řekl jsi, že Wynn chce mít děti. Co si o tom myslíš?"
Zar na něj zmateně pohlédl. „Vždyť přece celou dobu vysvětluji, že z toho mám strach!"
McCoy potřásl hlavou. „Tak jsem to nemyslel. Řeknu to tedy raději jinak. Přál by sis mít dítě, kdybys měl jistotu, že vše proběhne normálně, a že bude zdravé?"
„Samozřejmě, že ano! Copak jsem to nikdy neřekl?"
„Ne." McCoy na něj hleděl bez jediného mrknutí. Zar se pohodlně opřel a mlčky uvažoval. „Hmm," řekl nakonec.
„Chcete mi snad svým nenapodobitelným způsobem sdělit, že jsem paranoik?"
„Ano." Lékař chviličku čekal, až to Zarovi dojde a pak zvedl obočí.
„Určité riziko zde samozřejmě je. Lhal bych, kdybych tvrdil opak. To se ale týká kterékoli ženy žijící ve tvé době. Ty s tím nemáš nic společného. Tvé geny jsou zcela v pořádku." Dopil kávu. „Občas nejde o to, aby člověk sám podstoupil riziko, ale aby to dovolil těm, které miluje. Nikoho nemůžeš držet ve sterilním prostředí." „Chápu."
„Chápeš? Doopravdy?"
„Snažím se... je to těžké. Příliš dlouho jsem žil s pocitem viny... není snadné se toho zbavit. A navíc, když jsem obviňoval sám sebe, získával jsem jakousi... kontrolu nad tím, co se stalo." Potřásl hlavou a zamračil se. „Zní to bláznivě."
„Ne. Zní to lidsky. A to není urážka, ať si o tom tvůj táta říká, co chce."
Zar se slabě pousmál. „Pořád se spolu potýkáte... po všech těch letech. Bude mi to chybět." Opatrně protáhl nohu, uvězněnou v regenerátoru. „I hvězdy mi budou chybět. Bylo báječné, vidět je znovu. Všechny ty barevné odstíny... Každou noc, než jdu spát, sedím na vyhlídkové palubě a pozoruji je. Nikdy mne to neunaví."
„Proč zde tedy nezůstaneš?" McCoy zvedl ruku, aby předešel Zarovu protestu. „Počkej, vím co chceš říct. Ale můžeš si přece na Sarpeidon jen odskočit a vrátit se sem i s Wynn. Bude jí to na prospěch."
„Myslíte?" Zar potřásl hlavou. „Ne. Byla by zde pouhým anachronismem. Kněžka, která zasvětila svůj život Bohyni, jejíž jméno je zapomenuto už po tisíciletí. Nedokázala by se přizpůsobit. Byla vychována tak, aby věřila v démony stejně opravdově, jako vaše společnost věří ve vědu."
„Pomůžeš jí. Je to inteligentní žena, může se naučit spoustu věcí."
„To jistě. Ale bude šťastná? Pochybuji. Je to vůdčí osobnost, stejně jako Jim. V této společnosti by se cítila neužitečná... bezmocná."
„Zní to úplně stejně jako to, co jsi říkal o sobě, když ses poprvé vracel na Sarpeidon."
„Ano... ale pro ni je to horší. Na rozdíl ode mne ráda rozhoduje a být ve vedoucím postavení ji těší. K čertu, kdybych přišel na to, jak bych mohl abdikovat a věnovat se vzdělávání svých lidí, udělal bych to, protože právě to pro změnu těší mne.. Jak víte, moje matka byla učitelka - a babička vlastně také."
„I tvůj otec teď učí, když už o tom mluvíme... je jedním z nejuznávanějších instruktorů v Akademii."
Úsměv zacukal koutky Zarových úst. „Mám to v rodině. Jestli se mi podaří přečkat, předám postupně otěže Wynn a budu dělat to, co mi přináší radost."
Pár minut seděli v družném mlčení. „Budete mi obzvlášť chybět, Leonarde. Zatím jsme neměli čas na poker. Čím zaplatím svůj účet?"
McCoy se zašklebil. „Máme pořád ještě šest dnů."
„Ne, Lene. Odejdu hned, jakmile se dostaneme na oběžnou dráhu kolem Gatewaye, to znamená pozítří."
„Ale to je příliš brzy!" zaprotestoval McCoy. „Noha ještě není zcela zahojená. Zrovna jsem tě chtěl přemluvit, abys pokračoval v léčení ještě dalších deset dnů, nebo raději dva týdny!"
„Už je to dobré. Sám jste mi řekl, že jsem udělal pozoruhodný pokrok."
„To je pravda, ale když počkáš ještě dalších deset dnů, budu mít jistotu, že se neobjeví žádná reziduální ochablost. Zatím se stále ještě může stát, že ti odejde, když ji příliš přetížíš."

„Musím to risknout, Leonarde... často v noci nemohu spát, myslím na bitvu, která mne čeká, představuji si... budu-li čekat déle, zblázním se. Musím s tím skoncovat, tak či onak."
Spock vstoupil do turbovýtahu. „Paluba E, úroveň pět," řekl nepřítomně.
Směna mu sice skončila, ale v duchu ještě přemítal o Narahtově zprávě týkající se trajektorie iontové bouře. Hortský důstojník řídil vědecké oddělení s obdivuhodnou kompetentností a logikou.
Na řadě je oficiální pochvala, rozhodl se. Až se vrátíme na Zemi, zmíním se o tom na Velitelství...
O pár minut později už vstupoval do své kajuty. Zar seděl před terminálem u psacího stolu a hleděl na prázdnou obrazovku. Na tom nebylo nic divného. V době, kdy nebyl ve službě, ho Zar často navštěvoval. Od první chvíle však věděl, že něco není v pořádku. Potichu přistoupil až k němu a pohlédl na kazetu, ležící na stole. SARPEIDON - DĚJINY (GF) stálo na ní napsáno jeho vlastním úhledným písmem.
Zatajil dech a pak se velmi tiše zeptal:
„Díval ses na to?"
Zvuk jeho hlasu Zara nevylekal. Věděl tedy o mé přítomnosti, uvědomil si Spock.
„Ne," odpověděl Zar po chvíli. „Nenašel jsem odvahu."
Vulkanec se natáhl přes jeho rameno a vzal kazetu. „Vystavovat se takovému pohledu nemá žádnou logiku. Od samého počátku jsem měl v úmyslu říci ti cokoli, co by ti usnadnilo vyhnout se tomu."
Zar přikývl, ale hlavu měl stále ještě odvrácenou. „Cením si toho."
Spock se posadil na okraj svého meditačního kamene - dlouhé, leštěné tabule vulkanské žuly. Byl to jeden z mála luxusních předmětů v jeho vlastnictví. Roztržitě hleděl na velkou mozaiku IDIC na stěně.
„Bylo obtížné rozpoznat detaily... ale stalo se to... stane se to... na nízkém návrší," řekl konečně. „Jde o... ránu do hlavy. Tvář toho muže jsem nespatřil, ale neměl na sobě mnoho brnění. Ruce měl například úplně holé."
„Asyri," řekl Zar. „Mnozí z nich jdou do bitvy pouze s helmicí, bronzovým kyrysem bez rukávů, bojovou suknicí a bronzovým brněním od kolen k sandálům. Mají tedy spoustu zranitelných míst, ale zato jsou rychlí a pohybliví. Otočil se k otci a zamyšleně se poškrábal na čelisti. Ten si všiml, že je čistě oholen a že má vpředu sestřižené vlasy.
„Viděl jsi zbraň?"
„Spock potřásl hlavou. „Vypadalo to jako krátká sekera, ale jistě to tvrdit nemohu. Určitě to ale nebyl meč."
Zar netečně přikývl, pak zvedl hlavu a pohlédl otci do očí. „Mám ještě jednu otázku. Dopředu se omlouvám, protože bude poněkud krutá.
Jsou horší věci, než smrt. Například zmrzačená mysl. Byl to smrtící úder? Nemohl jsem ho nějak přežít?"
„Soudě podle síly úderu a množství krve jsem přesvědčen, že by to nikdo nemohl přečkat," odpověděl Spock vyrovnaně.
„Mám tedy jakousi jistotu," řekl Zar. „Uvědomuji si, že pro tebe bylo... obtížné... o tom hovořit. Omlouvám se, že jsem se na to ptal a zároveň dekuji, že jsi mi odpověděl."
Spock mlčky přikývl a vyhnul se synovu pohledu. Znovu se ho zmocnil pocit opuštěnosti, který pocítil, když pozoroval bitevní scénu. Zůstaň zde, chtělo se mu říct. Nedopusť, aby k tomu došlo. Nemohl však nic takového říct. Zar učinil své rozhodnutí a nebylo nic... nic... co by proti tomu mohl udělat.
Nikdy v životě se necítil být tak bezmocný.
Když znovu vzhlédl, zjistil, že ho syn starostlivě pozoruje. „Jsi v pořádku?" zeptal se.
„Ano. Proč sis oholil vousy?" zeptal se, aby změnil téma. Zar se znovu dotkl čelisti. „Je to hrozně nezvyklé, po všech těch letech. Měl jsem v úmyslu pořádně je sestřihnout, tak, jak to vždycky před bojem dělávám. Dlouhé vousy jsou nebezpečné, protože tě za ně někdo může chytit - ale nemohl jsem najít žádné nůžky. Použil jsem tedy tvůj represor. Vlasy mi ostříhal Leonard."
„Kdy se vracíš zpátky?"
„Pozítří ráno, hned po snídani."
„Dobře." Spock jen s námahou udržel vyrovnaný hlas. Tak brzy?, pomyslel si s úlekem. Myslel jsem si, že máme před sebou ještě nejméně týden... „McCoy ti řekl, že noha je už vyléčená?"
„Ne. Chtěl, abych zůstal ještě dalších deset dnů. Domlouval mi po celou dobu, kdy jsem měl na noze regenerační přístroj, ale já už tady nemohu vydržet. Noha mne vůbec nebolí. Včera jsem dokonce šermoval se Suluem."
Spock zvedl obočí. „Slyšel jsem o tom. Tyhle zápasy se na lodi stávají jednou z největších diváckých atrakcí. Zřejmě jsi považován za zvlášť zdatného soupeře." Zar lítostivě potřásl hlavou. „To sotva. Hikaru je velice rychlý. Porazil mne jak na kordy, tak na meče."
Vstal a lehce přešel k prastarému vulkanskému S'harienskemu meči visícímu na zdi spolu s jinými starými zbraněmi. „Se šavlí umím zacházet lépe, protože má jedno ostří, ale šavle je Suluovou silnou zbraní, takže zvítězil i s ní."
„Ale..." jeho úst se dotkl rozpustilý úsměv, „Scotty, který přihlížel včerejším utkáním, dnes přinesl dvě široké skotské šavle a dva bucklery [malý, kulatý štít. (Pozn překl.)] a vyzval nás abychom se s nimi utkali v souboji na dvě vítězství."
„A jak to dopadlo?"
„Měl jsi vidět, jak se Hikaru tvářil, když ji zvedl. Tyhle zbraně jsou ještě delší a těžší, než můj bastardský meč. (Pojmenování přimělo Spocka, aby zvedl obočí.) I postoj je odlišný, spíše tváří v tvář, což nutí používat přímé údery obouruč, místo postranních. Nepřekvapilo mne, když jsem vyhrál každé utkání. Scotty, který uzavíral sázky, si přišel na pěkné peníze. Řekl, že by mne rád jmenoval čestným členem svého klanu."
Spock znovu zvedl obočí. „Jak Sulu reagoval na svou porážku?"
„Řekl, že už léta nezažil tak dobrou zábavu. Chtěl, abych ho s ní naučil zacházet, jenže já už zítra odcházím. Scotty se tedy nabídl, že mu dá pár lekcí."
Vulkanec roztržité přikývl. Zítra... pomyslel si. A až odejdeš, už tě téměř určitě nikdy neuvidím. Chtěl bych ti ještě říct

tolik věcí, ale nemohu...
Prudce vstal a začal přecházet po místnosti. „Vypadáš pozoruhodně klidně ne to, čemu budeš muset po svém zítřejším návratu čelit."
„Myslím, že po setkání s těmi dvěma pomatenými superbytostmi ještě dlouho nebudu mít z ničeho strach," odpověděl Zar a upřímně pohlédl otci do očí. „Je to divné, ale myslím si, že lidé které čeká šibenice, reagují velmi podobně. Když se dozvíš, kdy, kde a jak zemřeš, dostaví se jakýsi podivný klid. Máš jistotu, že se ti do té doby nemůže nic stát. Nic se tě nemůže dotknout."
Jenže tebe se něco dotkne. Něco... někdo... se tě chystá zabít. Kdybych aspoň... kdybych aspoň mohl něco udělat Kdybych tě aspoň dokázal přesvědčit, abys zůstal tady, v bezpečí... Uvědomil si, že jeho uvažování je silně ovlivněno jeho osobním zájmem, ale nedokázal si pomoci. Kdybych aspoň mohl...
„Otče." Spock zvedl hlavu. „Chtěl bych ti něco říct. Wynn si myslí, že bych mohl... uniknout... tomu, co jsi viděl. Proto tak naléhala, abych s vámi odešel. Je možné, že se díky tvým informacím a uzdravené noze dokážu tomu úderu vyhnout."
Spock cítil, jak se v jeho nitru rozžehla jiskřička naděje.
Zar pohlédl na své ruce. „Chci být dostatečně rychlý. Lekce, kterou jsi mi dal oné noci po zásnubách, mne donutila přemýšlet. Začal jsem si uvědomovat, že to, čemu říkám fatalismus, je spise pořádná dávka sebelítosti. Děkuji ti, že jsi mi otevřel oči."
Vulkanec se nepatrně pousmál. „Myslím, že tvá obnovená radost ze života souvisí spíše s tím, co se pak přihodilo mezi tebou a Wynn," řekl prostě.
Zar sebou překvapeně trhl, a když mu došlo, co otec řekl, krev se mu nahrnula do tváří. „Zatraceně," zamumlal sklíčeně. „Podívej se, co jsi způsobil. Už léta jsem se tak nerděl."
„Nemáš vousy, takže je to zvlášť dobře vidět," upozornil ho otec přátelsky.
Zar zvedl obočí a pak se krátce zazubil. „Jednou ti to vrátím."
„Doufám, že k tomu budeš mít příležitost."
Vyměnili si dlouhý pohled a pak Zar otci podal další kazetu. „Dávám ti ji už teď, abych na to nezapomněl. Můžeš ji ukázat i Amandě a Sarekovi... uznáš-li to za vhodné. Rozhodnutí nechám na tobě."
„Děkuji," řekl Spock. „Jsem si jist, že je to nesmírně potěší."
Zhluboka se nadechl a pracné hledal slova. „Je těžké vyjádřit... co pro mne znamenalo to, že jsem se s tebou mohl znovu setkat..." zaváhal a bezradně mávl rukou. „Víc, než pouhé přátelství... vsak víš..."
„Vím, otče," přerušil ho Zar jemně. „Rozumím ti."
Kdybych ti nějak mohl zabránit v odchodu... nemohu. Kdybych ti aspoň mohl pomoci... ale i to je nemožné. Nemožné? Oči se mu zúžily. Vždycky existuje nějaká možnost... kolikrát to zdůrazňoval svým studentům?
Kdybych ji tak dokázal najít... vždycky existují nějaké možnosti...
„Už jsi večeřel?" zeptal se náhle, zatímco jeho mysl horečně analyzovala problém ze všech úhlů.
Možnosti...
Neočekávaná a naprostá změna tématu Zara zjevně zarazila. Udiveně zakroutil hlavou, ale přesto odpověděl. „Ještě ne."
„Dáme si něco?" zeptal se Spock. „Najednou jsem dostal hlad."
„Máš všechno?" zavolal Kirk na Zara, který stál s McCoyem na chodbě před přenosovou místností.
Zar zvedl batoh. „Nové kazety s hudbou a literaturou a také brašnu s léky od Leonarda. Mám zde všechno."
„Všechno ne," řekl Kirk a podal mu balíček, který držel za zády, „Kostra mi řekl, co ti bude chybět. Čichni si,"
Zar si balíček vzal a přičichl k němu. „Káva," řekl radostně. „To je báječné. Děkuji vám!"
„To je to nejmenší, co mohu udělat pro muže, který přiměl Scottyho, aby mi znovu nabarvil dveře na červeno," zasmál se Kirk.
Zar se také pousmál. „Vypadají jako za starých časů, že?"
Kirk přikývl a ztišil hlas. „Řekl mi sice, že než se vrátíme do doku, bude je muset přemalovat podle předpisů, ale i tak z toho mám radost. A vůbec - i když vezmu v potaz okolnosti, které nás sem přivedly, bylo to báječné dostat se pryč od úřednického stolu."
„Patříte na tohle místo, Jime," řekl Zar, „ale to jistě sám dobře víte."
Kirk zaváhal a rozhlédl se. Samozřejmě, že to vím, a to zatraceně dobře. Ale co s tím mám dělat? „Kde je Spock? Už dávno zde měl být. Když nepřisel na snídani, myslel jsem si, že přijde sem. Bude asi lepší, když ho zavolám."
„Ne." Kirk mel sice dojem, že se otcova nepřítomnost Zara nepříjemně dotkla, ale jeho hlas zněl klidně a vyrovnaně. „Nedělejte to. Rozloučili jsme se... včera večer."
„Tak... dobře." Kirk váhavě zamířil do přenosové místnosti.
Pomalu nastavil ovladače a záměrně otálel s přenosem pro případ, že by si to Spock přece jen rozmyslel a připojil se k nim. Nemohu uvěřit, že by se nepřišel rozloučit...
„Musíš se teď o sebe postarat sám," řekl McCoy dojatě. „Nepřetěžuj tu nohu. Pamatuj si, že nesmíš přestat cvičit... nezapomínej na meditaci... a pamatuj na..." zmlkl. „Zatraceně, to se nedá vydržet."
Prudce Zara objal a vzápětí vyběhl ze dveří.
Kirk se otočil od konzoly a podal Zarovi ruku. „Budete mi chybět, Zare. Hodně moc. Dávejte na sebe pozor, ano?"
Zar mu pevně stiskl ruku. „l vy, Jime. Budete mi také chybět. Všichni. I loď... dávejte na ni pozor."
„Dám."
Kirk se díval jak vystupuje na plošinu s batohem na zádech a s balíčkem kávy v ruce. Pak se naposledy usmál a zamával.
„Sbohem, Jime."

Ozvalo se zabzučení přenosového paprsku a Kirk osaměl.
Když vyšel z místnosti, narazil na McCoye, který na něj čekal na chodbě. Měl načervenalé oči, ale jinak vypadal vyrovnaně. „V pořádku, Kostro?"
„Jo," zavrčel tónem, který byl výzvou ke změně tématu.
„Viděl jsi dnes ráno Spocka?"
„Ne, ale až toho bezcitného vulkanského neřáda potkám, řeknu mu něco hezky od plic. Neobtěžoval se říct ani ‚sbohem'!" Jeho zármutek vystřídalo spravedlivé rozhořčení. „Kde u všech čertů vězí?"
„Nevím. Určitě ale nemá službu. Možná je ve své kajutě." Kirk se zamračil a pocítil rostoucí neklid. „Možná bychom se měli jít podívat, co je s ním."
Došli ke dveřím jeho kajuty a Kirk se ohlásil. Nedostal žádnou odpověď. „Není zde."
„Řekněte Uhuře, aby ho zavolala," navrhl McCoy.
Kirk místo toho stiskl tlačítko. Dveře se bez hluku otevřely. Vulkanci nemají ve zvyku zamykat.
Kirk vstoupil do místnosti. Vzduch, výrazně teplejší než na chodbě, částečně zmírnil zamrazení v zádech. „Něco není v pořádku, Kostro," řekl a rozhlédl se kolem sebe. „Je to zde nějaké jiné... něco chybí."
McCoy se zamračil. „Mně to připadá normální... ale ty jsi zde samozřejmě byl daleko častěji než já, takže by sis spíš mohl něčeho všimnout." Zamířil k interkomu. „Mám ho nechat hledat?"
„Vydrž ještě vteřinku," odpověděl admirál roztržitě a znovu pozorně zkoumal místnost... lůžko, upravené úhledně s vojenskou precizností, meditační kámen, světélko v přístěnku, mosaika IDIC, psací stůl s počítačem - všechno normální, tak, jak to má být.
Náhle ztuhl. „Ach, ne. Panebože, ne..."
McCoy vylekaně uchopil přítele za paži. „Co se děje, Jime?"
Kirk beze slova ukázal na zeď, na Spockovu sbírku starých vulkanských zbraní. Dvě z nich, ty, které ze zvláštních důvodů zvlášť dobře pamatoval, byly pryč. „Nevidím nic zvláštního. O co jde?" zeptal se naléhavě McCoy.
„Lirpa a ahn-woon," řekl Kirk a hrdlo se mu sevřelo strachem.
„Jsou pryč, Kostro. Vzal si je s sebou."
„Vzal si je s sebou? Kam?"
„Na Sarpeidon přece." Admirálův hlas zněl dutě.
„Vrátil se, aby se pokusil zachránit Zara."

Kapitola čtrnáctá

ZAR POMALU PŘECHÁZEL sem a tam a mrazivý vánek mu čechral vlasy. Byl zahalen do svého pláště, takže mu bylo docela teplo, ale přesto se chvílemi třásl. Zmocňovala se ho nevolnost a cítil, jak se mu zvedá žaludek. Myslel sis, že se ti to už nemůže stát, pomyslel si a zaskřípal zuby.
Bylo to však pořád stejné. Před každou bitvou prodělával konflikt se svým nitrem, konflikt, který neměl nic společného s varováním předcházejícím smrt blízkých osob. Tyto záchvaty nebyly způsobovány ničím jiným, než předbitevní nervozitou. Až boj začne, nevolnost zmizí.
Uvažuješ jako nováček, pomyslel si znechuceně, ne jako nejvyšší velitel. Budeš moci hovořit o štěstí, když dokončíš „do or die" [nejlépe asi „vítězství, nebo smrt". (Pozn. překl.)] řeč, aniž by sis udělal hanbu.
Na druhé straně, připomněl si zasmušile, tohle je patrně tvá poslední bitva, takže pokud to dnes dokážeš, nebudeš si už muset dělat starosti s nějakými dalšími proslovy...
Aby se zbavil takových myšlenek, připomněl si v duchu terén, kde se brzy odehraje bitva.
Stál na Moorgatské pláni svazující se k břehům Redbanku, ležícím téměř půl kilometru před ním. Na severu a na jihu se pláň postupně zvedala do vyšších a vyšších poloh a přecházela do úpatí hor.
Za jeho zády, ve vzdálenosti asi dvou kilometrů, ležela New Araen.
Poblíž města se údolí zužovalo a Zar doufal, že nebojující obyvatelstvo bude mít dost času na to, aby uniklo do podhůří a horských průsmyků, kdyby se věci vyvíjely nepříznivě. Zúžený vstup mohlo jeho vojsko bránit poměrně dlouhou dobu.
Jeho strategie však vyžadovala manévrovací prostor. K prvnímu střetu s nepřítelem tedy musí dojít zde, na pláni.
„Pane?" dolehl k němu ze tmy Cletasův hlas.
Zor stěží rozeznal obrysy jeho postavy. Oblohu pokrývaly husté mraky, svit pochodní ze vzdáleného ležení sem nepronikal, takže zde vládla tma jako na dně studny.
„Tady, Cletasi. Jsme připraveni?"
„Vojsko už zaujalo postavení. Provedli jsme změny v rozmístění katapultů podle vašich rozkazů a přemístili lučištníky. Yarlew je se svou kavalerií ukryt v kopcích a čeká na váš signál."
„Dobře." Zar se chystal říct ještě něco více, ale postihl ho další záchvat nevolnosti. Po chvilce ho překonal, začal znovu přecházet a Cletas kráčel vedle něj. Vykračovali opatrně a pečlivě se vyhýbali zamaskovaným jámám, které vojáci vykopali během noci jako pasti, určené nepřátelským válečným vozům.
„Čekání je těžké, že? řekl Cletas.
„Ano." Zar pohlédl přes Redbank na pochodně v nepřátelském táboře.
Je jich tam tolik... mají stále ještě velkou početní převahu... Zachvěl se.
„Třásl ses někdy před bitvou, Cletasi?" zeptal se tichým hlasem.
„Pokaždé," odpověděl mu Zástupce téměř vesele. „Jediný rozdíl je v tom, že někdy se zbavím snídaně a jindy ne. Vzpomínáte na nás první společný boj? Byla to velká tlupa banditů a jejich jednooký vůdce měl náhrdelník ze skalpů."

„Pamatuji."
„Tak tehdy jsem se nejen poblil, ale dokonce jsem se vracel v mokrém sedle." Podle tónu hlasu Zar poznal, že se usmívá. „Nikdy jsem to nikomu neřekl... až teď vám."
Zar mu položil ruku na rameno chráněné brněnou košilí. „Díky, příteli. Když se člověk vyzpovídá, uleví se mu, že? Pochopil jsem tvou strategii... a věř mi, že to dokážu ocenit. Kéž tě dnes Ašmara ochraňuje."
„Ochrání mne? Přežiji?"
Zar zatajil dech. „Ty o tom víš?"
„Už celé roky. Od té doby, kdy zemřela Lady Araen."
„Až do této chvíle jsem neobdržel žádné varování. Možná to tedy přečkáš."
„Znamená to, že vy také?"
„Nevím. Varování se samozřejmě vždycky týkalo jen ostatních."
Chvíli mlčky stáli a naslouchali slabému, ale nepřehlédnutelnému hluku armády seskupené za jejich zády (tlumené nadávky, syčivý skřípot brousku o meč, neklidné funění a podupávání vykarů, pár taktů jakési pochmurné melodie), doplňované pleskáním vln o břeh, které se neslo od Redbanku.
Zar pečlivě dbal na to, aby jeho mentální štít zůstal vztyčený. Naslouchal pouze ušima, nikoli i myslí. Věděl, že kdyby jeho bdělost byť na chvilku polevila, bylo by to pro něj velmi zlé. Před bitvou bylo v myslích vojáků příliš mnoho obav, v bitvě samotné pak strach a bolest. Nezbytnost ho naučila krýt se štítem zcela automaticky, ale představovalo to další, nadbytečný nárok na jeho fyzickou i mentální energii.
Cletas se nadechl vánku přicházejícího z hor. „Vsadím se, že kolem poledne začne bouřka."
„Mraky houstnou," přikývl Zar. „Úsvit nastane později a bude temný. Ale i tak se během příští hodiny rozední. Bude lépe, když půjdeme a připravíme se."
Pomalu a opatrně zamířil temnotou zpět k velitelskému stanu, který nazlátle zářil do tmy, protože uvnitř hořela lampa. Zar pokynul salutující stráži a vešel dovnitř.
Wynn stála uprostřed stanu a kontrolovala upevnění chráničů. Voba klečel vedle ní a šněroval její novou brněnou košili. Neměla ještě helmu, ale jinak byla v plné zbroji. Na nohou a pažích měla své staré chrániče z vyvařené kůže a bronzových plátků. Na výrobu nových už nezbyl čas.
„Jak se ti líbí svatební dar?"
Vytáhla nový meč, který jí visel u pravého boku. Světlo lampy stékalo po namodralém ostří jako jantarové pramínky. „Překrásný... Délka je tak akorát a je skvěle vyvážený." Usmála se a předvedla několik obratných švihů. „Ale musím přiznat, že jsem měla co dělat, abych se tvářila vážně, když jsi mi ho daroval přímo před otcem a všemi důstojníky. Musíš připustit, že meč je poněkud... symbolický dar, věnuje-li ho manžel své ženě." Pohlédla na něj a pozvedla obočí.
Zar zavrtěl hlavou. „Vůbec mne to nenapadlo," odpověděl a v koutcích úst měl náznak úsměvu. „Alespoň do té doby, než jsem si všiml Cletasova obličeje. Vypadalo to, že se každou chvíli začne chechtat."
„To je proto, že na rozdíl od Cletase a ode mne nemáš žádné oplzlé myšlenky." Poslepu vrátila meč zpátky do pochvy. [Cudného čtenáře/čtenářku upozorňuji, že nikam jinam ho nemohla vrátit. Necítím se odpovědný za to, že v překladu vzniká dvojsmysl, jenž originálu chybí. Ostatně - možná, že na rozdíl ode mne nemáte oplzlé myšlenky. (Pozn. překl.)]
„Ještě že jsi měl na hlavě helmici. Myslím, že si nikdo nevšiml, jak se rdíš."
„Stalo se mi to podruhé během pouhých dvou dnů," řekl Zar lítostivě.
Jejich oči se střetly. Bezděčně k ní vykročil. Přál si, aby mohli zůstat sami - alespoň na pár minut. Od onoho prvního, extatického objetí bezprostředně po jeho návratu byli neustále obklopeni lidmi a natolik zaplaveni povinnostmi, že jim nezbyl čas na nic víc, než na letmý úsměv a pár šeptaných slůvek...
Voba zakašlal. Zar se otočil a spatřil svého pobočníka s náručí plnou výstroje. „Máš pravdu, je nejvyšší čas," přikývl. Prohlédl si věci, které Voba přinesl a přemýšlel, co si vybere. V posledních letech se účastnil bitev většinou v sedle a spíše než samotnému bojí se věnoval velení. Míval proto na sobě jen lehké jezdecké brnění, které umožňovalo rychlý pohyb. O dnešku si však nedělal žádné iluze. Dnes budou všichni po celou dobu bitvy zapleteni do těsných kvart, [šermířská pozice. (Pozn. překl.)] do boje muže proti muži.
Hlavní problém spočíval v nalezení ideální rovnováhy mezi vahou brnění a ochranným faktorem. Středověcí pozemští rytíři nosili brnění (pod ním často i brněnou košili), které sice poskytovalo skvělou ochranu, ale bylo tak těžké, že válečník nedokázal bez odpočinku bojovat déle než patnáct až dvacet minut.
Vybral si pár brněných kamaší, které se upevňovaly na opasek a k nim přidal svou mnohokrát opravovanou brněnou košili. Měla krátké rukávy a sahala mu až do půli stehen, takže překrývala vršek kamaší.
Zamračil se a přibral brněnou kuklu, která chránila i hrdlo a krk. Za běžných podmínek nosil jen ocelovou přilbici se světle šarlatovým chocholem, aby ho mohli jeho vojáci snadno rozpoznat, ale po otcově varování považoval za nezbytné lépe si chránit hlavu. Nejspíš se v tom všem upeču. Zatracená práce.
„Dobře jste si vybral, pane," řekl spokojeně Voba. Ryšavý pobočník ho vždycky upozorňoval, že by se měl lépe chránit. „Ale co ruce?"
Zar váhavě přikývl a vybral si ocelové chrániče paží a předloktí.
„Spokojen, Vobo?"
„Teď už je to mnohem lepší, pane."
Zar si navlékl přiléhavé spodky, chránící kůži před odřeninami a na ně pak kamaše.
Jediný možný způsob, jak obléci brnění, bylo postupovat odspodu. Zjistil to hned, jakmile se pokusil obléci je jiným způsobem. Voba s nadějí v očích přinesl pár demi-greviére - brnění, chránícího přední část nohou od kotníků ke kolenům - a nespokojeně bručící Zar dovolil pobočníkovi, aby mu je připnul. Pak se vsoukal do vycpávané kožené vesty a Voba mu navlékl brněnou košili. Nakonec si nasadil těsnou čepici a přes ni přetáhl brněnou kuklu.

Prohlédl meč a připjal ho k opasku. Wynn a Voba mu pak společně připevnili chrániče paží.
Zar si vzal helmici a na ruku nasadil štít. Ve skutečnosti šlo o kombinaci buckleru a štítu, poněvadž mohl být buď připoután k paži řemínky, nebo držen v levé ruce. Jak vysvětlil Kirkovi, měl zásadní úlohu při odrážení ran.
Pohlédl na Wynn. „Připravena paní?"
„Připravena, pane."
Společně vyšli ven. Zar pohlédl na oblohu a povšiml si, že na východě už se rozjasňuje. Všude se rozléhalo řinčení zbraní a výstroje a nervózní frkání vykarů. Ze vzdálenější strany ležení k němu dolehl třeskot mečů. To se dva vojáci „rozehřívali". Cítil, jak mu tuhne žaludek.
„Nenávidím čekání," zamumlal, aniž si uvědomil, že ho může někdo slyšet.
„Nejlepší je něčím se zaměstnat," odpověděla mu Wynn a vytáhla meč. „Nerozehřejeme se?"
Zar přikývl, stáhl si plášť a pak na něj odložil helmici. Ruka v železné rukavici uchopila meč pohybem, jež vypadal stejně přirozeně, jako nadechnutí.
„Začínáš mne znát až příliš dobře," zasmála se. Dotkl se prsty její tváře. „Je čas." „Ano, Vím."
Jezdec, tisknoucí si rozťatou ruku k tělu, zastavil svého vykara a nemotorně zasalutoval levou rukou.
„Velitel Zeylenz žádá o posily, pane. Rorganovi lukostřelci ho donutili k ústupu a jeho obranná linie se ztenčuje."
„Můžeš jet?"
„Ano, pane."
„Tak mu tedy vyřiď, že jedeme hned za tebou."
Vykar odskákal.
Zar pokynul na nejbližšího z jezdců, kteří stáli spolu s ním na svahu. „Vyřiďte zástupci Cletasovi, aby si vzal na povel tři setniny záložních pěšáků a posílil Zaylenzovy šiky. Pak vyhledejte velitele Yarleva a řekněte mu, ať s jedním oddílem kavalerie zaútočí zezadu na nepřátelský bok. Sdělte jim oběma, že okamžitě vyrážím se setninou kupředu."
„Ano, pane." Jeho vykar, svěží a bujný, vyrazil vzhůru svahem k záložním jednotkám, jako by chtěl vzlétnout.
Zar se otočil a spatřil Vobu, který mu podával otěže jeho vykara.
„Svolej gardu. Nesmíme jim dovolit, aby prolomili naši obranu. Vzal si otěže a vyšvihl se do sedla. Pocítil chvilkové uspokojení nad tím, že nemusel oři poroučet, aby poklekl.
O chviličku později už klusal dolů svahem s připevněným štítem a obnaženým mečem v čele dvacetičlenné jednotky pěšáků.
Rorganova a Laolina vojska zahájila útok asi hodinu po úsvitu. Jejich válečné vozy se brodily přes Redbank ve zdánlivě nekončících vlnách, ale katapulty a jámy dramaticky zredukovaly jejich počet.
Přesto jich ale zůstalo dost, aby dokázaly chránit pěchotu, která přecházela Redbank ve druhém sledu.
Během jízdy ze svahu Zar zjišťoval, jaká je situace. Laolini bojovníci zuřivě zaútočili na levém křídle, ale jeho muži útok zastavili a dokonce je zatlačili zpět. Ale přímo před sebou viděl Rorganovy lučištníky, kteří decimovali pravý bok jeho vojska, jež pomalu ustupovalo. Půl kilometru země mezi Redbankem a bojujícími armádami bylo pokryto těly mrtvých a raněných. Zaylenzovi vojáci bojovali ukázněně v šicích, v kontrastu k neorganizovaným tlupám nájezdníků, ale jejich odpor viditelně slábl.
Zar viděl, jak se šik ztenčuje a kolísá. Pak jeden z obránců s výkřikem padl k zemi a Asyri se hrnuli do průlomu.
O vteřinu později už byl Zar mezi nimi, sekal do ramen a hrdel a jeho vykar uskakoval, vrhal se kupředu a ohrožoval vojáky svými ostrými parohy. Zar byl zasažen kopím do boku, ale brnění úder zachytilo, další udeřilo do jeho štítu. O vteřinu později ucítil ránu do levé nohy. Bleskurychle se otočil v sedle, právě včas, aby útočníka bodl přímo do otevřených úst ještě předtím, než se stačil rozmáchnout ke druhé ráně. Škubnutím vyprostil meč a zaslechl, jak zuby padlého zachřestily na ostří. Stačil si s úlevou uvědomit, že noha se zdá být v pořádku a už musel odrazit úder dalšího Asyri. Zbavil se ho tak, že ho obrněnou botou kopl do krku. Muž padl na záda a vzápětí skončil pod kopyty dupajícího vykara.
Během té chvíle už do boje zasáhla setnina vojáků Lakrea. Zar byl natolik zaměstnán, že po několika minutách přestal vědomě myslet.
Přestože dělali vše, co bylo v jejich silách, museli stále ustupovat.
Zarův vykar náhle podklouzl na skalnatém povrchu, upadl a pohřbil pod sebou dalšího Asyri. Zar vyprostil pravou nohu a nezraněn vyskočil na nohy. Vykar se převalil, přičemž rozdrtil muže ležícího pod ním a vydrápal se na nohy. Zar si povšiml, že zvíře je na jednu nohu chromé a udeřil je plochou meče přes zadek, aby uhnulo z cesty.
Polekaně odskákalo do svahu a ztratilo se mu z dohledu, protože musel odrazit nízký úder, který mu měl přetnout kolenní šlachu. O chviličku později už hrot jeho meče nalezl mužovu podpažní jamku a přibyl další, kterého se už nemusel obávat.
Seknout, bodnout, odrazit, švih zprava, odrazit, švih zleva, odrazit, znovu bodnout, pak odstoupit, neuklouznout na blátě nebo na krvi...
Couvat. Byli donuceni ustupovat vzhůru do svahu...
Bodnout, odrazit... o krok ustoupit... znovu ustoupit... Zar lapal po vzduchu, ale jeho paže se stále pohybovaly s dokonalou jistotou a přesností. Pocítil nejasnou vděčnost za týdny prožité na Enterprise, za hodiny strávené v tělocvičně. Nebýt jich a McCoye, který mu vyléčil nohu, byl by už pravděpodobně dávno mrtev.
„Držte se zpátky! Pamatujte na mé rozkazy! Zplozenec démona patří mně!"
Jakoby z veliké dálky zaslechl povyk v jazyce asyri, chabý ve srovnání s hlomozem bitvy, duněním krve v uších a sípavým dechem. Rozhlédl se, udiven chováním Asyri, kteří ustoupili, vytvořili kolem něho kruh a nechali ho v klidu v jeho středu.
V té chvíli vstoupil do kruhu muž, stejně vysoký jako on, jehož tělo mohutností připomínalo tažného vykara. Kdo je to?

uvažoval v duchu, bez nějaké velké zvědavosti, protože byl zaneprázdněn uklidňováním dechu. Pak si povšiml, že muž drží meč v levé ruce. Místo pravé ruky měl jakousi kouli, pobitou nebezpečně vyhlížejícími hroty.
Rorgan Death-Hand, uvědomil si. Muž, který je odpovědný za smrt Wynnina muže a dítěte.
Koutkem oka zahlédl Vobu a zbývající příslušníky setniny, kteří vyrazili vzhůru do svahu jeho směrem. Vyslal svému pobočníkovi důrazné, odmítavé gesto. Ať už má Rorgan v úmyslu cokoli, může nám to pomoci získat čas, během něhož dorazí Cletasovy a Yarlevovy posily.
Voba se poslušně zastavil a Zar chviličku přemítal, jak probíhá bitva na jiných místech. Mohl si být jist jedině tím, že Wynn je v pořádku, protože byla stále přítomna v pozadí jeho mysli, ukryta jako tajný talisman proti strachu a samotě.
„Poznáváš mne, zplozenče démona?" vykřikl chraptivě vůdce Asyri. „I démon má právo vědět, kdo ho zabije."
Zar mlčky přikývl. šetřil dech, pozorně zkoumal mužův postoj a hledal zranitelná místa jeho bronzového brnění. Náčelník Asyri měl helmici, kyrys, suknici z kožených plátků a bronzový chránič na ruce v níž držel meč.
„Chci si dopřát to potěšení zabít ho vlastní rukou," oslovil své vojáky. Tohle je čestný duel, takže každý, kdo by zasáhl do boje, zemře! Rozuměli jste?"
Shromáždění bojovníci zasalutovali. Idiot, pomyslel si Zar, zaujal vyčkávací postoj a sledoval Rorgana, který pomalu vykročil směrem k němu. Kdybych byl na jeho místě, během dvou vteřin bych ho vyřídil zezadu a vyrazil bych na New Araen.
Bronzový meč náčelníka Asyri zasvištěl vzduchem. Zar uskočil, odrazil úder štítem a zprava ťal po Rorganově paži. Ten se otočil, ztlumil ránu svou pravou rukou a vzápětí se po Zarovi ohnal palcátem. Zar stačil uhnout, takže hroty palcátu rozčísly pouze jeho šarlatový chochol.
Možná je to hlupák, ale na svou velikost je pozoruhodně rychlý. Chvíli zápasili na místě, palcát proti štítu, meč proti meči a Zar se poprvé dostal tak blízko, že zahlédl modré oči a rysy obličeje zastíněného helmicí. Na chvíli znejistěl. A také mladý. Zatraceně, jsem pravděpodobné nejmíň o pětadvacet let starší,
Mohutné svaly na Rorganově paži se vyboulily ještě víc. Tlačil Zarovu paži se štítem níž a níž k zemi. Má strašnou sílu.
Zar vyrazil ohlušující, bezeslovný výkřik a dupl mu obrněnou nohou na palec. Rorgan zavyl a Zar uskočil dozadu.
„Nevíš, co je to čestný boj, zplozenče démona! Neposkakuj a bojuj, zbabělče!"
Zar ustupoval po kruhu a nespouštěl z protivníka oči. Už mnoho let nemel příležitost bojovat proti levákovi a musel přizpůsobit svůj postoj. Nemohl si dovolit zapomenout ani na palcát. Nebyla to jen hrozivá útočná zbraň. Jak si povšiml, Rorgan ho používal i k odrážení úderů.
„Slyšel jsem, že ses oženil s tou courou," ušklíbl se obr a ve strništi vousů se zaleskly jeho zuby. „I tvá matka byla coura, která se pelešila s démony. Jsi teda na coury zvyklý, že?"
Zar neodpověděl. Rorgan ho chtěl rozzuřit, vyprovokovat k neuváženému útoku, ale Zar urážky bez problémů ignoroval. Jsem příliš starý na to, abych nalétl na takový trik, pomyslel si. Kdybys byl chytřejší, uvědomil by sis to a raději šetřil dechem.
Rorgan divoce zavyl, vyrazil kupředu a jeho palcát dopadl s otřásající prudkostí na Zarův štít. Zároveň zaútočil i mečem a Zarovi tentokrát nezbylo nic jiného, než zachytit ránu svým vlastním mečem. Jejich zbraně se zkřížily, ocel proti bronzu, pak pomalu sklouzávaly dolů, až do polohy rukojeť proti rukojeti. Zar musel odsunout ukazováček, jinak by byl o něj přišel. Současně s tím však zahákl svou patu za Rorganovu a plnou silou jí škubl směrem vzhůru.
Asyri spadl na záda, ale než ho Zar stačil bodnout, odkutálel se stranou, vyskočil zpátky na nohy a čepelí ťal Zarovi po krku. Byl by to nepochybně smrtící úder, ale Zar stačil uhnout a zachytil ránu ramenem. Uder jím však tak silně otřásl, že málem upadl.
Snažil se udržet na nohou, ale té chvíli ho do boku zasáhl palcát.
Upadl na kolena. Tělem mu projela nesnesitelná bolest a na chviličku ztratil dech. Koutkem oka zahlédl sokův pohyb, uhnul a mechanicky uplatnil levý švih.
Měl štěstí. Ostří čepele se Rorganovi zaseklo do stehna tak hluboko, že mu unikl nechtěný výkřik.
Zar znovu zalapal po dechu, třebaže ho při nádechu bodlo v boku, jako by utržil ránu dýkou. Vyškrábal se na nohy, rychle ustoupil zpátky a snažil se rozhýbat ruku, v níž držel meč.
„Zemřeš tady na tom místě," zavrčel Rorgan a třebaže zřetelně kulhal, znovu vykročil k němu. „Holýma rukama ti vyrvu vnitřnosti a pak tě na nich oběsím!"
Zar si olízl vyschlé rty a střelil pohledem po okolí. Kde k čertu vězí Cletas? A pak si poprvé uvědomil, že půda pod jeho nohama se na všech stranách svažuje dolů, do Moorgatské planiny, kde stále ještě zuřila bitva.
Jsem na malém kopci... na kopečku... přesně, jak to popsal otec... tohle je tedy chvíle, kterou spatřil...
Pohledl na Rorganův palcát.
A tohle musí být ta zbraň, která mne zabije...
Asyri znovu zaútočil, palcátem a současně i mečem. Zar uhnul, skočil dopředu, zachytil ránu štítem a pak jím udeřil Rorgana doprostřed těla.
Úder vyrazil Rorganovi dech. Zlomil se v pase a oba padli na zem.
Zar byl chviličku nahoře, ale vzápětí už se váleli z boku na bok, lapali po dechu, kopali a bušili se navzájem rukojeťmi mečů do ramen a do hlavy.
Rorgan náhle upustil zbraň a měděnou rukavicí udeřil Zara do obličeje. V Zarově oku a nosu explodovala nesnesitelná bolest. Upustil meč, ale uchoval si tolik duchapřítomnosti, že Rorganovi neumožnil, aby uvolnil palcát, který mu přišpendlil k zemi štítem.
Se skřípajícími zuby otočil hlavu na stranu a několikrát vrazil helmicí do Rorganova obličeje. Tomu sice pomohl chránič nosu, ale když instinktivně ucukl, změnil pozici a Zarovi se náhle nabídla příležitost vrazit mu koleno do slabin.
Náčelník Asyri zařval bolestí. Zar se snažil využít své výhody, ale než stačil vytáhnout dýku, Rorgan se zvedl a

odhodil ho tak prudce, že dopadl na záda. Zar se zvedl na kolena a na ruce. Vzduch ho škrábal v plících, rána v boku pálila jako oheň, ale přece jen se dokázal doškrábat ke svému meči ležícímu v blátě asi metr od něj.
V okamžiku, kdy se ho dotkl, dopadl palcát na jeho levé rameno tak prudce, že mu odlétl štít. Zar chňapl po meči a odkutálel se stranou, ale Rorgan se zasténáním klesl zpět k zemi. Zar se zvedl na nohy. Prudce mrkal a snažil se zjistit, kam zapadl jeho štít.
Mám něco s okem, pomyslel si omámeně a volnou rukou si sáhl na obličej. Když ji opět odtáhl, byla od krve. Znovu se rozhlédl kolem sebe, ale štít nenašel.
Bez něj nemohu odrážet údery, pomyslel si zoufale. Jediný úder palcátu by mi zlomil meč.
Náčelník Asyri byl znovu na nohou. Silné kulhal a obličej měl stažený bolestí a vztekem. „Až budeš viset na zdi a umírat," zasípal, „můžeš se dívat, jak si užiju s tou tvou courou. Když hezky hlasitě poprosíš, zabiju ji hned, jak budu hotov."
Blížil se k němu s mečem v ruce a s připraveným palcátem.
Zarovy myšlenky se rozběhly tryskem. Zbývá už jen jediná šance.
Budu přitom riskovat úder do hlavy a jestli chybím, tenhle palcát vykoná přesně to, co mi otec popsal...
Rychle ustoupil, změnil držení meče a vystavil Rorganovi svůj pravý bok. Vytočil levou nohu o devadesát stupňů, tak aby ji mohl použít k odrazu - předtím bych to nemohl udělat - a s prosbou, aby to jeho rozbolavělé rameno vydrželo, skočil dopředu na protivníkovu pravou nohu a jeho tělo se plnou silou vymrštilo do náhlého, prudkého výpadu, přesně tak, jak ho to naučil Sulu.
Hrot meče pronikl koženou suknicí a vnikl vůdci Asyri hluboko do těla. Rorgan upustil meč a v hrůze a šoku nevěřícně zíral na svou ránu. Zar trhnutím vysvobodil svou zbraň. Náčelníkovi se podlomila kolena a bezvládně padl k zemi. Zar se rozhlédl. Viděl ohromené, užaslé tváře bojovníků Asyri a za nimi Cletase, pádícího se svými vojáky dolů ze svahu.
Zaslechl přidušený, chraptivý šepot.
„Bojíš se mne zabít, zbabělce... zplozenče... démona..."
Pohlédl dolů. Rorgan se svíjel na zemi s rukama přitisknutýma k břichu a pokrčenými koleny. Smrt, způsobená poraněním vnitřností, je zvlášť zdlouhavá a bolestivá.
Zar na vteřinu lehce uvolnil svůj mentální štít. Jeho mysl okamžitě zaplavila sdílená mučivá bolest, takže se mu málem podlomila kolena. Spěšně se jí zbavil. Nyní si už byl jistý tím, že Rorganovo zranění je smrtelné. Bude ale trvat dlouho, než zemře - pravděpodobně celý zbytek dne.
„Chceš, abych to udělal?" zeptal se v asyri a myslel na to, co mu asi řekne Wynn, když tomuto muži prokáže milost.
Nedokážu nikoho odsoudit k takovému utrpení.
Ze zpoceného, zabláceného obličeje na něj hleděly nepříčetné modré oči. „Nemáš... dost odvahy... darovat mi čestnou smrt... démone..."
Zar povzdechl a vytáhl z pochvy Zarabethin nůž. „Nemusíš mi děkovat," řekl svým vlastním jazykem. „Prokazuji ti laskavost, i když kvůli tomu budu mít problémy se svou manželkou."
Uchopil vůdce Asyri za bradu, přejel nožem po jeho hrdle a pak se ujistil, že prořízl jak vnější, tak vnitřní krční tepny.
Vstal, znovu se rozhlédl a spatřit svůj štít, půl cesty napříč kruhem. Když se s ním vrátil, Rorgan byl už mrtev. Zar zaujal vyčkávací postavení. Snažil se popadnout dech a měl pocit, že se mu v boku usadil praotec všech bodavých bolestí.
Pohlédl na kruh bojovníků, kteří ho obklopovati.
„Kdo je na řadě?" zvolal v asyri.
Zdálo se, že nikdo nedychtí vystoupit dopředu. Dopřál si dlouhý výdech úlevy (což zabolelo). Nemohu tomu věřit, pomyslel si. Jsem stále ještě zde. Zvítězil jsem. Kdybychom teď jenom mohli -
Úder zasáhl z boku jeho hlavu a poslal ho do okamžité a nekonečné temnoty, aniž si stačil cokoli uvědomit.

Kapitola patnáctá

SPOCK SE MATERIALIZOVAL z nicoty na skalnatém, mlázím porostlém svahu mezi dvěma gigantickými šedými balvany. Rozhlédl se kolem sebe a pak krátce, spokojeně pokývl hlavou. Strážce ho dopravil na úpatí kopců hraničících s Moorgatskou planinou. Chtěl přehlédnout celé bojiště z nějakého vyššího pahorku, aby mohl lokalizovat Zarovu polohu. Věděl, kde by jeho syn měl být - ale neměl žádnou záruku, že tam skutečně bude. Zar měl v plánu osobně vést první vlnu posilových jednotek, takže mohl být kdekoli, podél celé fronty.
Neměl žádné problémy s lokalizací místa bitvy, ačkoli je vůbec neviděl.
V první řadě bitvu slyšel - třeskot zbraní, nářek zraněných lidí i zvířat, válečné výkřiky plné hrůzy nebo triumfu - už z poměrně značné vzdálenosti a čím více se přibližoval, tím více mu drásala uši.
Ale hluk, jakkoli byl hrozný, nebyl ničím ve srovnání s pachem - směsicí zápachu krve, exkrementů, zvratků a smrti.
Málem se mu udělalo nevolno, když obcházel kámen a tak tak, že neupadl přes roztažené tělo vojáka, za nímž se na metry táhly jeho vnitřnosti. To vše bylo pokryto živou clonou hmyzu, který hněvivě bzučíc vzlétal od své hostiny.
Těžce polkl a zaťal zuby. S železným sebeovládáním obešel tělo a pokračoval dál, v ruce držel lirpu připravenou k použití.
Vynořil se z podhůří u dolního okraje planiny, nedaleko od Redbanku.
Na chvíli zůstal stát a s hrůzou zíral před sebe na bojiště. Moorgatská pláň byla jediné moře bahna, rozdrcených vozů a těl - lidských i zvířecích, živých i mrtvých.
Spock viděl válku a její následky. Jeho cesta vedla koloniemi zdevastovanými útoky Klingonů, či Romulanů, pomáhal uprchlíkům s nechápajícíma očima, kteří byli doslova spíše mrtví, než živí. Válka v jeho době však byla obvykle čistší. Fázery a disruptory zabíjely okamžitě, čistě a nezůstávala po nich těla.

Boje se odehrávaly stále ještě dosti daleko před ním, poblíž průchodu vedoucímu k New Araen. Nad vrcholem Big Snowy se hromadily bouřkové mraky. Spock se rozběhl směrem k místu srážky, téměř nepřetržitě sledoval horizont a čekal, kdy se objeví návrší, jež se mu navěky vtisklo do paměti.
Často musel zpomalit až na chůzi a vybírat si cestu bludištěm jam, roztroušených vnitřností, vykuchaných těl i zbraní, z nichž některé byly stále ještě sevřeny v useknutých rukou nebo pažích.
Když to bylo možné, těla obcházel, ale v místech, kde ležely na hromadách do výše pasu a někdy i po ramena musel použít lirpu, aby je odtáhl z cesty a mohl projít.
Nejhorší ze všeho bylo, že někteří ještě nebyli mrtví.
„Je mi líto," zamumlal, když ho jakási postava v brnění chytla za botu a žebrala o trochu vody. Z její paže zbyl jen rozseklý pahýl.
„Je mi líto, ale žádnou nemám."
Sel stále kupředu a snažil se neposlouchat. Bylo to však nemožné.
„Vodu," prosili nebo požadovali většinou, ale někteří říkali „pomoz mi" nebo „zabij mne". Někteří mluvili jazyky, které neznal, ale jejich význam i tak pochopil.
Jeden zraněný muž, který zřejmě zešílel bolestí, se na něho vrhl, takže musel použít lirpu a srazit ho stranou.
Přicházel blíže k dějišti bitvy. Třesk zbraní byl už hlasitější a mísil se s duněním hromu. Stále ještě nenalezl návrší, kde padne Zar.
Nebo padl.
Nebo právě padá.
Snažil se jít rychleji, klouzal a padal do mastného bláta, které se zdálo být složeno rovným dílem z bahna a krve. To, že jeho barva byla téměř stejná, jako jeho vlastní, mu nijak nepomáhalo.
Zjistil, že si bude muset prohlédnout některé z kopečků pod různými úhly, což ho ještě víc zpomalilo. Možná přijdu pozdě... dokonce už teď může být příliš pozdě...
Dospěl teď k okraji bojové linie a několikrát se musel bránit předtím, než se mohl dát na útěk. Neměl však na sobě brnění a nikoho nevyzýval, takže ho bojující většinou ignorovali.
Který je to pahorek? Je jich tady tak mnoho. Jsem na té straně pole, kde měl být Zar, ale co když přesel na druhou stranu?
Jdu příliš pozdě?
Z toho, co viděl, usoudil, že Zarovy síly jsou sice zatlačovány zpět, ale jejich ústup je spořádaný a ukázněný. Vojska Lakrea a Danregu zasazují nepříteli těžké rány. Jestli to vydrží dostatečně dlouho, mají naději na vítězství.
Zavrávoral a sklouzl do bláta, zachytil se však lirpou. Který je to kopec? Všechny vypadají stejně!
V té chvíli se jeho myslí rozlehl hlas. Přímo před tebou. Spěchej.
V tom příjemném, zvučném hlase zněla taková autorita, že Vulkanec uposlechl ještě předtím, než poznal, kdo se dotýká jeho mysli.
Strážce! Ale jak to může vědět?
Neměl však žádného jiného vůdce, takže vyrazil rychlým během přímo před sebe.
Kudy teď, Strážce? zeptal se v duchu, když minul další pahorek a dech ho v hrudi pálil jako oheň.
Doleva. Spěchej. Spěchej.
Spock zamířil doleva a snažil se udržovat tempo, ačkoli měl pod nohama skaliska a kamení. Byl nyní uprostřed frontových linií, ale kupodivu se v této části fronty příliš nebojovalo.
Vojáci obou stran se shromažďovali v malých skupinkách a hleděli na jedno z nízkých návrší. Spock kličkoval mezi nimi a úzkostně pozoroval terén po své levici... nic... nic... nejdu pozdě?
Tam! Je to ten, na který se všichni dívají To je on!
Rozbalil ahn-woon, který měl omotaný kolem pasu, odhodil lirpu a vyřítil se k návrší, které teď už bezpečně poznával. Nasadil takové tempo, že měl pocit, že mu pukne srdce. Slyšel povzbuzující výkřiky a zvuky souboje, ale když dospěl k úpatí a začal se drát vzhůru, zvuky se náhle utišily. Vyběhl ještě pár metrů, zastavil se a lapal po dechu. Ocitl se na okraji kruhu válečníků. Uprostřed kruhu stála postava v brnění s připraveným mečem. V druhé ruce svírala malý, otlučený štít. Do tváře jí neviděl, ale podle postoje a brněné košile poznal, že je to Zar. U jeho nohou leželo tělo, potřísněné krví. Zaslechl, jak volá nějakou větu v neznámém jazyku, viděl, že se pomalu otáčí dokola. Ve chvíli, kdy se k němu otočil zády, zahlédl Spock nalevo od sebe rychlý pohyb. Jeden z Asyri skočil kupředu a zvedl sekeru týmž pohybem, který Vulkanec viděl na obrazovce svého trikordéru.
Ne! Vulkanec odhodil několik překvapených nepřátelských vojáků jako by to byli slamění panáci a vyrazil k onomu Asyri. Použil beze zbytku celou svou dovednost, švihl ahn-woonem s cílem zasáhnout zdviženou sekyru - a minul. Místo toho se ahn-whoon omotal muži kolem krku a v okamžiku, kdy za něj Spock zatáhl, dopadla sekera plochou stranou na Zarovu helmici s rudým chocholem. Rána ještě doznívala ve Spockově mysli, když viděl, jak se Zar pod silou úderu pootočil. Zahlédl jeho zkrvavenou tvář.
Pak se mu podlomila kolena, padl na tvář a zůstal nehybně ležet.
Spock pocítil v nitru strašlivý chlad. Selhal jsem. Dostal jsem se tak blízko, a selhal jsem...
Nepřítomně pohlédl na muže, kterého strhl k zemi a zjistil, že je mrtev. Tělo sebou sice ještě škubalo, ale krk byl nepochybně zlomený.
Neměl jsem v úmyslu ho zabít... pomyslel si nechápavě, nepocítil vsak žádnou výčitku.
Držadlo ahn-woonu mu vypadlo ze ztuhlých prstů. Nechal ho tam ležet.
Slepě se prodíral mezi vojáky Lakrea, kteří náhle zaplnili návrší a bezcílně se tu potloukali.
Když došel k ležící postavě, spatřil důlek na pravé straně otlučené ocelové helmice. Padl na kolena vedle synova těla a

jemné, ale bez naděje ho otočil na záda. Místo obličeje spatřil zkrvavenou, nazelenalou masku, s pravým okem téměř úplně zateklým, s rozťatými rty s opuchlým a pokřiveným nosem. Z jedné nosní dírky vytékal tenký, stálý pramínek krve...
Krev prýštila...
Krev prýštila...
Spock nevěřícně zíral na krev, pozoroval jak vyvěrá a odkapává -
Jestliže krvácí, znamená to, že žije!
Rychle vsunul prst pod okraj Zarovy helmice a dotknul se spánku. Vnímal mentální aktivitu na nízké úrovni a stejně tak cítil i puls - sice jen slabý a nitkovitý, ale srdce mu přece jen bilo!
Položil ruku na synova ústa a nos a po chviličce se jeho dlaně dotkl teplý dech.
Ruka v železné rukavici ho uchopila za zápěstí a strhla mu ji stranou. „Co si k čertu myslíte, že -"
Spock pohlédl vzhůru a zjistil, že je to Cletas. Ten na něj chvíli užasle hleděl a pak ho pustil. „Omlouvám se, pane. Netušil jsem, že jste to vy."
„Žije," řekl Spock a sáhl po trikordéru.
„Ano, vidím," řekl Cletas a podřepl vedle Vulkance. „Mrtví lidé nekrvácejí."
„Musíme ho odnést do bezpečí," Spock vzhlédl vzhůru a spatřil Vobu, který klečel naproti němu. Prohlédl si údaje trikordéru. „Otřes mozku, pravděpodobně vážný. Může se dostat do šoku, zvlášť když je zem tak studená a vlhká. Budeme potřebovat nosítka."
Voba vyštěkl rozkaz na jednoho z gardistů. Žena zasalutovala a odběhla.
Nejlépe bude sundat mu brnění, aby mohl dýchat, pomyslel si Vulkanec.
Začal nemotorně uvolňovat Zarovu helmici, ale rudovlasý pobočník jemně odsunul jeho ruku. „Udělám to, pane. Jsem na to zvyklý."
„Všechno kvůli proroctví," zamumlal Cletas a pohlédl na vojáky potulující se kolem nich. „Čert to všechno vem, mohli jsme je..." začal nadávat. Byla to jakási profánní litanie v jazyku, kterému Spock nerozuměl.
„Jaké proroctví?"
Cletas se zaměstnával tím, že pomáhal uvolnit boky Zarovy košile.
„Wynnina bitevní věštba," upřesnil. „Pronesla ji před nepřátelskými vojsky odpoledne předtím, než jsme ji unesli. „Jestliže se uzdraví ten, který kulhá, jestliže ten, který bude sražen smrtícím úderem, vstane nezraněn, Ašmara od nás odvrátí tvář. Znamená to, že pokud by se postavil na nohy, zvítězíme. Jestliže si ale naši vojáci budou myslet, že je mrtev - a zvěst o tom, že padl, se rozšíří jako požár, tak jak se takové zprávy vždycky šíří, sebere jim to bojového ducha. Nájezdníci nás zaplaví, jak Redbank při povodni."
„Jestliže se uzdraví ten, který kulhá..." opakoval Spock pomalu. „Ale polovina proroctví se už vyplnila. Zar nekulhal."
„To je dobré," řekl Voba. „Jenže teď musí vstát a odejít odtud tak, aby ho všichni viděli... ale to se nemůže vyplnit, i kdyby zůstal naživu, nepostaví se na nohy pěkných pár dnů."
Spockova mysl horečně pracovala. Myslel na mlčky zírající, nehybné tváře obránců i útočníků a dostal nápad. Pohlédl zpříma na Cletase.
„A co když vstane a odejde odtud?"
„Ale vždyť -" Cletasovy oči se rozšířily a náhlé porozumění mezi nimi proběhlo jako elektrický proud. „Gardo! Gardo! Postavte se blízko k sobě, rameno k rameni. Zdvojeně! Potřebuji uzavřený kruh."
Během chviličky byli obstoupeni vojáky, kteří vytvořili zeď. Cletas uchopil helmici, potřísněnou zaschlou krví. „Nasaďte si ji. Ne - počkejte. Nejdřív si musíte obléknout brnění. Kalhot si nikdo nepovšimne, ale brnění -" s horečným spěchem začal tahat za tkanice své vlastní brněné košile. „Kde je rudý plášť, Vobo?"
„Mám ho u sebe," řekl malý pobočník klidně. Cletas si přetáhl přes hlavu kosili, pak prošívanou vestu. Otřásl se, když mu na obnažená ramena dopadly veliké dešťové kapky. „Oblečte si to. O vázání se nestarejte, budete na sobě mít plášť. Tady to máte. Hodil Spockovi brněnou košili i prošívanou vestu. Spock si to vše přetáhl pres hlavu. Postavil se na nohy a cítil jak na jeho ramena dosedla nezvyklá tíže brnění. „Jak to mám provést?"
„Prostě zůstaňte stát tady na pahorku a počkejte, až si vás všimnou." řekl Cletas. „Pak si sundejte helmici, aby vám viděli do obličeje. Ten plášť, Vobo."
Pobočník přehodil Spockovi plášť přes ramena. „Jste hubenější," řekl nejistě Cletas a upravil mu brnění.
„Na tu dálku si toho nikdo nevšimne," řekl Voba a znělo to dost přesvědčivě. „Tady je váš meč, pane."
Spock si nasadil na hlavu helmici s šarlatovým chocholem a pobočník mu spěšně připjal Zarův opasek s mečem. Cletas zavelel obklopujícím je gardistům a ti se vypjali do pozoru a zasalutovali, když Spock procházel kruhem.
Několik zajatých Asyri ho zahlédlo. Zalapali po dechu. Spock, který se snažil napodobit Zarovu chůzi, zpříma přešel na okraj vyvýšeniny a zůstal tam stát. Jeho silueta se jasně rýsovala na pozadí zsinalé oblohy pokryté černými mraky. Rudý plášť za ním vlál v nárazovém vetru. Ozývalo se zlověstné rachocení hromu.
Stál na místě jen několik vteřin, když v tom si ho někdo povšiml a ukázal na něj. Z řad vojáků Lakrea se začal ozývat nejistý pokřik.
Spock ještě chvilku vyčkal, pak si sundal helmici a dal si ji pod levou paži.
Pokřik zesiloval úměrně tomu, jak se víc a víc vojáků obracelo k pahorku. Nakonec k němu dorazily vlny ohlušujícího jásotu.
Viděl, jak vojáci Asyri a Kerren zaváhali a pak očividně zděšení začali ukazovat jeho směrem. Jsou téměř zralí dát se na útěk, pomyslel si. Ale chtělo by to ještě něco... Jim má smysl pro stupňování dramatičnosti okamžiku. Co by na mém místě udělal?
Odpověď se dostavila téměř okamžitě. Uchopil lepkavou rukojeť meče, který mu visel u boku. Vytáhl ho a zvedl krví

poskvrněnou čepel vysoko nad hlavu.
„Vítězství!" zvolal tak hlasitě, že ho zabolelo v krku.
Oblohu nad ním rozťala bílá, klikatá čára blesku, téměř vzápětí následovaná ohlušujícím rachotem hromu.
Nepřátelské vojsko se dalo na útěk.
„Teď opatrně," řekl varovně Voba. „Nechejte ho pomalu sklouznout, nezvedejte ho." Spock spolu se dvěma gardisty přemístili Zarovo bezvědomé tělo do postele. Voba pokynem ruky propustil oba vojáky.
„Tak, a teď se podíváme po dalších zraněních," řekl mužík. Zručně rozřízl nožem prošívanou koženou vestu a jemně ji stáhl.
„Zřejmě jste to už párkrát dělal," povšiml si Spock.
„Mohl bych jmenovat, ze které bitvy pochází ta či ona jizva," odpověděl mu Voba ponuře. „Hmm... žádné sečné rány... prohlédněte mu ramena... a žebra... myslím, že se svou novou manželkou si toho nějakou dobu moc neužije, že?" zamumlal mužík spíše pro sebe.
„Schytal toho dost," poznamenal Spock při pohledu na obrovité smaragdové jizvy. McCoy říkal, že mu s sebou dá lékařskou brašnu, vzpomněl si. Kam ji asi Zar mohl dát?
„Rozdal nejméně tolik ran, kolik jich sám dostal," řekl Voba rozhořčeně. „Kdyby tam Rorgan neležel mrtvý, vypadal by určitě hůř... a jeho ženy by mohly hovořit o štěstí, kdyby pro ně ještě někdy představoval nějaký užitek."
Spockova ústa se lehce zkřivila. Zakašlal a změnil téma.
„Pozorovali jste boj?"
„Z místa, kde jsme stáli, jsme toho viděli většinu." řekl Voba a při vzpomínce se mu rozjasnila tvář. „Byl to boj, panečku, to tedy ano."
V té chvíli se otevřely dveře a vešla Wynn, která na sobě stále ještě mela brnění. V obličeji jí zaschly kapky krve, které vypadaly jako velké zelené pihy, na přední části jejího brnění by se nenašlo jediné čisté místečko, ale zdálo se, že vyvázla téměř bez zranění.
Jedinou výjimkou bylo patrně koleno, které měla ovázáno kusem zakrváceného hadru.
„Jak je mu?" zeptala se a přistoupila k lůžku.
„Teprve před chvilkou jsem ho důkladněji prohlédl," odpověděl Voba. „Za celou hodinu se vůbec neprobral."
Wynn jemně rozhrnula Zarovy vlasy a prohlédla si bouli na pravé straně hlavy, aniž by se jí dotkla. „Hmm." Na hrdle si ověřila puls, pak odklopila obě víčka a pozorovala dilataci zornic. Nakonec odhrnula horní ret a zkontrolovala barvu dásní. Hmmm. Její bystré, věcné chování Spockovi živě připomnělo McCoye.
„Pro tuto chvíli není jeho život v nebezpečí a stav se zdá být stálý," ohlásila a pohlédla na ně. „Přála bych si, aby zde byl McCoy.
Nebo umíte také používat tu skřínku - která - vrčí, pane Spocku? Tu, která vidí do těla?"
„Už jsem ji použil," odpověděl jí. „Souhlasí s vámi. Žádné bezprostřední nebezpečí mu nehrozí."
Zdálo se, že ji to potěšilo. „Musíme ale odstranit ten otok. Vobo, pošlete někoho nahoru na Big Snowy a řekněte mu, ať přinese pytel ledu a sněhu. Zatím použijeme vodní obklady." Voba se na Spocka spiklenecky zaškaredil. „Jsou tam, odkud jste přišel, ranhojiči také tak autoritativní, pane?" zašeptal.
Spock přikývl. „Zdá se, že jeto univerzální rys."
Voba odešel a něco si bručel pod vousy.
Wynn sundala brnění a trhla sebou, když se sehnula, aby si sundala stehenní brnění. „Co je vám?" zeptal se Spock.
„Nic zlého," zabručela a snažila se přetáhnout košili přes hlavu, aniž by ji rozvázala. „Je to jen mělká rána, ale dost to krvácelo... štěstí... hlouběji a přeťala by mi šlachu..."
Upustila krunýř i zbývající části brnění na zem a zmizela ve vedlejších dveřích. Slyšel, jak někomu hlasitě dává rozkazy.
Za chvíli se vrátila, už bez bojové suknice. Měla na sobě šedou domácí sukni a bílou lněnou kosili. Spěšně si vyhrnula rukávy, z konvice si nalila vodu do umyvadla a důkladně si vydrhla ruce, obličej a paže. Spock ji překvapeně pozoroval. Zřejmě porozuměla jeho reakci, protože vzápětí vysvětlila: „Moje učitelka Clarys byla nejlepší ranhojičkou, kterou Danreg kdy měl. Jednou z prvních věcí, kterou mne naučila, je, že nečistota přitahuje démony nemocí."
Spock zvedl obočí. „I tak se to dá říct," připustil. „To ona zjistila, že led odstraňuje otoky?"
„Ne, to je známo už po celé generace," odpověděla Wynn, utřela si ruce a vrátila se k lůžku. „Bude lepší, když mu umyji obličej dřív, než se probere. Bolelo by ho to." Stála, pohlédla na svého manžela a Spock si povšiml, že na okamžik vypadla ze své chladné, profesionální role. „Díky Ašmaře je naživu," zašeptala, naklonila se k němu jemně mu odhrnula vlasy z čela. Pak se narovnala a vrátila se ke svému předcházejícímu způsobu chování. „Mohl byste mi podat mýdlo, prosím?"
„Vím o něčem, co odežene démony ještě lépe, než mýdlo. Bylo to v černém batohu, asi takhle velkém (rukama naznačil jeho velikost), který si Zar přinesl z Enterprise. Zvedl obočí. „Řekl vám něco o lodi?"
„Vyprávěl mi o vesmírném voze, který létá mezi hvězdami," přikývla Wynn. „A vzpomínám si na ten batoh, o kterém jste mluvil. Je tady v té skříňce se zbraněmi."
Spock vyhledal batoh, vytáhl z něj lékařský trikordér a antiseptický roztok. Otevřel ho a podal Wynn. „Použijte tohle."
Skepticky očichala nádobu a pokrčila nos. „Silný lék," konstatovala uznale.
„Démoni nemoci ho nemohou snést," řekl Spock s naprosto vážnou tváří.
„To věřím." Nalila trochu roztoku na vybělenou látku, kterou si přinesla. „Buďte připravený, prosím. Tohle ho může přivést k sobě. Nesmíme mu dovolit, aby vstal. Mohl by třeba jen omdlít, ale mohl by se také zranit při pádu."
„Rozumím," řekl Spock. Díval se, jak začala jistými a jemnými dotyky smývat se Zarova obličeje zaschlou krev a bláto.
„Proč si myslíte, že bude chtít vstát?"
Vrhla na něj postranní pohled. „Mužští pacienti mají dva odlišné způsoby chování. Ti první jsou jako děti. Po celé věky

posloucháte jejich nářky a stížnosti, až nakonec dostanete chuť vyhnat je z postele. Na těch druhých musíte sedět, protože chtějí za každou cenu vstát a převzít co nejdříve péci o všechno, co podle nich za jejich nepřítomností neprobíhá tak, jak má. Vsadila bych se, že tenhle patří k typu ‚nechte mne vstát', ale mohu se pochopitelně mýlit."
Spock zvedl obočí. „Nemocné ženy si určitě také nepočínají vždycky rozumně.
„Nemají tak silný sklon dělat ze sebe blázny a snažit se okamžitě vstát, ale většinu z nich je skutečně obtížné přimět, aby odpočívaly náležitou dobu," řekla. „Vstanou, jakmile se začnou cítit líp, pracují příliš mnoho a skončí to tím, že znovu onemocní."
Zarův obličej byl už teď natolik čistý, že bylo vidět sečnou ránu nad okem, která způsobila většinu krvácení. Bude mít pod obočím jizvu. Kůže okolo obou jeho očí se už začínala barvit do černozelená.
Vulkanec zblízka pozorně zkoumal jeho rysy. „Má zlomený nos."
Wynn přikývla. „Až otok spadne, pokusím se ho narovnat. I tak mu ale asi zůstane památka." Pacient se pohnul a pak zasténal. „Přichází k sobě. Hlídejte ho." Spěšně zamířila do umývárny a vylila znečištěný antiseptický roztok z umyvadla. Umyvadlo přinesla zpátky a položila je na opačnou stranu lůžka, než kde seděl Spock.
Zar nepokojně obracel hlavu na polštáři, pak zvedl ono méně oteklé oční víčko a zamžoural na otce. Když konečně promluvil, byl jeho hlas jen nezřetelné nosové huhňání. „Věděl jseb to... jsem brtvý a jdu do pekla, že?"
Vulkanec skryl svou hlubokou úlevu do přehnaného povzdechu. „Moc směšné. Jak se cítíš?"
„Hrozně... špatně vidíb... debohu pořáddě dýchat... všechdo bne bolí...
„To je proto, že máš obě oči oteklé, zlomený nos a žebro, četné šrámy, pohmožděniny a relativně silný otřes mozku. Vypadá to ale, že se zotavíš."
Jeho šedé oko zamrkalo, pak se zúžilo. „Bitva! Moje vojsko! Musím vidět -" [Zar pochopitelně i nadále mluvil přes nos, ale připadlo mi hloupé přepisovat písmena a přemýšlet nad fonetikou. Budeš-li chtít, vážený čtenáři - můžeš si Zarovu řeč přepsat sáb. (Pozn. překl.)]
Zalapal po dechu a pokusil se posadit.
„Ne," rozkázal Spock, spěšně nalezl dvě relativné neporaněná místa a přidržel ho. „Už je po bitvě. Tvoji lidé zvítězili. A ty nikam nepůjdeš."
Ale -"
„Lež, nebo ti bude zle," varovala ho Wynn. Úkosem se podívala na Spocka. Říkala jsem vám to, vyjadřoval ten pohled.
„Wynn?" zašeptal Zar a natáhl k ní ruku. Uchopila ji. „Mohu pro tebe něco udělat, milý?"
Pokusil se polknout. „Vodu... takovou... žízeň. Opravdu jsme zvítězili?"
Jeho oko nedůvěřivě pohlíželo z jednoho na druhého. „Ztráty?"
„Pozoruhodně nízké." řekl Spock. „Cletas tě zastupuje v tvé nepřítomnosti. Vzkazuje ti, aby sis nedělal starosti."
„Pamatuji se... bojoval jsem... snažil se udržet Zayelenzovu linii." Zamračil se.
„Vykar si zchromil nohu... co je s ním?"
Wynn potřásla hlavou. „Nevím. Ale slibuji ti, že požádám Cletase, aby to zjistil," ubezpečila ho. „Tu máš... jen pár doušků."
Zar žíznivě polykal a když mu Wynn číši vzala, zatvářil se nešťastně. „A co Rorgan a Laol?"
„Laol zajal můj otec," řekla mu Wynn. „A Rorgana jsi zabil ty sám, v čestném souboji, tak mi to alespoň bylo řečeno."
„Zabil jsem ho? A přitom jsem si zlomil dos... nos?" Opatrně natáhl ruku, aby se dotkl svého obličeje, ale Wynn mu v tom zabránila.
Spock souhlasně přikývl.
„To je špatné," zamumlal Zar. „Na svůj nos jsem byl vždycky pyšný." Na jeho rozbitých rtech se objevil náznak úsměvu.
„Zdědil jsem ho po svém..."
Znovu omdlel.
Spock chvíli lovil v brašně a našel ampuli tri-oxu. „To mu pomůže dýchat," vysvětlil Wynn a přitiskl hypo k jeho paži.
Pacient téměř okamžitě nabyl vědomí.
„Bitva..." řekl a vypadal bděleji, než předtím.
„Kdo zvítězil?"
„My." Wynn se na něj usmála. „Bylo to naprosté vítězství."
„Dobře..." bylo vidět že se mu ulevilo.
„Vzpomínáš si na to, jak jsi bojoval s Rorganem?" zeptala se.
„Bojoval?" Šedé oči hleděly udiveně. „Ano..." chtěl pokývat hlavou, ale rychle své snahy zanechal. „Pamatuji si jen kousíčky a úryvky."
Vrhl na Wynn postranní pohled a zatvářil se kajícně. „Poskytl jsem mu milosrdnou smrt."
Pokrčila ramena. „Všichni děláme chyby." Spock nedokázal říct, jestli to neměl být sarkasmus.
Zar se zašklebil... „řekni Hikaruovi, že mi jeho výcvik přišel... vhod. Použil jsem ten výpad..." Povzdechl si. „A řekni McCoyovi... Jeho noha je zdravá..."
Šedé oko se začlo přivírat. „Můj meč?"
„Přinesl jsem ti ho zpátky," řekl Spock. „Voba ho uložil."
„Dobře..." umlkl na tak dlouhou dobu, že si Vulkanec začal myslet, že buď znovu omdlel, nebo usnul. Pak se ale znova pohnul. „Bitva... kdo zvítězil?"
„Ty," řekl mu Spock, ale Zar neodpověděl. Vulkanec vrhl na Wynn znepokojený pohled.
„To se při úrazech hlavy často stává. Postižení jsou zpočátku zmatení a jejich paměť je útržkovitá," řekla.
Vulkanec si vzal lékařský trikordér a znovu si ověřil některé údaje.To ho trochu uklidnilo. Ani vnitřní krvácení, ani

fraktura lebky... ale synova dezorientace v něm vyvolávala obavy. Wynn se naklonila nad lůžko, aby mu dala na hlavu studený obklad. Malý přístroj zachytil její metabolismus a jeho údaje se rychle změnily.
Spockovy oči se rozšířily. Ještě jednou na ni namířil přístroj, tentokrát záměrně. Zvedl obočí a jeho úst se dotkl slaboučký náznak úsměvu.
Studená látka pacienta znovu probudila. Pohlédl na Spocka. „Co šmíruješ?"
„Vulkanci nikdy nešmírují," odpověděl Spock mírné a nanejvýš důstojně. „Jinak vám gratuluji. Oběma."
Wynn na něj zmateně pohlédla. „K našemu vítězství?"
„K tomu také," odpověděl Spock hádankovitě, vypnul trikordér a vrátil ho zpět do lékařské brašny.
Zdálo se, že Zar přemýšlí o tom, co bylo řečeno, ale pak ho něco náhle napadlo a znovu se pokusil vstát.
„Zranění! Musím zkontrolovat, jestli jsou -"
„Ne," řekli Spock a Wynn současně a drželi ho tak dlouho, dokud nezanechal pokusů.
„Budeš už teď ležet klidně, blázne?" zamračila se Wynn.
Obličej jejího manžela pokryl pot. Poslušně přikývl, pak zbledl, začal prudce polykat a položil si ruku na ústa. „Mám pocit jako bych -"
„Varovala jsem tě," řekla mu s ponurým úsměvem a přidržela mu hlavu nad umyvadlem.
Když Spock příštího rána procitl, zjistil, že Voba přikládá další poleno do ohně. Protáhl ztuhlé tělo a uvědomil si, že usnul v židli vedle ohniště. Časový smysl ho upozornil, že je stále ještě časně.
Na druhé straně pokoje spal Zar. Dýchal už teď daleko snadněji.
Wynn seděla na zkřížených nohou v dolní části postele. Chvílemi na přišla dřímota a poklesla jí hlava. Střídali se během noci v probouzení pacienta. Chtěli mít jistotu, že skutečně může být probuzen. Únava je však zřejmě v jisté chvíli přemohla oba dva.
Spock vstal a jeho záda proti tomu silně zaprotestovala. „Co tak nějakou snídani, pane?" zeptal se Voba, který ho pozorně sledoval.
Vulkanec si uvědomil, že má hrozný hlad. Včera na jídlo úplně zapomněl. „Ano, děkuji, využiji vaší nabídky... žádné maso, prosím. Obilniny, nebo chléb a sýr... ovoce - cokoli z toho bude vítáno. Vlastně," přiznal, „všechno bude vítáno. Mám velký hlad."
„Ihned, pane."
Když Voba odešel, Wynn se pohnula, protřela si oči, zamumlala něco, co Spock přijal jako pozdrav a pak odešla do svého přilehlého pokoje.
Vulkanec se chopil příležitosti a zbavil se křečí v zádech. Pak použil jeden ze džbánů s vodou z rozpuštěného ledu a umyl se.
Čistý se cítil lépe a studená voda vyhnala z jeho mysli poslední zbytky spánku. Podíval se na Zara. Obvazy se sněhem a ledem pomohly.
Ačkoli byl bledý a plný šrámů, byl si už daleko víc podobný. Spal zjevně zcela normálně.
Vulkanec se jemně dotkl jeho paže. „Zare?"
Obě oční víčka se zvedla a šedé oči se rozšířily. „Otče? Kde ses tu vzal?"
„Dobré ráno," řekl Spock. „Máš hlad?"
Zar nepřítomně přikývl, jako by ho překvapilo, že hlad opravdu má.
„Byl jsi zde už včera, že? Vzpomínám si, jak jsi mi řekl, že jsme vyhráli. Držel jsi mne na lůžku."
„Ano, držel. Dnes už vypadáš lépe."
„Je mi lépe. Popadneš mne zase, když se pokusím posadit?"
Vulkanec zaváhal. „Myslím, že to můžeš udělat, ale jen velmi pomalu."
Zar se zvolna, ztuhle zvedl a když pohnul hrudním košem, musel potlačit zaúpění.
Spock mu spěšně podložil záda ještě jedním polštářem.
„Včera to všechno bylo hrozně divné..." zamračil se Zar. „Po většinu času jsem nedokázal racionálně uvažovat. Vzpomínám si, že jsem ti kladl otázky a nerozuměl jsem odpovědím."
„Pamatuješ si teď na bitvu? Na souboj s Rorganem?"
„Jen mlhavě. Ale," pohlédl na otce zmateně, „ty jsi tady už přece neměl být! Jak to, že ses vrátil zpátky?"
„Zachránit ti život, můj milý," řekla Wynn, která se vynořila ze spojovacích dveří a přistoupila k nim. Mela na sobě vysoké boty, jezdecké kalhoty a krátký kožený kabátec bez rukávů. „Nebýt jeho, mé nešťastné proroctví by se bylo vyplnilo."
Zar na ni chvíli hleděl, pak se podíval zase na otce, zatímco Wynn se k němu sklonila, sáhla mu na čelo, podívala se mu na oči a zkontrolovala puls. Když se chtěla narovnat, chytil ji za ruku a přiměl ji, aby si sedla k němu na postel.
„Nechoď pryč. Chci
abys byla přesně tady," požádal ji a pevně jí sevřel ruku. „A teď mi pověz, co všechno se stalo."
Začala popisovat průběh bitvy i události, které nastaly po jeho souboji s Rorganem.
Když skončila, zíral dlouho mlčky na otce. „Existuje-li nějaký logický důvod pro to, co jsi včera udělal, rád bych ho znal."
Spock sklopil hlavu. „Už jednou jsem ti řekl, že některé věci přesahují logiku. Tohle byla jedna z nich."
„Ale co časový proud? Měl jsem přece včera zemřít! Nenaruší to jeho integritu?"
Vulkanec odmítavě zakroutil hlavou. Tomu nevěřím. Změny, k nimž dochází v tak vzdálené minulosti - a 5 000 let můžeme považovat za dosti vzdálenou minulost - mají tendenci urovnat se. Rovnice Mordreaux ukazují, že možnost změnit události v minulosti je nepřímo úměrná čtverci vzdálenosti v času."
Zar na okamžik zavřel oči a zjevné si vizualizoval rovnice. „Chápu to, ano..." přikývl nakonec.

„Mimoto," pokračoval Spock, „řekl jsem ti přece, že podle záznamu nastane v údolí Lakreo mír a já pochybuji, že tvá další přítomnost nějak změní tento osud," Vulkanec ironicky zvedl obočí. „Nebo snad chceš využít své nové ‚nepřirozené' schopnosti vstát z mrtvých a vést agresivní války proti svým sousedům?"
Zar smutně potřásl hlavou. „Víš líp než já, že ne."
„Ano, vím," přikývl Spock, „ale hlavním důvodem mé akce bylo to, že jsem zjistil, že prostě nemohu stát opodál, že se musím pokusit pomoci. Ostatně," pokrčil ramena, „stejně jsem chybil. Možná jsem trochu pozměnil sílu a směr úderu té sekery, ale myslím si, že spíše než má akce ti zachránila život ocelová kukla."
„Ale kdybyste mne ty a Wynn nevarovali, určitě bych si nevzal žádné brnění navíc," zdůraznil Zar.
Voba si vybral právě tuto chvíli aby přišel s jídlem a tak mlčky pojedli. Když pak pobočník odnášel nádobí, zeptal se ho Zar na stav zraněných. Dostalo se mu ujištění, že Cletas a Heldeon mají všechno pevně v rukou. Poděkoval mužíkovi za jeho zprávy.
„Nevím, co bych si bez tebe počal, Vobo."
Pobočník se zarděl, zamumlal něco neslyšitelného a pak kvapně odešel. „Vždycky byl takový," řekl Zar a nepatrně se pousmál. „Před pár lety jsem z něj chtěl udělat Druhého zástupce, ale odmítl to. Řekl, že když nebudu mít nikoho, kdo by se o mně postaral, nepřežiju ani příští zimu."
Otočil hlavu a zpříma pohledí na otce. „Dovolíš mi, abych ti poděkoval? Dlužím ti... víc, než jen svůj život, víc, než jen to, co jsi udělal pro mne osobně. Tím, že jsi mne na krátko zastoupil, zachránils můj lid."
Spock si dovolil mírný úsměv. „Část poděkování patří Cletasovi. Bez jeho pomoci - a bez jeho brnění - bych to nemohl udělat. Poskytl jsem pouze... podobu. Byl jsem pouhým doppelgängerem,"
Zar se krátce zasmál. „Rád bych tu scénu viděl. Vsadím se, že někteří Asyri utíkají ještě teď. Má pověst nesmrtelného syna démona je teď natolik upevněna, že se sousedními kmeny a klany nejspíš nebudu mít pár let žádné potíže."
Vulkanec souhlasně přikývl. „Nyní tedy budeš mít víc času na to, co sis přál dělat - vyučovat, vynalézt knihtisk a vhodný papír - místo nepřetržitého válčení."
„Pravděpodobně budu vždycky muset bojovat daleko častěji, než bych si přál, nicméně máš pravdu. Kromě toho," vrhl postranní pohled na Wynn," přemýšlím o tom, že abdikuji ve prospěch své manželky. Že jí přenechám vydávání rozkazů, protože v tom opravdu vyniká."
Zasmála se a potřásla hlavou. „Odmítám dělat veškerou práci. Kromě toho, za nějaké dva dny se nebudeš moci dočkat, až zase vezmeš otěže do rukou."
Spock vstal. „Rád bych tu zůstal ještě déle, ale musím se vrátit na loď. Nebude trvat dlouho a admirál zjistí, kde jsem.' [Pozorný čtenář si jistě povšiml, že Spock se hrubě mýlí - mohl by na Sarpeidonu zůstat třeba dvacet let a pak se díky báječným schopnostem ochotného Strážce vrátit vzápětí poté, co z lodi odešel. Ostatně - barbarka Wynn na to přišla zcela sama, podobně jako McCoy, pro něhož je fyzika španělskou vesnicí. Proč se tedy excelentní vědecký důstojník dopouští tak nebetyčného omylu? Na to se musíte zeptat jeho samotného - nebo autorky, ještě předtím, než ji obviníte z (pro ženy běžného?) nedostatku logiky. Ostatně - některé věci překračují logiku, že. (Pozn. překl.)] Když jsem naposledy odešel bez rozkazu, vyhrožoval, že jestli to ještě jednou udělám, vykopne mne přechodovou komorou bez skafandru." Wynn vstala z postele a přistoupila k němu. „Sbohem," řekla tiše.
„Budete mi chybět. Kéž nad vámi Ašmara nepřestává držet ochrannou ruku. Děkuji vám."
„Přeji vám klid, mír a dlouhý život, Lady Wynn," odpověděl jí.
Přikývla, a pak, aniž by otočila hlavu, oslovila Zara. „Ne aby tě napadlo vstát, rozumíš?" Vzápětí se už za ní zavřely spojovací dveře.
Vulkanec se za ní ohlédl a ústa se mu lehce zkřivila náznakem úsměvu. „Občas mám pocit, že vidím Kirka a McCoye v jedné osobě."
„Jde z ní strach, že?" pousmál se Zar poněkud nejistě. „Řeknu ti jedno - dokud mi nedovolí vstát, nevytáhne mne z téhle postele ani divoký vykar. Třesu se při pomyšlení, co by se stalo, kdybych ji neposlechl."
„Myslels to s tou abdikací vážně?"
Zar pokrčil ramena. „Nevím. Já sám bych nejraději odstoupil hned teď, ale to by vůči Wynn nebylo fér. Myslím, že zde zůstanu uvězněn a až do konce života budu dělat práci, kterou nemám rád. Ale když jsem odcházel z Enterprise, slíbil jsem si, že se řada věcí změní a to se také stane. Část práce jí přece jen postupně svěřím - a budu trvat i na tom, aby se na každodenní práci spojené s vládnutím daleko více podílela i Rada." Pohlédl na otce. „Poslouchej mne - mluvím o to všem jen proto, abych tě zde zdržel."
Vulkanec se zhluboka nadechl. „Rád bych zůstal, ale víš dobře, že nemohu."
Zar s povzdechem přikývl. „Začínáš mi chybět už teď. Už se... už se nikdy neuvidíme, že?"
„Ne," odpověděl Spock a uvědomil si že jeho hlas zní drsně. „Oba přece víme, jak striktně je omezeno používání Strážce. Je... mi to líto."
„Mně také." Zhluboka se nadechl. „Je to... zatraceně těžké, vid'?"
„Ano."
Spock ztěžka polkl a pak synovi podal ruku. Zar ji uchopil a během krátkého okamžiku si sdělili vše, co nedokázali, či nemohli vyslovit.
Pak se Vulkanec nepatrně odtáhl a pevné mozolnaté prsty svírající jeho ruku se okamžitě uvolnily. Naposledy pohlédl do šedých očí.
„Sbohem, synu. Přeji ti mír a dlouhý život."
„Sbohem otče." Zar se na chviličku odmlčel a pak dodal: „Žij dlouho a blaze."
O zlomek vteřiny později už Spock stál na ledové, sterilní půdě Gatewaye a naslouchal věcně nářikajícímu větru. Několik minut prodlel v hlubokém zamyšlení, pak vytáhl trikordér a zamířil ho na centrální vstup časového portálu.

„Děkuji ti, že jsi mi ho pomohl zachránit," oslovil Strážce.
„Je to můj přítel," odpověděl oslovený a hluboko v jeho mohutném kamenném těle se probudila záře. „Máš nějaký požadavek, Vulkanče Spocku?"
„Ano. Ukaž mi, prosím, historii planety Sarpeidon."
Známé scény se naposledy začaly objevovat před jeho očima. Nesnažil se je sledovat. Sklonil hlavu a nechal trikordér běžet až do závěrečného záblesku exploze novy.
„Děkuji, Strážce."
„Není zač."
Spock mechanicky vytáhl z kapsy komunikátor a zapnul ho.
„Enterprise, zde Spock. Žádám o přenos."
Z maličkého přístroje zazněl překvapivě mírný Kirkův hlas.
„Spocku?... jste v pořádku?"
Vulkanec polkl. „Budu, Jime." Otočil se, pohlédl zpět Strážcovým otvorem. Před jeho vnitřním zrakem se objevil Zarův obličej. Představil si vedle něj Wynn... věděl, že jeho syn už není sám.
Sbohem, synu....
Přenosový paprsek ho zachytil, změnil v subatomové částice a vlny a vzápětí i ty zmizely z povrchu Gatewaye.

Epilog

JAMES T. KIRK pozvedl sklenku saurské brandy. „Připíjím nepřítomným přátelům," řekl. A synům, dodal v duchu a vychutnával příjemnou chuť opojné tekutiny.
Spock a McCoy důstojně pozvedli své sklenky a napili se.
Sešli se v malém salonku Kirkovy kajuty „noc" poté, co se Vulkanec vrátil ze Sarpeidonu. Admirál cítil slabou vibraci motorů. Enterprise ho nesla zpět k Zemi, zpět k jeho tamním povinnostem.
Kirk povzdechl, pohodlně se opřel a líně se rozhlédl po kajutě. Ocitl se na palubě příliš rychle, takže si sebou nepřinesl téměř nic z osobního majetku. Na rozdíl od Spocka nepobýval na palubě lodi tak často, aby si kajutu vyhradil výlučně pro sebe. Ale přestože byla téměř prázdná, byl to jeho domov. Nikde se necítil tak doma, jako tady - a nejspíš tomu tak nebude ani v budoucnosti.
Už brzy, pomyslel si. Už brzy budu zpátky v té byrokratické motanici. Nenávidím už pouhé pomyšlení na to, co mne tam čeká. Byla to ovšem jeho povinnost a právě jí věnoval převážnou většinu svého života. Nedokázal si představit život mimo Flotilu.
Ale nebýt Flotily a Enterprise, mohli jsme s Carol být stále ještě spolu a David by byl součástí mého života.
Dopil brandy, pak si tak trošku vzdorovitě nalil další a hned usrkl. Teplo v žaludku se mu již začínalo rozlévat do celého těla.
Připomněl si obličej dospívajícího chlapce, tak jak si ho pamatoval z doby, kdy ho viděl naposledy. Ze mně toho moc nemá. Zcela určitě je daleko víc po Carol... Nemyslím si, že mne má v nějaké oblibě - ale to není nic překvapujícího. Děti jsou vnímavé a já jsem se cítil tak trapně, že to docela dobře mohl vycítit
Jak je to dlouho? Deset let? To přinejmenším. Kolik má dnes David let? Ke své hanbě si nedokázal vzpomenout.
Udělal jsem chybu, když jsem souhlasil s tím, aby ho vychovávala sama, aniž by mu o mne něco řekla. Teď už to vím. Byla to možná má největší životní chyba. Co teď? Je správné, abych z ničeho nic vstoupil do jeho života a to jen proto, že potřebuji jakési rozhřešení? Prospěju tím i jemu, nebo to bude dobré jen pro mne?
Povzdechl si. Zvykl jsem si vědět, co je správné - alespoň po většinu času jsem to věděl... nebo jsem si myslel, že to vím. Ale čím jsem starší, tím více otázek se vynořuje a také... lítost.
Zamračil se na svou sklenku. Buď vůči sobě upřímný, Jime. Tvůj kontakt s Davidem by pravděpodobně přinesl víc škody, než užitku.
Znovu se zamračil a pak si dopřál další doušek. „Zatraceně."
Vzhlédl a zachytil Spockův starostlivý pohled. Narovnal se a snažil se vypadat úplně normálně. Má toho teď hodně za sebou... není třeba, aby si dělal starosti ještě i o tebe. Dej se dohromady, Jime.
„Dáte si ještě brandy?" zeptal se.
„Ne, děkuji," řekl Spock. „Než půjdu spát, musím ještě zajít na můstek.
„Přál bych si vidět vás, jak stojíte v brnění a máváte mečem," řekl mu Kirk nejméně počtvrté a potřásl hlavou nad obrazem, který vykouzlila jeho obrazotvornost. „Celé to dobrodružství mi připadá jako příběh od Tennysona nebo Scotta. Neuvěřitelně romantické a nadnesené...."
„Mluvíš jako Miniver Cheevy, Jime," poznamenal McCoy a zvedl obočí.
I Spock pozvedl obočí. „Miniver Cheevy?"
Lékař na Vulkance překvapeně pohlédl. „Nemohu tomu uvěřit. Chcete snad říct, že jsem četl něco, co vy ne?"
„Zřejmě ano," odpověděl Spock nedotčeně. „Můžete mi o tom říct něco bližšího?"
„Je to báseň, kterou napsal Edwin Arlington Robinson," vysvětlil McCoy. „Pojednává o muži, který po celý život toužil po dávno zašlých rytířských časech."
„Vzpomínám si na poslední verše," řekl Kirk a zarecitoval:
Miniver Cheevy, born too late
Scratched his head and kept on thinking.
Miniver coughed,and called it fate,
And kept on drinking.

[Nenašel jsem odpovídající české přebásnění a s žádným z několika svých vlastních jsem nebyl spokojen. Přijmi mou omluvu, vážený čtenáři a vychutnej kousíček knihy v jazyce, v němž byla napsána. (Pozn. překl.)]
Admirál zvedl sklenku a významně pohlédl na Vulkance: „Na takzvané ‚staré zlaté časy'."
Ve Spockových tmavých očích se znovu objevil stín obav. „Zapomeňte na to, Spocku," řekl Kirk. „Přece mne znáte."
„Myslím, že ano," odpověděl jeho přítel, „ale tahle mise byla velmi náročná... pro každého z nás."
„To bych řekl," připojil se McCoy. „Až se vrátíme, semestr bude téměř u konce. Budou si muset místo mne sehnat někoho jiného. Já si nejspíš vezmu volno."
Tahle myšlenka se admirálovi zalíbila. Usmál se. „Co kdyby ses chvíli potloukal po Zemi? Mohl bys třeba vyučovat se Spockem na Akademii."
„Vyučovat co?" zavrčel McCoy. „První pomoc pro nižší důstojníky?"
„Myslím, že byste opravdu mohl být užitečný, doktore," řekl zamyšleně Spock. „Občas se cítím i bezradný, když mám hodnotit emocionální reakce kadetů-pozemšťanů, zvlášť ve stresových situacích. Velice bych ocenil vaši radu."
Lékař překvapeně vykulil oči. „Slyšel jsem ho dobře?" obrátil se na Kirka. „Řekl opravdu to, co jsem ho slyšel říct?"
Admirál se zasmál. „Jasně, Kostro. Víš přece, že si tvých názorů velice cení."
„Zatím se mu to dařilo dokonale utajit," zabručel McCoy. „Dobře. Budu o tom uvažovat."
„Možná se tam někde brzy potkáme," řekl Kirk. „Mám v úmyslu po návratu sdělit Morrowovi, že bych chtěl alespoň polovinu své pracovní doby věnovat vyučování. A tentokrát to hodlám dodržet," dodal a udeřil pěstí do opěradla, aby zdůraznil své odhodlání.
McCoy se náhle naklonil dopředu a pozorně se zadíval na Vulkancovy ruce. „Co to tam máte, Spocku?"
Vulkanec mu podal kazetu, kterou držel celou dobu v ruce. „Než jsem se vrátil z Gatewaye, zaznamenal jsem si ještě jednou historii Sarpeidonu - měl jsem v úmyslu pokusit se o dodatečnou analýzu účinků naší mise na časový proud, abych měl jistotu, že se Zarův osud skutečně změnil."
„A proč to chcete vědět?" zeptal se McCoy okamžitě. „Řekl jste, že byl v pořádku. Ze nebyl nijak vážně zraněn."
Spock přikývl „Jenže jsem nikdy netušil, jak nebezpečný byl život v minulosti. Je tedy možné, že jsem... jsme... změnili velmi málo. Že integrita času vykonala korekci... nebo, jak by se to dalo také říct, že osud ze sebe nenechal dělat šprýmy."
„Pitomosti," zasupěl McCoy. „Co se stalo, to se stalo. A pokud jsme se stali součástí děje, pak proto, že tomu tak mělo být. Jako při tom incidentu s Garry Seven. Když jsme prozkoumali historické záznamy zjistili jsme, že právě tak to proběhlo."
Vulkanec už nevypadal tak zasmušile. „Na to jsem zapomněl, doktore," řekl. „Možná máte pravdu." Vzal trikordér, který ležel před ním na stole, vložil do něj kazetu... A pak, po pečlivé úvaze odhodlaně stiskl tlačítko pro výmaz.
Kirk překvapeně pohlédl na McCoye a oba dva se podívali na svého přítele. „A jestli jste se snad zmýlil, doktore," řekl Spock tak tiše, že ho málem neslyšeli, „dám přednost tomu, že to nebudu vědět."
„Určitě se mu povede dobře, Spocku," řekl McCoy. „Bude mít s Wynn nejméně šest dětí a spokojeně se dožije vysokého věku."
Spock si na něco vzpomněl a na jeho vážné tváři se objevil poloúsměv. „Nejspíš budete mít pravdu, doktore..."
„Když už je řeč o požehnaném věku, Jime," řekl McCoy a v očích mu šibalsky zajiskřilo, „příští měsíc máš narozeniny."
Admirál se kysele zašklebil. „Vůbec mi to nepřipomínej. Snažím se je ignorovat."
„A co bys chtěl jako dárek?" McCoy se nehodlal jen tak vzdát tématu.
„Nějakou další starožitnost do své sbírky?" Zachechtal se.
„Mohl jste Zarovi sebrat jeho meč," obrátil se na Spocka. „Měl jste k tomu dost příležitostí."
„Byl krásný, to je pravda," usmál se Kirk. „Ale Zar ho potřebuje víc, než já." Zaváhal. Mám to říct? Ano, řeknu. „Rád bych prožil své narozeniny tady venku. Žádná skutečná mise, nic tak náročného, jako byla tahle cesta. Jenom možnost být zase tady, na palubě Enterprise."
„Na příští měsíc je plánovaná výcviková a inspekční plavba," řekl Spock. „Možná byste si mohl zařídit, abyste jí velel."
„Zakroutím Morrowovi krkem, jestli mi nedá pověření," přislíbil radostně Kirk. Náhle se otočil k Vulkanci. „Sloužíme spolu už tolik let a já vůbec nevím, kdy máte narozeniny."
„Vulkanci oslavují spíše jmeniny, než výročí narození," vysvětlil Spock. „Ale datum vám samozřejmě mohu říct." Chvilku počítal. „Bylo to minulý týden."
„V tom případě vám dlužím večeři," řekl admirál a zvedl sklenku.
„Vyberte místo." „Happy birthday to you, alespoň dodatečně. Mnoho šťastných návratů dne."
Vulkanec zvedl obočí. „Mnoho šťastných návratů dne?" opakoval udiveně a zmateně.
„Chtěl říct - kéž je vám dopřáno radovat se ještě z mnoha dalších výročí narození," přeložil mu McCoy. „Něco jako ‚žij dlouho'..."
„Tak tedy děkuji," řekl Spock a vstal. „Uvážím, kam zajdeme na večeři. Ale teď musím provést kontrolu na můstku."
Zvedl sako uniformy, které viselo na opěradle jeho židle. Vklouzl do něj, pozapínal, narovnal ramena a popotáhl dolů kolem hubených boků, takže dokonale sedělo.
Kirk se pousmál, natáhl nohy před sebe a pohodlně se opřel. „Raději vy, než já. Mám v úmyslu lenošit po celý zbytek cesty a nechat všechno na vás. Kapitán R.H.I.P., však víte."
Vulkanec přikývl. „Odpočiňte si, dokud můžete," řekl a v tmavých očích slabounce zazářilo pobavení. „Nezapomeňte, že než se budeme moci nalodit na tu výcvikovou plavbu, musí kadeti podstoupit test ‚Kobajaši Maru'."
Dveře se za ním zavřely a Kirk tiše zasténal. „Úplně jsem na to zapomněl. A navíc nenávidím inspekce."
McCoy pozvedl obočí. „Budeš se raději přehrabovat v lejstrech?"
Šéf Operačního oddělení flotily se zašklebil. „To ne, k čertu. Bolí mne z nich hlava. Doslova."

„Opravdu? Nejruději bych se ti podíval na oči, Jime."
James T. Kirk zívl. „Až zítra, Kostro. Máme na to spoustu času. Spoustu času..."
Dva staří přátelé seděli, spokojeně popíjeli svůj drink a chvílemi si povídali, zatímco Enterprise, jejíž lesklý trup zahalený do duhového třpytu a nekonečné noci je obklopoval a chránil ve svých útrobách, velebně plula vstříc Zemi - vstříc domovu.